DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ÜMRAN TAN

SEHER YELİ

SÜRGÜN

kitapyurdu.com

1. BÖLÜM
TOPRAĞINDAN KOPARILAN KÖKLER

Zamanın bilinen bir evresinde bir kız yaşarmış ve o kimsesiz kalan kız, hiç sevilmezmiş...

Dünyam ilk defa başıma yıkıldığında on iki yaşında bir çocuktum. O zaman en büyük sınavımı verdiğimi bile düşünmüştüm. Fakat yanıldığımı anlamam çok uzun sürmemişti. Çünkü hayatım bir kez daha kararmış ve sallantıda olan dünyam, bir kez daha yıkılmıştı.

Kökünden koparılan bir ağaç gibiydim ve iki kere geri dönüşü olmayacak şekilde yerimden koparılmıştım. Ve bir kez koparıldıktan sonra başka topraklara eskisi gibi sağlam kök salamamıştım. Her toprak, her kökü kabullenmiyordu işte. *Belki de bu yüzden ait olmadığımız hayatları yaşarken bu kadar bocalıyorduk ve bir yerlere ait olmadığımız hissi, bir an olsun yakamızı bırakmıyordu. O his her daim pusuda bekliyordu ve boş bulduğu an tüm benliğimizi kıskıvrak yakalıyordu.*

İlk defa toprağımdan koparıldığım o kara günde, ailemi bir trafik kazasında kaybetmiştim ve sadece bir günde kimsesiz kalmıştım. Bunun yarattığı acı kalbimde nasır tutmuş bir köşeydi ve nefes aldığım sürece benimle olacaktı.

Sonrasında yaşadıklarım ise onların kaybını sürekli eşeleyen başka bir acıydı. Çünkü babamın görüşmediği kardeşiyle beraber yaşamak zorunda kalmıştım. Tam dokuz koca yıldır, beni gram sevmeyen insanlarla yaşıyordum. Dokuz yıl... Sadece dile kolay bir sayıydı.

Nefretin hâkimiyet sürdüğü bu topraklar beni her geçen gün zehirliyordu. Ve ben kurtulamıyordum. Çünkü ben ailemsiz yaşamaya

devam edemiyordum. Annem ile babam benim kolum kanadımdı ama onları benden koparmışlardı. Uçmayı bilmeyen bir kuşu bataklığın orta yerinde bırakmışlardı.

Nasıl ayakta kalınır bilmediğim bu hayatta, elimden tutmayan babamın öz kardeşi, düşmem için sürekli çelme takmaktan çekinmemişti. Geçirdiğim her gün, kimsesiz kalan yanıma, derimin altına kadar inen bir çentik attı. Kimsesizliğimi etimin en derinine işledi, ruhuma kazıyarak kalbime mühürledi. Şimdi yirmi bir yaşında kocaman bir kızdım. Ama başladığım noktadan bir adım ileri gidememiştim.

"Zeynep!"

Amcamın öfkeli sesini duyunca daldığım düşüncelerimden sıyrıldım. Bulaşıkları yıkamayı bırakıp ellerimi beyaz el havlusuyla kuruladığımda elimdeki çatlaklar sızladı. Yüzümü buruştururken ellerime baktım. Dün yengem bana halıları yıkattığı için ellerim çatlamıştı. Sürekli suyun içinde oldukları için çatlaklar iyileşmiyordu. Benim bu evdeki hayatım buydu işte. Tüm gün boyunca ya temizlik yapıyordum ya da yemek. Yine de kimseyi memnun edemiyordum. En ufak tartışma ve itirazımda da nankör olmakla suçlanıyordum.

"Gel buraya."

Amcamın yüksek sesi üzerine düşüncelerimi bir kenara bırakıp odaya yürüdüm. Tırnaklarımı avuç içlerime gömdüm, yine ne istiyordu ki benden? Ondan korktuğumu belli etmemek için tüm gücümü sarf ederek dikleştirdiğim omuzlarımla odaya girdim. Amcam esmer, iri yapılı ve kilolu bir adamdı. Karşımda dikildiği zaman iri cüssesi yüzünden ondan hep çekinirdim ama yaşım büyüdükçe bastıramadığım öfkem bu çekincemi azaltmıştı. Bu da tenime yeni renkler kazandırmış ve bedenime yeni acılar öğretmişti.

Düz bir sesle, "Efendim amca," dediğimde gözlerim yerdeydi. Ona bakmamı sevmiyordu çünkü kızlar, erkeklerin yanında hep kısık sesle konuşmalı ve başlarını yerden kaldırmamalıydı. Bu iyiydi çünkü onun kötülükle yıkanmış yüzünü görmeye tahammül edemiyordum.

"N'aber kuzen?"

Kanepede oturan kuzenim Diyar'ın sesi gerginliğimi arttırırken, "Aynı," dedim. Kaçamak gözlerle ona baktığımda yüzünde gevşek

bir gülümsemeyle beni izliyordu. Babası gibi esmer ve uzun bir adamdı.

Yakışıklı değildi ama çirkin de sayılmazdı. Fakat ondan hazzetmediğimden dolayı benim için kötü görünümlü biriydi. Bu evdeki herkes kötü ve bencildi, kalplerinde kendilerinden başka kimseye yer yoktu.

Küçük kahverengi gözleriyle süzerken, "Çok para eder baba bu," dedi aniden.

"Ne diyorsun sen be?" diye çıkıştığımda kaşlarım çatılmıştı.

Beni duymazdan geldiklerinde amcama baktım. Siyah sakallarını sıvazlarken yüzünde pis bir sırıtış vardı.

"Güzel kız ama dikbaşlı. Eğerler artık başını."

Burada ne haltlar dönüyordu? "Ne parası? Ne diyorsunuz siz?"

Beni duymazdan gelirken oğlu gibi inceledi. "Hazırlan, çıkıyoruz."

Dışarı çıkmak istediğim her an benimle kavga eden adam mıydı bu? Yirmi bir yaşına gelmiş olsam da bana küçük bir çocuk muamelesi yapar ve dışarı çıkmama kolay kolay izin vermezdi.

"Nereye gideceğiz?" diye sorduğumda sesim tedirgindi.

Amcam, "Çok konuşma!" diye kükredi. "Hazırlan hadi."

Diyar da ayaklandı. "Avucum kaşınıyor baba, para gelecek, hissediyorum," deyip sırıttığında midem ağzıma geldi. Bir şeyler ters gidiyordu. Tepki vermeme izin vermeyen amcam kolumdan tuttu ve beni odadan çıkardı. Yan odanın kapısını açtıktan sonra beni içeri doğru savurdu. "Doğru düzgün giyin."

"Ne olduğunu söylemeden giyinmem!"

Üstüme doğru yürüdü. "Çok konuşma lan."

"Be-beni biriyle mi evlendireceksiniz?"

Daha önce böyle bir ima hiç yapılmamıştı. Şimdi neden birdenbire böyle muhabbet döndüğünü aklım almıyordu. Amcam boş gözlerle yüzüme baktığında göz bebeklerindeki saklayamadığı kini görebiliyordum. Babamla araları hiçbir zaman iyi olmamıştı. Ölüp gitmesine rağmen babama olan kinini aşamadığı için nefretini benimle beraber devam ettiriyordu.

"Beni mi sorguluyorsun lan kahpe?" diye bağırdığında elini kaldırdı. Bu tokatlara alışık olduğum için irkilmedim bile. Dik durma-

ya devam ettiğimde elini indirdi. "Bakma bana öyle pis pis. Dua et yüzünde iz olmaması lazım."

Dişlerimin arasından, "Neden?" diye soludum. "Nereye götürüyorsunuz beni!"

"Birazdan görürsün. Şimdi ya kendi isteğinle hazırlan ya da ben üstünü değiştireyim. Yeter seni bu kadar beslediğimiz."

Odadan çıktığında titreyen ellerimle üstümdeki eşofmanı çıkarıp pantolon giydim. Kafam deli gibi çalışıyordu. Neler olacağını anlamaya çalışıyordum ama belirsizlik çok fazlaydı ve ben önümü göremiyordum. Kapı tekrar açıldığında çantamı dahi almama müsaade etmeden uzanıp kolumu tuttu. İçgüdülerim ayaklandığı için kolumu kurtarmaya çalıştım. "Amca, n'apıyorsun?" Salona çıkınca ayakta dikilen yengemi gördüm. Korku dolu bir ifadeyle, "Yenge, neler oluyor?" diye sordum. Yengem de benden pek hazzetmezdi ama bana karışmazdı da. Amcam tarafından sürekli ezilen, pasif bir kadındı.

Gözlerini kaçırırken, "Böylesi daha iyi," diye mırıldandı.

Gözlerim yaşadığım korkudan ötürü iri iri açılmıştı. Neler oluyordu? Kalbim boğazımda atarken amcam beni dışarı çıkarıp arabasının arka koltuğuna fırlattı. Kapı sertçe yüzüme kapandığında hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını o an net bir şekilde anlamıştım.

Küçük yumruklarımla kapıya vururken avazım çıktığı kadar bağırdım. "Çıkarın beni buradan!" Saatlerdir durmadan bağırdığım için tahriş olan boğazım sızladı. "Lütfen kurtarın beni!" Defalarca söylediğim cümle, bir kez daha dudaklarımdan dökülürken dizlerimin üstüne çöktüm. Alnımı kapıya yaslayıp, "Yalvarırım," diye hıçkırdım.

Öksürmeye başladığımda yüzüm gözyaşlarımla yıkanmıştı. Bugüne kadar gözlerimden bu kadar çok yaşın akmasının mümkün olacağını bile bilmiyordum. Hayatım mahvolmuştu, amcam ve kuzenim olacak adam yüzünden hayatım mahvolmuştu. Beni zorla evlendireceklerini düşünmüştüm ama onlar daha beterini yapmıştı. Kim bir insana bunu yapardı?

Beni bir mal gibi satıp para almışlardı. Hangi insan bunu başka bir insana yapardı? Bunu yapan adam benim öz amcamdı! Nasıl bir taş taşıyordu göğsünde? Hiç mi vicdanları sızlamıyordu?

Başım öne doğru düştü. İhanetin küflü hançeri, sırtımın tam orta yerine saplanmıştı. Tekrar hıçkırıklara boğuldum. Her şey Diyar yüzünden olmuştu. Geçen hafta kaçak yaşadığı Almanya'dan sınır dışı edildiği için Türkiye'ye geri gönderilmişti. O günden sonra zaten kötü olan hayatım iyice berbatlaşmıştı. Diyar'ın bana kötü gözle baktığını içten içe biliyordum. O iğrenç bakışlarından nefret ediyordum. Beni kendine istediğini sanmıştım ama çok fena yanılmıştım. Hamle yapmadığı için beklemiştim ve yaşadığım yanılgı hayatıma mâl olmuştu.

Diyar bir hafta içinde amcamı ikna edip beni büyük bir para karşılığında satmıştı. Nerede olduğumu bile bilmiyordum. Muhtemelen genelev tarzı bir yerin bodrumunda kilit altındaydım.

Yalvarmalarıma rağmen amcam olacak o aşağılık herifi ikna edememiştim. Artık yükümü taşımak istemediğini söyleyip durmuştu. Oysa babamdan kalan tüm mal varlığımı yemiş ve aylıklarımın büyük kısmına el koymuştu. Beni sevmediğini biliyordum ama nefretinin bu boyutunu tahmin edememiştim. Alkol aldığı zamanlar nefreti artar ve bana hakaretler yağdırırdı, cevap verdiğimde iş şiddete kadar giderdi. Ama beni bir malmışım gibi satmak... Bunu hak edecek ne yapmıştım ki ben? Beni bugüne kadar evine resmen hapsetmişti, ne doğru düzgün para veriyordu ne de düzgün bir telefon alıyordu. Liseyi bile dışarıdan zar zor okumayı başarmıştım. Bir eve hapsolarak onların gözetiminde yaşamıştım. Bunlara rağmen bana nasıl bunu yaparlardı? Nasıl bu kadar ileri gidebilirlerdi? Hangi nefretin sebebi buna gerekçe olabilirdi?

"Yalvarırım çıkarın beni buradan!"

Odanın kapısı saatler sonunda açıldığında hemen ayağa kalkıp yüzümdeki yaşları sildim. Karşımda kırklı yaşlarında duran çakma sarışın bir kadın vardı. Yüzündeki ağır makyaj, ona sert bir hava katmıştı. Kadın elindeki sigarasını dudaklarına yaslayıp derin bir nefes çekerken, "Dön bakalım," dedi ve öksürmeye başladı.

Başımı havaya kaldırıp, "Neden?" diye sorduğumda acıyan boğazım yüzünden öksürdüm.

"Dön kız. Aldığım malı inceleyeceğim."

Midem öyle şiddetli bulanıyordu ki her an kusabilirdim. Geriye doğru giderken, "Bunu asla yapmam," dedim. "Ya hiç mi vicdanınız yok sizin?"

Kadın pis pis gülünce sararan dişleri ortaya çıktı. "Artık ben ne dersem onu yapmak zorundasın çünkü sen, benim malımsın. Bunu o güzel kafana sok ve uğraştırma beni."

Titreyen çenemi havaya kaldırdığımda bedenim öfkeden titriyordu. Dişlerimin arasından, "Beni senin malın değilim," diye tısladım.

Kadın gözlerini devirirken bezgin bir sesle, "Furkan," diye seslendi.

İçeriye iri yarı, kilolu bir adam girdiğinde bedenim endişeyle gerildi. Korku şimdi daha somuttu ve kalbimin güm güm atmasına neden oluyordu.

"Buyur abla."

"Şu orospuyu çevir bir inceleyeyim."

Adam ikiletmeden, "Tamam abla," dedi ve bana doğru yürüyünce gözlerim irileşti. Geriye kaçarken çığlık çığlığa, "Dokunma bana!" diye bağırdım.

Adam pis pis güldü. "Gel kız buraya, ısırmam korkma." Geriye doğru kaçacağım sırada üstüme atılıp bir eliyle beni kolayca yakaladı. İnce bedenimi kendine doğru çektiğinde, "Ya da ısırırım," deyip kahkaha attı. Ondan yayılan içki ve sigara kokusuna karışan ağır ter kokusu, midemi ağzıma getirdiğinde öğürdüm. Bacaklarımla tekme atmaya çalışırken tırnaklarımı ellerine geçirdim.

"Bırak beni!"

Furkan denen herif, pis elleriyle beni tutup zorla arkamı çevirdi. Çaresizlik, yaydan fırlayan bir ok gibi göğsüme saplandı.

"Üstündekileri çıkart."

Kadının sesi buz kesmeme neden olurken başımı şiddetle iki yana doğru salladım. "Hayır hayır!" diye bağırdım.

Kadın sakin bir sesle, "Hadi Furkan," diye üsteledi.

"Zevkle."

Adamın tutuşundan kurtulmak için tüm gücümle çırpınıyordum. Bir tırnağımın kırıldığını bile fark etmemiştim. Sadece kurtulmaya

çalışıyordum. O pis dokunuşlarına son vermek için ellerini çekmeye çalışırken. "Dokunma bana!" diye defalarca bağırdım.

Daha fazla kirletmeyin ruhumu. Ellerinizin kötülüğünü daha fazla kalbime bulaştırmayın...

Ama o kadar güçlüydü ki ne kadar uğraşırsam uğraşayım elinden kurtulamıyordum. Yumruklarım tekmelerim işe yaramıyordu.

Üstümdeki tişörtü tutup çıkarttığında siyah atletimle kalakaldım. Hangi duygu daha baskındı? Korku beni çepeçevre sararken çaresizlik, zehirli bir yılan gibi bedenime dolanıp dişlerini kalbime geçirdi. "Tamam, ben yaparım, dokunma artık!" dedim çığlık çığlığa. Bana biraz daha dokunursa aklımı yitirecektim.

Korkumdan beslenen kadın zevkle güldü. "Böyle böyle adam olacaksın."

Furkan denen herif bu defa atletimi tutup ikiye ayırdığında siyah, penye kumaş sütyenimle kaldım. Ânında kollarımı göğsüme sarıp beni görmesini engellemeye çalıştım. Bedenim tir tir titriyordu.

Kadın bana doğru yürüdüğünde adam şehvetli bakan kahverengi gözleriyle, "Off, iyi mal var bu kızda," dedi. Hayatımda daha beter aşağılandığım bir durum olmamıştı. Amcamın ettiği laflar bile beni bu kadar yerin dibine sokmamıştı.

"Tamam, sen çık dışarı, Furkan," dediğinde Furkan, isteksizce başını salladı. Ne ara bu duruma gelmiştim? Bir günde hayatım amcam tarafından nasıl bu kadar kararabilirdi? Furkan dışarı çıkınca kadın bana baktı. "İndir kollarını, yoksa Furkan geri gelir ve zevkle bunu yapar."

Dişlerimi birbirine o kadar sıkı bastırmıştım ki çenem ağrımaya başlamıştı. Kollarımı istemeyerek de olsa indirdiğimde kadın eliyle bir göğsümü tutup sıktı. Ona saldırmamak için kendimi zor tutuyordum. Eğer o adam kapının ardında olmasaydı bunu yapardım.

"Güzel, diri ve doğal büyüklükte," deyip tekrar sigarasını içti. Öksürükleri arasından, "Çok sevecekler seni müşteriler," dediğinde bakışları beğeniyle doluydu.

"Yalvarırım bırakın beni," diyebildim sadece.

Kadın başını iki yana salladı. "Sana bir servet ödedim."

"Ben çalışır öderim borcumu."

Tiz bir kahkaha attı. "Evet, öyle yapacaksın zaten."

Başım şiddetle dönerken neler olmuş çalıştım. Hayır hayır, burada kalmamalıyım! "Burada çalışmam."

Kadın aniden uzanıp çenemi sıkıca tuttu, gözlerini koyu kahverengi gözlerime dikti. "Çalışacaksın, erkeklerin altına yatarak o güzel bacaklarını aralayacak ve iyi para kazanacaksın."

Kendime daha fazla engel olmadan kadının yüzüne tükürdüm, "Ölürüm de yapmam," diye tısladım.

Kadın gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Aniden elini kaldırıp yüzüme sert bir tokat attı. "Öldüren öyle mi?" Başım yana doğru savrulurken uzun siyah saçlarım yüzümü kapattı. "Furkan!" diye bağırdı. Adam tekrar içeri girdiğinde, "Kemerini çıkar," dedi. Adam ikiletmeden kemerini çıkardığında kadın bir adım geri çekildi, "Başla," dediğinde pis bir gülümsemeyle bana doğru geldi. Suratıma sert bir tokat daha atınca gözlerim kararırdı, yüzüm alev alev yanarken bedenim boş bir çuval gibi yere devrildi. Furkan kemeri havaya kaldırdığında bir ıslık sesi çıktı ve ilk darbe sertçe sırtıma indi. İlk darbenin acısı öyle büyüktü ki dudaklarımdan kopan haykırışa engel olamadım.

"Sana uysal olmayı zevkle öğreteceğim." İçim alev alev yanıyordu. Yerde dizlerimi kendime çekip toplanırken Furkan, acımadan devam etti. Zihnim yaşadığı acı yüzünden bulanıyordu.

"İki gün yemek vermeyin de aklı başına gelsin."

Daha fazla dayanamadığım için bayıldığımda son duyduğum cümle buydu.

BİR HAFTA SONRA

Bir haftadır dünyadaki cehennemi yaşıyordum. Bu topraklar acıydı, bu topraklar zehirliydi. Bu topraklarda köklerim çürür ve ölürdü. Ve benim tek istediğim şey de buydu: Ölmek. Ama olmuyordu işte. Ölmek yaşamak kadar zordu çünkü. Burada aldığım her nefesle beraber ölüyordum. Hakaret, küfür, aşağılanma, şiddet... Hepsini yaşıyordum. Bedenim aldığı hasarlardan dolayı bitkindi. Doğru düzgün yemek yemediğim için toparlanamamıştım. Yara bere içinde, kirli küf kokan bir süngerin üstünde yüzüstü uzanıyordum. Gözlerimden

yaşlar yol yol akarken dudaklarımda annemin bana söylediği bir ninni vardı.

"Uyu güzel kızım, uyu.
Güzel günler yakın, uyu."

Oysa güzel günler kötü adamlar tarafından yok edilmişti.

Bir haftadır bitmek bilmeyen şiddet, gücümü tüketmişti. Kendimi öldürmek istiyordum fakat bunu sağlayacak hiçbir şey yoktu. İşi kabul etmedikçe bu işkenceye devam edeceklerdi. Dayanacak gücüm yoktu fakat kabul de edemezdim. Kurtulacağıma dair bütün umutlarımı yitirmiş, burada çaresizce ölmeyi bekliyordum. Odanın kapısı açılınca irkildim ve bedenimdeki yaralar sızladı. İçeri adının Aysel olduğunu öğrendiğim o kadın girdi. Ağır adımlarla gelip yanımda diz çöktü. Hemen arkasında birkaç kez gördüğüm sessiz, genç bir adam vardı. Bu adam Furkan gibi değildi. Bana pis pis bakmıyordu. İfadesiz biriydi, bir keresinde dayanamamış ve ondan yardım bile istemiştim ama bir işe yaramamıştı.

"Pes etim mi?"

Aysel'in sözlerini duyunca dudaklarımı birbirine bastırdım. Pes etmemiştim ama başka bir plan yapmıştım. Başımla onayladığımda Aysel güldü. "Çetin cevizsin ama seni kırmayı başardım." Sesindeki kendine duyduğu gurur belli oluyordu. Ayağa kalktı.

"Semih, çıkar şunu buradan, yarın ilk müşterisine gitmeden önce dinlensin."

Aysel odadan çıkarken Semih gelip yavaşça beni kaldırdı. Başım döndüğü için sendeledim ama Semih beni tuttu. Buradan çıkar çıkmaz kendimi öldüreceğim için dudaklarım kıvrıldı. Aysel beni kıramamıştı. Semih doğrulmamı sağladıktan sonra kulağıma eğildi. "Sakın bir delilik yapma ve bekle."

Duyduğum sözlerin ardından gözlerim hızlıca onu buldu. "Bana yardım mı edeceksin?" diye fısıldadım. Sesim, umut etmeye korktuğum için titrekti.

Adam ifadesizce, "Bekle sadece," dedi. Beni odadan çıkardığında, "Ve sakın belli etme," diye ekledi.

İçimde yeşeren umudun filizleri kalbimi sardı. Kurtulacaktım! İçime dolan mutluluk öyle büyüktü ki ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Semih beni küçük bir odaya getirdiğinde Aysel de arkasından girdi. Kollarını önünde bağlayıp, "Bakiresin değil mi?" diye sordu. Konuşmadan yüzüne baktığımda bana doğru yürümeye başladı, Semih ise kapıya doğru gerilemişti. "Eğer cevap vermezsen seni muayene ettiririm."

Kanım buz keserken dişlerimin arasından, "Bakireyim, Allah'ın belası," diye fısıldadım. Bu kelime, dudaklarımdan küfür gibi çıkmıştı.

Kadın memnuniyetle gülümsediğinde açık mavi gözlerinde sinsi bir ifade belirdi. "Güzel, senden çok kazanacağım." Yumruğumu suratına geçirmemek için kendimi zor tutuyordum. "Şimdi kalk, yıkan ve yarın için hazır ol. Çok yağlı bir müşteri kaptım."

Arkasını dönüp odadan çıktığında midemdeki bulantıyı bastırmak için derin nefesler aldım. Bakışlarım odada gezinirken kurtulmanın bir yolunu arıyordum. Fakat odada hiçbir şey yoktu. Sadece bir yatak ve eski bir dolap vardı. Gözümden yaşlar akarken Semih'in sözlerine tutundum. Bana yardım edecekti. Şu an beni ayakta tutan tek şey buydu. Buradan kurtulacaktım ve bana bu cehennemi yaşatanların cehennemi olacaktım.

Uzun saçlarım yağlı ve üstüm kir içinde olduğu için yapış yapıştım. Ayrıca kaldığım oda gibi küf kokuyordum. Bu kokudan o kadar tiksiniyordum ki biraz daha soluyamazdım. Duş almak için ayağa kalktım. Dolapta bulduğum taytı ve tişörtü alıp odadan çıktığımda Semih kapıda duruyordu.

"Nerede banyo yapabilirim?"

Adam konuşmadan beni odanın ilerisindeki kapıya doğru yönlendirdi. Büyük ve eşyasız ev, üç katlıydı. Görünürde kimse olmasa da aşağıdan sesler geliyordu. Banyonun kapısını açan Semih kısık bir sesle, "Lütfen kendine zarar vermeden bekle," diye fısıldadı.

Başımla onaylarken adamın güven veren koyu kahverengi gözlerine minnetle baktım. Semih, Furkan'ın aksine zayıf yapılı, uzun biriydi. Tıraşlı yüzü ve düzgün taranan koyu renk saçlı, genç biriydi ve temiz kokuyordu. Buradakilerin aksine... Banyonun kapısını kapatıp titreyen bacaklarımla duşa doğru yürüdüm. Kapıda bir kilit bile yoktu. Gözümden süzülen yaşlara aldırmadan titreyen ellerimle üstümdeki tişörtü ve pantolonu çıkardım. Bakışlarım banyonun beyaz fayans duvarına asılı olan küçük aynaya kaydığında irkildim.

Esmer tenim kül gibi soluk ve hastalıklı görünüyordu. Annemin gözlerinin kopyası olan badem şeklindeki hafif in, çekik gözlerimdeki ışık tamamen yok olup gitmişti. Elmacık kemiğimin üstündeki morluk sarıya çalıyordu. Dolgun dudaklarım, yediğim tokatlardan ötürü yarılmıştı. Gözlerimdeki yaşlar çoğalırken iç çamaşırlarımı çıkarmadan duşa girdim. Su başımdan aşağı süzülürken bedenimdeki yaralar sızladı. Acılı inliltilerimi bastırmak için avucumu dudaklarıma bastırdım. Dizlerimin fermanı çekildiği için yere çöktüm ve ağlamaya başladım.

Annem ve babam izliyorlar mıydı acaba beni bir yerlerden? Bir tanecik kızlarının ne durumda olduğunu görüyorlar mıydı? *Keşke beni de yanlarına alsalar...* Daha fazla gücüm yoktu. Kendimi öldürmekle kurtulacağım bir çıkmaza sürüklenmiştim. Bir insanın kaderi nasıl bu kadar kötü olabilirdi ki?

Soğuk fayansın altında dakikalar boyunca ağladıktan sonra birinin gelmesinden korktuğum için bedenimdeki titremeyi görmezden gelip doğruldum. Hızlıca koyu kahverengi saçlarımı yıkadıktan sonra duştan çıktım. Üstümdeki ıslak çamaşırları çıkarıp bol olan tişörtü ve taytı giydim. Ardından kıyafetlerimi hızlı hareketle yıkayıp banyodan çıkarak bana verdikleri odaya doğru yürüdüm.

"Yeni kız da buradaymış."

Duyduğum ince kadın sesi üzerine arkamı döndüm ve uzun bacaklı, çakma sarışın bir kadınla göz göze geldim. Üstünde turuncu payet bir elbise vardı. Boyalı saçları kıvır kıvır ve uzundu. Yüzündeki ağır makyaj yüzünden kaç yaşında olduğunu tahmin edemediğim kadın, bana doğru yürüdü. Parfüm kokusu o kadar yoğun ve ağırdı ki burnumu kırıştırdım. Bakışları dikkatle beni incelerken, "Güzel kızsın ama fazla paspalsın," deyip dolgun dudaklarını büzdü. "Fare gibisin hatta," deyip kıkırdadığında cevap vermedim ve odaya girdim. Kadın da beni takip etti. Islak kıyafetleri sessizce odadaki peteğin üstüne astığımda kadın hâlâ odadaydı. "İlk günler hep zordur ama sonra alışırsın. Kasma bu kadar." Bu sözleri kanımı dondurmuştu. Alışmayacak, gerekirse canım pahasına buradan kurtulacaktım. "İlk seferinde düzgün biri gelirse dayanmak daha kolay olur." Ters ters yüzüne baktım. "Kızma, yardımcı olmaya çalışıyo-

rum. Kendini kasma ve gülümse. Adama iltifatlar yağdır ve sakın karşı koyma."

"Dinlemek istemiyorum," diye kestirip attım.

Beni umursamadan konuşmaya devam etti. "Cilveli ol, daha çok kazanırsın ve daha az acı çekersin." Ardından sesini kısıp devam etti, "Bu haşinliğini adama gösterirsen Aysel mahveder seni. Akıllı ol."

"Allah hepinizin belasını versin," dediğimde kadın soğuk bir şekilde güldü. "Vereli çok oluyor biliyor musun," deyip odadan çıktığında kapının kilitlenme sesini duydum.

Yatağın içine girip tortop oldum ve yüzümü yastığa gömdüm. Hıçkırıklarımı yastığın içinde boğdum. Dibe çekiliyordum. Yaşadıklarım bir taş gibi üstüme yuvarlanmış, beni eziyordu. Ruhuma dolanan dikenli teller geçen her saniye daha fazla sıkılaşıyor ve derine batıyordu. Tek umudum Semih'ti. Sabaha kadar gözümü kırpmadan ağlarken Semih'in doğru söylemiş olması için dua ettim.

Aysel ve dünkü kadın sabahın ilk ışıklarında odaya girip karşımda dikildiler. Aysel kolumdan tutup beni yataktan çıkardı.

"Yeter bu kadar yattığın, artık çalışma vakti. Betül, yardım et şuna."

Betül üstümdeki kıyafetleri bana sormadan çıkarmaya başladı. Ellerini iteledim. "Dokunma bana."

"O zaman kendin çıkar." Bunu yapmayacaktım. Aysel bunu anladığı için kollarımı tutup arkamda birleştirdi.

"Furkan kapının dışında, gelip seni giydirmesini ister misin?" Bedenimi saran titremeye engel olamadım. Sıkılı ellerimin arasından, "Kendim yaparım," diye fısıldadım.

Bana uzattıkları siyah elbiseyi hızlıca giydiğimde Betül gelip düzeltti.

"Vücudundaki yaralar sorun çıkarmaz değil mi abla?"

Betül'ün sözleri üzerine yüzümü buruşturdum. Dikkatle beni süzerken nefes almak için uğraşıyordum. Dekolteli bir elbise giydirmişlerdi bana. "Makyaj mı yapsak?"

"Hayır," diye atıldım. "Bana dokunursanız bunun öcünü müşterinden çıkarırım."

Gözlerindeki ifade üzerine Aysel dudaklarını büzdü. "Kes, çok konuşma, vaktimiz yok zaten."

"Emin misin abla ya?"

"Fuat kız düşkünü piçin tekidir Betül, siki dışında başka bir şeyi umursamaz."

Betül'ün kaşları havalandı. "Fuat'a mı vereceksin?"

Aysel başıyla onaylayıp, "Hadi çıkalım," dedi.

"Ya hiç mi Allah korkunuz yok sizin? Bırakın beni!"

Beni duymazdan geldiler, Aysel kolumu tuttu. Beni odadan savurur gibi çıkardığında ayağımdaki topuklu ayakkabılar yüzünden dengemi kaybettim. Düşmemi engellerken beni merdivenlere sürükledi. "Bırak beni pislik!" diye çırpındım.

"Semih!" diye bağırdı. Semih yanımıza gelip diğer kolumu tuttu. Kurtulmak için tüm gücümü harcasam da nafileydi. Beni bir odaya götürüp içeri doğru iteledi.

"Sakin ol. Yoksa seni anandan doğduğuna pişman ederim."

Aysel sırtını dönüp çıktığında Semih'e yalvaran gözlerle baktım. Dudaklarını oynatarak, "Biraz daha dayan," diye fısıldadı. Kapıyı kapattığında bakışlarım yatak haricinde boş olan kırmızı duvarlı odada gezindi. Buradan çıkmanın bir yolu olmalıydı. Burnumu çekerken bakışlarım etrafta gezindi ama yoktu. Ne yapacağımı bilmeden etrafıma bakınmaya devam ettiğimde odanın kapısı aniden açıldı.

İçeri benim gibi 1.70 boylarında kel bir adam girdi. Korkuyla geri çekildiğimde beğeni dolu gözleri bedenimde gezindi. Üstümdeki elbise kalçamı zar zor kapatıyordu. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki... Bakışları yüzüme kayınca kaşlarını çattı. Gelip etrafımda yürümeye başladığında bedenim titriyordu. Eğer bana dokunursa kendimi tutmayı bırakacaktım ve sonunu umursamadan ona saldıracaktım. Oysa ayakta bile zar zor duruyordum.

Eli çıplak sırtıma bir anlığına değdiğinde ateşe dokunmuş gibi geri çekti. Sırtım kemer yüzünden berbat bir hâldeydi. "Bu ne lan? Defolu karı yollamışlar." Önümde durup buruşturduğu yüzüyle yüzüme baktı. "Yüzü gözü de yara içinde. Siktir lan, iğrenç!" Odadan çıkarken, "Aysel!" diye bağırdı. Aysel birkaç dakika içinde yanımıza gelirken endişeli duruyordu. "Bu ne lan deli karı? O kadar para verdim, bu defolu orospu yüzünden mi?"

Aysel hemen araya girdi. "Fuatcığım, neden öyle diyorsun? Genç bir bakire, sevdiğin gibi."

Adamın kaşları çatıldı. "Lan altımda ölür bu! Ver hemen paramı."

Aysel uzanıp adamın kolunu tuttuğunda az da olsa rahatlamıştım. Ama kalbim hâlâ deli gibi atıyordu. Aysel'in onu ikna etme fikri beni öldürüyordu.

"Ah, öyle deme şekerim. Başka yol bulalım."

Adam birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra çenesindeki sakalı ovdu. "Betül'ü istiyorum."

Aysel'in kaşları çatıldı. "Betül'ü herkese vermediğimi biliyorsun."

"O zaman paramı iki katı fazla isterim."

İkisi odadan çıktıklarında yatağa çöktüm. Kurtulmuştum! Hemen ayağa kalkıp odadan çıktım. Betül kapıda beni bekliyordu. "Odana çık."

İkiletmeden merdivenlerden tırmandım. Günler sonunda ilk defa gülümsedim. Gözlerimi kapatıp dua ederken rahat bir nefes aldım. Bu rahatlığım pek sürmedi çünkü kapı bir kez daha açıldı. Aysel karşımda durmuş bana nefretle bakıyordu. Yanıma doğru gelip yüzüme sert bir tokat indirdi. Ardından saçımı tutup bedenimi yere fırlattı.

"Seni küçük sürtük! Makyaj istemezsin öyle mi?" Çenemi tutup yüzümü havaya kaldırdı. "Eğer Furkan'ı özlemediysen sesini kesecek ve dediklerimi yapacaksın, duydun mu beni?"

Sözleri şu an umurumda değildi. O adamdan kurtulmuştum, şimdilik bundan ötesi yoktu.

Fakat mutluluğum sadece bir gün sürmüştü. Ertesi gün ikisi tekrar odamdaydı ve bu defa elim kolum resmen bağlanmıştı. Furkan en büyük korkumdu ve Aysel'in en güçlü kozuydu.

"Yüzündeki gibi vücudundaki morlukları da kapat bu defa, Betül."

"Kapatırım, Aysel abla."

Konuşmamak için kendimi zor tutuyordum. Betül ve Aysel iki saattir odamda beni oyuncak bebek gibi hazırlıyorlardı. Aysel bu sabah karşıma dikilmiş ve o geceki sözlerini yanına Furkan'ı da alarak tekrar etmişti. "Bu geceki müşteriyi kaçırırsan, seni Furkan'a veririm ve ilkini onunla yaşarsın."

Bu tehdit, elimi ayağımı bağlıyordu. Tek çare kalmıştı... Artık Semih'in sözleri de umurumda değildi. Bu gece her şey bitecekti ve

ben gerekirse yaşamıma son verecektim. En güzel intikamım ölümüm olacaktı.

"Güzel oldu bence."

Betül'ün sesi üzerine yüzümü buruşturdum. Üstümde kırmızı, dapdar bir elbise vardı. Aysel kendi eliyle seçmişti bu elbiseyi. Elbise kısa ve straplezdi. Hayatım boyunca bu kadar dekolteli bir şey giymediğim için vücudum utançla yanıyordu. Geçen günkü elbiseden de beterdi bu. Göğüslerim normal bir büyüklükteydi ama bu elbise öyle bir şeydi ki yukarı kaldırmış ve taşırmıştı. Her an fırlayacak gibi duruyordu. Ağlamamak için alt dudağımı ısırırken aynaya baktım. Dolgun, kalp şeklinde olan dudaklarımda elbiseyle aynı renk bir ruj vardı. Daha önce pek makyaj yapmayan biriydim ama şimdi yüzüm makyajdan görünmüyordu.

Gözlerim ağır bir göz makyajıyla öne çıkarılmıştı. Bu hâlde kimse benim yirmi bir yaşında olduğuma inanmazdı. Açık bıraktıkları saçlarım, maşayla daha kıvrık bir hâle getirilmişti. Ayağımdaki topuklu ayakkabılar yüzünden daha uzun duruyordum. Aynadaki kız, ben değildim. Ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım. Buradan kurtulamayacaktım... Hem tanımadığım bir adamla birlikte olmak zorunda kalırsam buradan kurtulmam da bir işe yaramayacaktı ki... Burnumu çektiğimde Aysel yüzünü buruşturdu. "Sakın ağlayayım deme. O adamla güzel bir gece geçir. Yoksa seni mahvederim. Furkan da seve seve yardım eder."

Kadın yüzüme bakarken midem nefretle yanıyordu. Elimde olsa bu kadını hiç acımadan öldürürdüm. Cevap vermeden gözlerimi kaçırdım. Betül vücudumda ve kolumda olan morlukları makyajla kapatsa da pek başarılı olamamıştı ama önceki kadar kötü durmuyordu. Aysel üstünde durmamaya çalışarak, "Neyse, idare eder," dedi. "Hadi, odasına götür, adam şimdi gelir."

Betül kolumu tutup odadan çıkardığında bakışlarım etrafta gezindi ama Semih görünürde yoktu. Umutlarım bir sünger tarafından emilirken korku saklandığı yerden çıktı. Nefes alamadığımı hissederken histerik bir şekilde, "Gitmek istemiyorum, lütfen yardım et bana," dedim.

Betül kolumu sıktı. "Sessiz ol, Aysel duymasın. Mahvederler seni."

"Betül, yalvarırım engel ol."

Betül gözlerinde oluşan acımayla, "Üzgünüm ama bir şey yapamam, geçen dediklerimi unutma," dedi.

Dizlerim titriyor, gözlerim kararıyordu. Bir kez daha aynı cehennemi yaşayamazdım! Bu defa merdivenden çıkarken olanları sanki farklı bir boyutta izliyordum. Yapamazdım! Tanımadığım bir adamla birlikte olamazdım! Semih beni kandırmış olmalıydı. Nasıl güvenip bugüne kadar bir şey yapmamıştım ki! Şimdi aptallığımın bedelini ödeyecektim. Gözlerim dolduğu için etrafı buğulu görüyordum. Betül bir odanın kapısını açtığında korkuyla boş odaya baktım. Perdeler, yatak örtüsü ve duvarlar bordo rengindeydi. Boğulduğumu hissettim. "Betül," diye yakardım.

"Sakin ol ve bu defa adamı kaçırma," dedikten sonra beni odaya iteleyip kapıyı kapattı.

Korkuyla etrafa bakarken elimle ağzımı kapattım. Kapana kısılmış fare gibi hissediyordum. Bakışlarım odada gezinip keskin bir şeyler aradı. Komodine doğru ilerleyip üst çekmecesini açtığım sırada kapı açıldı. Ellerim donup kalırken korkuyla arkamı döndüm. Kalbim bir kuş gibi çırpınıyordu. Karşımda dikilen adam başını kaldırınca göz göze geldik. Bu defa uzun boylu, yapılı biriydi ve baştan aşağı siyahtı. Üzerinde siyah bir gömlek, siyah bir pantolon ve aynı renk ceket vardı. Tek farklı renk yeşil gözleriydi. Korku boğazımı sıkarken adamın gözlerine çaresizce baktım. Geriye doğru kaçarken kalçam komodine değdi.

Çok iri ve uzundu. Ondan asla kurtulamazdım. Adam kapıyı kapatıp bana doğru yürüdüğünde gözlerim kocaman açıldı. Korkuyla dolup taşan kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

"Yaklaşma bana!" diye yakardım.

Buradan kurtulmalıydım. Bakışlarım cama kaydı. Belki pencereye hızlı bir şekilde koşarsam... Daha fazla düşünmek yerine pencereye doğru koştum.

Adam telaşla, "Dur," dedi.

Onu dinlemeden pencereyi açtım ve bir bacağımı atacağım sırada bana doğru çevik bir şekilde koşup kolumu tuttu. Bedenimin yarısı dışarıdaydı.

Korkuyla, "Bırak beni!" diye bağırdım.

"Sana zarar vermeyeceğim."

Gözlerimden yaşlar boşalırken başımın iki yana düştüğünü hissettim. Kimseye güvenmemeyi acı bir şekilde öğrenmiştim. Hem bu adamın elinden kurtulsam bir daha kurtarıcım hem yakalayacaktı.

"Allah aşkına bırak," diye yakardım. Sıcak hava içimize hücum ederken adam beni aniden içeri çekti. Türkçe sesiyle, "Bakın orada!" diye bağırdı.

Ağlamaya devam ederken ellerini saçlarımın arasına daldırdı ve dalgalı, kızıl renk saçları alnıma döküldü. Gümüş çerçeveli bir gözlük takmıştı. Yüz ifadesi son derece sertti.

"Lütfen bana dokunma," diye yakardım.

Bana doğru dönüp zümrüt gibi parlayan gözlerini gözlerime dikti. "Yemin ederim, sana dokunmayacağım," Sesini kısarak sözlerine devam etti. "Yardım etmek için geldim."

2. BÖLÜM
UMUT KURŞUNU

Umut, tek sıkımlık bir kurşundu ve Semih onu birkaç gün önce kalbimin orta yerine sıkmıştı. Umudun cesedi göğsümün içinde bir yerlerdeydi. Fakat karşımda duran adamın sözleri, ölen o umudu hayata döndürmeye çalışıyordu. Bir kez daha beni zehirlemesine izin veremezdim. Fakat elimde değildi çünkü kurtulmaya ihtiyacım vardı. Kanıma karışan şüpheyle yüzüne bakmaya devam ettim.

İki ayrı his, bir parçam gibi benimle birlikte yaşıyordu. Güvenmeye korkuyordum, bir kere daha yanılmaktan ödüm kopuyordu çünkü bir hayal kırıklığını daha kaldıramazdım. Fakat başka şansım yoktu işte.

"Doğru söylediğinizi nereden bileceğim?"

"Şu an detay veremem ama sana zarar vermeyeceğim konusunda bana güven." Karşımdaki adamın sözleri can yeleği gibi önüme atılmıştı ama tutunmaya korkuyordum. Güven verici bir sesle, "Seni buradan kurtaracağım, Zeynep," dediğinde kaşlarım şüpheyle çatıldı.

"Size nasıl güveneceğim?"

Derin bir nefes aldıktan sonra sakince cevapladı. "Sanırım başka şansın yok."

Sözleri, zihnime acımasızca indirilen balyoz darbesi gibiydi. Kanım çekilirken gözlerimi kaçırdım ve sessiz kaldım. Başka şansım yoktu, bunu biliyordum ama başkasından duymak farklıydı. Çaresizliğim, yüzüme bir yabancı tarafından sertçe vurulmuştu.

"Semih sayesinde buradayım ve yarın buradaki hayatın son bulacak."

Söylediklerinin gerçek olma ihtimali bile kalbimin hızlanmasını sağlamıştı.

Gözlerim irileşirken saf bir sesle, "Gerçekten mi?" diye sordum.

Başını aşağı eğdi. "Evet, sessiz kalman gerekiyor. Kimse durumu anlamamalı."

İri iri açılmış korku dolu gözlerimle başımı aşağı yukarı doğru salladım. "Tamam."

Adamın keskin gözleri odanın içinde gezinirken her yeri inceledi. "Burası hakkında neler biliyorsun?"

Sorusu üzerine kaşlarım hafifçe çatıldı. "Pek bir şey bilmiyorum," dediğimde sesim kısıktı.

Bacaklarım yaşadığım korku dolu anlardan ötürü uyuşmuştu. Bu yüzden daha fazla ayakta duramayacaktım. Yavaşça yatağın bir köşesine oturduğumda yeni bir soru yöneltti. "Buraya nasıl geldin?"

Sözlerini duyunca gözlerim tekrar onu buldu. Dikkatle yüzünü izlerken tedirgin bir şekilde, "Kimsiniz?" diye sordum. "Bana neden yardım ediyorsunuz?"

Kaşları iyice çatılırken dolgun dudakları tek çizgi hâlindeydi. Konuşmak istemediği her hâlinden belliydi fakat ben de o konuşmadıkça sorularını cevaplamayacaktım. Bu hayatta amcama bile güvenmemem gerektiğini acı bir şekilde öğrenmiştim.

Genç adam konuşmadan önce derin bir nefes aldı ve profesyonel yüz ifadesiyle konuşmaya başladı. "Adım Vural. Polis yardımıyla yarın gece buradan kurtulacaksın. Şimdilik tek söyleyeceklerim bunlar."

Ona inanmayı çok istiyordum, sözlerinin gerçek olması için her şeyi yapardım. Ama yine de tam anlamıyla rahatlayamıyordum.

"Polis misiniz?"

Vural yatağın diğer köşesine oturduğunda ona doğru döndüm.

"Onun gibi bir şey." Şüpheci gözleri tekrar odada gezindi. "Gecelik olarak anlaşma yaptım. Tüm gece buradayız."

Bedenim tekrar gerildi. "Tüm gece mi?"

"Yarın gece için de gecelik anlaşma yapacağım. Sana daha fazla zarar veremeyecekler." Sert bir sesle söylediği sözleri duyunca sessiz kaldım. Tek duam söylediklerinde haklı olmasıydı. "Şimdi anlat bakalım, buraya neden düştün?"

Soru şeklinde konuşsa da sesinde emreden bir ton vardı. Fazla patronluk taslayan bir tipti. Fakat sorularını cevaplayacak kadar güvenmiyordum ona. Sıkıntılı bir nefes alırken elini ensesine yerleştirip ovdu.

"Bak, konuşmazsan sana yardım edemeyiz," dediğinde ikimiz de sessiz kalıp birbirimizin gözlerine bakmaya başladık.

Parlak gözlerine bakınca yemyeşil bir gölün içine dalıyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Ama ben, bilmediğim sularda yüzemezdim... Bu yüzden güven vadeden gözlerine bakmayı bıraktım.

"Bana güvenmen gerekiyor."

Sözleri, en yaralı yanıma bir çizik daha attı. Güvenmek... Sanki kolay bir şeymiş gibi söylemişti. Oysa birine güvenmek zordu, yaşamak kadar zordu.

Ufak bir nefes alırken, "Kolay değil," diye geveledim.

"Kolay olmadığını biliyorum," diye cevap verdiğinde yutkundum. "Ama başka şansın yok."

Yine aynı cümle... Gözlerimi bir an için kapattım ve damağıma yayılan çaresizliğin yanık tadını aldım.

Başka şansım yoktu.

Yanağımın iç kısmını ısırırken istemeyerek de olsa, "Amcam yüzünden," dedim.

Cevabım karşısında sessiz kalmıştı. Ne düşündüğünü anlamak için kaçamak gözlerle yüzüne baktım. Sabit yüz ifadesiyle tam karşıya bakıyordu. Şaşırmış gibi görünmüyordu.

Sessizlik, zamanın sırtına çöreklenirken omuzlarım çöktü. Üstümdeki ince elbise yüzünden üşüdüğümü hissettim. Kollarımı önümde bağlayıp elimle çıplak kolumu ovdum. Vural'ın gözleri odaya girdiği andan beri ilk defa bedenime kaydı. O an elbisenin ne kadar açık olduğu aklıma geldi. Bedenim ânında gerilirken kolumu indirdim ve elbisenin yakasını tutup havaya kaldırdım. Ben bunları yaptığım sırada Vural gözlerini üstümden çekmişti bile. Bir belki iki saniye bakmıştı bana ama utanç saklandığı köşeden çıkmıştı.

Düştüğüm bu utanç verici durum yüzünden ağlamak istiyordum. Bu iğrenç elbise çok ucuz görünüyordu, ondan kurtulmak istiyordum. Bakışlarım yere kayarken Vural ayağa kalkıp cama doğru yürüdü. Cebinden sigara çıkarıp dudaklarına yasladığında aniden

hayatıma giren adamı izlemeye başladım. Boyu en az 1.90 vardı. Ayrıca bedeni son derece atletik duruyordu. İnce olsa da kaslı bir vücudu vardı. Sivri çenesi hafif sakallıydı. Kömür rengi, düz saçları alnına dökülmüştü. Açıkçası son derece yakışıklı bir adamdı. Yengemin izlediği dizilerdeki artistlere benziyordu.

Aslında kara bir prens gibiydi ama benim hayatım bir masal değildi.

Her an herkes kötü adam çıkabilirdi. Boğazımdaki kuruluğu gidermek için yutkunurken sigarasını gümüş rengi zippo ile ateşledi. Derin bir nefes çekerken hafifçe araladığı perdeden dışarıya bakıyordu. Yüz ifadesi ne düşündüğünü ele vermiyordu. Aklından neler geçtiğini merak ederken bakışlarımı ondan çektim.

Günlerdir doğru düzgün uyumadığım için gözlerim sızlıyordu. Esnerken sırtımı yatağın kadife başlığına yasladım. Gerçekten de yarın gece her şey bitecek miydi? Tam her şey bitti derken kurtulacak mıydım?

Yoksa yeni bir yalanın kollarına mı yuvarlanmıştım?

Kurtulacağıma dair olan ihtimal bile ağlama isteğimi körüklüyordu. Umarım bu defa yanılmazdım. Buradan kurtulduktan sonra ne yapacağımı düşününce duraksadım. Gidecek bir yerim ya da param yoktu. Dışarıya dair bildiklerim sınırlı şeylerdi. Amcam sağ olsun beni öyle yetiştirmişti ki sudan çıkmış bir balık gibiydim.

Yine de pes etmeyecektim, hem öyle bir lüksüm de yoktu. Önce buradan kurtulacak, sonra da yeni bir hayata başlayacaktım. Ankara'da daha fazla yaşayamayacağım için burayı da terk edecektim. Daha küçük bir şehirde bir iş bulurdum belki. Yorgun bir nefes verdim.

Annem ve babam aklıma gelince gözlerimden bir damla yaş aktı. Sevmeye kıyamadıkları kızları şimdi ne hâle düşmüştü. Tanımadığım bir adamdan medet umarken onların silik anılarına sarıldım. Babam bana öyle düşkündü ki gözünden bile sakınırdı. Korumacı bir yapısı vardı, bu yüzden çok üstüme titrerdi. Tek varlığım diye severdi beni. Şimdi ise kimsesiz kalmış, değersiz bir paçavra gibi hayatta kalmaya çalışıyordum.

Bu çok büyük bir acıydı ve yüreğimi diri diri yerinden söküyordu. *Her şey daha farklı olabilirdi...*

Keşke ben de o gün onlarla olsaydım ve onlarla beraber ölseydim. Çenem titremeye başlayınca alt dudağımı dişlerimin arasına alıp sertçe ısırdım. Ağlamak bir şey kazandırmıyordu. Burnumdan nefes alırken yanağımı yumuşak kadifeye yasladım. Günlerin yorgunluğu bedenimi ele geçirirken kendimi uykuya teslim etmekten başka şansım kalmamıştı.

Tek başıma bir ormanda yürüyordum. Nerede olduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Korku kanıma karışıp beni boyunduruğu altına alırken kalbim deli gibi atıyordu. Sık sık aldığım nefeslerden ötürü göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. Neredeydim?

İri iri açılmış gözlerim etrafta gezindi. Ağaçtan başka bir şey yoktu. Üstümdeki uzun, beyaz elbisenin eteği yerdeki ağaç dallarına takılınca öne doğru sendeledim. Aysel'in sesi birden karanlık ormanda yankılandı. "Zeynep!"

Sesini duyduğum an nefesim kesildi. Beni bulmuştu! Kaçmalıydım... Düşünmeden koşmaya başladım. Peşimdeydi, beni yakalayacaktı. Bir kez daha buna izin veremezdim. O eve geri dönemez, cehennemi kaldıramazdım! Koştum, koştum, koştum. Bacaklarım bir kurşun gibi ağırdı ve ne kadar koşarsam koşayım sanki ilerleyemiyordum. Korkunç bir döngünün içine kilitlenip kalmıştım. Sonra uzakta arkası dönük bir silüet görünce adımlarım kesildi. Kim olduğunu çıkaramadığım adama umutla baktım. Acaba babam mıydı?

Adama doğru tekrar koşmaya başladığımda yavaşça bana doğru döndü ve bir çift yeşil göz, beni derinden sarstı. Adımlarım durduğunda Aysel'in sesini tekrar işittim.

"Seni almaya geldim, küçük fahişe."

Vural bana elini uzatınca düşünmedim ve tekrar ona doğru ilerledim. "Benden kaçamazsın!" diye bağırdı Aysel.

Vural'ın elini tutacağım an, sanki bir uçurumdan aşağı yuvarlandım. Düşüyordum.

Gözlerim aniden açılırken sık sık aldığım nefes sesim odada yankılanıyordu. Vural yanı başımda bana doğru eğilmiş, çatık kaş-

lanyla bana bakıyordu. Kolu omzumda olduğuna göre beni uyandırmaya çalışıyordu.

"Rüya görüyordun."

Sert sesini duysam da tepki veremedim. Rüya o kadar gerçekçiydi ki felç geçirmiş gibi kilitlenmiştim, hareket edemiyordum. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki her an yerinden fırlayacak gibiydi. Saçlarım terleyen yüzüme yapışmış, göğsüm şiddetle inip kalkıyordu.

"İyi misin?"

Konuşamadığım için sadece başımı salladım ve kupkuru kesilen boğazımı ıslatmak için yutkundum. Ayakta dikilen Vural'a bakıp, "Saat kaç?" dediğimde sesim boğuk ve titrekti.

Bakışlarını bana çevirdi. "Üç."

Gözlerini görmek, rüyamı hatırlatıyordu. Bu yüzden gözlerimi kaçırıp doğrulduğum sırada üstümde varlığını yeni fark ettiğim siyah ceket, kucağıma doğru düştü. Terleyen saçımı yüzümden çekerken kaşlarım şaşkınlıkla havalandı.

Onun ceketiydi.

Vural bir açıklama yapmadan yatağın diğer tarafına oturduğunda sünger onun ağırlığıyla çöktü. Ceketi ona doğru uzattım. Donuk bakışları bir an cekete kaydı. Kaşları iyice çatılırken başını önüne doğru çevirdi.

"Senin daha çok ihtiyacın var gibi görünüyor."

Haklıydı. Sertçe öksürdüğümde, "Teşekkür ederim," diye geveledim.

Ceketi üstüme doğru çekip elbise olacak kumaş parçasının gizlemekten çok gösterdiği kıvrımları gizledim.

Böyle daha iyi hissediyordum. Yatak başlığına tekrar yaslanınca, burnum ceketin kumaşına değince kokusu sinsice içime süzüldü. Tenine karışan ardıç aromalı parfümüyle çok güzel kokuyordu. Burada her şey kirli ve kötü olduğu için bu küçük ayrıntı nedense beni rahatlatmıştı. Kaşlarım çatıldı, gerçekten berbat bir hâldeydim. Kafamı dağıtmak için ona doğru döndüm.

"Hiç uyumadın mı?"

Sırtını benim gibi yatak başlığına yaslamış, karşıdaki bir noktaya bakıyordu. "Hayır," dediğinde sesi düzdü.

Uyuduğum zaman bile bana zarar vermemişti. Bu durum içimdeki güvensizlikleri yavaş yavaş eritiyordu.

Belki de şansım dönmüş ve işler benim için yolunda gitmeye başlamıştı. İçimdeki şüpheli kız bana dik dik baktı. *Bunları düşünmek için çok erken.*

Amcam her zaman dereyi görmeden paçayı sıvama derdi. Amcam... İnsan müsveddesi pislik herif, ondan tüm varlığımla nefret ediyordum!

"Yarın tam olarak neler olacak?"

Sorum üzerine Vural'ın geniş göğsü havalandı.

"Bu seni ilgilendiren bir konu değil."

Cevabı çok net ve katıydı, bu tavrı sinir bozucuydu. "İşin içinde ben de varken mi?" diye sormaktan kendimi alıkoyamadım. Başıyla onaylamakla yetindi.

"Fazla kurcalama."

"Cevaplara ihtiyacım var," diye üsteledim.

Yan gözlerle bana baktığında gözlerindeki ruhsuz bakış, ürpermeme neden oldu. Bir ölü gibi cansız bakıyordu. İlk defa böyle bakan biriyle karşılaşmıştım.

"Sadece buradan kurtulmaya ihtiyacın var."

Bu ruhsuz herif neden sürekli haklı olmak zorundaydı ki!

Yavaşça ona doğru döndüm. "Bunun nasıl olacağını bilmek istiyorum, haklı olarak."

Parmaklarını burnunun kemerine yaslayıp sıktığında gözlerini kapatmıştı. "Fazla konuşuyorsun."

Bakışlarım ellerine kaydı, parmakları uzun, elleri kemikli ve güçlüydü. Polis değilse neydi acaba? Bu sorunun cevabını alamayacağımı bildiğim için tekrar sormadım.

Diğer soruya da cevap vermemişti. "Cevap vermeyecek misin?"

"Yarın görürsün."

Baştan savma bir şekilde verdiği cevaptan sonra başını kadife kumaşlı başlığa yaslayıp gözlerini yumdu. Yorgun görünüyordu.

Kuru bir sesle, "Çok açıklayıcı bir cevap," diye homurdandım.

"Uyu, Zeynep."

Yine o otoriter sesini kullanmıştı. Tabii onun hayatı bir başkasına bağlı değildi. Gözlerimi devirdim, ketumluğu sinirlerimi bozuyor-

du. Bu sorularla bir kez daha uyuyakalmam imkânsızdı. Vural yatakta kayıp başını yastığa yasladı ve koluyla gözlerini kapattı.

"Uyuyacak mısın?"

Pozisyonunu değiştirmeden, "Evet," dedi. Alt dudağımı ağzımın içine yuvarlarken başımı geriye atıp odanın tavanına baktım. "Sorularım vardı ama benim." Kısık sesle söylediğim sözleri duyduysa bile cevap vermedi. Abajurdan soluk, sarı bir ışık yayıldığı için oda loştu. Bu içimi rahatlatıyor olsa da sabah olacakları düşününce irkildim. Aysel birlikte olmadığımızı anlarsa beni mahvederdi.

Bu düşünce midemin sıkışmasına neden oluyordu. Bu yüzden hemen zihnimin gerilerine iteledim. Son şansım olan adama güvenecektim ve buradan kurtulacaktım. Bunları düşünmek beni rahatlattığı gibi güç de veriyordu. Bakışlarım tekrar yanımdaki adama kaydı. Yatak normalde kocamandı ama o yanıma gelince küçülmüştü. Biraz daha dış tarafa doğru kaydım. Açıkçası bu evde olduğum sürece herkes benim için tehlikeliydi. Bu yüzden dizginleri elimden tamamen bırakmamalıydım.

Başımı diğer tarafa çevirip gözlerimi yumduğumda bacaklarımı kendime doğru çektim. Çarşaf yerine ceketine sarıldığım gerçeğini göz ardı ederek gözlerimi kapattım. Uyumayacağımı bilsem de gözlerimi dinlendirmek iyi gelecekti. Zaman ağır ağır geçerken ikimiz de kıpırdamadan durmaya devam ettik. O da uyumamıştı benim gibi. Nedenini merak etsem de cevabını alamayacağımı bildiğim için susmayı tercih ettim. Gün ağarırken bir ara içim geçmişti. Yaklaşık iki saat kadar uyumuş olmalıydım. Omzumda Vural'ın dokunuşunu hissettiğimde sıçrayarak uyandım.

Korku dolu bakışlarımı görünce, "Sakin," diye fısıldadı. Bu kadar ürkek olmaktan nefret ediyordum ama elimde değildi. Kurtlar sofrasında bir başmaydım. Başımla onaylarken doğruldum. Yataktan kalkınca bacaklarım tutulduğu için bir süre sabit durdum. Yüzümü buruştururken Vural ayağa kalkıp yanıma geldi. Elimdeki ceketi ona uzattığımda sessizce alıp üstüne geçirdi.

Gözlerinin altları, uykusuzluğun getirdiği kızarıklığa ev sahipliği yapıyordu. Ellerini dağılan saçlarının arasından geçirip düzeltse de bir parça asi saç tutamı tekrar alnına döküldü. Yüzü en az dünkü kadar asıktı. Bunun haricinde son derece düzgün görünüyordu. Ka-

çamak gözlerle kendime baktım, elbise gün ışığında daha iğrençti. Elimde olsa bu parçalara ayırır, bu evle beraber yakardım. Başımı iki yana doğru sallarken Vural'ın gözlerini üstümde hissettim.

Dikkatle bana bakarken memnuniyetsiz bir sesle konuşmaya başladı. "Fazla düzgün görünüyorsun." Kaşlarım havalandı. Ciddi miydi bu adam? Bu elbiseyle kim düzgün görünebilirdi ki? Bakışları bu defa yatağa kaydığında kaşları daha fazla çatıldı. Eğilip yatağın üstündeki örtüyü yana doğru kaydırdı. Bir yastığı yere fırlattı ve düzgün olan bordo çarşafı çekiştirerek bozdu. Kendi kendine, "Daha iyi," diye mırıldandıktan sonra bana döndü. Aynı işlemi benim üstümde de mi yapacaktı? Sorumu duymuş gibi üstüme doğru geldi. "Saçlarını dağıt." Başımla onaylarken ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve dağıtmaya başladım. "Biraz daha kabart." Dudaklarımı sarkıtsam da dediğini yaptım. Boğazını temizleyip kuru bir sesle, "Arkanı dön," dediğinde bakışlarım onu buldu.

"Neden?"

Sorumu duymazdan gelip, "Dön hadi," diye tekrarladı. Sıkıntılı bir nefes alırken istemeyerek de olsa arkamı döndüm. Vural bana doğru bir adım atınca gerildim. Yakınımdaki varlığına yabancı olan bedenim bu durumu yadırgıyordu ve hâlâ korkuyordum. Elini elbisemin üst kısmında hissedince irkildim.

Titrek ve korku dolu bir sesle, "N'apıyorsun?" diye soludum.

"Şşş," dedikten sonra sıcak parmakları kısa bir an elbisenin açıkta bıraktığı çıplak tenime dokundu. Bedenim kaskatı kesilmişti. Elbiseyi tutup çekince kumaşın yırtılma sesi odada yankılandı. Göğüs kısmı bollaşınca elimle tuttum. Eli bir an sırtımdaki yaraya kayınca öne doğru sıçradım. Yüzüm acıyla çarpılmıştı.

"Bunu onlar mı yaptı?" Yara izlerine sebep olan anılar gözlerimin önünden bir film şeridi gibi aktığında tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Sessizliğim cevabı olurken Vural geri çekildi. "Bir şeyler yaşandığına inanırlar şimdi."

Başımla onaylarken ona doğru döndüm. Yüzündeki ifade mümkünmüş gibi daha da sertleşmişti. Hatta kızgın görünüyordu. Gözlerinde öfkenin izleri vardı ve gittikçe belirginleşiyordu. Tavrını görmezden gelmeye çalışarak, "Şimdi ne olacak?" dedim. Siyah gömleğinin üstten iki düğmesini açtığında bakışlarım esmer teni-

ne kaydı. Seyrek de olsa gördüğüm göğüs tüylerinden bakışlarımı anında kaçırdım. Siyah kotunun içine soktuğu gömleğinin yarısını dışarı çıkardı.

"Bu gece için de anlaşma yapacağım. Sen de odana çık ve zarar görmemeye çalış lütfen." Gözlerimi kaçırdım. "Ayrıca sakın ağzından bir şey kaçırma. Yoksa her şey mahvolur."

Korkuyla yutkunurken başımı aşağı yukarı doğru sallayıp, "Tamam." diye fısıldadım. Ardından Vural odadan çıkmak için arkasını döndü ve kapıya doğru büyük adımlarla ilerledi. "Geri geleceksin değil mi?"

Kendime engel olamadan dudaklarımdan fırlayan soru, yaşadığım çaresizliği ayan beyan ortaya seriyordu. Fakat elimde değildi... Beni burada bırakacak olmasının düşüncesi ölüm gibiydi ve korku çok güçlüydü. Üstümdeki elbiseyi tutan ellerim sıkılaşırken gözlerim akmayan yaşlardan ötürü parlıyordu. Vural başını bana doğru çevirdi ve bir süre sessizce gözlerimin içine baktı. Yaşadığım çaresizliği tüm çıplaklığıyla gördü. Gözlerindeki sertlik bir anlığına da olsa yumuşadı.

Beni burada bırakma...

Zihnimde yankılanan yalvarışımı duymuş gibi gözleri karardı.

"Geleceğim, söz veriyorum."

Sözleri oksijeni tükenen ciğerlerime yeni bir nefes oldu. Boğulmak üzereydim ama o bana elini uzatmıştı. Sözlerine sıkıca tutunmak dışında başka bir şey yapamadım. Artık tek umudum sadece bir gecedir tanıdığım adamdı.

Ağlamamak için tüm gücümü sarf ederken duruşumu dikleştirdim. Bu odadan çıkmak istiyordum ama öncesinde yapmam gereken bir şey vardı. Yatağa ilerleyip çarşafı toplamaya başladım. Buruş buruş olan çarşafı kucağıma alıp göğsüme bastırdıktan sonra odadan çıktım ve merdivenlerden aşağı indim. Sabahın erken saatleri olduğu için kimse görünürde yoktu.

Odama girip kapıyı kapattım. Çarşafı iki elimin arasına alıp tüm gücümle çekiştirdim. Yıkanmaktan aşınan kumaş ortadan ikiye ayrıldı. Birkaç kere daha yırtıp kumaşları üst üste attım. Ardından Betül'ün dün odama koyduğu makyaj malzemelerine doğru ilerledim. Far paletini alıp parmağımı mor kısma batırdım.

Boynumun kenarlarına hafifçe sürerken yüzümü buruşturdum. Bu iğrençliklerin bir an önce bitmesini istiyordum. İnandırıcı durmasını umarak parmağımı elbiseme sürtüp makyaj kalıntısını temizledim. Saçlarımı biraz daha dağıtırken elimin tersiyle dudaklarımı hırpalayıp dünden kalan rujun silik izlerini bulaştırdım.

Aynaya baktığımda başımı iki yana doğru salladım. Şimdi daha inandırıcı duruyordu.

Doğrulduğum sırada kapı açıldı ve Aysel içeri girdi. Kadını gördüğüm an, midemde kaynayan hisler boğazıma kadar tırmandı. Ölmesini istediğim insan sayısı çoğalıyordu ve bu benim insanlığımı sömürüyordu. Kirli elleri kalbime dokunmuştu, artık daha az iyi bir insandım. Karşısında sakin durup saldırmamak büyük efor isteyen bir şeydi. Zararlı çıkan tarafın ben olacağımı bildiğim için dişlerimi kenetlemek dışında bir şey yapmadım.

Yüzünde oluşan pis gülümsemeyle beni süzdü. Gördüklerinden memnun kaldığını parlayan göz bebeklerinden anlamıştım. Aşağılık kadın!

Bu durumda olmam ona zevk veriyordu. Eğilip yerdeki parçalanmış çarşafı alıp ona fırlatırken tükürür gibi, "Al," dedim.

Umarım blöfüme kanar ve çarşafa bakmazdı.

"İstediğin oldu, adamın altına yattım. Artık mutlu musun?" Sesim titriyordu. Gözlerimdeki yaşların akması için uğraşırken gülümsemesi tüm yüzünü kapladığında bana doğru yürüyüp tam önümde durdu. Uzanıp çenemi tuttu.

"İyi iş çıkarmışsın, bir tebriği hak ettin."

Tepki vermemek için kendimi zor tutuyordum. Sigara kokan nefesi midemi daha beter bir hâle getiriyordu. Tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim, yoksa onun suratına geçirecektim. Çenemi sıkarken gözlerindeki ifade sertleşti. "Ama hâlâ fazla dikbaşlısın." Yüzümü geriye doğru fırlattığında gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştım. "Yine de yağlı bir müşteriyi kaptığın için bunu şimdilik görmezden geleceğim." Anlaşılan Vural ile oynadığımız oyuna inanmıştı. "Adam bu gece de seni istiyor."

Kaşlarım çatılırken sahte bir öfkeyle, "Hayır!" diye yakardım. "İstemiyorum."

Kadın beni görmezden geldi. "İyice uyu dinlen, bu gece çok güzel olmalısın ve adamı kaçırmamalısın." İçimdeki tüm nefretle dik yüzüne baktım. İç çekerken, "Bu işte iyi olacağını biliyordum," dedi. Ardından yüzümü avuçlayıp gözlerimin içine baktı. "Bana iyi paralar kazandıracaksın, güzel kız." Daha sonra yüzümü bırakıp odadan çıktı. "Semih, şu çarşafı çöpe at."

Semih odaya girdiğinde bana bakmadan çarşafı aldı. Başını kaldırınca ufak bir gülümsemeyle yüzüne baktım. Başıyla varla yok arası selam verip odadan çıktı. Yorgunca yatağa doğru çöktüğümde bütün bedenim titriyordu. İnanmıştı!

Çok şükür Allah'ım... Rahat bir nefes alırken ayağa kalkıp dolaba doğru yürüdüm. Aysel dün dolaba birkaç parça kıyafet bırakmıştı. Uzanıp kıyafetleri aldığımda yüzümü buruşturdum. Dar bir tayt ve mini, askılı bir tişört vardı. Doğru düzgün bir eşofman bile yoktu. Kendi kıyafetlerimi bulmak umuduyla dolabı karıştırdım ama yoklardı. Öfkeyle nefes alıp verirken üstümdeki kırmızı, yırtık elbiseyi sıyırıp çıkardım. Rahat bir nefes alırken hızlı hareketlerle fazla dar olan taytı giydim.

Üstüne başka bir şeyler bakındım ama yoktu. Buradaki hiçbir şeyin amacı kapatmak değildi. Kendimi et pazarında gibi hissettiriyordu. Siyah, askılı tişörtü üstüme geçirdiğimde göbeğim açıkta kalmıştı. Umursamamaya çalışarak masanın üstündeki makyaj temizleme mendilini alıp yüzümü iyice temizledim. Sonra yatağa girip örtünün altına saklandım.

Duş alsam daha iyi olurdu ama burada daima diken üstündeydim. Daha fazla bir şey yapmak istemiyordum. Hem her an birinin banyoya girme olasılığı yüksekti. Furkan aklıma gelince bile içim kalktı. Bu riski alamazdım. Odadan çıkmam yasak olduğu için yapacak bir şeyim yoktu. Tüm gün odada kilit altında tutuluyordum.

Bir an önce akşam olmasını dileyerek gözlerimi kapattım, tüm bu iğrençlikler bitecekti. Sonrası büyük bir belirsizlik olsa da şu anda tek düşündüğüm buradan çıkmaktı. *Özgür olacaktım*... Amcam olacak adamın baskıları olmayacaktı, bu bile benim için çok büyük bir şeydi. Yatakta sağa döndüm. Bugün nasıl akşam olacaktı ki?

Odanın kapısı açıldığında Betül üstünde kırmızı bir sabahlıkla içeri girdi. Elinde kahvaltı tepsisi vardı, günlerdir doğru düzgün ye-

mek yemediğim için karnım guruldadı. Yüzündeki gülümsemeyle yanıma gelip yatağa oturduğunda doğruldum.

"Nasılsın? İlk gece hep zor geçer."

Betül, Aysel'e göre daha yumuşak olsa da ona da güvenmiyordum. Sanki biri iyi biri kötü polisti ve sürekli nabız yokluyorlardı. Omuz silktiğimde bakışlarımı ellerime indirdim.

"Hadi ama anlat bana, merak ediyorum."

Tepsideki tost ve çaya özlemle bakarken hırçın bir şekilde cevap verdim. "Para karşılığında tanımadığım bir adamın altına yattım, nasıl geçmiş olabilir?"

Sert sözlerim karşısında irkildi. Gözlerini kırpıştırırken benden bu çıkışı beklemiyor olmalıydı. "Yakışıklı bir adamdı, iyi geçmiştir diye düşündüm."

Alayla güldüm. "Yakışıklı olsa kaç yazar ya? Para karşılığında tanımadığım bir adamla birlikte olmaya zorlandım ben! Bunun ne kadar iğrenç bir durum olduğunu nasıl görmezsin?"

Betül'ün ince kaşları çatılırken boğazını temizledi. "Neyse, bu gece de gelecekmiş. Anlaşılan onun için güzel geçmiş." Bu sözlere ters ters bakmak dışında cevap vermedim. Betül'ün yüzü asıldı. "Böyle bakma bana." Elindeki tepsiyi uzattı. "Bir şeyler ye, akşama iyi olman gerekiyor." Tepsiyi kucağıma koyduğunda dikkatle bana baktı. Başımı ne var anlamında salladığımda kısık bir sesle konuştu. "Ağrın, sızın var mı?"

Sözlerini duyunca yüzüm alev aldı. Cırlar gibi, "Yok," dediğimde dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. Cebinden ağrı kesici çıkarıp bana uzattı.

"Aslında bu gece dinlensen daha iyi olurdu ama Aysel, çivi çiviyi söker diyor. Üzgünüm," dedi. Ağzım açık kalmış bir şekilde yüzüne baktım.

Ne biçim insanlardı bunlar? Midem bulanmaya başladığı için iştahım kaçmıştı. Çaydan bir yudum alıp sakinleşmeye çalıştım. Bir şeyler yemek zorundaydım çünkü açlık bütün enerjimi almıştı. Tost'un ufak bir ısırık alıp çiğnemeye başladım. Sadece birkaç saat daha dayanmam gerekiyordu. Sanırım bunu yapabilirdim.

Yemeğim bittikten sonra tepsiyi aldım ve ayağa kalktım.

"Ben götürürüm."

Betül'e ters bir laf etmemek için kendimi tutarken, "Lavaboya gitmem lazım," dedim.

O da ayağa kalkıp kapıyı açtığında birlikte odadan çıktık. Bana dönüp tepsiyi aldı.

"Git işini hallet ama sakın bir saçmalık yapma," diye tembihledikten sonra yanımdan uzaklaştı. Gözlerimi devirirken banyoya girdim. İşlerimi hallettikten sonra yorgunca ensemi ovdum. Uykusuz bir gece geçirdiğim için çok bitkin hissediyordum. Ayaklarımı sürüyerek banyodan çıktığımda karşımda Furkan'ı görünce korkuyla irkildim. Pis bir sırıtmayla bana bakıyordu.

Bakışları midemi bulandırırken yanından geçmek için hareketlendim. Fakat o uzanıp kolumu tuttu. Bana doğru eğildiğinde pis nefesi boynuma çarptı.

"Allah çarpsın çok güzelsin lan."

Yüzümü buruştururken kolumu çekmeye çalıştım. "Bırak beni!"

Biraz daha eğildi. "Benim olacaksın, tadına bakmadan asla bırakmam seni." Midem o kadar şiddetli bulandı ki az daha kusacaktım. "Az kaldı, bu geceyi de atlat sonra benim yatağımdasın."

Geri çekildim. "Uzak dur benden!"

Büyük cüssesiyle üzerime doğru çullanıp sırtımı duvara yasladı. Altında debelenirken bedenini bana sertçe bastırdı. Yumruklarımı bedenine geçirmeye başladım. "Çekil, uzak dur benden!"

"Bağırma lan!" diye kükredi. "Az kaldı az. Altımda inlemelerini duymak için sabırsızlanıyorum."

Ciğerlerimdeki nefes boşalırken geri çekildi. Pis pis sırıtmaya devam ediyordu. Onu daha fazla görmeye katlanamazdım. Koşar adımlarla odama girip kapıyı kapattım. Korkudan dolayı göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. Tek kurtuluşumun Vural olduğunu, bir kez daha acı bir şekilde anladım.

Saatler sonunda odamın kapısı açıldığında ânında gözlerimi açtım. Sıkıntıdan yatakta uyuyakalmış olmalıydım. Aysel elinde tuttuğu siyah, minicik bir elbiseyle içeri girdiğinde doğruldum. Umarım benden bunu giymemi beklemiyordu.

"Kalk bakalım, hazırlanma zamanı geldi, küçük orospu."

Sözleri sinirlenmeme neden olduğundan, "Sensin orospu," diye patladım.

Gözlerini kısarken üstüme doğru yürüyüp parmağını havaya kaldırdı. "Dilime sahip çık, yoksa hazırlanmadan önce Furkan'la eğlenmeye bakarsın." Dişlerimi birbirine bastırıp susmaya çalıştığımda elindeki dantelden oluşan şeyi kaldırdı. "Bu gece bunu giymeni istiyorum," dediğinde başımı şiddetle iki yana doğru salladım.

"Hayır."

Arsızca güldü. "Giyeceksin."

Gözlerimi kırpıştırırken, "Bu ne böyle?" diye soludum. O sırada makyajımı yapmak için Betül içeri girdi.

"Sınırlarını zorlamak istiyorum, şu aptal utancını bırakman gerek."

Bütün bedenim utançtan alev alev yanarken gözlerine tiksintiyle baktım. İtiraz edersem içeriye Furkan'ı çağıracağını bilecek kadar iyi tanıyordum artık onu. Gözlerimi yakan işe yaramaz gözyaşlarını görmezden gelip ayağa kalktım ve titreyen ellerimle üstümdekini çıkardım. Dün giydirdikleri ten rengi, askısız sütyenle kalmıştım.

"Onu da çıkar."

Dişlerimi o kadar çok sıktım ki diş etlerim sızladı. Arkamı dönüp önden klipsi açıp çıkardıktan sonra dantel elbiseyi çıplak bedenime geçirdim. Bedenim zangır zangır titriyordu. Fiziksel şiddet, psikolojik şiddete dönmüştü. Ağlayıp ona istediğini vermeyecektim. Dik durmaya çalışarak taytı da çıkardım ve ona doğru döndüm.

Aysel'in yüzünde tatmin olmuş bir gülümseme belirirken bedenimi inceledi.

"Vücudun çok güzel, adamın seni tekrar istemesine şaşmamalı."

Midemdeki bulantıyı görmezden gelip bakışlarımı aynaya çevirdim. Gördüklerim karşısında ağlama isteğim şiddetlendi. Üst kısmı dantel olan ince askılı elbise, içimi rahatlıkla gösterdiği için göğüslerimi gizlemiyordu, göğüs uçlarım belirgindi. Alt kısmı dar ve satendi, boyu ise uyluklarıma kadar geliyordu. Elbiseden çok geceliğe benziyordu. Daha ne kadar aşağılanabilirdim ki...

Betül yanıma gelirken, "Evet, gerçekten çekici," dedi. Benden sadece bir et parçasıymışım gibi bahsediyorlardı. Zihniyetleri nasıl bu kadar iğrenç olabilirdi? Ters laf etmemek için dilimi ısırdım. Betül saçlarımı tarayıp şekillendirirken put gibi dikilmeye devam ettim.

Konuşursam dağılırdım, bu yüzden dudaklarımı birbirine mühürleyip tüm sözlerimi yuttum. Boğazım sanki paslı, dikenli tellerle dolanmış gibi cayır cayır yanıyordu. Yüzüme makyaj yapsa da sırtıma bu defa karışmadı. Dudaklarımdaki parlak kırmızı ruja tiksintiyle baktım. İğrençti! Tekrar yutkunup itirazlarımı boğdum.

"Bitti, hadi odaya git." Betül ile beraber odadan çıktığımızda kollarımı önüme bağlamıştım.

"Rahat ol, sonuçta adamın görmediği bir şey değil."

Betül'e ters ters bakıp, "İğrençsin," dediğimde göz kırptı.

"Fazla naz, âşık usandırır." Sessiz kaldığımda merdivenleri çıkıyorduk. "Farklı pozisyonlar önerirsen onunla daha çok vakit geçirebilirsin."

Ağzım şaşkınlıkla açık kaldı. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Tepkim üzerine şuh bir kahkaha attı. "Cesur ve yeniliğe açık ol, senden vazgeçemesin." Bunlar delirmişti! Hepsi kafayı yemişti. Bir an önce buradan kurtulmazsam ben de kafayı yiyecektim. Odaya girince, "Erkekler yeni şeyleri sever," deyip sırıttı. Ters laf etmemek için kendimi zor tutarken odadan çıktı. Derin derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştım. *Buradan kurtulacaktım.* Bu cümleyi kafamda defalarca tekrarladım. Yavaş yavaş sakinleşmemi sağlarken bu defa aklım Vural'a kaydı. Ya gelmezse?

O zaman ne yapardım?

Endişelerim tekrar gün yüzüne çıkarken kapının kolu hareket etti. Kalbim korkuyla dolmuş güm güm atıyordu. Kapı açılınca Vural'ı karşımda gördüm. Ciğerlerimdeki nefes rahatlamayla boşaldı. Sözünü tutmuş ve gelmişti!

3. BÖLÜM
KANADI KIRIK ÖZGÜRLÜK

Seçim, iki yüzü farklı madalyon gibiydi. Ben Vural'a inanarak seçimimi yapmıştım. Sonucunda ya iyi ya da kötü yüzüyle karşılaşacaktım. Bunun verdiği ağırlık beni var ettiği hızla yok ediyordu. Seçimlerim, burada kaldığım sürece beni tüketmeye devam edecekti.

Vural sessizce içeri girip arkasından kapıyı kapatınca yine simsiyah giyindiğini gördüm. Onun da sabit bakışları bana kaydı. Giydikleri karşısında gözleri hafifçe irileşince kollarımı tekrar göğüslerime sarıp kapattım. Bu defa kısa olan etek yukarı kayıp bacaklarımı iyice sergiledi. Azıcık daha yukarı kaysa altımdaki tanga görünecekti. Yüzüm al al olmuştu. Yorum yapmak için dudaklarını aralasa da konuşmak yerine dudaklarından sert nefes verip elini saçlarının arasına geçirdi. *Yer yarılıp beni yutsa keşke...*

"Hazır mısın?"

Başımı aşağı yukarı doğru salladığımda kolundaki siyah kordonlu saate baktı.

"Birkaç saat sonra özgürsün."

Gergin bedenim yavaşça gevşedi. Vural'ın gözleri tekrar bana kayınca anlayamadığım bir şeyler homurdandı ve üstündeki ceketi çıkardı.

Bana doğru uzattığında sorgusuzca aldım ve arkamı döndüm. Farklı bir ceketti ama kokusu aynıydı. Gözlerimi kısa bir an yumup anlamsız bir şekilde beni rahatlatan kokuyu soludum. Sıcaklığı tenime işlerken cekete sarıldım, şimdi çok daha rahat hissediyordum. Ceket bana boldu ama umurumda değildi. En azından artık yarı çıplak değildim.

"Nasılsın?" diye sorduğunda sesinde profesyonel bir tını vardı.

"Nasıl görünüyorum?" diye homurdandım.

Bakışları tekrar bana kaydı. Yüzümü incelerken hasar tespiti yapıyor olmalı diye düşündüm.

"Aynı," dedi sadece.

Aynı kelimesinin iyi mi yoksa kötü mü anlamına geldiğini bilmiyordum. Pek de sorgulamadım açıkçası. Şu an önceliklerim çok farklıydı çünkü.

Yorgunca yatağın kenarına oturduğumda Vural sıyrık dikişime devam ediyordu. Oturduğum zaman boyu dev gibi görünüyordu. Aklıma başka ihtimaller gelmeye başladı. Ya beni kaçırıp başka bir iş için kullanırsa? Nasıl tam olarak güvenebilirdim ki? Midem endişeyle kasıldığında nefes alamadığımı hissettim.

"Sorun ne?"

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. Fazla dikkatli bir adamdı, anlaşılan gözünden bir şey kaçmıyordu.

"Ben-" desem de cümlemi tamamlayamadığım için sustum. Kaşları çatıldı, şimdi daha sert görünüyordu. "Neler olacağını bilmediğim için korkuyorum."

Kelimeler dudaklarımdan bir kerede döküldü.

Vural sessiz kalırken gelip yanıma oturdu. Bedeni gergin bir enerji yayıyordu. Aramızda gözle görülür mesafe bırakması iyi hissetmemi sağlasa da hafifçe geri çekildim.

"Korkunu anlıyorum ama bana güvenmek zorundasın."

Bana doğru döndüğünde gözlerime baktı. "Ya bana daha büyük bir zarar verirsen?"

Boğazını temizledi. "Bunu bilemezsin çünkü beni tanımıyorsun," dediğinde midem gerginlikten kasıldı. "Bilemezsin ama inanman lazım." Bunu öylece nasıl yapabilirdim ki? Tereddütümü anlamış olmalı ki tok sesiyle devam etti. "Bana inancın lazım. Seni kurtaracağımıza inan."

Sözüne sadık biri gibi görünüyordu. Bakışları da sözlerini onaylıyordu. İçimdeki endişe az da olsa azaldı. *Yalvarırım beni yanıltma...*

İçimden geçen bu sözleri dile getirmek yerine, "Peki," dedim.

Vural telefonunu çıkarıp cevapladı. Çaldığını duymamıştım, anlaşılan titreşime almıştı.

"Efendim?"

Bir süre karşı tarafı dinleyip ayağa kalktı. Cama doğru ilerlerken sert sesiyle konuşmaya başladı. "Dışarıda bir, evin her katında iki adam var. Semih dahil yedi kişiler." Söz tekrar karşı tarafa geçmişti. "Tamam, planda bir değişiklik yok." Telefonu kapatıp bana doğru döndü. "Biraz daha dayan, sonra her şey bitecek. Söz veriyorum."

İrileşen gözlerimle, "Nasıl olacak?" diye sordum. Her şeyin bu kadar çabuk ve basit bir şekilde hallolacağına inanamıyordum.

"Müşteri gibi durmaya devam edeceğim, seni nezarete atabilirler ilk etapta."

Gözlerim kocaman açılırken ayağa fırladım. "Neden?"

Bir hapse atılmadığım kalmıştı!

Derin bir nefes aldı. "İstemeyerek de olsa büyük bir suç örgütünün içindesin. Öyle elini kolunu sallayarak çıkamazsın."

Korkudan titremeye başladım. Kalbim endişeyle çarpıyordu. Hapse mi atılacaktım gerçekten?

"Olmaması için uğraşacağım, eğer olursa da kısa süreli olacak, korkma."

Kendinden emin söylediği sözler üzerine ürkek bir şekilde, "Gerçekten mi?" dedim. Başıyla onaylarken konuşmaya devam etti.

"Kimseye hiçbir şey söyleme ve ben yanına gelene kadar bekle."

Sakinleşmeye çalışırken Vural tekrar saatine baktı. Gergin bir şekilde, "Az kaldı," dedi. Tekrar yatağa oturup beklemeye başladım. O kadar gergin ve huzursuzdum ki zaman bir türlü geçmek bilmiyordu.

"Gerçekten bitecek değil mi?"

Cılız sorum üzerine sessiz kalınca tekrar ona baktım. Dudakları tek çizgi hâlini almıştı. Bana güvence vermek yerine dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi. Yüzümdeki korkuyu görmüş olmalı ki istemeyerek de olsa devam etti. "Bunları operasyon bittikten sonra konuşuruz."

Tekrar cama ilerlediğinde perdeye uzandı.

"Ya biri zarar görürse?" Perdeyi tutan elleri bir an hareketsiz kaldı.

Yavaşça aralayıp dışarı baktığında, "Bu ihtimal hep var," dedi. Bir süre dışarıyı izledikten sonra cebinden sigara çıkarıp yaktı.

Pencerenin kenarından çekilip volta atmaya başladığında ben de endişeli bakışlarımla onu takip ediyordum.

"Kimse bir şey anlamadı değil mi?"

Dün geceyi kastettiğini biliyordum. "Anlamadı."

"Güzel," dedikten sonra derin bir nefes çekip yavaşça üfledi. Bir an ben de içmek istedim. Belki sakinleşmemi sağlardı. Bu fikri kafamdan çıkarırken elimle yüzümü sıvazladım. Zaman neden bu kadar yavaş geçiyordu sanki.

"Kaç yaşındasın?"

Vural'ın sorusunu duyunca ufak bir nefes aldım.

"Yirmi bir."

Gözleri şaşkınca beni buldu. "Daha çok gençsin," dediğinde kendi kendiyle konuşur gibiydi.

Hafifçe gülümsedim. Evet, yaş olarak gençtim ama yirmi bir yıllık hayatıma öyle ağır şeyler sığdırmıştım ki daha yaşlı hissediyordum. "Sadece sayılarda," diye geveledigimde kaşları çatıldı.

Ağzının içinde bir şeyler homurdandı. Bu yaşta yaşadıklarına bak gibisinden bir şeyler söylemişti.

"Sen kaç yaşındasın?"

Bakışları tekrar cama döndüğünde sadece, "Senden yeterince büyük," dedi. Pek de büyük durmuyordu aslında.

"En fazla yirmi sekiz ya da yirmi dokuz."

Yan gözlerle bana baktı. "Yirmi dokuz."

"Aslında daha genç görünüyorsun ama bakışların..." deyip sustum.

Biraz fazla ileri gittiğimi düşünürken gözlerime baktı. "Neyi varmış ki bakışlarımın?"

Ses tonu o kadar düzdü ki sorusunun cevabını gerçekten merak ediyor mu diye düşünmeden edemedim. Boğazımı temizlediğimde cevabı beklediğini görebiliyordum. "Fazla görmüş geçirmiş gibi?" dediğimde kaşımı havaya kaldırdım. Açıkçası nasıl anlatacağımı bilememiştim.

Kelime seçimim karşısında dudakları bir an kıvrılacak gibi dursa da boğazını temizledi. "Öyle mi?"

Başımla onaylarken, "Sen de sadece sayılarda yirmi dokuz yaşında gibisin," dediğimde sessiz kaldı fakat gözlerinde sessiz bir

çığlık koptu. O gürültülü sessizlik anında onun hikâyesini merak ettim. Hepimiz yaratıcının bizim için yazdığı şeyleri yaşıyorduk. Onun için neler yazılmıştı kim bilir?

Sözlerime yanıt vermek yerine bir başka soru yöneltti. "Okuyor musun?"

İçime dolan hüzünle başımı iki yana doğru salladım. Amcam yere sağlam basmamı engellemek için benim bacaklarımı eğitim aracılığıyla kesmişti.

"Lise mezunuyum."

"Buradan çıktıktan sonra ne yapacaksın?" Bu tavırlarına karşı birden gülmeye başladım. Gözleri dudaklarıma kayarken, "N'oldu?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bir an kendimi sorguda gibi hissettim."

Bakışları bir an yumuşadı. Elini ensesine yerleştirip gergince ovduğunda üstündeki siyah gömleği gerildi ve kaslı bedenine yapıştı.

"Kusura bakma, iş alışkanlığı."

Bakışlarımı kaçırırken derin bir nefes aldım. "Önemli değil." Ardından sorusunu düşünmeye başladım. "Ailemi kaybettikten sonra hiçbir zaman özgür olamadım. Şu an tek planım özgür olmak. Gökyüzüne korkusuzca bakmak, sokaklarda rahatça yürümek."

Boğazımdaki düğümü gidermek için yutkundum ve yere diktiğim gözlerimi onun yeşil gözlerine çevirdim. İlk defa hayallerimi biriyle paylaşıyordum. Bu garipti ama engel de olamıyordum. O kadar uzun süre susturulmuştum ki...

"Korkmadan, çekinmeden..."

Gözlerime dolan yaşlar yavaşça aktığında kaşları çatıldı. İfadesiz yüzünden ne düşündüğünü anlamıyordum. Muhtemelen istediğim şeyler onun için basitti, çoğu insan için basitti. Ama o kadar mahrum kalmıştım ki bu küçük şeylerden benim için büyük bir hayaldi.

"Sırtımdaki yükleri atıp özgür olmak istiyorum."

Bir gün gerçekten özgürlüğün ne olduğunu öğrenebilecek miydim?

Başımı eğip ağlamaya devam ettiğimde omuzlarım sessiz hıçkırıklarım yüzünden sarsılıyordu. Gözyaşlarım avuçlarıma dökülüyordu. Vural yanıma oturduğunda ağırlığı yatağın çökmesine neden olmuştu.

Elini omzumda hissedince irkildim. "Ağlama, bu geceden sonra hayallerine kavuşacaksın. Söz veriyorum."

Başımla onayladığımda dik durmak için kendimi zorluyordum. Fakat gözyaşlarım benimle aynı fikirde değildi. Günlerin acısını gözlerimle kusarken omuzlarım sarsılıyordu. Vural'ın omzumda duran eli boynuma kaydı. Hafifçe bastırınca başım yavaşça yana doğru eğilip yanımda oturan adamın omzuna yaslandı.

Günlerdir tek başıma göğüs gerdiğim yükleri daha fazla kaldıramadığım için hareketsiz kaldım. Yüklerimi ilk defa biriyle paylaşıyordum. Vural sessiz kalırken omzunda ağlamak için kendime izin verdim. Zaman şimdi daha hızlı ve acısız geçiyordu. İkimiz öylece durup içimde sakladığım, kalbime sıkışan acıları dışarı atmama izin verdik.

Kısa süreli tanıdığım bir adama duyduğum güven kırık dökük olsa da beni sarmıştı. Ona güvenmeyi seçerek gerçekten doğru mu yapıyordum? Ama başka şansım yoktu ki. Bu yüzden kendime izin vermek zorundaydım.

Bir süre sonra Vural tekrar saatine bakıp yavaşça konuştu. "Vakit geldi."

Sakin bir sesle söylediği sözlerin ardından doğrulduğumda o da ayağa kalktı. O sırada aşağıdan sesler duyulmaya başladı. Ânında ayağa kalktım ve yüzümdeki yaşları sildim.

"Yanımdan ayrılmamaya çalış."

Kızların çığlıklarını duyunca ona doğru sokuldum. Adım sesleri odamıza doğru geliyordu. Birkaç dakika içinde kapı iki polis tarafından açıldı. Vural ellerini havaya kaldırırken polis sertçe, "Dışarı çıkın," dese de Vural'a başıyla selam verdi. Vural'ın hemen yanında yürümeye başladığımda etraf cehennem alanına dönmüştü. Odadan yarı çıplak kadınlar ve adamlar çıkartılıyordu.

Herkes ne olduğunu anlamadığı için bir yandan bağırırken bir yandan müşteriler kaçmaya çalışıyordu. Zorluk çıkaran kişilerin kelepçelendiğini göz ucuyla gördüm. Arkamızdaki polisin elinde silah vardı ve hemen arkamızdaydı. Biri bana çarpınca Vural elini belime yerleştirip beni kendine doğru çekti.

Dokunuşunun içimde yarattığı güven duygusu yadsınamayacak kadar büyüktü. Ona iyice sokulunca vücut sıcaklığını hissettim. Ra-

[illegible] hemen aşırı yeni bir hisle çılgın sesleri duymazlığa başlayınca korkuyla iç çektim.

Vural dışarıdan arasından "Bakın!" diye seslendi.

Kızların çığlıkları artmıştı. Vural beni omzumdan önüne doğru çekip sırt göğsüne çekti. Belimdeki eli beni iyice bedenine doğru yaslarken dışarı çıktık. Kızların hana doluştuğunda onların sesleri kulak tırmalayıcıydı. Korkudan kalbim deli gibi atıyordu. Vural polis arabasının kapısını açıp beni hızlıca arka koltuğa sokarken arkamdan o da oturunca yanımıza gelen polis de öne geçti.

"Hoş geldin Vural."

Ön koltuğundaki polisin sesini duyan Vural kısaca, "Merhaba," dedi.

Bakışlarım anında cama kaydı. Herkes arabalara tıkılıyordu. Ama Aysel görünürde yoktu.

"Aysel, o nerede?"

Vural dışarı bakarken, "Bilmiyorum," dedi.

Umarım o pislik kadın kaçmamıştır. Betül'ü de bir polisin yanında görünce istemeden de olsa üzüldüm. İçlerinden belki de en iyisi oydu. Dudaklarımda soğuk bir gülümseme oluştu. *Kötünün iyisi...*

Araba çalışınca içinde bulunduğumuz hengameden uzaklaşmaya başladık. Ne düşüneceğimi şaşırmış bir şekilde Vural'a baktım.

Gözlerim minnetle yanıyordu. Boğazıma yerleşen düğümü gidermek için yutkundum. Boğuk bir sesle, "Gerçekten bitti mi?" diye sorduğumda gözlerini yumdu. Başıyla onaylarken yavaşça, "Bitti," dedi.

Gözlerini açtığında her zamanki gibi ruhsuz bakıyordu.

Gözlerimden iki damla yaş akarken kendimi durdurmadan öne doğru atılıp kollarımı boynuna doladım. Hıçkırıklarım firar ederken kasılan bedenim titremeye başladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Beni kurtarmıştı... Beni kurtarmıştı...

Bunun ne kadar anlamlı ve önemli olduğunu biliyor muydu? Yumuşak bedenim sert göğsüne yaslıyken tekrar tekrar teşekkür ettim. Bana sarılmadı ama geri de çekilmedi. Öylece durup teşekkürlerimi dinledi.

Babam ölümden sonra tanıdığım tek erkek amcamdı ve o kötü biriydi. Bana sadece kötülüğü öğretmişti. Dokunuşu şiddet içerirdi, içkinin arkasına saklanıp vurmaktan, kırmaktan çekinmezdi. Şefkatli dokunuşlar babamın avucunda toprağa karışmıştı. İyi insanlara dair olan inancımı yitirmişken, Semih ve Vural karşıma çıkmıştı.

Hâlâ iyi insanlar vardı ve bana yardım etmişlerdi. On gün önce göğsüme çakılan çivriyi yeniden sökmüşlerdi. Yaram hâlâ kanıyordu ama artık iyileşme şansı vardı. İz hiç kaybolmayacaktı ama... Ruhumu ve bedenimi, yeryüzünde yaşayan iblislerin kirli ellerinden kurtarmışlardı. Onlar olmasaydı muhtemelen kendimi bir köşede ölmüş olurdum ya da daha beteri...

İçimi saran titremeyle cekete sarıldım. Polis merkezinde bir odada tek başıma oturuyordum. Vural beni bu odaya bıraktıktan sonra beklememi söyleyip gitmişti. Bakışlarım duvardaki saate kaydı. Gideli yarım saat oluyordu. Polis merkezi hareketliydi, içeriden sesler geliyordu. Kadın kaçakçılığı, fuhuş ve uyuşturucu içeren cümleler duymuştum.

Duyduklarım korkumu körüklüyordu. Nasıl bir şeyin içine düşmüştüm ben böyle? Başımı ellerimin arasına aldım. Nezarethane yerine burada beklediğim için memnundum. Acaba Aysel yakalanmış mıydı? Umarım hapishanede çürürdü pislik kadın ve daha fazla kızın hayatını karartamazdı! Herkes benim kadar şanslı değildi. Hüzünle iç çektim, kim bilir kaç kişiyi mahvetmişti?

Gözlerim bir an uzaklara daldı. Buradan çıkmama çok az kalmıştı. Çıktıktan sonra ne yapacağım hakkında en ufak fikrim yoktu. Başımdaki ağrı şiddetlendi. Ellerimle alnımı ovmaya başladım. Burada öylece beklemek beni tüketiyordu. Ya ben de suçlanırsam? Hayır hayır, bunları düşünmemeliydim. Arada Semih vardı ve bana yardım etmişti.

Derin nefesler aldım, bir ağrı kesiciye ihtiyacım vardı. Zaman geçmeye devam ederken iki saatin sonunda odanın kapısı açıldı. Hızla ayağa kalktığımda karşımda tanımadığım, orta yaşlarında, hafif göbekli, seyrek saçlı bir adam vardı.

Ürkek bir şekilde, "Neler oluyor?" diye sordum. Adam kapıyı kapatıp karşımda durdu. Tanımadığım adam sorumu cevapladı.

"Merhaba, ben Başkomiser Kemal, geçmiş olsun öncelikle."

"Teşekkür ederim."

Adam ciddi bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. "Kızlar şikâyetçi değil."

Duyduklarımdan ötürü kaşlarım havalandı. Bu da ne demekti? Kim öyle bir yerde kalır ve şikâyet etmezdi ki! "Neden?" diye soluduğumda araya girdi.

"Yıllardır orada çalışıyorlar, muhtemelen tehdit altındalar." Yavaşça sandalyeye doğru çöktüm. "Ya da gidecek bir yerleri yoktur."

Polisin sözleri üzerine hafifçe güldüm ve içimden benim gibi diye geçirdim.

"Muhtemelen serbest kaldıkları an oraya geri dönecekler."

Gözlerim yanıyordu. Düştükleri cehennemde sadece on gün kalmıştım ve her gün ölüm gibiydi. Ama onlar bu hayata mecbur bırakılmıştı.

"Anlıyorum," diye fısıldadığımda sesim titrekti.

"Bize bildiklerini anlatmanı istiyoruz."

Gözlerimi polis memuruna çevirdim. "Sadece on gün orada kaldım. Büyük kısmını da bodrumda kilit altında geçirdim. Odadan çıkmam yasaktı, bu yüzden bilgim yok."

Kaşları çatılırken, "Anlıyorum," dedi.

Vural neredeydi acaba?

"Sana herhangi bir belge verilmeyecek ya da kaydına işlenmeyecek."

Sözleri üzerine gözlerim irileşti. Genelev çalışanı ile ilgili bir kaydımın olmayacak olması içimi rahatlatırken kapı tekrar açıldı. Bu defa içeri Vural girdi. Merkeze girdiğimizden beri onu görmemiştim. Ruhsuz bakışları üzerimde gezinirken, "İyi misin?" diye sordu.

Başımla onayladığımda Kemal Bey işlerinin olduğunu söyleyip dışarı çıktı. Vural yorgunca deri koltuğa çöktüğünde merakla yüzüne bakıyordum.

"Kadın ticareti ve uyuşturucu ile ilgili bir şeyler duydum."

Sesim fısıltıyı andırıyordu. Bakışlarındaki ifade sertleşirken tatsız bir sesle konuşmaya başladı.

"Büyük bir örgütün içindesin."

Yerime sindim. "Bu saydıklarımın hepsini mi barındırıyor?"

başıyla onayladığında, "Ve kökeni, Almanya'ya kadar uzanıyor," dediğinde dehşetle soludum.

Kahretsin! Nasıl bir işe bulaşmıştım ben? Aklıma Diyar geldiğinde, "Diyar," diye soludum.

Almanya'dan geldiğine göre en başından beri biliyordu. Vural'ın duruşu dikleşti. "O kim?"

Gözlerimi kırpıştırırken yaşadığım şoktan kurtulmaya çalışıyordum. Bana beklentiyle bakan adama döndüm. "Kuzenim, Almanya'da kaçak yaşıyordu. Yakalanınca buraya gönderdiler ve burayı o buldu."

Vural ok gibi ayağa fırlarken elini saçlarının arasına soktu.

"Soktuğumun kansız piçi," diye tısladığında ona yürekten katıldım. Kapıya doğru giderken, "Burada bekle," dedi ve rüzgâr gibi çıktı. Dudaklarımı sarkıttım, sanki gidecek bir yerim vardı...

Birkaç dakika içinde genç bir polis yanıma gelip onunla gelmemi söyledi. Ayağa kalkıp onu takip ettiğimde kapalı bir odaya girdik. Vural ve az önce tanıştığım Kemal Bey bu odadaydı.

"Gel Zeynep."

Kemal Bey'in sesi üzerine içeri girip siyah deri koltuğa oturdum. Üstümdeki ceketi tutup aşağı çekiştirdim. Son derece tuhaf görünüyordum.

"Bize amcan ve kuzenin hakkında bilgi vermen gerekiyor."

Oturduğum yerde dikleştim. Dudaklarımda sinsi bir gülümseme yeşerirken intikam hissi hemen benimleydi. "Bunu seve seve yaparım," dediğimde sesim, kulaklarıma yabancı gelmişti.

İntikam dolu bu acımasız ses, bana ait olamayacak kadar keskindi. Ama bu beni onlar yaratmıştı. Amcam ve Diyar'a dair bildiğim her şeyi tereddüt dahi etmeden anlattım. Pek bir şey bildiğim söylenemezdi ama en azından adreslerini, numaralarını ve iş adreslerini vermiştim. Bana yaptıkları yüzünden onlardan şikâyetçi de olmuş ve o gece yaşananları, en ince ayrıntısına kadar anlatmıştım.

Tam iki saat süren ifadem, kelimesi kelimesine yazılmıştı. Altına imzamı attıktan sonra ayağa kalktım. Omuzlarımdan koca bir yük kalkmıştı. Nihayet rahat bir nefes alabilmenin mutluluğuyla dik durdum. Yaptıkları amcamların yanına kâr kalmayacaktı.

"Bitti, artık çıkabilirsiniz."

Kemal Bey'in sözleri üzerine Vural ile beraber odadan çıktık. Endişelerim tekrar üstüme yağmaya başladı. Şimdi ne yapacaktım ben? Birlikte dışarı çıktığımızda Vural'a döndüm.

"Aysel'e ne oldu?"

Sabah ayazı çıplak bacaklarımı sızlatıyordu. Cekete sarıldım. Vural ellerini beline yaslayıp etrafa bakarken, "Yakalandı ama kocası kaçmış," dedi.

"Kocası mı?"

Bana doğru döndü. "Evet, o da uyuşturucu işinde."

Kollarımı ovalarken sessiz kaldım. "Sanırım-" dediğim sırada telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp cevapladığında benden uzaklaşmaya başladı. Sırtına bakarken, "Sanırım yollarımız ayrılıyor," diye fısıldadım.

Ufak, titrek bir nefes alırken sırtımı döndüm ve bilmediğim yollarda yürümeye başladım. Ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu kılıksız hâlimle zaten ne yapabilirdim ki? Polis karakolunun bulunduğu bahçeden çıkıp yürümeye devam ettim.

Temiz havadan büyük bir nefes alırken günlerdir yaşadıklarım gözümün önünden gitmiyordu. Yediğim dayakları hatırlayınca sırtımdaki yaralarım sızladı. Bedenen ve ruhen parçalara ayrılmıştım. Kalbimin ne durumda olduğundan haberim bile yoktu. Tutsağı olduğu nefretin ateşiyle cayır cayır yanıyordu.

Kollarımı bağlarken gözlerim tekrar yaşardı. Bu defa yaşları tutacak gücüm yoktu. Yanaklarımdan yol yol sıcak gözyaşlarım aktığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne param ne de kimliğim vardı. Bu hâlde nasıl hayatta kalabilirdim? Çaresizlik bir bataklık gibi beni içine çekmişti.

Çırpındıkça batıyor, en dibe doğru çekiliyordum. Bilmediğim sokakta, uzun dakikalar boyunca yürüdüm. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Kimseye güvenecek gücüm kalmamıştı. Nasıl yeniden başlayabilirdim onu da bilmiyordum. Bacaklarım titrediği için öne doğru sendeledim. Ayakta duracak gücüm kalmamıştı. Yavaşça kaldırım kenarına çöküp dizlerimi kendime doğru çektim ve sessizce ağladım.

Vural'ın ceketinden başka hiçbir şeyim yoktu. Kokusu bu defa sakinleşmemi sağlamıyordu. Aksine yalnızlığımı tokat gibi yüzüme

savunmıyordu. Soğuk kaldırım taşında tortop olmuş yarı çıplak bir şekilde ağlarken bir çift siyah ayakkabıya gözüm ilişti. Islak gözlerimi yavaşça yukarı çıkarınca başımda bir dağ gibi dikilen yeşil gözlü adama baktım.

Neden böyle ruhsuz bakıyordu? Gözlerindeki ışıkları kim söndürmüştü?

Birbirimize uzun uzun bakarken artık ondan çekinmediğimi fark ettim. Ayrıca korkmuyordum da... Hatta sanırım ona güveniyordum. Bana verdiği sözlerin hepsini tutmuştu.

"Burada n'apıyorsun?"

Sesi sakindi. Burnumu çekerken ellerimle yüzümdeki yaşları kuruladım.

"Oturuyorum."

Başını yana doğru eğerken dik dik yüzüme baktı.

"Görüyorum."

Bu saçma sohbet içinde bulunduğum çaresizlik dumanını azalttığı için devam ettim. Sahte bir tatlılıkla, "O zaman neden soruyorsun?" dediğimde gözlerini devirdi. İç geçirirken cevap vermek yerine elini uzattı.

Bakışlarım büyük avucuna kaydı. Sorgusuz sualsiz bir şekilde bir kez daha bana elini uzatıyordu. Elini tutmak istiyordum ama bir daha bırakmamaktan korktuğum için bunu yapamıyordum da. Fakat Vural, benimle aynı fikirde değildi, bu yüzden çenesiyle elini işaret etti. İçimdeki dürtü elini tutmamı söylüyordu. Başka çarem mi vardı sanki?

Elimi yavaşça uzatıp bana uzattığı elini tuttuğumda kalbimde akın eden hisler karşısında afalladım, korktum, yandım...

Elini sıkıca tutup yavaşça ayağa kalktığımda nefesimi tutmuştum. Yabancı bir adama duyduğum güven, göğsümde çağlayan bir nehir gibiydi. Susup kalırken, "Gel benimle," dedi.

Başımla onaylayıp tuttuğum nefesi yavaşça dışarı verdim. Vural elimi bırakmadan yürümeye başladığında sessizce onu takip ettim. Soru soracak hâlim kalmamıştı. Karakolun bahçesine geri gidip park alanına doğru yürüdük. Siyah arabasının kapısını açınca elimi bıraktı.

"Bin."

Yerimde durdum. "Nereye gidiyoruz?"

Arabasının sürücü koltuğuna ilerlerken, "Yolda konuşuruz," dedi.

Kapıyı açıp arabaya bindikten sonra yola koyuldu. Ciddi bakan gözleri yoldaydı. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Başımı cama yaslayıp sızlayan gözlerimi yumdum. Düşünmekten başım çatlayacak gibiydi.

Araba kısa bir süre sonra durduğunda gözlerimi açtım. Bir mağazanın önünde duruyorduk. Soru soran bakışlarımı ona çevirdiğimde, "Üstüne daha düzgün bir şeyler alalım," dedi ve arabadan indi. Peşinden giderken, "Alacak param yok," dedim. İtirazım cılızdı. Vural cevap vermek yerine mağazaya girdiğinde onu takip ettim.

"İhtiyaçlarını al gel, burada bekliyorum."

Başımla onayladığımda reddedecek durumda olmadığımı biliyordum. Sonra para kazanınca ödeyecektim. Mağazada gezerken ilk önce iç çamaşırı reyonuna girdim. Genç bir kız yanıma geldi. Şaşkın bakışlarla beni süzdüğünde, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Eh, şaşırmakta haksız sayılmazdı.

Bedenimi söyleyip sütyen ve külot aldıktan sonra siyah bir kot ve siyah bir tişört aldım. Mağazada ayakkabı da satıldığı için bir çift siyah converse almıştım. Kabine girip üstümdekileri hızlıca çıkardım. Vural'ın ceketini asarken o iğrenç elbiseyi parçalara ayırmamak için kendimi zor tutuyordum. Buradan çıktığım gibi onu çöpe atacaktım. Hızlıca yeni aldığım siyah çamaşırları üstüme geçirdim. Şimdiden daha iyi hissediyordum.

Tişörtü ve kotu da giydikten sonra rahat bir nefes aldım. Artık daha normal görünüyordum. Bakışlarım aynaya kayınca yüzümü buruşturdum. Kelimenin tam anlamıyla berbat görünüyordum. Saçlarımı elimden geldiğince düzeltikten sonra dudaklarımdaki yarısı kalan ruju yerdeki elbiseyle sildim. Gözlerimin altına akan maskaranın siyah izlerini de sildikten sonra solgun tenime can gelmesi için yanaklarımı çimdikledim.

Daha iyi, diye mırıldandıktan sonra ceketi ve elbiseyi alıp kabinden çıktım. Vural kasada aldıklarımın parasını ödüyordu ve elinde üç poşet daha vardı. Yanına gidince bakışlarıyla beni süzdü.

Benim gibi. "Daha iyi," dediğimde hafifçe gülümsedim. Birlikte dışarı çıktığımızda çenemle elindekileri işaret ettim. "Onlar ne?"

"Senin için."

Kaşlarım çatılırken yürümeyi bıraktım. "Gerek yoktu."

Cevap vermek yerine arabanın bagajını açıp aldıklarını içine yerleştirdi. Ters ters yüzüne baktım. Gerçekten çok sinir bozucu olabiliyordu.

"Arabaya bin." Patron yüzü yine ortaya çıkmıştı anlaşılan. Elbiseyi çöp konteynerine attıktan sonra sessizce arabaya binip kemeri bağladığımda, "Aç mısın?" diye sordu.

Hayır demek isterdim ama açtım. Bu yüzden başımla onayladığımda arabayı çalıştırdı. Yaklaşık yirmi dakika sonra bir kafede oturmuş, sipariş ettiği şeylerin gelmesini bekliyorduk. Bakışlarım dalgın ve düşünceliydi. Şu an onunla olsam da bundan sonrasında ne yapacağım hakkında bir fikrim yoktu.

"Kimliğim bile yok."

Telefonuna bakan gözleri bana kaydı. "Yakında olacak."

İşte bu yeni haberdi. "Öyle mi?"

Sadece başıyla onayladığında oflamamak için kendimi zor tuttum. Çok soğuk ve ketumdu. Sessizliği bunaltıcıydı...

O sırada garson kız masayı donatmaya başladı. Ufak tefek, tatlı bir kızdı ama Vural'a attığı bakışlar hiç de tatlı ve masum durmuyordu. Beyaz teni al al olurken sürekli gözlerini kırpıştırıp bir şey isteyip istemediğini soruyordu. Kendimi görünmez gibi hissettim.

Bezgince başımı sallayıp masaya baktım. Kız bininci kez, "Başka bir şey ister misiniz?" diye sorduğunda gözleri tabii ki Vural'ın üstündeydi.

Vural, gözlerini bana çevirdi. "Bir şey ister misin?" Bu tavrı karşısında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken başımı iki yana doğru salladım. Kıza bakmadan, "Hayır," dedi.

Genç kız bozulmuş bir yüzle yanımızdan ayrıldığında telefonunu cebine atıp yemeğe döndü. Fazlasıyla iştahlı bir adam olduğunu da bu sayede öğrendim. O cüsse kolay doymasa gerekti. Onun iştahı benim de yemek yeme isteğimi arttırdığı için sessizce yemeklerimizi yedik. Günlerden sonra ilk defa rahatça yemek yiyebilmiştim. Yediğim lokmalar boğazıma takılmıyor ya da kusma isteği doğur-

muyordu. Bunun için bile Vural'a minnettar olabilirdim. Tabaklarımız bittiğinde ikimizin de yüzüne renk gelmişti.

Vural hesabı ödeyince fazla oyalanmadan kafeden çıkıp arabaya yürüdük. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Balıkesir."

Dediği şehir bende hiçbir şey ifade etmediği için, "Neden?" dedim. İkimiz de arabaya bindiğimiz için doğrudan yüzüne bakıyordum. Vural boynunu ovarken kısa bir an sessiz kaldı.

"Tanık koruma programında olduğunu düşün."

Ardından önüne dönüp arabayı çalıştırdı. Sözleri akla yatkın olduğu için itiraz edemedim. Karşımızda büyük bir örgüt vardı ve sanırım şikâyetçi olduğum için tehlike altındaydım. Bir de amcam ve Diyar vardı. Tüylerim diken diken oldu. Ne ara bu kadar çok düşman biriktirmiştim?

Kolumda hissettiğim el üzerine uyuduğum derin uykudan sıçrayarak uyandım. Bir an durumu algılayamadığım için nerede olduğumu anlayamamıştım. "Benim, sakin ol."

Vural'ın sesini duyunca odaksız bakan gözlerim ona kaydı. Cipteki yatakta olmadığımı algılamam birkaç saniyeyi aldı. Derin nefes alışverişlerimi düzene sokmaya çalıştım. Ondan kurtulduğuma hâlâ inanamıyordum. Sanki her şey bir rüyaydı ve uyanınca o küf kokulu bodrum katında gözlerimi açacaktım. Bunun düşüncesi bile içimi ürpertti.

"Vardık, inelim."

Vural'ın sesini duyunca başımla onaylayarak arabanın kapısını açıp yavaşça indiğimde yanıma yürüdü. Bagajdan paçaları aldıktan sonra birlikte yürümeye başladık. Bakışlarımın karşısında duran üç katlı eve kayınca adımlarım bir an durdu.

Bir hayat kaç kere değişirdi?

Benimki şu an üçüncü kez kökünden değişiyordu. Bir kez daha yabancı topraklara savrulmuştum.

Bu defa kök salabilir miydim bu topraklara?

4. BÖLÜM
DARBE

Hayat bir kez daha ters köşe yapmıştı bana. Bu defa doğru düzgün şaşıramıyordum bile. Bunun nedeninin içten içe kabullenmeye başlamak olduğunu biliyordum. Başıma gelenlere şaşıramayacak kadar kabullenmeye başlamıştım.

Gözlerim bir kez yabancı odanın duvarlarında gezindi. Vural eve geldikten sonra bu odayı bana göstermişti. Burada yaşadığım müddetçe bu odanın benim olduğunu söylemişti. Ne düşüneceğimi bilmeden odanın içinde duruyordum. Beni dinlenmem için yalnız bırakmıştı. Sırtımı yatak başlığına yaslayıp bacaklarımı kendime doğru çektim. İçimde bastıramadığım bir korku vardı ve varlığı yavaş yavaş yayılıyordu. Yanımda Vural olsa da nasıl bir hayata adım attığımı bilmiyordum, belirsizlik korkumu besliyordu. Yalnızlık ise zihnimdeki şüphelerin seslerini yükseltiyordu.

Odamın kapısı tıklatıldığında irkildim. Gelen kişi kapıyı açmaya çalıştı ama kapı kilitli olduğu için başaramadı.

"Zeynep? Benim, Fatma." Birkaç saat önce Vural'ın beni tanıştırdığı kadındı bu. Kapıyı açıp açmamak arasında kararsız kaldığımda yaşadığımı çelişkiyi hissetmiş gibi konuşmaya devam etti. "Aç kızım kapıyı, zarar vermeyeceğim sana."

Yavaşça kapıya doğru ilerlediğimde alt dudağımı dişlerimin arasında eziyordum. Hâlâ kararsızdım aslında, Vural yanımda olmadan evin başka bir üyesiyle konuşmak istediğimden emin değildim.

"İyi misin diye bakmaya geldim sadece."

Sesindeki içtenlik şüphelerimi bastırdığı için kilidi çevirip kapıyı yavaşça açtım. Fatma abla bana ufak bir gülümsemeyle baktı.

vordu. Geri çekildiğimde içeri girdi ve bozulmamış yatağıma baktı. Ardından kahverengi gözleri değiştirmediğim kıyafetlerime takıldı.

"Duş almak ister misin?"

İsterdim aslında ama kendimi o kadar da rahat hissetmiyordum. Bana doğru yürüyüp soğuk ellerimi sıcak olan avuçlarının içine alıp yavaşça okşadı. Gözlerime şefkatle bakarken başını yana doğru eğdi.

"Endişelenme, burada güvendesin."

Öyle içten konuşmuştu ki kendimi ona inanmak isterken bulmuştum. Bu çok baskın bir istekti ve yıllardır güvensizlik içinde yaşayan yanımı sarsmıştı.

Sessiz kaldığımda uzanıp yanağımı okşadı. "Merak etme, bizimleyken sana kimse zarar veremez." Ardından elimi tutup beni odamın yanındaki banyoya doğru ilerletti. Kapıyı açıp, "Gel kızım," dedikten sonra küvete doğru ilerleyip suyu açtı. Pembe bir sıvıyı küvetin içine bir miktar döktü ve çok hoş bir koku etrafı kapladı. Su dakikalar içinde köpürürken bana doğru döndü. "Hadi üstünü çıkar."

Titreyen ellerimle üstümdeki tişörtü sıyırdığımda kendime bir an şaşırdım. Kimsenin yanında soyunamazdım eskiden ama geçirdiğim günlerden sonra bu bile benim için normalleşmişti. Nedense bunu fark edince ufak bir hıçkırık dudaklarımdan döküldü. Ardından aniden ağlamaya başladım. Sadece saniyeler içinde o kadar şiddetle ağlamaya başlamıştım ki omuzlarım sarsılıyordu. Fatma abla yanıma gelip sıkıca bana sarıldığında hıçkıra hıçkıra ağladım.

İçimde birikenler bir kez daha beni aşmış ve dışarı boşalmıştı. Bedenim şiddetli hıçkırıklarımdan ötürü sarsılırken dakikalar boyunca ağladım. Yaşadıklarımı hâlâ sindiremediğim için yaşananlar ağır geliyordu ve taşıyacak gücü kendimde bulamıyordum.

Her şey çok karmaşık ve bilinmezdi. Kara bir kuyunun içine yuvarlanıyormuşum gibi hissediyordum, belirsizlik beni yutuyordu. Ağlamaya devam ederken Fatma abla yavaşça üstümü çıkardı. Sadece külotla suya adım attığımda, sıcak suyun içinde yavaşça oturdum. Su sırtımdaki yaraları sızlattığı için dişlerimi sıktım.

Sırtımı gören Fatma abla sert bir soluk çekerken, "N'apmışlar kızım sana?" diye soludu.

Yaralarım sadece sırtımla sınırlı değildi. Aynısının daha derinini ruhuma da açmışlardı. Sessiz kalırken dizlerimi kendime doğru çekip kollarımı etrafına sıkıca doladım. Alnımı dizime yaslayıp ağlamaya devam ettim. Gözyaşları içimde şiddetle çağladığı için kendimi durduramıyordum. Sanki bir kâbustan uyanmaya çalışıyordum ama kâbus o kadar uzun süre sürmüştü ki kendimi toparlayamıyordum. Hâlâ burada olduğuma dahi inanamıyordum. Sanki her an o pis yerde uyanacaktım ve her zerremle tiksindiğim hayatı yaşayacaktım.

Fatma abla yavaşça saçlarımı yıkamaya başladığında gözlerimi daha sıkı kapattım. En son annem yıkamıştı saçlarımı, en son babam okşamıştı saçlarımı. Bu yüzden saçlarımı hiçbir zaman kısaltamazdım, dokunduğu yerlerin silinmesini istemiyordum. Duş başlığını açıp saçlarımı duruladıktan sonra doğruldu.

"Havlu alıp geliyorum," dediğinde başımla onayladım. Ağlamalarım kesilmişti ama kesik kesik iç çekiyordum.

Kapıyı açıp çıktığında burnumu çekip derin nefesler almaya çalıştım. Bir an kapıdan ses gelince başımı arkaya doğru çevirdim. Fatma ablayı görmeyi bekliyordum ama karşımda dikilen kişi Vural'dı. Kapının dışında durmuş çattığı kaşlarıyla sırtıma bakıyordu. Yüzündeki ifade kararırken yanak kasları dalgalandı. Elleri yumruk şeklini almış öylece sırtıma bakarken bakışlarımı hissetmiş olmalı ki başını yukarı kaldırdı ve göz göze geldik.

Dudakları tek çizgi hâlini almıştı. Gözlerinde gördüğüm şefkat beni derinden sarsarken tekrar ağlamak istedim. Vural gözlerini sıkıca yumduğunda vücudu kaskatı kesilmişti. Sertçe yutkunup başımı önüme çevirdim. Gözlerimi kapatırken sırtımdaki yaralar ilk günkü gibi sızlıyordu.

"Geldim, Zeynep."

Fatma ablanın sesini duyunca gözlerimi açıp ona doğru döndüm. Tek başına karşımda dikiliyordu, yüzünde güven verici bir gülümseme vardı. Yavaşça ayağa kalkıp havluya sarıldım. Islak iç çamaşırımı çıkardıktan sonra yerdeki eşyalarımı alıp kirliliğin içine attım ve banyodan çıktım. Odaya girdiğimizde Fatma abla benimle bir çocukla ilgilenir gibi ilgilenmeye başladı. Önce siyah bir sweati, ardından siyah taytı giymeme yardımcı oldu. Sonrasında beni yata-

[illegible] sarıp uzun saçlarını yavaşça kuruttu. Hareketlerinde bir anne şefkati vardı ve bu benim yüreğimi dağlıyordu. Kuruttuğu saçlarımı iyice [illegible] tarayıp toparladıktan sonra ona doğru döndüm.

"Teşekkür ederim."

Sesimi duyunca gülümsedi. "Yeter ki iyi ol, güzel kızım benim."

Cevap veremeden kapı tıklatıldı. Önüme döndüğümde Vural içeri girmişti. Onu tekrar karşımda görünce gerilmeye başladım, az önce yaşanan sahneler aklımı bulandırırken kısaca bana baktı. Daha sert ve duygusuzdu şimdi.

"İyi misin?"

Başımla onayladığımda Fatma abla araya girdi.

"Daha da iyi olacak."

Keşke sözlerinde haklı olsa...

Vural bize doğru gelirken elindeki uzun tüplü mavi krem dikkatimi çekti. Kremi Fatma ablaya doğru uzattığımda, "Zeynep'in sırtı için." dedi.

Kaşlarımı havalanırken ondan böyle bir şeyi beklemediğim için şaşkınlık etrafımı hızla kuşattı. Aralanan dudaklarımla öylece ona bakakaldım. Vural çok soğuk görünümlü biri olduğu için ondan böyle bir şeyi beklemiyordum. Kalbime akın eden sıcaklık beni afallatırken Vural başıyla selam verip odadan çıktı. O an ikimiz de sarılmada değildik ama kalbimin bir kısmı da onunla beraber gitmişti.

Esen rüzgâr saçlarımı geriye doğru savururken gözlerimi karşıdaki ormanlık alana dikmiştim. Akşam iyice çöktüğü için pek bir şey görmesem de etrafı izliyordum. Hayatım altüst olmuştu. Amcam sayesinde geneleve satılmıştım, şiddetin her türlüsünü görmüştüm ve her şeyin bittiği noktada kurtarılmıştım. Şimdi bambaşka bir şehirde, tanımadığım insanlarla yaşadığım bir evin içindeydim. Aradan on beş gün geçmişti. O evde geçirdiğim süreden daha uzundu ama ruhumdaki yaraları sarmama yetmemişti.

Böyle olmak istemiyordum, olanlara yenilmek istemiyordum. Beni düşlemeye çalışan insanlara inat daha güçlü bir şekilde yoluma devam etmeyi her şeyden çok istiyordum ama şu an o gücü

kendimde bulamıyordum. Bir kenara çekilmiş, hayatımda olan bitenleri sessizce izliyordum sadece. Bu ne kadar sürecekti? Tekrar yaşamaya ne zaman devam edecektim? *Ya da bir gün bunu yapabilecek miydim gerçekten?*

"Bugün yemek yememişsin."

Vural'ın sesini duyduğumda irkildim. Onu bu eve geldiğimden beri pek sık görmediğim için şaşırsam da bozuntuya vermeden başımı ona doğru çevirdim. Kaldığım odadaki balkon kapısına yaslanmış beni izliyordu. Yüzündeki ifadesizliğe artık alışkındım.

"Canım istemedi."

Sözlerim üzerine alnının ortasında derin bir v oluştu.

"Son birkaç gündür yemiyormuşsun."

Son birkaç gündür uyuyamıyordum da. Sürekli o eve geri döndüğüme dair rüyalar görüyordum. Bu yüzden uyku düşmanım olmuştu. Vural gözlerime dikkatle baktı.

"En son ne zaman uyudun Zeynep?" Sorusu üzerine gözlerimi kaçırdım. Bu ona yeterli cevabı vermişti. Bu defa yumuşak bir sesle, "Odandan da çıkmıyormuşsun," dedi. Sürekli diken üstündeydim ve kimseyle konuşmak istemiyordum. Sadece Fatma abla odama geldiği zaman onunla konuşuyordum. Eve ara ara gelen birkaç adam daha vardı. Bu beni tedirgin ediyordu. Vural yanıma gelip benim gibi etrafı izlemeye başladı. "Kürşat ve Eser ile tanıştın mı?"

"Gördüm ama ismen tanımıyorum."

Derin bir nefes aldığında yan gözlerle ona baktım. Ellerini siyah kot pantolonunun cebine yerleştiriyordu.

"Seni korumak için buradalar. Evde olmadığım zaman onlara güvenebilirsin." Bu dediği şimdi olmazdı. Fatma ablaya bile doğru düzgün güvenmiyordum ben. Sessiz kaldığımda başını bana doğru çevirdi. Gözleri çok dikkatli bakıyordu. Bana böyle baktığında ne yapacağımı şaşırıyordum. "Dışarı çıkmak ister misin?" Yüzümü ona çevirince göz göze geldik. Karanlığın içinde parlayan gözlerini bir an olsun kaçırmadan bakıyordu. Ellerimde tuhaf bir uyuşukluk hissedince gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım. "Etrafı gezeriz biraz."

Sözleri sorusunu hatırlatmıştı. Gözlerimi kırptığımda ne diyeceğimi bilmiyordum. Açıkçası odadan çıkıp çıkmamak arasında ka-

rarsızdım. Sanki buradan dışarı adımımı attığımda yakalanacaktım. Kendime inşa ettiğim konfor alanı haricinde hiçbir his güvenli gelmiyordu.

"Yanında olacağım, Zeynep, korkmana gerek yok."

Bir an tereddüt etsem de güven verici sesi, kaybettiğim cesaretimi tekrar kazanmamı sağlıyordu. Bu yüzden başımla onayladım. Hayatımın sonuna kadar burada kalamazdım. Birlikte balkondan çıktığımızda bedenim gerginlikten öürü kasılmıştı. Vural benim için odanın kapısını açtı. Odadan çıkarken nefes alışverişim sıklaşmıştı. Tırnaklarımı avuçlarımın içine geçirdim.

Bir şey olmayacak. Defalarca bu cümleyi kurarken merdivenlerden inmeye başladım. Hemen arkamdan geliyordu. Fatma abla bizi merdivenlerin sonunda gördüğünde gülümsedi.

"Açıktın mı kızım? Yemek yapmıştım."

Midem düğüm düğüm olduğu için başımı iki yana doğru salladım.

"Dışarı çıkalım biraz."

Vural'ın sözleri üzerine, "Hava da çok güzel bu aksam," dedi. Dış kapıya doğru ilerlediğimde Fatma abla kapıyı açtıktan sonra mutfağa geçti. Gözlerim dışarıya kayarken adımlarım kesildi. Dışarı çıkmak istemiyordum. Göğsüm daralırken dizlerim titremeye başladı. Sanki bana kötülüğü dokunan tüm insanlar bir adım ötemde beni bekliyordu ve dışarı adımımı attığım an üstüme çökeceklerdi.

Korkumu hisseden Vural tam arkamda durdu. Sessizce elini belimin boşluğuna yerleştirdi. İlk defa bana dokunduğunda irkilmedim çünkü hissettiğim yoğun korku duyularımı felç etmiş gibiydi.

"Korkma," diye fısıldadı. Elini belime basınca başımı ona doğru çevirdim. Gözlerini görmeye ihtiyacım vardı. Ancak o şekilde sorun çıkmayacağına inanabilirdim.

Vural başını bana doğru eğince aramızdaki mesafe azaldı. Yüzünü görebilmek için başımı geriye atmak zorunda kalmıştım. Boyum uzun olsa da onun yanında küçük kalıyordum. Karşımda Vural Alazoğlu yerine başkası olsa korkacağım durum, şu an güven veriyordu. Sanki onun yanındayken bana hiçbir şey olmaz gibiydi. Sanki yeşil gözlerine baktığımda hiçbir kötülük bana dokunmayacaktı.

"Yanında olacağım."

Yanağımın iç kısmını dişlerimin arasında ezerken nefes almaya çalıştım. Yakınında olduğu için ardıç kokusu baskındı. Bu koku tıpkı o geceki gibi şimdi de beni sakinleştirdi. Varlığından aldığım cesaretle kapıya doğru döndüm. Beni sindirmelerine izin veremezdim. Hayatımı bir kez daha mahvedemezlerdi. Cesaretimi toplayıp ileri doğru bir adım attım.

Vural elini belimden çekmemişti, bunun hakkında düşünmeyi reddederek yürüdüm. Dışarı çıktığımızda gözlerim dolu dolu bakıyordu. Başımı geriye atıp siyaha bulanan gökyüzüne baktım.

"Artık özgür müyüm?"

Sesim fısıltı gibi çıksa da Vural beni duymuştu. *Beni hep duyuyordu.*

"Özgürsün," dediğinde bakışlarını yüzümde hissediyordum. "Ve bunun devam etmesi için elimden geleni yapacağım."

Gözlerimi gözlerine çevirdim. İkimiz tek kelime etmeden öylece durmaya başladık. Sadece onun yanında güvende hissediyordum ve bu çok garipti. Nedenini bilmiyordum ama bana iyi geliyordu.

"Teşekkür ederim."

Cevap vermeden, "Gel," dedi. Birlikte evin etrafında yürümeye başladık. İkimiz de tek kelime etmiyorduk. "Evde sıkıldığın zaman dışarı çıkabilirsin, sen göremesen de ev, işinde iyi olan adamlar tarafından korunuyor."

Gözlerim karanlıkta gezindi. "Öyle mi?"

"Evet, bu yüzden korkma, burada güvende olacaksın."

Evin konumu yüksekte olduğu için akşamları serin oluyordu. Rüzgâr estiğinde kollarımı göğsümde bağladım. Günlerdir aklımı kurcalayan bir soru vardı.

"İşinizin ne olduğunu söylemeyecek misin?"

Sorum üzerine bedeni gerildi. "Hayır."

Cevabı düz ve keskindi. Yine de "Bunu öğrenmek hakkım," diye üsteledim.

Cebindeki sigarayı çıkarıp yaktığında bahçedeki banka oturdum. Vural sigarasından derin bir nefes alıp yanıma oturdu.

"Sana bu konu hakkında herhangi bir şey söylemeye yetkim yok. Sadece yasal bir şekilde o eve girdim ve seni kurtardık."

Başımı ona doğru çevirip yan profiline baktım. "Bunun farkındayım, polisin sana karşı olan yaklaşımını gördüm."

Cevap vermek yerine sigarasını içmeye devam etti. Anlaşılan bu konu hakkında konuşmayacaktı.

"Sırtın nasıl oldu?"

Beklemediğim sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Verdiğin merhem sayesinde daha iyi."

Çenesi kasılırken yüzünü bana doğru çevirdi. Karanlık iyice çöktüğü için yüz ifadesini pek seçemiyorum ama bedeninden yayılan gerginliği hissedebiliyordum.

"Kim yaptı?" Boğazımda düğümlenen anıların tadı zehir gibiydi. Olanları konuşmak, hatırlamak demekti. Ve hatıralar canımı acıtıyordu. Uzanıp elimi tuttuğunda irkildim. "Yapma."

Ne demek istediğini anlayamadığım için bakışlarım elimi tutan eline indi. Başparmağımın etini kazıdığım için parmağım kanamaya başlamıştı. O beni durdurana kadar bunu yaptığımın farkında bile değildim. Sertçe yutkundum.

"Aysel ve Furkan."

Diğer elimi mideme bastırdım. İsimlerini anmak midemi öyle şiddetle bulandırıyordu ki... Kusmamak için bir kez daha yutkundum.

"Yanlarına kalmayacak." Farkında mıydı bilmiyordum ama elimi daha sıkı tuttu. "Sana yaşattıklarının hesabını bir bir verecekler."

İntikam göğsümün içinde huzursuz bir uykudaydı. Tekrar ayağa kalkmadan onu uyandırmayacaktım. Bir süre başka bir şey demeden orada oturduk. Elini geri çektiğinde bir anlık hissettiğim boşluk üzerine afallamıştım. Bu alışık olmadığım bir histi.

Bu yüzden hafif bir telaşla ayağa kalktım. "Eve dönelim mi?"

Vural biten sigarasını yere atıp üstüne bastı. "Olur."

Beraber yürümeye başladığımızda derin birkaç nefes aldım. Biraz da olsa iyi hissediyordum. Dışarı çıkmak iyi gelmişti.

Evin önüne geldiğimizde daha önce görmediğim bir adam park ettiği arabadan iniyordu. Uzun ve kalıplı bir adamdı. Vural'a doğru yaklaştığımın farkında değildim. Elini ikinci kere belime yerleştirdi. Dokunuşunun beni sakinleştirmesine bu defa şaşırmadım.

"Oğuz, hoş geldin kardeşim."

Oğuz dediği adam, gülümseyerek bize doğru yaklaştı. "Hoş bulduk," dedikten sonra elini uzattı. "Oğuz Sarhan."

Evin ışıkları sayesinde yüzünü net görebiliyordum. Kumral bir adamdı, yüzü köşeli ve sert hatları vardı. Gözleri ela ve kahve karışımıydı, güven veren bir şekilde bakıyordu.

Elimi tereddütle uzattım. "Zeynep Kızıl."

Hafif bir gülümsemeyle, "Adını çok duydum," dedi. Elimi çektiğimde birlikte eve doğru yürüdük.

Fatma abla bizi kapıda karşıladı. "Masayı da yeni hazırlamıştım, hemen yemeğe geçelim."

Dördümüz yemek masasına oturduğumuzda Vural ve Oğuz maç hakkında konuşuyorlardı. Farklı muhabbetleri dinlemek iyi gelmişti. Fatma abla tabaklarımıza yemek koyduğunda bugün ilk defa acıktığımı hissettim. Yemeğimle ilgilenirken Vural'ın gözleri sık sık beni bulsa da ona bakmadım. Ona bakınca hislerim karışıyordu. Şu an böyle bir karmaşayı istemiyordum.

Sessizce yemeğimi bitirdim, buraya geldiğimden beri ilk defa tabağımdaki her şeyi yemiştim. Karnım tıka basa doyduğunda sırtımı sandalyeye yasladım.

"Her şey çok güzel olmuş, ellerine sağlık."

Fatma abla gülümsedi. "Afiyet olsun. Biraz daha ister misin?"

"Çok doydum. Teşekkür ederim."

"Vural, sen ister misin oğlum?"

Kaçamak bakışlarla ona baktım. O da tabağını bitirmişti. "Yok abla, doydum."

Fatma abla masadaki tabağını alıp mutfağa geçtiğinde Vural'ın telefonu çaldı. Masadan kalkıp odadan çıktığında Oğuz ile masada ikimiz kalmıştık. Tedirgin bir şekilde bacağımı sallıyordum. Başımı kaldırınca göz göze geldik.

"Zor şeyler yaşadığını biliyorum, Zeynep ama burada seni kimse bulamaz. Bunu unutma lütfen." Gözlerindeki samimiyet üzerine gülümsemeye çalıştım. "O adamlar er ya da geç bulunacak."

Gülümseme yüzümde soldu. Neden hâlâ bulunamıyorlardı? "Amcam olacak o adamdan haber var mı?"

Oğuz iç geçirdi. "Muhtemelen yurt dışına kaçtılar."

Yüzüm iyice asıldı. Yaptıkları yanlarına mı kalacaktı?

"Merak etme, adaleti erteleyebilirsin ama ondan kaçamazsın." Ona inanmayı çok istiyordum. Sessiz kaldığımda cebinden bir şey çıkarıp bana uzattı. Elindekine bakınca telefon olduğunu gördüm. "Bu senin."

Telefonu önüme koyduğunda, "Bunu kabul edemem," dedim.

"Senin için alındı, içinde Vural'ın, benim, Eser'in ve Kürşat'ın numaraları var. Bizi istediğin zaman arayabilirsin."

Başımı iki yana doğru salladım. "Oğuz Bey, gerçekten böyle bir şeyi kabul edemem."

"Öncelikle bey çok resmî oldu, bana Oğuz diyebilirsin. Ayrıca kabul edeceksin çünkü iletişimi başka türlü sağlayamayız."

Bir cevap veremeden Vural içeri girdi. Yüz ifadesi gergindi. Bu Oğuz'un da gözünden kaçmamıştı. Ayağa kalktığında, "Çalışma odasına geçelim," dedi. İkisi odadan çıktığında telefona baktım. Benim için bu kadar şey yapmaları karşısında bir şey yapmadığım için kötü hissetmeme neden oluyordu. Telefona dokunmadan ayağa kalktım ve tabakları toplamaya başladım. Basit bir işti ama günler sonunda rahat hareket edebildiğim için daha iyi hissettirmişti. Tabakları mutfağa götürdüğümde Fatma abla bana döndü.

"Zeynep, kahve yapmayı biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Bize sade bir kahve yapar mısın? Ben masayı toplarım."

"Olur," deyip bana gösterdiği malzemelerle kahve yapmaya başladım. Uzun zamandır kahve içmediğim için özlemiştim. Kokusunu içime çekerken kahveleri fincana doldurdum. Dördümüz için de yapmıştım.

Tepsiyle salona geçtiğimizde Oğuz ve Vural da salona girdiler.

"Kahve içeriz değil mi?"

Fatma ablanın sorusu üzerine Oğuz gülümsedi. Vural'ın aksine güler yüzlü bir adamdı. Ela rengi gözleri daha yumuşak ve sıcak bakıyordu.

"İçeriz tabii ablacığım."

Koltuklara geçtiklerinde tepsiyle onlar doğru yürüdüm. Önce Oğuz fincanı eline aldı. "Ellerine sağlık, Zeynep."

"Afiyet olsun."

Vural sessizce beni izliyordu. Sanki sürekli kontrol etme ihtiyacı duyuyordu. Tüm gece boyunca gözleri üzerimde olmasına rağmen buna alışamıyordum. Kahvesini uzattığımda bir şey demeden aldı.

"Geç oldu Vural, bu gece burada kal."

Vural'ın evi ayrı olduğu için bu evde kalmıyordu.

Oğuz'un önerisi üzerine, "Olur," deyip kahvesinden bir yudum aldı. "Yorgunum zaten."

Kabul etmesini beklemediğim için şaşırmış olsam da bu beni nedensizce mutlu etmişti. Yakınımda olmasını istiyordum, nedenini ise öğrenmek istemiyordum. Çünkü bazı cevaplar sadece yeni sorulara ve içinden çıkılmaz olaylara gebeydi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde içtiğim kahveye rağmen uykum geldiği için odama çıkmıştım. Onların burada olduğunu bildiğim için belki de tedirginliğim azalmıştı. Bu yüzden diğer günlere oranla daha kısa sayılabilecek bir sürede uyuyakaldım. Fakat sürekli rüyalar gördüğüm için iç çekerek uyanıyordum. Bazen ufak çığlıklarım bile oluyordu. Bugün isimlerini andığım için rüyalarım daha beterdi.

En son gördüğüm rüya en kötü olanıydı.

Furkan'ın yüzüme yakın olan yüzü çok netti. Gözlerindeki şehveti bile görebiliyordum. Dudaklarında oluşan iğrenç gülümsemeyle üstüme eğildi. Kurtulmak için boğuşmaya başladım. Kaldığım odadan dışarı fırladığımda peşimdeydi. O evin içinde kaçmaya çalışıyordum fakat başaramıyordum. Her yolun sonunda karşımda o beliriyordu. En son o bodrumda durdum. Hemen arkamdaydı. Kapıyı kilitledi. Çığlık atmaya başladım ama sanki sesim çıkmıyordu. Her şey çok karanlık ve boğuktu.

Üstüme gelirken belindeki kemeri çıkardı. "Özledin beni değil mi?"

"Yaklaşma."

Tekrar kaçmaya çalıştım ama bacaklarım ağırlaşmıştı. Bir türlü kaçıp kurtulamıyordum. İçinden çıkamadığım bir döngünün içinde hapsolmuştum. Bana yaklaşmaya başladığında elini uzattı. Kollarımla kendimi sardığımda şiddetle ağladım. Sırtım duvara değdiğinde artık kaçacak yerim kalmamıştı. Bu defa öyle yüksek sesle çığlık attım ki kulaklarım acıdı.

"Zeynep, uyan."

Gözlerimi açtığımda nefes almaya çalıştım. Odaksız bakan gözlerim tavanda asılı kalırken yüzüm gözyaşlarımdan ötürü sırılsıklamdı. Korkudan irileşen gözlerim, yatakta oturmuş beni uyandırmaya çalışan Vural'a kaydı. Bana doğru eğilmişti.

"İyi misin?"

Odanın içi aydınlanmaya başladığı için yüzünü görebiliyordum. Gözleri endişeli bakıyordu. Başımı iki yana doğru salladım. İyi değildim. Çenemdeki titremeyle beraber gözlerimden yeni yaşlar aktı. Rüya o kadar gerçekçiydi ki hâlâ burada olduğuma inanamıyordum. Elini yüzüme yerleştirip terlediğim için yüzüme yapışan saçlarımı yavaşça geriye doğru attı.

"Rüya gördün."

"Çok gerçekçiydi," diye fısıldadım. "O adamın bakışı..." Dudaklarımdan ufak bir hıçkırık koptu.

"Geçti, hepsi geçti."

"Geçmedi," diye hıçkırdığımda başımı göğsüne doğru yaklaştırdım. Alnımı omzuna bastırıp tekrar, "Geçmedi," deyip ağlamaya başladım.

Vural hareket etmeden öylece durdu. Donup kalmıştı, sanki karşımda bir heykel vardı. Elini saçlarımda hissettiğimde ağlamaya devam ettim. Gözümü kapatmaya korkuyordum. Gözümü kapatınca zihnime üşüşen canavarlar vardı çünkü. Saçımı yavaşça okşadı.

"Her gece böyle misin?" Cevap veremedim. "Her gece böyle sabaha kadar sayıklıyor musun?" Bu yüzden uyumuyordum işte. Alnımı omzuna bastırdığımda saçlarımı okşamaya devam ediyordu. "Gece boyunca sayıkladın, ağladın, bağırdın..."

Sözleri fısıltı gibiydi.

Ağladığım için boğuklaşan sesimle, "Uyumak istemiyorum," diye itiraf ettim.

Onları rüyamda bile görmeye katlanamıyorum.

"Zaman, Zeynep," diye mırıldandı. Derin bir nefes aldığında geniş göğsü şişti. "Zaman yardım edecek çünkü hiçbir yara açık kalmaz, yaraların geçmese de kapanacak."

Boğazımdaki düğümü gidermek için yutkundum.

"Peki sen," diye fısıldadığımda ne diyeceğimi tam olarak bilmediğim için duraksadım. "Sen yanımda olacak mısın?"

Nedenini bilmiyordum ama yanımda olmasını istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Vural'ın saçlarımdaki eli hareket etmeyi bıraktı.

Uzun süre cevap vermeden öylece durdu. Alnım omzunda durmaya devam ederken beni sakinleştiren kokusunu soluyordum.

"Bilmiyorum."

Ağlamaktan sızlayan gözlerimi kapattım.

İtirafı karşısında susup kaldım. Bilmiyordu... Bu kadar açık olması tahmin ettiğimden daha fazla üzmüştü beni. Çünkü evet demesini istemiştim. Ama Vural hayatıma girdiği ilk andan itibaren bana açık olmuştu ve bunun ilk darbesini o gece, omzunda ağlarken almıştım.

5. BÖLÜM
ZAMANIN GÖLGESİNDE

5 EYLÜL

Kapı sesi duyduğumda az önce fırına verdiğim kurabiyeleri inceliyordum. Evde şans eseri kuru incir bulunca kurabiye yapmak istemiştim. Günler sonra kahve dışında bir şeyler yapmak iyi gelmişti. Mutfakta vakit geçirmeyi sevdiğimi hatırlatmıştı bana. Kendimi bu evde yadırgasam da daha sık bir şeyler yapmaya çalışacaktım. Kapıya doğru ilerlerken saçlarımı düzeltttim. Gelen kişinin Vural olduğunu bildiğim için rahattım.

Kapıyı açtığımda telefonla konuşuyordu. İçeri girmesi için kenara çekildiğimde başını eğerek selam verdi. Onu görünce kalbimin ritminde oluşan değişim karşısında kaşlarım çatıldı. Neden böyle olduğu konusunda düşünmemeye çalışsam da bu durum artık göz ardı edemeyeceğim bir hâl almıştı. Onun yanındayken kendimi tanıyamıyordum. Hislerim anlayamayacağım kadar karmaşık bir hâle geliyordu. Sanki göğsüme bir düğüm atılmıştı ve her geçen günle birlikte bir ilmek daha atılıyordu.

Sakinleşmek için ufak bir nefes aldım. Vural içeri girince düşüncelerim eşliğinde kapıyı kapattım. O telefonda konuşmaya devam ederken birlikte mutfağa geçtik. Birkaç dakika sonra, "Tamam, sonra görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapattı. Cebinden sigara paketini çıkardığında kısa bir an yüzüme baktı. "Nasılsın, Zeynep?"

Düzensiz kalp atışlarım haricinde mi? Adımı söyleyince sanki bir hızlanmıştı sanki...

"Daha iyi." Masaya geçip sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi. Vural'ın dudakları kalın olduğu için dikkat çekiciydi. *Ben gerçekten Aurora adamın dudaklarına mı bakıyordum?* Fark ettiğim şeyle beraber gözlerimi anında kaçırdım.

Fakat o da beni izliyordu. Gözleri yüzümde uzun sayılabilecek bir süre boyunca oyalandığında ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. Göz altlarına bakarken kaşlarının arasında ufak bir kırışıklık oluştu. Günlerdir uyumadığını anlamış olmalıydı. Gözünden çok bir şey kaçtığı söylenemezdi.

"En son ne zaman uyudun?"

Bakışlarımı kaçırdığımda yavan bir sesle "Dün gece," dedim. Yalan söylediğimi ikimiz de biliyorduk. Elinde tuttuğu şeyi tekrar gözlerim, siyah poşete kaydı. Ayağa kalkıp sigarasını masanın üstündeki küllüğe bıraktıktan sonra karşımda dikildi.

"En son ne zaman kâbus görmeden uyudun?" dedi bu defa.

Sorusunu duyunca dişlerimi birbirine bastırdım. Bunun cevabını bilmiyordum. Sessizliğim, cevabı olduğunda derin bir nefes aldı. Başını eğip elindeki poşete baktığında etrafı saran derin bir sessizlik vardı. Birkaç dakika boyunca ikimizden de çıt çıkmadı. Sonrasında bana doğru bir adım atınca kalbimde ufak bir sarsıntı yaşandı. Onun yerinde başkası olsa korkudan olduğunu bilirdim ama o Vural'dı. Vural söz konusu olduğunda kalbimle farklı dilleri konuşuyorduk. Bu yüzden sarsıntının nedenini ben de bilmiyordum.

Derin bir nefes aldığında geniş göğsü şişti, birkaç saniyelik bir duraksamanın ardından elindekini bana doğru uzattı. Gözlerim tekrar yüzüne kaymıştı, beni izlemeye devam ediyordu. Meraklı bakışlarım eşliğinde uzattığı şeyi yavaşça aldım. Ellerim titriyordu, Vural da bunun farkındaydı.

"Ne bu?" diye sorduğumda sesim kısıktı. Yüzünde derin ve düşünceli bir ifade vardı.

"Aç bakalım."

Sözünü ikiletmeyecek kadar merak doluydum. Poşetin içindeki paketi çıkardım. Vural poşeti aldığında paketi açmaya başladım. Gördüğüm şeyle beraber gözlerim irileşti. Bana kahverengi ve koyu mavi tonlarında tüyleri olan bir düş kapanı almıştı... Şaşkınca kapanı havaya kaldırdım. "Bu," deyip yutkundum. "Çok güzel."

"Kazıklandıkların sonuçunu göre," diye konuştuğunda başımı ona doğru çevirdim. "Kapanlar uyku sırasında seni kâbuslardan korur."

Bunu daha önce de duymuştum. Hafifçe gülümserken ağ kısmına dokundum. "Bu ağın, istekleri tutup kötü düşünceleri kovacağı söylenir," diye ekledim.

Vural başıyla onayladığında yavaşça çenesini kaşıdı.

"Bana hediye eden kişi Oğuz, o da böyle söylemişti."

Tekrar ona baktığımda dudaklarında ufak bir kıvrılma vardı. Vural konuşmaya devam etti. "Ben de merak edip araştırmıştım ve şöyle bir şey okumuştum: Kötü rüyalar ağda kalıp gün ışığıyla birlikte göğe yükselirlerdi. Güzel rüyalar diğer tarafa geçebilirdi ve yataklı kuş tüyüne kayıp düşerlerdi."

Yüzümdeki gülümseme büyüdüğünde elini boynuna yerleştirip gergince ovdu. "Belki güzel uyumanı sağlar."

Kapanın ucundan sarkan parlak, yumuşak tüyleri okşadım.

"Başucuma asacağım." Alt dudağımı ısırdım. "Teşekkür ederim Vural." Benim için çok anlamlı bir hediyeydi ve her zaman saklayacaktım.

Hediyemi dikkatle masanın üstüne bıraktım. Aslında elimden bırakmak istemiyordum. Yeni oyuncak almış küçük çocuklar gibi hissetmem normal miydi?

"Çok güzel kokuyor burası."

Ufak bir gülümsemeyle fırına yaklaştım. Neredeyse pişmek üzereydiler. "İncirli kurabiye yaptım." Yaktığı sigarasından derin bir nefes çekti. Mutfağa sigaranın keskin kokusu da karışmıştı. "Sever misin?"

Sorumu duyunca başını bana doğru çevirdi. "Hiç yemedim."

"Öyle mi?"

Fırından sürenin bittiğine dair ses çıkınca tepsiyi çıkardım. Kapı bir kez daha çaldı. Bu defa Fatma abla, "Ben bakarım," diye seslendiği için kurabiyelerle ilgilenmeye devam ettim.

Çok güzel görünüyorlardı. Umarım tatları da güzel olmuştur. Tepsiyi tezgâhın üstüne koyup elimdeki eldiveni çıkardım.

"Bu ev neden bu kadar güzel kokuyor? Bahçeden aldım kokunu."

Duyduğum erkek sesiyle beraber bedenim gerildi. Evde genelde Fatma ablayla ikimiz kalıyorduk. Vural haricinde biri geldiği zaman geriliyordum. Korkum, böyle anlarda güçlenerek beni boyunduruğu altına alıyordu. Sertçe yutkundum. Bana zarar vermeyecekti. Başımı kapıya doğru çevirdiğimde tedirgin gözlerim kapıya kaydı. Mutfağa daha önce gördüğüm fakat tanışma fırsatı bulamadığım adamlardan biri girdi.

"Ne burun varmış lan sende."

"Ne sandın Vural'ım? Bilirsin, köpek gibi koku alır benim burnum. Özellikle pasta ve börekler ince çizgimdir."

Birkaç adım geri çekilmiş neşeli bir ifadeyle konuşan adamı izliyordum. Eser, 1.85 boylarındaydı, kumral teni ve açık kestane saçları vardı. Açık kahverengi gözleri kurabiyeleri görünce parladı.

Vural gözlerini bana çevirdi. Yüzümün hâlini görünce kaşları çatıldı. İyi olmadığımı bir bakışıyla bile anlayabiliyordu. Yumuşak bir sesle, "Sana daha önce Eser'den bahsetmiştim," dedi. Başımla onayladığımda Eser tepsiye doğru yürüdü.

Bana doğru yaklaştığını fark edince bedenim kaskatı kesildi. Eser gözlerini kurabiyelerden ayırıp solgun yüzüme çevirdi. Ufak bir gülümsemeyle, "Merhaba, Zeynep," dedi ve eliyle tepsiyi gösterdi. "Tanıştığıma şu an çok memnun oldum."

Korkudan hızlanan kalp atışlarıma inat gülümsemeye çalıştım. Ama o kadar gergindim ki bunu becerebildiğimi sanmıyordum. Ondan uzaklaşmamak için kendimi zorluyordum. Kendini kötü hissetmesini istemiyordum çünkü.

Eser bendeki garipliği fark ettiyse bile görmezden gelerek sıcak kurabiyelerden almak için uzandı. Boğazımı temizledim ve konuşmak için kendimi zorladım. "Fırından yeni çıktı, biraz bekle istersen." Sesim kısıktı.

Kocaman ısırık aldığında sırıttı. "Ben böyle de seviyorum."

Hevesle kurabiyeleri yerken küçük bir çocuk gibi görünüyordu.

"Yavaş ye lan, boğulacaksın."

"Karışma bana," deyip geri kalanını da ağzına attı.

Yüzünden tadını beğendiği belli oluyordu. Bu beni içten içe mutlu ederken dolaptan tabak çıkardım. Ellerimdeki titremeyi görmezden geliyordum. Normal bir şekilde hayatıma devam etmek

[illegible] Herkesten kurtulup kaçarak yaşayamazdım. Bu büyük hayalden vazgeçmek istemiyordum. Annem olarak o adamın bana yaptıkları yüzünden değildiğimi kendi ellerimle kanıtlayamazdım. Sağlık kanlı bu savaşta yanımdaki adama rağmen birkaç tane kurabiyeyi tabağa koydum.

"Evet, çok güzel olmuş, bir daha yapar mısın?"

Kısa süre kurabiyesini yiyordu.

"Yaparım."

Ondan uzaklaştığımda güzele görülür bir şekilde gevşemiştim. Vural'a dertlendiğim için de rahatlamış olabilirdim. Cevabını görmeden geldiğim yüzüne baktım. Güven verici bir şekilde gülümsedi. Korkularıma yenilmemek için direndiğimi görüyor olmalıydı. Tabağı masanın üstüne bıraktığımda Vural sigarasını küllüğe bastırdı. Ardından tabaktan kurabiye alıp ısırdı. Meraklı gözlerim yüzünde gezinmeye başladı. Beğenip beğenmeyeceğini merak ediyordum. Bir şey demeden önce kalan parçayı da yedi.

"Gerçekten güzel olmuş."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Beğenmesi hoşuma gitmişti.

"Evet ya, hepsini yiyebilirim."

Vural ters ters Eser'e baktığında sessizce güldüm. Üçüncü kurabiyeye geçmişti bile. O kadar iştahla yiyordu ki benim bile canım çekti. Vural bana döndü. "Bana ayırsana, eve giderken götüreyim, yoksa bu ayı bitirecek."

Cevap veremeden Eser araya girdi. "Aşk olsun lan, ben öyle bir insan mıyım?"

Hâlâ ağzına kurabiye tıkıştırmakla meşguldü.

"Aman Eser, sanki sana hiç yapmıyormuşum gibi saldırmışsın."

Fatma abla sahte bir kızgınlıkla konuşunca Eser onun yanına gitti. Kolunu omzuna atıp yanağını öptü. Fatma abla buradaki adamların annesi gibiydi. Aralarındaki samimiyete imreniyordum.

"Bu aralar ihmal ediyorsun beni."

"Sen bu aralar pek gelmiyorsun ondandır." İmalı sözleri üzerine Eser iç çekti.

"Ee âşık olduğum kızı zor ikna etmişim abla, ayrılamıyorum yanından."

Fatma abla güldü. "Deli oğlan."

Onlar içeri geçtiğinde ben ve Vural mutfakta tek kalmıştık.

Ayağa kalkınca ona doğru döndüm. Sessizce cebinden çıkardığı paketleri bana uzattı. Gözlerim ellerine kaydı. Gördüklerim karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Benim için çikolata mı almıştı? Ne tepki vereceğimi bilemeden paketlere bakakaldım.

Uzanıp içlerinden en sevdiğim çikolatalı gofreti aldım.

"Sever misin?"

Bugün Fatma ablaya evde çikolata olup olmadığını sormuştum. Regl tarihim yaklaştığı için canım tatlı bir şeyler istemişti. Ama evde yoktu. Şimdi çikolatalarla karşıma geçmesi içimi ısıtmıştı. Babamdan sonra ilk defa biri benim için çikolata almıştı.

"Severim," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim."

Yüzünde sürekli düz bir ifade vardı. Nasıl bu kadar mimiksiz durabiliyordu anlamıyordum. Dudakları sanki gülümsemeyi unutmuştu. Yeşil gözlerinde ise ölümün ağırlığı yer edinmiş gibiydi. Ailemin kaybından sonra kendi gözlerim sayesinde tanışmıştım bu ifadeyle.

Sadece başını eğip mutfaktan çıktığında arkasından bakmakla yetindim. Başka ne yapacağımı bilmiyordum çünkü.

20 EKİM

Eve gelişimden dört ay sonra, Vural'ın diğerlerinden farklı olduğunu daha net anlamıştım. Muhtemelen ona duyduğum minnetin büyüklüğü yüzünden böyle düşünüyordum. O ve Semih, kimsenin yapmadığı iyiliği yapmıştı bana. Şimdi rahat bir nefes alabiliyorsam onlar sayesindeydi. Minnet duygum, bu evde geçirdiğim her huzurlu günle beraber büyüyordu. Fakat korkuda aynı hızla büyüyordu. Alışmaya korkuyordum. Çünkü her an her şey elimden kayıp gidebilirdi. Bu evi de burada tanıştığım insanları da kaybedebilirdim. Bu yüzden kendimi geri tutuyordum. Kaybetmekten ölesiye korkuyordum çünkü.

Özellikle hepsine yavaş yavaş güvenmeye başlamışken...

Oğuz, diğerlerinin aksine nadiren eve uğruyordu. Benimle kibar bir şekilde konuşan, güven verici bir adamdı. Ayrıca peşimdeki

adamlarla ilgili beni sürekli bilgilendiriyordu. Aynı mimeri gün-den güne ona da duyuruyordum. Tek fark onun yanında kalbim hızlanmı yor ya da elim ayağım birbirine dolanmıyordu.

Eser ve Kürşat'ın yanında ise boşlarda tedirgin hissettiğim için yok gevşiyordum. Özellikle Kürşat... Neredeyse iki metre boyunda, dev gibi bir adamdı. O kalbimin aksine kahvelerini gülerek severek içiyordu. Babacan bir tavrı vardı. O da Eser de bana çok hassas davranıyordu. Tomastan çekindiğimi fark ettikleri için özellikle ara-mıza üç adım mesafe bıraktıklarını fark etmiştim. Bu yaptıklarından sadece biriydi ve benim için anlamı büyüktü. Vural hariç-inde kim-senin yaklaşmasını kaldıramıyordum.

O öğrenç evde başıma bir şey gelmemiş olsa da herkesten korku-yordum. Bu durum beni üzüyordu. Onlar yüzünden böyle olmak is-temiyordum. Ama bazı şeylerin de bir kerede düzelmeyeceğini bili-yordum. *Zamana bırakmam gerekiyordu. Zaman iyileşti, iyileştirirdi.*

"Zeynep, yemek hazır."

Fatma ablanın sesini duyunca okuduğum kitabı yatağa bırakıp ayağa kalktım. Bugün biraz hasta hissettiğim için odamdan çıkma-mıştım. Boğazım ağrıyordu ve hâlsizdim. Muhtemelen üşütmüştüm. Hapşırırken odadan çıktım.

Mevsim değişikliğinden ötürü olmalıydı.

Aşağı indiğimde Eser'in geldiğini gördüm. Onu görünce gülümsedim. Sempatik biri olduğu için kendini bir şekilde sevdirmeyi ba-şarmıştı. Onu görünce gülümsedim.

"Hasta mı oldun kız sen?"

Başımla onayladım. "Mevsim değişikliğinden sanırım."

"Ceyda da bu aralar hasta."

Ceyda, Eser'in sevdiği kadındı. Adını anmak bile gözlerinin aşk-la parlamasını sağlamıştı. Bu çok tatlıydı.

Bakışlarım odada gezindi. Acaba Vural da gelecek miydi? Aklım her fırsatta olduğu gibi yine ona kaymıştı.

Düşünme Zeynep, düşünme. Sürekli şu adamı düşünme.

Tekrar hapşırdığımda daha önce duymadığım bir ses, "Çok yaşa," dedi.

Burnumu çekerken başımı kapıya doğru çevirdim. İlk defa gör-düğüm, uzun boylu, kirli sakallı, esmer bir adamdı. Yabancı insan-

[illegible] Vural'ın [illegible] [illegible] [illegible]

Vural'a dönüp sulu gözlerimle, "Canım istemiyor," dedim. Bana anlayamayan bir ifadeyle bakıyordu.

"Çorba iyi gelir."

"Zeynep, yemeğini yemeyeceksen ben yardım edebilirim."

Esir'in sözlerine güldüm. Bu iştahına rağmen ince bir fiziği vardı. Ben onun yediklerinin yarısını yesem şimdi yüz kiloyu geçmiştim.

"Olur," dediğimde Vural, "Olmaz," diye araya girdi. "O tabaktakilerin en az yarısı bitmezse doktor çağırırım."

Alt tarafı iştahsızlığım, doktora gerek yoktu. Bunu Vural'a anlatmak zor olacağı için çatalı alıp yemeye çalıştım. Vural biraz dediğim dedik bir adamdı.

"Zeynep, bu hafta işin yoksa seni dışarı çıkarayım mı? Balıkesir'i gezeriz."

Akif'in beklenmedik teklifi karşısında elimdeki çatalı düşürecek gibi oldum. Bu evden doğru düzgün tanımadığım bir adamla dışarı çıkıp gezme fikri bile korkudan nefesimi kesiyordu. İştahım tamamen yok olmuştu.

"Uyar mı sana?"

Ben cevap veremeden Vural, "Uymaz," diyerek araya girdi. İkinci bir şoku onun cevabıyla yaşarken, Akif bozulmuş ifadesiyle ona döndü.

"Neden?"

Vural yemeğine devam ederken son derece sakin bir ifadeyle cevapladı. "İstemiyor."

"Sen nereden biliyorsun?"

Akif'in sesi sertti. Bedenim iyice gerildi. Vural bakışlarını ona çevirdi, soğuk bir durgunluk vardı yüzünde.

"Belli değil mi, Akif?" Sesi buz gibiydi. Neden bu kadar tepki göstermişti acaba? Benim rahatsız olacağımı bildiği için olmalıydı. Başka ne olabilirdi ki?

"Değil Vural, ayrıca cevap vermesi gereken kişi o."

Elimde sakınca tuttuğum çatalı masaya bıraktım. Kibar olmaya çalışarak, "Teklifin için teşekkür ederim ama istemiyorum," dedim.

Bahçeye bile doğru düzgün çıkamıyordum ben. Tanımadığım bir adamla dışarı çıkamazdım, ki bunu istemiyordum. Akif bana döndüğünde yüzünde bozulmuş bir ifade vardı.

"Çok şey kaçırıyorsun."

Hiç şey demedim. Ne diyebilirdim ki hem?

Yemeğin geri kalanı sessiz geçmişti. Fatma abla, Vural ile beraber masayı topladığı için benim yardım etmeme izin vermedi. Ben de salona geçtim. Vural bir kanepede, Akif diğer kanepede oturuyordu. Durakladım. Vural'ın yanına geçtim. Aramızdaki mesafeyle otururken bacaklarımı kendime doğru çektim. Akif'in gözlerini üzerimde hissettiğim de karşılık vermedim. Bu adamdan pek hoşlanmamıştım. Mesafeli olmakta fayda vardı.

Bakışlarımı televizyona çevirdim. Yabancı bir film vardı. Onu izlerken Vural telefonuna bakıyordu. Aklım yanımdaki adamda olsa da bunu görmezden gelip filme yoğunlaştım.

Burnumu elimdeki buruşmuş peçeteyle sildim. Ağrı kesici içip uyumayı düşünsem de yerimden kalkacak hâlim yoktu. Fatma ablanın getirdiği ıhlamuru bile zorla içmiştim.

Gözlerim kapanmaya başlamıştı. Akif'in telefonu çaldığında aynı anda kalktı. "Ben artık gideyim."

Başıyla selam verip odadan çıktığında gerginliğim azaldı. Tekrar televizyona dönsem de gözlerim ara sıra yanımda oturan adama kayıyordu. Telefona bakmaya devam ediyordu.

Göz kapaklarım gittikçe ağırlaşıyordu. Başımı kanepenin sırtına yaslayıp birkaç dakika dinlendirmek için yumdum. Bir süre sonra başımın Vural'ın omzuna düştüğünden habersiz bir şekilde sadece birkaç dakika içinde uyuyakaldım.

Bedenimin havalandığını hissedince gözlerimi araladım. Kafam yerinde olmadığı için ne olduğuna pek anlam verememiştim. Uykulu bakışlarım etrafta gezindi. Vural'ın beni kucağına aldığını fark edince gözlerim şaşkınca açıldı.

"Uyumaya devam et."

Başım göğsünde, bedenim kollarının arasındaydı resmen! Ne tepki vereceğimi bilemeden öylece kaldım. Şu an başkasıyla bu durumu yaşasaydım korkudan kafayı yerdim. Fakat söz konusu Vural olduğu zaman işler benim için değişiyordu. Daha karmaşık olsa da daha güvenliydi.

Derin bir nefes aldığımda tenine karışan ardıç kokusu burnuma doldu. Yüzümü çok hafif göğsüne çevirdim. Kokusunu teninden

soluyordum neredeyse. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yerinden çıkacağını sandım. Alt dudağımı ağzımın içine yuvarlarken kokusunu bir kez daha içime çektim. Göğsümde yer edinen hüzün büyüdü.

Vural nefesi dahi teklemeden merdivenlerden çıkıp odama doğru ilerledi. İkimiz de sessizdik. Beni yatağa bırakmak için eğildiğinde yakınlığı karşısında nefesimi tuttum. Teninin sıcaklığı tenime karışmıştı.

Başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Yüzü yüzüme çok yakındı. O kadar yakındı ki nefesi yüzüme çarptı. Dünyam tersine döndü. Gözümü dahi kırpmadan koyulaşan gözlerine bakıyordum. Zaman benim için, göz bebeklerinin içinde durmuştu. Ondan başka bir şeyi göremiyordum. Sertçe yutkunduğunda dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerim çok kısa bir an dudaklarının kaydı.

Aniden geri çekildiğinde şaşkınca gözlerini kırptım. Az önce olanların ne olduğuna bir anlam veremeden öylece kalmıştım. Sadece kalbim sanki boğazımda atıyordu. Tuttuğum nefesi bıraktım. Yatakta küçülürken kendimi meşgul etmek için örtüyü üstüme örttüm. Nefesinin sıcaklığını hâlâ tenimde hissediyordum. Sanki tenimin içine işlemişti.

"Üşüyor musun?" Başımla onayladım çünkü konuşacağımı sanmıyordum. Elini alnıma yerleştirdi. Elleri sıcacıktı. İçimi ısıtıyordu. "Biraz ateşin var."

Gözlerimi açık tutamıyordum. "Geçer," diye mırıldandım ve yatağa sokuldum. Vural'ın adım seslerinden odadan çıktığını anlamıştım. Uykuya dalmak üzereyken kolumdaki dokunuş üzerine gözlerim açıldı. Vural elindeki ilaç paketi ve suyla başımda dikiliyordu.

"İlaç getirdim."

Yatağa oturduğunda ben de doğruldum. Elindeki paketi alıp ilacı çıkardım, ardından bana uzattığı suyu içtim.

Yarı açık gözlerimle, "Şimdi uyuyabilir miyim?" diye sordum.

Dudaklarında hafif bir gülümseme oluştu. Pek sık görmediğim bir şeydi. Uzun uzun izlemek isterdim ama çabucak silindi. Başını aşağı yukarı salladığında kafamı tekrar yastığa koydum.

"Bu gece burada mı kalacaksın?"

"Belli değil, uyu hadi sen."

Gözlerimi kapattığımda bu defa adım sesleri duymadım. Yanımda olmasının verdiği huzurla kısa sürede uyuyakaldım. Vural ise tüm gece başımda bekledi. Gözlerimi her açtığımda yanımdaydı. Sırtını yatak başlığına yaslamış, gözünü kırpmadan oturuyordu. Ara ara ateşimi kontrol etti ve beni hiç yalnız bırakmadı. Sabahın ilk ışıkları odayı doldurduğunda ise sessizce odamdan çıktı. Sırtına bakarken içimdeki buzların büyük bir kısmı daha erimişti. İçimde don tutan ne varsa Vural onları eritiyordu. Ve ben, sessizce izlemek dışında hiçbir şey yapamıyordum.

26 KASIM

O gecenin ardından geçen bir aylık süre boyunca Vural'ı görmedim. Sadece iki kere telefonda konuşma fırsatım olmuştu. İş için gitmiş olması dışında bir şey bilmiyordum. Başta onun uzakta olması karşısında ne tepki vereceğimi bilememiştim. Sonra korkmuş ve tekrar odama kapanmıştım. Bir hafta boyunca odamdan doğru düzgün çıkmamıştım. Beni ilk defa o zaman aradı.

Sesini ilk duyduğumda ağlayacak gibi olmuştum. Bu yüzden birkaç dakika konuşmadan sessizce durmuştum. Vural da benim gibi sessiz kalmıştı. Sonrasında başka şehirde olduğunu ve bir süre gelemeyeceğini söylemişti. Sesi beni sakinleştiriyordu. Ona söylemek istediğim şeyler, boğazıma sıra sıra dizildiği için o gün doğru düzgün konuşamamıştım. Sadece *tamam* diyebilmiştim.

Vural odadan neden çıkmadığımı sorduğunda gözümden bir damla yaş akmıştı. Çünkü onunla aynı evde olmasak bile aynı şehirde yaşamak bana iyi geliyordu ama o şimdi uzaktaydı ve ben korkuyordum. Çünkü o olmadığında kendimi açık hedef gibi hissediyordum. Ve bu evde fazlalık gibi...

Bunların hiçbirini söyleyemedim.

"Döndüğümde bu konuyu detaylı bir şekilde konuşacağız," demişti.

Dayanamayıp, "Dönecek misin?" diye sormuştum. Çünkü içimde garip bir his vardı. Tehlikede olduğunu düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

"Döneceğim," dediği zaman, içimde oluşan ağırlıkların bir kısmı o gün hafiflemişti. Bana geri dönmesini istiyordum. Kendime itiraf edemesem de içten içe onsuz yapamayacağımı biliyordum.

O telefondan sonra Oğuz ve Eser, eve daha sık gelir olmuşlardı. Onlar olduğu zaman daha iyiydim. Zor olsa da onlara güvenmeyi öğrenmiştim. Bu sayede korkum yavaş yavaş azaldı. Ama daha çok düşünür oldum. Vural'ın yokluğunun içimde yaşattıklarını anlamaya çalıştım. Varlığının benim için ne ifade ettiğini çözmek için uğraştım. Bunlar kafamdaki soru işaretlerini çoğaltıyordu. Cevaplardan kaçmak istiyordum ama yapamıyordum. Her günün sonunda ona olan hislerimi anlamaya çalışırken buluyordum kendimi.

İkinci defa yirmi üç kasımda aradı çünkü o gün doğum günümdü. Yirmi ikinci yaş günümü kutlamıştı. O kadar heyecanlanmıştım ki yine doğru düzgün konuşamamıştım. Vural hiç beklemediğim anda kalbime saldırıyor gibiydi. Ve on ikinci yaş günümden sonra ilk defa bir doğum günüm onun sayesinde değerli oldu.

Ufak bir nefes aldıktan sonra kahvemden küçük bir yudum aldım. Ne zaman geleceğini de bilmiyordum. Şu bir ayın sonunda bildiğim tek şey vardı, onu özlemiştim. Özlemek bildiğim bir duyguydu ama kalbimdeki sıkışma bana yabancıydı.

Kapı sesini duyduğumda daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Arkamı döndüğümde kahve bardağını masaya bıraktım. Fatma abla kapıyı açmıştı. Eser gelmiş olmalıydı. O buraya geldiğinde zaman daha hızlı geçiyordu. Konuşkan biriydi ve onunla olduğumda kafam dağılıyordu. Onu karşılamak için odadan çıktığımda karşımda aniden Vural'ı gördüm. Ciğerlerimdeki nefes boşalırken gözlerim kocaman açılmıştı. Bir aydır görmediğim adam, tam karşımda duruyordu. Sakalları ve saçları biraz kısalmıştı. Onun haricinde aynıydı. Fakat gözleri... Gözlerinde farklı bir ışık vardı, ilk defa görüyordum.

"Döndün," diye soluduğumda hafifçe gülümsedi. Kendime o an engel olmayı bıraktım. Ona doğru atıldığımda kollarımı sıkıca boynuna sardım.

İçimdeki ağırlık yaratan hislerin hepsi o an yok oldu. Vural bana sağ salim geri dönmüştü. Bunun haricinde olan her şey anlamsız kalmıştı. Kollarını belime sardığında yüzümü boynuna gömdüm. Üzerinde sızlayan çiğerlerimi kokusuyla doldurdum. Kalbim yine çok hızlı atıyordu ama artık bunu yadırgamıyordum. Muhtemelen kalbimin ne kadar hızlı attığını da hissediyordu, bunu da umursamıyordum.

Şu an onun haricinde hiçbir şey önemli değildi.

14 OCAK

Zaman, avuçlarımın arasından kum taneleri gibi akıyordu. Tutamadığım kadar hızlı geçen günlerin, anıların izlerini zihnimde taşıyordum. En çok anı Vural'a aitti. Tıpkı kalbimi kaplayan hisler gibi...

Artık duygularımla yüzleşecek kadar cesurdum.

Minnet duygusunun ne anlama geldiğini de zamanla öğrenmiştim çünkü. Vural'a olan hislerim minnet duygusunu aşalı çok olmuştu. Bunu da geçen gün gördüğüm Semih sayesinde anlamıştım. O evden kurtulmamı sağlayan oydu. Minnet duygusu göğsümü yakmıştı. Yüzüme baktığımda gözlerim dolu dolu olmuştu. Ama hislerim bundan öteye gitmemişti.

Bu evdeki herkese minnettardım ama sadece birinin yanında kalp atışlarım hızlanıyordu. Sadece onun gözleri, ruhumdaki karanlığı kırıyordu. Ve sadece o gülümsediğinde dünyam sarsılıyordu. Gözlerindeki acıları artık görebiliyordum. Nedenlerini bilmesem de orada yer edinen şeyler benim de canımı acıtıyordu. Ona duyduğum duyguların adını korkarak koymuştum.

Ona âşık olduğumu artık biliyordum.

Vural Alacoğlu, kalbimi ele geçirmişti.

Hislerimin adını koymaktan ne kadar çok korktuysam yaşarken de o kadar cesurdum. Aşkı beni güçlendirmişti. Gözlerine bakarken hislerimi gizlemeye gerek duymuyordum.

Ben gösterdikçe, Vural görmezden geliyordu.

Canım acıyordu ama ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. En az olası, gözlerimde gördükleri onu benden uzaklaştırıyordu. Daha az gülümsüyordu, daha soğuk bakıyordu. Bazen o kadar soğuk bakıyordu ki kalbim aşkıyla yanarken iliklerime kadar üşüyordum.

Bir keresinde bana arkasını o kadar rahat dönüp gitti ki gözlerimden akan yaşları durduramadım. Eser, o yaşlara şahit olduğunda nedenimi bildiğini biliyordum. Elini omzuma yerleştirip benden kaymakh olmadığını söylemişti. Vural kendini hayata o kadar kapatmıştı ki kendini sadece bana değil, kimseye açmıyordu. Bunu öğrenmek kalbimdeki çatlakları onarmıyordu.

Vural haklıydı, zaman yaralarımı kapatmıştı ama kaçırdığı bir şey vardı. *Şifa olan zaman, aynı zamanda yeni yaralar da açmıştı.*

"Nasılsın, Zeynep?"

Oğuz'un sesini duyunca başımı telefondan kaldırdım.

Şaşkınca, "Ne zaman geldin?" diye sordum. Oğuz'u bu aralar hiç görmemiştim. Daha az gelir olmuştu. Onu özlediğimi fark ettim. Oğuz bana daha çok abi gibi yaklaşıyordu.

"Az önce geldim ama bir iki saate çıkarım."

"Bu aralar hiç gelmiyorsun."

İç çektiğinde, "Ankara'da işler biraz karışık," dedi. Normalde daha sakin biri olduğu için yüzündeki sıkıntı dikkatimi çekti.

"Bir sorun mu var?"

Kaşlarının arasındaki kırışıklıklar belirginleşti. "Halledilmeyecek bir şey değil."

Başımla onayladığımda telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp cevapladığında, "Nerede kaldın, Vural?" dedi. Adını duymanın bile kalbimi yerinden oynatması normal miydi? Çünkü bence değildi. "Tamam, bekliyorum." Telefonu kapatıp bana döndü. "Çalışma odasındayım, Zeynep, Vural geldiğinde ona söyler misin?"

"Söylerim."

Oğuz odadan çıktığında ayağa fırladım. Saçım başım dağınıktı. Odama geçip saçlarımı düzelttim ve yüzüme hafif makyaj yaptım. Üstümde kırmızı bir sweat ve siyah tayt vardı. Değiştirmekle uğraşmayıp sadece parfüm sıkıp aşağı indim.

Onu görecek olmak kışın ortasında avuçlarımın terlemesine neden oluyordu. Kapı çaldığında derin bir nefes alıp açtım. Üstünde

siyah bir palto vardı. Kar yağmaya başladığı için koyu renk saçları beyaz kar taneleriyle süslenmişti. Sakalları normale oranla daha uzundu. gözleri buz tutmuş göl gibiydi.

İçeri giren soğuk hava titrememe neden oldu. "Hoş geldın."

Sert sesiyle, "Hoş bulduın," deyip içeri geçti. Kar kokusunu içime çekerken kapıyı kapattım. Heyecandan ötürü bacaklarım uyuşmuştu. Onu her gördüğümde böyle olsam da bir türlü alışamıyordum. Midemdeki kelebekler her defasında daha güçlü kanat çırpıyordu sanki.

Vural, paltosunu çıkarıp askıya astı. Bana doğru döndüğünde gözleri kısaca yüzümde gezindi. Artık daha az bakıyordu bana. Ben ise uzun uzun yüzünü izliyordum. İfadesiz yüzündeki en ufak değişimi kaçırmak istemiyordum çünkü.

"Bu aralar fazla yoğunsun."

Başını aşağı doğru eğdi. "Şehir dışına çıkmam gerekiyor."

"Bu yüzden artık daha az geliyorsun?"

Nedeninin ne olduğunu bilsem de ondan duymak istiyordum.

"Fark etmemişim," diyerek geçiştirdi. Oysa cevap basitti. Vural Alazoğlu, benden kaçıyordu.

"Oysa dikkatli birisindir," diye ağzımın içinde geveledim. Beni duysa da duymazdan geldi. Bu tavrı aniden öfkelenmeme neden olmuştu. Sırtını dönüp bir adım attığı sırada kendimi tutamadım. "Benden kaçıyorsun." Adımları kesildi. "Neden?" diye sordum. Omuzlarından ne kadar gerildiği belli oluyordu.

Başını bana doğru çevirdiğinde yeşil gözleri çakmak çakmaktı.

"Öyle bir şey yok," diye kestirip attı. Sesi taviz vermiyordu. Ama onu artık daha iyi tanıyordum. Başımı yana doğru eğdim.

"Benden neden kaçtığını merak ediyorum."

"Öyle bir şey olmadığını söyledim." Yüzüne inanmayan gözlerle bakıyordum. İç geçirdiğinde bana doğru döndü. "Bu aralar işlerim yoğun."

İşleri her zaman yoğundu, bu yüzden sözleri sadece bahaneydi.

"Oğuz beni bekliyor."

Kaçtığı ben miydim yoksa kendisi miydi? Cevabını bilmediğim sorunun cevabını gözlerinde aradım ama bulamadım. Vural kapalı

bir kutuydu. Onu açmak istiyordum. Nasıl bu kadar cesaretli miydim? İşte bunu bilmiyordum.

2 ŞUBAT

Bugün Fatma ablamın doğum günüydü. Üstümde son derece şık bir elbiseyle doğum gününü kutlamak için toplandığımız masada oturuyordum. Yanımda Vural, karşımda Akif vardı. Akif'in gözleri üstümdeydi ama ona bakmıyordum. Vural da buz gibi gözlerini Akif'e dikmiş dik dik bakıyordu. Bana baktığı için rahatsız olduğunu biliyordum.

Bu içten içe boşuna gidiyordu. Ama bana bu kadar kayıtsız kalması beni üzüyordu. Bu gece hazırlanırken çok önem vermiştim. Buz mavisi, saten bir elbise giymiştim. Değnje yaka elbise ip askiliydi ve boyu dizlerimin üstünde bitiyordu. Bu tarz elbiseleri her zaman çok sevmiştim ama giyecek ortamım olmamıştı.

Ailemden sonra ilk defa güvenli hissettiğim bir evde yaşıyordum ve bu istediğim şeyleri giyebileceğim bir ortamı bana veriyordu. Bu gece Vural da olduğu için daha rahattım. Masadaki suya uzanırken, Eser, kolunu sevdiği kadının omzuna attı ve Ceyda'yı göğsüne yasladı. Kulağına bir şeyler söylediğinde Ceyda gülümsedi. Ceyda, çok güzel bir kadındı, beyaz teni ve siyah saçları ona çarpıcı bir hava katıyordu. Koyu kahverengi gözleri ise biraz soğuktu. Biraz değil çok soğuktu. Bu durum sadece Eser'in yanında değişiyordu. Ceyda, onun haricinde herkese çok mesafeli biriydi.

Bakışlarım masada gezinirken aramıza yeni katılan kadına kaydı. Süveyda Karayağız. Oğuz Sarhan tarafından bu eve getirilmişti. O da en az benim kadar zorluklar çekmiş, başı belada olan biriydi ve Oğuz ona yardımcı olmuştu. Son zamanlarda aralarındaki ilişki boyut değiştirdiği için çok tatlı bir çift olmuşlardı. Oğuz'un ona sarılmaklara âşık olduğu çok belliydi. Süveyda'nın da ondan bir farkı yoktu. Oğuz, Süveyda'nın uzun, bal rengi saçlarını parmağına doladığında kulağına bir şeyler söylüyordu. Süveyda'nın beyaz teni yanaklarında oluşan kızarıklığı gizleyemiyordu.

Salvada bana doğru dönmüş, gözleri ile bal rengiyle ve sıcak bakıyordu. "İyi misin?"

Biraz dengesizdim bu gece. Yaşanmışlıkların kaygısızlığı bu durumda pek de yardımcı olmuyordu.

"Bu gece toplanmamızdaki diğer meseleyi konuşmamız gerekiyor."

Oğuz'un beklenmedik sözleri üzerine bakışlarımı ona çevirdim. Ciddi bir ifadeyle bakıyordu.

"Vural ve Akif ile beraber bir iş için evden ayrılacağız."

Geçen haftalarda ne iş yaptıklarını öğrenmiştim. Ben ve Oğuz'dan duyduğum operasyonun adını ara haberlerde izlemiştim. Haberde operasyonun MİT yardımıyla çözüldüğünü dair bir şeyler söyleniyordu. Kafamdaki boşluklar birer birer dolmaya başlamıştı.

İnternetten yaptığım araştırma, tahminlerimde haklı olduğumu gösteriyordu. Bu adamlar Milli İstihbarat Teşkilatı'nın bağlıydı. Vural olayı çözdüğümü yüzüme bakar bakmaz anlamıştı. Sadece konuşmeye bir şey söyleme demişti ve ondan sonra konu kapanmıştı.

Tüm öğrendiklerimden sonra evden ayrılacaklarını duymak damarlarımdaki kanın çekilmesine neden olmuştu. Gözlerim Vural'a kaydı. Korku nefes almamı engelliyordu. Vural ise gözlerini önündeki tabağa dikmişti. O an bana bakmasını istedim. Gözlerime bakıp her şeyin yolunda olacağını, korkmamam gerektiğini söylemesini çok istedim. Yapmadı. Aniden ayağa kalkıp tek kelime etmeden lavaboya doğru ilerledi.

Kendimi durdurmayı bırakalı çok oluyordu. Bana seslenen Akif'i görmezden gelerek Vural'ın arkasından yürümeye başladım. Lavaboya girmeden uzanıp kolunu tuttum.

"Vural." Adını seslendiğimde sesim çaresizdi.

Başını bana doğru çevirdiğinde çenesi, dişlerini sıkmaktan kaskatı kesilmişti.

"Bana söz verir misin?"

- İfadesiz yeşil gözleriyle yüzüme bakıyordu. O ifadesizliğin altında yanan ateşin kıvılcımlarını görüyordum.

"Ne için?"

- Neden anlamazdan geliyordu? Ona doğru bir adım attım ve aramızdaki mesafeyi azalttım. Ona yakın olmayı seviyordum. Bedenim

den yayılan sıcaklık ve soluduğum kokusu sakinleşmemi sağlıyordu. Gözlerinin içine uzun uzun bakarken kısık bir sesle konuştum.

"Dikkatli olacağına söz ver."

Aramızda uzun bir sessizlik yaşandığında sertçe yutkundu.

"Veremem."

İçimde bir şeyler bin parçaya bölündü. O parçaların hedefi kırık kalbimin çatlaklarıydı. Yanağımın iç kısmını sertçe ısırdım.

Bana ruhsuz gözlerle bakan adamın yüzüne artık acıyla bakıyordum. "İyi olacağına dair vereceğin bir sözü bile çok görüyorsun bana."

Kırgınlığımın izlerini taşıyan sözlerim üzerine kaşları çatıldı. "Zeynep, benden yapamayacağım şeyler isteme. Artık yapma."

Başımı yana doğru eğdim. Gözlerime dolan yaşlardan ötürü bulanık görüyordum. "Çok mu zor?"

Sözlerimi duyunca yanak kasları dalgalandı. Bedeninde yükselen gerginliği hissedebiliyordum.

Tok sesiyle sertçe, "Evet," dedi. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Göreve gideceği sürenin ne kadar olduğunu bile bilmiyordum. *Başına bir iş gelirse...* Bunun düşüncesi bile beni derinden sarstı.

"Neden?"

Derin bir nefes aldı ve kararlı bir şekilde konuştu.

"Tutamayacağım sözler vermem ben."

Sonra arkasını döndü ve lavaboya gitti. Arkasında nasıl bir enkaz bıraktığını bilmiyordu. Ya da hep yaptığı gibi görmezden geliyordu. Masaya döndüğümde etrafımda olan bitenin pek farkında değildim. Başıma saplanan keskin ağrıyı gidermek için alnımı ovdum.

Neyse ki eve gitmek için toplanmaya başlamıştık. Ben, Eser ve Ceyda'nın arabasına geçtim. Koltuğun kenarına sokulup yol boyu gözlerimi kapattım. Eser, sürekli bir şey olup olmadığını soruyordu. Başım ağrıyor diyerek geçiştirmem pek işe yaramıyordu. Ama konuşacak hâlde değildim. Kalbim bu gece göğsüme sığmıyordu.

Kalbim bu gece çok yara almıştı, çok yanmıştı.

Aşkın ateşle süslenmiş harfleri, yüreğimin orta yerine düştüğünden beri usul usul yanıyordu. Birini sevmek acı vericiydi, birini karşılıksız sevmek ise kalbinin orta yerine saplanan bir bıçakla nefes almak gibiydi. Acı bir uzvun gibi seninle var oluyordu, her an her

yerde Araba durduğunda inip hızlı adımlarla odama geçtim. Kimseyle konuşmak istemiyordum.

"Tutamayacağım sözler vermem ben."

Sesi kulaklarımdan bir an olsun silinmiyordu. Gözlerindeki bakış gözlerimin önünden gitmiyordu. Sadece bir gecede, bir cümlesiyle ağır hasarlar almama neden olmuştu. Odamın kapısını kapattığımda elimi kalbime bastırdım. İçime dolan hayal kırıklığına engel olamadım. Aldığım nefesler ciğerlerime diken gibi batıyordu. Yorgun adımlarla yatağıma geçtiğimde üstümü değişecek hâlim yoktu. Çok yorgun ve bitkindim. Aklım tamamen Vural ile yaptığımız konuşmadaydı. O sırada odamın kapısı açıldı ve Süveyda içeri girdi.

"İyi misin?"

Sorusunu duyunca boğazımdaki düğümü görmezden geldim. Gözleri endişeli bakıyordu. Cevap veremediğim için yanıma gelip kollarını boynuma doladığında şaşırsam da tepkisiz kaldım. "Vural ile konuştuklarınızı duydum, iyi değilsin," dediğinde, saatlerdir içimde tuttuğun hisler, bir anda taşmaya başladı. Çok ani ve güçlü bir etkiydi bu.

Saniyeler içinde gözyaşlarına boğulurken bana daha sıkı sarıldı. Bir süre kollarında öylece ağladım, o da saçlarımı okşadı. Taşıyamadığım anıların altında eziliyordum. Her şey çok ağır ve acı vericiydi. Elimdeki parçalanmış mendille yüzümdeki yaşları sildiğimde karşımda bana çaresiz gözlerle bakan Süveyda'ya baktım.

"Onunla hiç konuştun mu?"

Sorusu üzerine iç çektim. "İşe yaramıyor." Beni duymayan bir adamla karşı karşıyaydım.

Uzanıp ellerimi tuttuğunda parmakları yumuşak ve ılıktı. "Belki de açık açık söylemelisin."

Dudaklarımda acı bir gülümsemeyle başımı iki yana doğru salladım. Süveyda, Vural'ı tanımıyordu. Onun kalbini çevreleyen buz kütleleri vardı ve ben, ne yaparsam yapayım aşamıyordum. Ağlamaktan başım ağrıyordu. Göreve gittiklerini biliyordum, belki silahla bir dağa çıkmıyorlardı ama onların da işleri büyük tehlike barındırıyordu. En küçük hata ya da açık, sonları olurdu. Kalbim endişeyle sıkıştı. Bu gece ondan bir söz istemiştim. Bana sağlam gelmesini söylemiştim ama açık açık söz vermeyeceğini söylemişti.

Vural üstünde hiçbir hakkım yoktu. İnsanın sevdiği biri üzerinde hiçbir yetkisinin bulunmaması, çok acı vericiydi. İyi olmasını bile isteyemezdim ve bu beni mahvediyordu. Elimi alnıma yaslayıp başımdaki ağrıyı durdurmak istedim.

"İyi görünmüyorsun, ilaç ister misin?"

Kararan gözlerimi ona çevirip, "İyi olur aslında," diye fısıldadım.

Silveyda, ânında ayağa kalkıp ilacı getirmek için odadan çıkınca arkasından ufak bir gülümsemeyle baktım. Çok tatlı bir kızdı. Onu kısa süredir tanıyor olsam da çok sevmiştim. Tanışma fırsatı bulduğum için seviniyordum, güven verici nadir insanlardandı. Oğuz, kalbini doğru insana vermişti. İkisi birbirine çok yakışıyordu.

Hafifçe iç çekerken ayağa kalktım. En azından birlikte olmayı beceren insanlar da vardı.

Acaba Vural ile bir gün...

Alayla gülümsedim. İhtimali bile o kadar düşüktü ki, hayal dahi edemiyordum. Vural ile benden bir halt olmazdı. O, çok zor bir adamdı. Altı yedi aydır tanışıyor olsak da hâlâ tam olarak çözememiştim ve bu durum, onu sevmeme engel olmuyordu. Başımı bezgince iki yana doğru salladım, kalbim bir buz kütlesi için atıyordu. Giysi dolabıma doğru yürüyüp yavaşça kapağı açtım. Bir insanı karşılık almadan bu kadar sevmek mantıksızdı. Ama aşkın mantıkla ufaktan yakından alakası yoktu. Bunu geç de olsa anlamıştım.

Bu gece özellikle Vural'ın beğenisini kazanmak için giydiğim elbiseyi çıkarmadan önce gözlerim aynaya takıldı.

Esmer tenim biraz solgun görünse de yaptığım makyaj gizliyordu. Uzun, koyu kahverengi saçlarım dalgalar şeklinde sırtıma doğru süzülüyordu. Acaba beni güzel mi bulmuyordu? Aynaya doğru bir adım daha attım ve kendimi alıcı gözlerle incelemeye başladım. Bir yetmiş boylarında, hoş bir fiziğe sahiptim. Koyu kahverengi gözlerim, iri ve çekikti. Dudaklarım geniş ve dolgundu. Göğüslerim standart ölçüde, kalçalarım ise biraz genişti. Çok zayıf bir yapıya sahip değildim, bu yüzden vücut hatlarım kıvrımlıydı, hatta vermem gereken üç dört kilo fazlam bile vardı. Çirkin bir kız değildim, hatta güzelliğim başıma bela olmuş, çok kötü işler açmıştı.

Omuzlarım yaşadığım üzüntüyle çökerken saçmaladığımın farkındaydım. Vural dış görünüşe göre yargılayacak kadar sığ bir adam

doğruldu. Sırtımı aynaya dönüp gevşeklerime uzandım. Üstümdeki elbisemin ince askısını bir omzumdan düşürdüğüm sırada odamın kapısı açıldı. Silveyda ilacı getirmiş olmalıydı.

Ona dönmeden, "Teşekkür ederim," dedim.

Adımları bana doğru geldiğinde ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kokusu bana doğru estiğinde ellerim hareket etmeyi kesti. Bardağı masaya bıraktığımda aramızda iki adım vardı. Onu görmesem de arkamda duran kişinin Vural olduğunu biliyordum. Kalbim şiddetle atmaya başlarken ilk önce ellerim titredi. Ardından bütün bedenim...

Sessiz kalmaya devam ederken bir adım daha attı ve teninin sıcaklığı, sırtıma dokundu. Bedenim ürperirken kalbim sanki boğazımda atıyordu ve bu, beni nefessiz bırakıyordu. Onu sadece birkaç aydır tanıyordum! Üstümde böyle bir etkisinin olması beni öfkelendirmeliydi. Ama ondan gelen her şeyi kabullenmeyi öğrendiğim için artık herhangi bir tepki vermek yerine başa çıkmaya çalışıyordum. En zor aşama olan kabullenme kısmını geçeli haftalar oluyordu ne de olsa.

Elleri saçlarıma dokunduğunda göz kapaklarım ağırlaştı. Kemikli yapıda olan ellerini seviyordum, parmakları uzun ve düzgündü. Her şeyden öte dokunduğu zaman kalbime yaydığı hisler ve bedenime kazıdığı şefkat, paha biçilmezdi.

Saçlarımı toplayıp sağ omzuma doğru attığında sıcak nefesi, boynuma dokundu. Gözlerim tamamen kapandığında bir adım daha attı ve bedenlerimizin arasındaki mesafe kül oldu. Ruhlarımızın arasındaki mesafe ise aynıydı. *Bir gün aşabilecek miydik?*

Gömleğinin düğmeleri sırtıma batıyordu. Siyah kotunun sertliği üstümdeki saten elbiseyi hiçe sayıyordu ve bu, tenimin ısısını birkaç derece artırıyordu. Bana daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı. Bu ayrıntı beni darmadağın etmeye yeterken ellerini omuz başlarıma yerleştirdi. Avuçlarının sıcaklığı tenime kazınırken diğer aklı da yavaşça düştü. Benden uzun olduğu için elbisenin bollaşan yakasından göğüslerimin üst kısmını görüyor olmalıydı.

Yanaklarıma yayılan kızarıklığı umursamadan durmaya devam ettim. İkimiz de tek kelime etmiyorduk. Sanki konuşursak rüyalarımdan fırlayan bu an bozulacaktı. Burnunu saçlarıma doğru yak-

laştırıp hafifçe gezdirirken derin bir nefes çekti içine. Dişlerimi alt dudağıma geçirip sertçe ısırdım.

"Zeynep," Boğuk sesiyle fısıldadığı adım, beni baştan ayağa titretti.

"Efendim?" Sesim bana bile yabancı gelirken elleri tutuşunu sıkılaştırdı.

"Niye bu kadar güzelsin?" Fısıltıyı andıran sesi üzerine gözlerimi daha sıkı kapattım. Bana karşı ilk defa bu kadar açıktı. Bu yüzden itirafı beni sarsmıştı. Yüzünü saçlarıma biraz daha yasladı. "Niye beni bu kadar zorluyor güzelliğin?"

Oysa o kadar kayıtsız kalıyordu ki... Şaşkın bir şekilde sessiz kalırken sırtımı göğsüne yasladım. İçime dolan tarifsiz duygularla titreyen bedenimi, ona teslim etmenin verdiği rahatlamayı yaşadım. Güzel ve huzurluydu, aynı zamanda yakıcı ve korkutucu...

Binbir duyguyu içinde barındıran sürpriz dolu bir kutuydu. Islak dudaklarını enseme basınca ürperdim. Her zaman sert bir çizgi hâlinde olan dudakları, sıcak ve yumuşaktı. Tenimde yarattığı yasak hisler ise anlatılamazdı çünkü kelimeler, boş harflerden öteye gitmeyecek kadar anlamsızlaşıyordu. Damarlarımdaki kan, ağır ağır ısınırken kulaklarım uğulduyordu.

Kalbime sapladığı kalbi, beni öldürüyordu.

Göğüs kafesimde yaralı bir hayvan gibi çırpınırken bir kolunu belime doladı. Dudakları boynuma doğru kayarken yakıcı bir öpücük daha kondurdu. Dudaklarının izlerini tenime, aşkı kalbimin derinliklerine bir kez daha kazındı.

Burnunun ucunu boynumdan yukarı kaydırıp şakağıma doğru bir ateş hatta çizdi. Belimi kavrayan eli karnıma doğru inerken, avucu yavaşça aşağı indiğinde tenim diken diken olmuştu. Tepki veremeyecek kadar şaşkın ve heyecan doluydum. O bana dokundukça tenim alazlanıyordu. Karnımın alt kısmında biriken ateş topları yavaşça aşağı doğru yuvarlanıyor, kasıklarımda dermansız bir ateşin küllerini harlıyordu.

Vural hiçbir zaman hâkimiyetini kaybetmemişti. Bana hiç böyle dokunmamıştı. Neler olduğunu anlamayan zihnim afallamıştı.

"Bana olan hislerin, gözlerine yansıyor ve bakışların..." Kısa bir an sustu. "Bakışlarım," diyerek onu konuşmaya teşvik ettiğimde sesim titrekti.

"Bak aşkımızda karşılığını veremeyeceğim hisler var, bu hissi hak ediyor." Bedenimdeki rahatlık kaybolurken başımdan aşağı bir kova kaynar su döküldü. Tırnaklarımı avuç içlerime geçirerek konuşmaya devam etti. "Yapma." Dudakları bu defa gülümsüyordu. "Sana dokunmaktan fazlasını veremezken bunu yapma."

Kaşlarım çatılırken eli biraz daha yukarı doğru kaydı. Zihnim tıpkı bedenim gibi pelte kıvamına gelmiş, düşünmenin engelliyordu. Kurtulan hırlamam rahatsız etmek için yutkunduğumda sesimiz kesildi. Vural diğer elini çenesine yerleştirip başımı yavaşça kendine doğru çevirince gözlerimi açtım. Delice bakan gözleri, gözlerimi deliyordu. Yeşil gözleri koyulaşmış, göz bebekleri büyümüştü. Siyah saçları da dökülmüş, omuz tenime dökülüyordu. Sık sık aldığı nefesleri azalmış, dudaklarına çarparken bir kez daha, "Benden uzak dur," diye fısıldadı.

Yüzümü hafifçe doğru eğdiğimde heyecandan bayılabilirdim.

"Sen benden uzak durabilecek misin?" dediğimde sesim kısıldı. Bedeni gerilirken devam etmeye zorladım kendimi. "Bak," deyip elimi çenesinin altındaki elinin üstüne yerleştirdim. "Elim tenimde gözlerin gözlerimde."

Gözlerindeki ifade kararırken yüzümü biraz ona doğru yaklaştırdım. Dudaklarımız arasındaki mesafe öyle azdı ki... Bu an kaç kere hayal etmiştim? Kaç kere istemiştim? Hiç ummadığım bir anda gerçekleşecek olması nabzımı parçalara ayırdı. Dudakları yavaşça dudak kenarıma dokundu. Nefes nefese kalmış bir vaziyette, daha fazlasını istiyordum. Elleri arasında milyonlarca parçaya ayrılıyordum. Gözlerim kapanırken dudağımın altındaki çizgiyi öptü.

"Daha iyisini hak ediyorsun." Sözleri kalbimi sayısını unuttuğum kez yaralarken dişlerimi kenetledim. Vural ise konuşmaya devam etti. "Sana daha fazlasını verecek birisini hak ediyorsun."

Dişlerimin arasından, "Ben sadece seni istiyorum," diye fısıldadım.

Eli hareket etmeyi keserken sertçe yutkundu. "İsteme!" deyip bir adım geri çekildi. Gözlerim tamamen açılırken elimi uzatıp onu durdurmak istedim. Benden uzak durmasını istemiyordum. Ama yapmamalı çünkü dokunursam kaçardı. "Ben seni tüketirim, ben seni yeşertemem, Zeynep. Sen benden yeni filizlenen bir çiçeği koparıp almamı istiyorsun. Yapamam be, Zeynep. Yapamam. Bunu sana da kendime de yapamam."

Gözlerinde yenilmiş bir ifade vardı. Ellerini çaresizce saçlarının arasından geçirdi.

"Neden böyle konuşuyorsun? Sana olan hislerimin hiç mi anlamı yok?" Başım öne doğru düştü. O kadar güçsüz hissediyordum ki ayakta durabilmem bile mucizeydi. "Seni bu kadar sevmemin, istememin..."

"Sevdiğini sanıyorsun."

Sözlerini duyunca kaşlarım havalandı. Şaşkınca, "Bu da ne demek?" diye soludum. Bir adım daha geriye gittiğinde bir anlığına indirdiği buzdan kulelerine sığındığını bilecek kadar tanıyordum onu. Oysa daha az önce beni kendiyle beraber alev alev yakıyordu.

"Sana yardım ettiğim için beni sevdiğini sanıyorsun."

Sözleri o kadar saçma ve anlamsızdı ki gülmek istedim. Ama gözlerim benimle aynı fikirde olmamalıydı ki ânında yaşlarla doldu. Tutmaya zahmet etmediğim yaşlar hızla inerken alayla güldüm.

Daha ne kadar canımı acıtabilirsin?

"Bana sadece sen yardım etmedin. Semih de etti, ayrıca Eser, Oğuz ve Akif..."

Akif'in adını duyduğu an gözleri karardı.

"O piçin adını ağzına alma." Yükselen sesi karşısında irkilsem de dik durmaya devam ettim. Gözlerim kısıldı. "Neden?" Öfkeyle bana bakıyordu. Kıskandığını dahi söyleyemiyordu. "Onlar da yardım etti ama ben..." deyip kısa bir an duraksadım. Daha fazla içimde tutamadığım itirafım usulca dudaklarımdan döküldü. "Seni seviyorum."

Çenesi kasıldığında sertçe yutkundu. Bunu duymayı beklemiyordu. Bildiği şeyi benden duymak onu sarsmıştı.

Kısık sesiyle, "Sevdiğini sanıyorsun," diye itiraz ettiğinde ona doğru bir adım attım. Uzanıp elini tutarken itiraz etmesine fırsat vermeden şiddetle atan kalbimin üstüne yerleştirdim. Kalp atışlarım avuçlarında can bulurken yüzümü havaya kaldırdım. Onun göğsünde buz, benim göğsümde için için yanan bir ateş vardı. *Keşke hissetseydi...*

"Bunu bana değil de kalbime söyle." Kaşları çatılırken yanak kasları dalgalandı. "Çünkü ben her gün yüzlerce kez içimden tekrar etsem de o dinlemiyor."

Yüzünü bana doğru eğdi. "Neden? Neden ben?"

Sitemleri üzerine dudaklarım acıyla bükülüdü. "Sevmenin nedeni olmaz ki."

Olsaydı eğer, beni görmezden gelen bir adam için çarpmazdı kalbim. Gözlerini kısa bir an yumdu ve derin bir nefes aldı. "Sevme beni!" Dişlerinin arasından konuşmadan önce elini kalbime bastırdı. "Yapma bunu kendine." Gözlerimi kırpmadan acımasız bakan gözlerine bakıyordum. "Ben sana sevgi veremem, kimseye veremem, sadece..." deyip sustu. Boşluğu ânında dolduran bilinçaltım, sadece fiziksel yakınlık, diye fısıldadı. Elini ateşe değdirmiş gibi geri çekti. "Benden uzak dur, Zeynep."

Bana gel, Vural.

"Beni isteme."

Beni gör artık.

"Beni sevme."

Beni sev.

Eli kapının kolundayken, "Kendi iyiliğin için uzak dur. Daha iyisini hak ediyorsun," diye fısıldadı.

Sadece sen... Kalbimin istediği sadece sensin.

Her zaman yaptığı şeyi yaparak çıkıp gitti. Olmayacak birine vermiştim kalbimi. Olmayacak birini sevmiştim. Şimdi de acımla bir başıma kalmıştım. Dizlerimin üstüne çöktüğümde sessiz hıçkırıklarım yüzünden omuzlarım sarsılıyordu. Bacaklarımı kendime doğru çektiğimde yüzümü dizlerime yasladım.

Boşuna olduğunu bildiğim umutlarla başladığım gece, cehenneme dönmüştü. Bir zamanlar beni cehennemden kurtaran adam, şimdi kendi elleriyle başka bir cehennemin orta yerine bırakıp gitmişti. Gözlerindeki yeşilden başka bir renk barındırmayan *Vural Alazoğlu, benim yeryüzündeki cehennemimdi.*

6. BÖLÜM
MASALIN SONU BELKİ DE EN BAŞI

Zihnime hapsettiğim anılar, kalbimi bulandırıyordu.

Yine zor geçirdiğim gecelerden birini yaşıyordum. Düşünmek zihnimin en büyük düşmanıydı. Düşmanıma esir düşüyordum. Kısa süreli uykumda gördüğüm kâbusun etkisiyle yataktan kalktım. Yaşadıklarımı hâlâ atlatamadığım için sürekli tedirgin ve huzursuzdum. *Bu defa köklerimi kim koparacaktı?* Bu soru sürekli zihnimi meşgul ediyordu. Sekiz aydan fazla bir süredir buradaydım, bu süreçte çok şey olmuştu. Bazı konular ise hâlâ aynıydı. Mesela Aysel'in kocası yakalanmamıştı ve peşimdeydiler.

Anlaşılan çok paraya mâl olmuştum. Amcam ve Diyar ise Almanya'ya kaçmıştı. Hayatımdaki tehlikeler devam ediyordu. Onun haricinde kalbimi ruhsuz bir adama kaptırmıştım. Ruhunu nerede yitirdiğini dahi bilmiyordum. O benim elimden tutmasa kendi ruhumu nerede yitireceğimi çok iyi biliyordum ama...

Hafifçe iç çektiğimde on beş gün kadar önce yaşanan o anları hatırlamaktan alıkoyamıyordum kendimi ve bu, parçalanmış hislerimi kalbimin orta yerine saplıyordu. Kanayan kalbimin acısı, göğsüme bir kanser gibi yayılmış ve her yerini ele geçirmişti.

"Ben seni tüketirim, ben seni yeşertemem, Zeynep. Sen benden yeni filizlenen bir çiçeği koparıp atmamı istiyorsun. Yapamam, Zeynep. Yapamam. Bunu sana da kendime de yapamam."

Bana ilk defa gelmişti. Bana ilk defa yenilmişti. Ve hislerimi küçümsemişti.

Davranışı ve sözleri yine çelişiyordu. Dudaklarım alayla kıvrıldı. Vural zaten hep böyleydi. Arkadaşı Akif'i kıskanırdı ama kabullen-

mezdi ya da herhangi bir şey yapmazdı. Sadece durur, Akif'in bana olan ilgisini izlerdi. Bu beni dehşete düşürdü. Kendime nasıl bu kadar hâkim olduğumu anlayamıyordum. Ya da neden böyle olduğumu. Vural'ın nasıl bir hayat yaşamış olduğunu bilmediğim için onu neyin böyle soğuk yaptığını da bilmiyordum.

Bunlara rağmen onu seviyordum. O kadar çok seviyordum ki ruhum acıyordu.

Ailemden sonra birini bu kadar çok seveceğime ve güveneceğime asla inanmazdım. Vural, beni bana yabancı kılıyordu. Zor olan kişiliğimi daha beter hâle getiriyordu. Başımı iki yana doğru sallarken yataktan kalktım. Saat gecenin biri olmuştu ama uykum yoktu. Vural'ın bu evde olduğunu bilmek uykumu kaçırıyordu. Genelde burada kalmazdı ama Oğuz ve Süveyda evden ayrılmış. Eser de sevgilisinde kalmıştı. Korumalara rağmen evde tek kalmamı istememiş olmalı ki burada kalmıştı. İç geçirdim, bu soğuk tavırlarının aksine sergilediği tutumlar son derece kafa karıştırıcıydı.

Odadan çıkmadan önce üstümdeki penye tarzındaki beyaz, elbise şeklindeki geceliğe baktım. İp askılıydı ve boyu dizlerimin hemen üstünde bitiyordu. Evde kimse olmasa da sabahlığımı giyip kuşağını sıkıca bağladım. Odamdan çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Bu eve geldiğimde hayatım bir kez daha değişmişti. Bu duruma alışık olduğum için yadırgamak yerine uyum sağlamaya çalışıyordum.

Sürekli yer değiştiren göçmen kuşlar gibiydim. Kurulu bir düzenim bir türlü olmuyordu, bu yüzden buraya da çok alışmamalıydım. Gözlerim evin içinde gezerken son aylarımı düşündüm. Ailem öldükten sonra huzurlu günler geçirmemi sağlayan bu evi seviyordum. Amcam ve Diyar'ın aksine güvenilir insanlarla yaşıyordum. Amcamlar aklıma gelince içim huzursuzlukla doldu. Hâlâ peşimdeydiler ama Vural bilmemi istemediği için bana pek bilgi vermiyordu. Oysa intikam istiyordum ben. Bana yaşatılan her şeyin bedelini ödetmek istiyordum. Bana yapılanların başka kızlara yapılmasını istemiyordum.

O evde Semih ile karşılaşmam benim için mucizeydi. Herkes benim kadar şanslı değildi. Onlar sayesinde hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum. Daha ağır travmalar yaşamadan kurtulmuştum oradan. Hâlâ yaşadığım o korkunç günlerin izlerini tenimde

ve zihnimde taşıyor olsam da ucuz atlattığımı biliyordum. Yine de o insanlara duyduğum nefret azalmamıştı. Hepsinin sonunun geleceği günü bekliyordum. Artık eskisi kadar korkmuyordum. Beni koruyan kişilere güveniyordum (Güvenmek korkutucuydu, öz amcamın bana yaptıklarından sonra özellikle... Ama Vural bana tekrar güvenmeyi öğretmişti. Keşke sadece güvenmeyi öğretseydi de kalbimi aşkın yakıcı ateşine atmasaydı.

Dudaklarımı büzerken mutfağın ışığını açıp dolaba yöneldim. Uykum kaçtığı için süt ısıtacaktım. Annem bana küçükken sürekli süt ısıtırdı, bunu yaptığımda hep onu hatırlardım. Hafif bir gülümsemeyle süt kutusunu alıp mutfak dolabından çıkardığım cezvenin içine doldurdum. Ocağı açıp ısıtırken küçüklüğüme dair olan silik anılarımı düşünüyordum. Annem de uykusu kaçınca süt içerdi, babam ise sütten nefret ederdi. Annemle mutfakta süt içtiğimizde sürekli sade sütü nasıl içtiğimizde dair bize takıldığı günleri hatırlamak göğsümde bir şeyleri sıkıştırdı.

Ilıyan sütü bardağa doldurdum, tam arkamı döndüğüm sırada mutfağa giren Vural ile karşılaştım. Onu aniden karşımda görmeyi beklemediğim için korkuyla irkildim. Bardağı düşürmemek için sıkıca tutarken bakışları hemen üstümdeydi. Beni gördüğüne şaşırmadığına göre burada olduğumu biliyordu. Boğazını temizleyip, "Su içmeye geldim," dedi.

O günden beri doğru düzgün konuşmamıştık. Şimdi yüzüne bakınca aklıma üşüşen anılar, vücudumdaki kanı yanaklarıma pompaladı. Yüzüm kıpkırmızı kesilirken tenime dokunduğu kısımlar karıncalandı. Bakışlarımı kaçırırken, "Uykum kaçtı, süt içecektim," diye açıklama yaptım. Başıyla onayladığında, "Sen de ister misin?" diye sordum ve bardağı havaya kaldırdım.

Kaçamak bakışlarla yüzüne baktığımda kaşlarını hafifçe çattığını gördüm. "İşe yarayacağını sanmıyorum."

Sessiz kalırken ona doğru yürüyüp bardağı uzattım. "Denemekten zarar gelmez," dediğimde uzanıp bardağı aldı ve yanımdan geçerek masaya doğru yürüdü.

Tekrar süt ısıtmak için ocağa doğru yürüdüm. Sütü ısıtırken bakışlarını hissediyordum ve bu yüzden ellerim titriyordu. Üstümdeki geceliğe baktım. Bu ara biraz kilo aldığımdan ötürü vücut hatlarım

belirginleşmişti, bu yüzden dar olmalıydı. Neyse ki sabahlık giymiştim. Sütü bardağa doldurup ona doğru döndüm. Sert bakışlarla beni süzdüğünü görünce içimdeki heyecan arttı. Gözlerimi kaçırıp karşısına oturduğumda ikimiz de sessiz kaldık.

"Zeynep, burada erkekler de yaşıyor."

Aniden sarf ettiği sözleri duyunca başımı kaldırdım. "Yani?"

Oflarken bir elini ensesine yerleştirip sertçe ovdu. Bastırdığı bir öfke vardı ve gözlerine kadar sıçramıştı.

Bakışları v yaka şeklinde olan dekolteme kayınca, "Ne yanisi kızım? Üstündekinden haberin yok mu senin?" diye çıkıştığında kaşlarım havalandı.

"Saat çok geç ve evde senden başka kimse yok," diye geveleğimde şaşkındım aslında. Genelde daha dikkatli biriydim ama evde kimsenin olmadığını bildiğim için rahattım. Ayrıca sabahlarımı giymeyi ihmal etmemiştim. Yüzüne dikkatlice baktım. Kıskanıyor muydu? Duygularını çok nadir belli eden biri olduğu için emin olamıyordum. "Hem üstümdekinin bir şeyi yok, abartıyorsun."

Kafasına estiği gibi bana karışması biraz sinir bozucuydu.

Uyarıcı bir sesle, "Başka geceler için de daha dikkatli ol," dedi.

Sanki beni tanımıyormuş gibi konuşması üzerine gözlerimi devirdim. "Emredersin," diye alaylı bir cevap verdiğimde gözleri kısılırken cebinden sigarasını çıkarıp dudaklarının arasına yasladı.

Gözlerimin kızarık dolgun dudaklarına kaymasına engel olamadım. Günler önce o dudaklar, dudaklarımın kenarında gezinmişti. Kesik bir nefes alırken dilimle dudaklarımı ıslattım. Gözlerimi kaçırırken elimde sıkıca tuttuğum sütten büyük bir yudum aldım. Hoş bu saatten sonra süt bile uykumu getiremezdi. Sigarasından aldığı nefesi yavaşça dışarı üfledi. Amcam sigara kullanan biri olduğu için bu kokuya alışıktım, pek yadırgamıyordum. Yine de içmesini istemezdim, Vural'ın kokusuna karışan başka kokuları sevmiyordum.

"Dilin fazla mı uzadı senin?"

Dudaklarımda hah diye bir ses çıktığında dirseklerimi masaya yaslayıp ona doğru eğildim. Sahte bir tatlılıkla, "Ne o, törpülemek mi istiyorsun?" diye sordum. Ağzının içinde homurdandığında, bir bilsen demesi haricinde ne söylediğini pek anlayamadım. "Anlamadım?" diye üstelediğimde sigarasından bir nefes daha çekti. Masaya

doğru eğilerek sigaramın dumanını üfleyip Ceriye doğru yaklaşıp boynumu kurcaladım.

"Sanırım sen istiyorsun?"

Hafifçe öksürürken, "Neyi?" diye sordum. Bir yandan da elimle dumanı dağıtıyordum.

Sağ kaşını havaya kaldırıp sersem bir gülümsemeyle yürüme baktı. Kısık bir sesle, "Dibimle ilgilenmemi?" dediğinde gözlerim irileşti.

Bu defa öksürüklerimin nedeni sigara değil, boğazıma kaçan salyalığındı. Yüzümdeki kendini beğenmiş ifadeyi görünce öksürmeyi kesip sırtını dikleştirdim.

"Sürekli dil muhabbeti yapan senken mi?" Sözlerimin arkasından başımı yana doğru eğip tatlı bir şekilde gülümsedim.

Ağrının içinden, "Hasbinallah," diye homurdandı. "Gece gevezeliğin tatlı senin."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Senin yürün-demedi." Sözlerimin arkasından dik dik yürüme baktı. Bu bakışlarının benim geri adım atacağını düşündüğü olmalıydı. Fakat fena hâlde yanılıyordu. Aşkının beni cesaretlendirdiğini söylemiştim. Bakışlarına karşılık verdiğimde yine ağrının içinde bir şeyler homurdanıp gözlerini kaçırdı.

Otuz yaşında adamdı –tanıştığımızda yirmi dokuz yaşındaydı fakat 29 Aralık'ta otuz yaşına girdiğini Fatma abladan çok sonradan öğrenmiştim– ama bazen huysuz bir çocuktan farkı kalmıyordu. Sigarasını içmeye devam ettiğimde dudaklarının arasından ufak bir sokak aldım.

"Neden uyuyamadın?" diye sordu.

Otuzu silkerken, "Bilmem," diye geveledim.

Halbuki bal gibi de biliyordum, zihnim o kadar doluydu ki uykunun yolları kapanmıştı. O bilmese de çoğu gece kapanırdı. Gülme sıfır uykuyla başladığım gün sayısı o kadar çoktu ki saymayı bırakalı çok oluyordu.

"Sen niye uyuyamadın?" diye sorduktan sonra sütümden bir yudum daha aldım.

Vural'ın bakışları masada bir noktaya sabitlendi. Gözlerinde beliren acı anlıktı ama yakalamıştım. Kısa sürse de kalbimdeki yankısı yüksek olmuştu. "Genelde pek uyuyamam."

Dalgın bir şekilde verdiği cevap üzerine kaşlarım çatıldı. Uykuyla ilgili sorunu mu vardı? "Bunu bilmiyordum."

Gözlerini bana doğru çevirdiğinde dudaklarında alay dolu bir gülümseme belirdi. "Sonuçta geceyi aynı yatakta geçirmiyoruz."

Verdiği yanıt üzerine ağzım açık kaldı. Gözlerimi kırpıştırırken sessiz kaldım. Bu adamın kesinlikle bir ayarı yoktu. Hiç beklemediğim anlarda hiç beklemediğim sözleri rahat bir şekilde söyleyebiliyordu.

Sütümün son yudumunu içtiğimde onun henüz bir yudum dahi almadığını gördüm.

"Süt iç, belki uyursun."

Cevapsız kalırken sigarasını içmeye devam etti. Başımı iki yana doğru salladım, başına buyruk hergelenin tekiydi ve ben bunca insan içinde kalbimi ona vermiştim. *Ben iflah olmazdım.*

"Süt sevmem."

Sözleri üzerine başımı ona doğru çevirdim. "O zaman neden söyledin?" diye soludum.

Omuz silkerken sessiz kaldı. Gerçekten dengesizdi, tüm gün yüzüme dahi bakmamıştı ama şimdi gelmiş benimle sevmediği hâlde süt içmek istiyordu. Yorgun bir nefes aldım. Bitkin hissediyordum ve bunun nedeni karşımda oturan adamdı. Sandalyemi geriye doğru iteledim. Boşalan bardakla beraber onun bardağını aldıktan sonra lavaboya götürdüm. İçindeki sütü boşalttıktan sonra bardakları makineye attım.

Ona doğru döndüğümde biten sigarasını kül tablasına bastırıyordu ve gözleri yine benim üzerimdeydi. Bu kadar dikkatli bakınca ellerim uyuşuyordu. Yavaşça ayağa kalktığında ben de mutfaktan çıkmak için hareketlendim. Kapıya doğru yaklaştığımda Vural arkamda kalmıştı. İki adım daha atmıştım ki kolumu tutan elini hissettim.

Bedenim hareket etmeyi ânında keserken donup kalmıştım. Büyük avucunun sıcaklığı tenime sızarken başını bana doğru eğdi ve sıcak nefesi, saçlarıma çarptı. Diğer eliyle yüzümün yanına düş

saçlarımı yavaşça çekip sırtıma doğru atınca nefesi tenime karıştı. İçimi saran titreme, kalbimdeki közlere büyük bir nefes üfleyip tekrar ateş almasını sağladı. Konuşmak istiyordum ama sesim çıkmıyordu.

"Bu şekilde odandan çıkma lütfen."

Kaşlarım çatılırken sertçe yutkundum. İtiraz etmek için dudaklarımı araladığımda bir adım daha attı ve göğsü sırtıma dokundu. Bacaklarım titredi.

"Sadece basit bir gecelik," diye geveledigimde keskin bir şekilde, "Değil," dedi. Dudakları kulağıma kaydığında ürperdim. "Senin kıvrımlı bedenin söz konusuyken basit bir gecelik diyemezsin."

Dilim damağım kupkuru kesilmişti. Yüzüm utançla yanarken, "Ben," desem de cümlemi tamamlayamayıp sustum.

"Ben de basit bir insanım ve benim sınırlarımı fazlasıyla zorluyorsun, Zeynep."

Adım dudaklarından öyle yumuşak bir şekilde dökülmüştü ki... Yüzümü yavaşça ona doğru çevirdiğimde dudakları yanağımı sıyırdı. Derin bir nefes aldığında yaşadığım şaşkınlık sürdüğü için tepki veremedim. Bana yenildiği zamanlar o kadar nadir oluyordu ki şaşırmamak elimde değildi. Doğrulduğunda bile şaşkınlığım sürüyordu. Vural sessizce yanımdan geçip gitti. Sanki az önce olanlar hiç yaşanmamış gibi rahat ve kararlıydı. Ben ise öylece durup arkasından bakmaya devam ettim.

Gözlerimden akan yaş göğsüme düştüğünde ağladığımı ancak o zaman fark ettim. Son zamanlarda benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Kalbim sanki cansız bir kukla gibiydi ve o istediği şekilde oynatıyordu. Sürekli bana doğru bir adım atıp ardından kilometrelerce uzağıma kaçıyordu. Bunun beni ne hâle getirdiğini görmüyor muydu? Dudaklarımda alay dolu bir kıvrılma oluştu. Görüyordu ama görmemiş gibi yapmak işine geliyordu çünkü öylesi daha kolaydı. Yüzümdeki yaşı elimin tersiyle sildim ve merdivenlere doğru yöneldim. Koşar adımlarla odasının bulunduğu kata çıktığımda öfke beni ele geçirmişti. Göğsüm şiddetle inip kalkarken kapısını açıp içeri girdim. Arkası dönük bir şekilde ayakta dikiliyordu, kapı açılınca bana doğru döndü.

"Sürekli bana bunu yapamazsın!" dediğimde sesim öfkeden titriyordu. Kaşları çatıldığında konuşmaya devam ettim. "Benim hiçbir şeyimsin ama sanki ben senin bir şeyinmişim gibi gelip bana rahatlıkla yaklaşamazsın, dokunamazsın. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi çekip gidemezsin." Boğazımda sanki büyük bir yumru vardı ve kelimelerim tıkanıyordu. Bütün gücümü, tıkandıkları kısımdan kurtarmak için uğraşıyordum. "Beni kendine layık görmüyorken özellikle, buna hakkın yok! Bir daha bunu yapma."

Sinir ânıyla söylediğim sözler üzerine yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Benden böyle sözler duymayı beklemiyordu. Ben de kendimden beklemiyordum ama artık dayanamamıştım. Öfke doluydum ve bedenim titriyordu. Dişlerimi birbirine bastırıp bunu engellemeye çalışsam da nafileydi. Bana doğru bir adım attığında duruşumu dikleştirdim.

"Sen neyden bahsediyorsun?"

Yüzümde alay dolu bir gülümseme oluştu.

"Neyden bahsettiğimi biliyorsun, Vural," dediğimde sesim buz gibiydi. Onunla ilk defa bu tonda konuşmuştum.

Yüksek sesle, "Zeynep, delirtme beni! Ne diyorsun, açık konuş" dedi.

"Açık konuşayım öyle mi?" Sert bir nefes aldığımda aklımı karcalayan sözler birer birer dilimden döküldü. "Beni bir geneleve kurtardın." Bu cümle öyle ağır geldi ki birkaç saniye sustum. "Gözünde nasıl bir konumda olduğumu tahmin etmek zor değil," değimde sesim kısıktı. Ruhum ise kelimelerimin altında eziliyordu. Düşünmekten kaçtığım bir konuyu dile getirmiştim. Kendimi parçalara ayırma pahasına yapmıştım bunu.

Vural'ın gözleri irileştiğinde yüzüme bakakaldı. "Ne diyorsun sen?" diye soludu.

Gözümden tekrar yaşlar akmaya başladı. Bu beni daha da öfkelendiriyordu. Elimin tersiyle yüzümdeki yaşları sildim. Neden hep öfkelendiğimde ağlıyordum sanki? Vural bana doğru yürüyüp kolumu kavradı ve beni kendi bedenine doğru çekti. Gözlerinde yanan ateşle gözlerimin içine bakıyordu. Yüzümü geriye doğru atıp bakışlarındaki acıyla yüreğimi titreten güzel yüzüne baktım. O da

öfkemden daha ağır basan kırgınlıklar, yüreğime saplandı. Beni hiçbir zaman sevmeyecekti.

Cansız bir sesle, "Ne dediğimi duydun," dedikten sonra kolumu çektim. "Belli ki senin gözünde fahişelik yapmış biriyim, bunu bu gece daha iyi anladım."

Ardından arkamı dönüp koşar adımlarla odasından çıktım. Merdivenlerden inerken Vural'ın adım seslerini duyuyordum. Hızlıca odama girip kapıyı arkamdan sıkıca kapatıp kilitledim.

"Zeynep, aç kapıyı." Tekrar ağlamaya başlamıştım. Sırtımı kapıya yaslayıp gözlerimi sıkıca yumdum. Ertelediğim gerçeklerle yüzleşmek kalbimi ve ruhumu bin parçaya bölmüştü. Yavaşça yere çökerken, "Aç kapıyı," deyip kapının kolunu indirdi. Görmeyeceğini bilmeme rağmen başımı iki yana doğru salladım.

Bunu yapmayacaktım, daha fazla yüzüne bakıp kırılamazdım. Gücüm bitmiş ben tükenmiştim.

"Zeynep." Kapıyı açmaya çalışıyordu. "Aç yoksa kıracağım."

Eğer kapıyı kırarsa Fatma abla uyanırdı. "Sakın," dedim. Burnumu çekerken öksürmeye başladım. Boğuk bir sesle, "Git buradan, Vural," dedim.

Sertçe kapıya vurduğunda irkildim. "Kapıyı açmadan gitmem." Bacaklarımı kendime doğru çekip kollarımı etrafında doladım. "Kapıyı aç, konuşacağız."

"Açmayacağım," deyip yüzümü dizlerime yasladım.

Kendimle yaşadığım en büyük çelişkinin içindeydim. Bir yanım kapıyı açıp onunla yüzleşmemi istiyordu ama diğer yanım yapamıyordu. Daha fazla görmek, kırılmak istemiyordum. Uzun zamandır zihnimi işgal eden düşüncelerim nihayet açığa çıkmıştı. Bunu boşa bir çabayla inkâr etmesini istemiyordum, işin aslını bile bile ona kanmak istemiyordum.

"Açana kadar buradan gitmeyeceğim."

Yüzümde acı bir gülümseme yeşerdiğinde, "Git," dedim. Birkaç dakika sessizlik yaşandığında gittiğini düşünmeye başlamıştım. Ama bu nedense beni rahatlatmamıştı daha fazla ağlamak istiyordum aksine.

"Zeynep, lütfen," dediğinde gitmediğini anlamak şaşırmama neden olmuştu. Burnumu çektiğimde, "Konuşmamız lazım," dedi.

Şimdi olmazdı, henüz yaşananlar çok tazeydi. Onunla [illegible] madan önce yaşananları sindirmem gerekiyordu. Bu yüzden [illegible] kaldım. Duyduğum seslerden anladığım kadarıyla o da kapının öte ğer tarafında oturmuştu. Birlikte aramıza aldığımız kapıya sırtımızı yaslamış oturuyorduk. Keşke aramızda olan tek şey bu [illegible] olsaydı. Ama bizim aramıza alışması güç gerçekler girmişti ve bu salın sonu, en baştan yazılmıştı.

"Zeynep, kapıyı aç kızım." Fatma ablanın yumuşak ve içten bir [illegible] vardı, benimle hep güzel konuşurdu. Onu seviyordum ve yanında rahatlıyordum ama şimdi o bile iyi gelmiyordu. Bacaklarımı karnı me doğru çekip yatakta iyice küçüldüm. Saat öğlen on ikiyi geçiyordu ve ben hâlâ odamdan çıkmamıştım. Normalde çoktan uyanmış ve kahvaltımı yapmış olurdum. "Kızım, korkuyorum bak."

Endişeli sesini duyunca boğazımı temizledim. Dün geceden beri o kadar çok ağlamıştım ki boğazım yanıyordu. "İyiyim abla," diye seslendim. Halbuki iyi falan değildim ama beni böyle görmesini istemiyordum. Odamdan da çıkmak istemiyordum, Vural ile karşılaşmaya hazır değildim.

"Zeynep, seni görmeden rahat etmem biliyorsun."

Sözlerini duyunca yüzümde hüzünlü bir gülümseme yeşerdi. Gerçekten rahat etmeyeceğini bildiğim için yavaşça ayağa kalktım. Aslında Fatma ablanın beni böyle görmesini istemiyordum. Yine de kapıya doğru ilerleyip kilidi açtım ve burada kaldığım süreçte bana bir anne gibi yaklaşan kadına şişen gözlerimle baktım.

Gözlerime baktığı an, "İyi değilsin sen, biliyordum işte," deyip odaya girdi. "Vural yüzünden mi?" Sorusu üzerine gözlerimi kaçırdığımda sessizliğim cevabı olmuştu. "Ah be güzel kızım," dedikten sonra gelip bana sıkıca sarıldı. Gözlerimi kapatırken ben de ona sarıldım. "Ne vardı da gönlünü ona verdin sanki?" Sözleri üzerine gözlerimden yaşlar süzüldü. "O kadar adamın içinden en olmaması gereken..." dediğinde ufak bir hıçkırık kaçtı dudaklarımdan. Kollarının arasında ağlarken saçlarımı okşuyordu. "Buz gibidir o, buz. Sevmez ki kimseyi, haksız da değil."

Daha çok ağlamaya başladım. Bildiğin şeyleri başkasından duymak insanı parçalara ayıracak bir acı yaşatıyordu.

"Neden?" dediğimde öksürmeye başladım.

Neden bu soktuğumun dünyasında bir kez de benim istediğim bir şey olmuyordu? Mutlu olmak çok mu zordu, yoksa gerçekten öyle bir şey yok muydu?

"Neden sevemez?" diye acıyla inledim.

Fatma abla sadece iç çekerken, "O olmaz be Zeynep'im, o olmaz," diyordu ve ben daha çok ağlıyordum. Bu ağlama seansım saatlerce sürdü ve ben o gün odamdan hiç çıkmadım. Fatma ablayı üzmemek için getirdiği şeyleri yemeye çalışsam da pek iştahım yoktu.

Tek istediğim uyumaktı, uyuyunca canım daha az acıyordu. Acılarımı uykuya teslim ederek geçiştiriyordum, hiçbir şey geçmiyordu ama daha az acıtıyordu. Küçüklüğümden beri böyleydi, stresli ya da düşünceli olduğumda uyuyamazdım ama canım ne zaman yansa, ne zaman üzülsem uyurdum.

Sabah uyandığımda saat henüz yedi bile olmamıştı. Ama o kadar çok uyumuştum ki daha fazla uyuyamayacaktım. Yataktan kalktım, üstümdeki geceliği çıkarıp düşük v yaka, siyah bir kazak giydim. Altına da siyah taytımı giydikten sonra saçlarımı tarayıp açık bıraktım. Rengim solgundu ama gözlerimdeki şişlik inmişti, başımdaki ağrıyı saymazsak düne oranla daha iyi görünüyordum.

Odamdan çıkıp küçük adımlarla mutfağa girdim. Önce kahve suyu koydum, sonra ağrı kesici aldım. Kahvemi hazırladıktan sonra mutfaktan çıkıp salona geçtim ve cama doğru yürüdüm. Şubat ayının sonlarında olduğumuz için kar serpiştiriyordu. Ufak bir nefes alıp manzarayı izlerken kahvemi yudumladım.

"Nihayet odandan çıkmışsın."

Vural'ın sesi irkilmeme neden olsa da ellerimdeki bardağı sıkıca tutup sakinliğimi korudum. Onu er ya da geç göreceğimi bilsem de içimdeki duygu değişimlerine engel olamadım. Ona bakmadan sadece, "Günaydın," diye mırıldandım.

"Artık konuşabilir miyiz?"

Sözleri üzerine dudaklarımın arasından ufak bir soluk alıp ona doğru döndüm. Yüzündeki yorgunluk benim yüzümün yansıması

gibiydi. Gözlerindeki soğukluk ise bana her zaman olduğu gibi yabancı geliyordu. *Keşke böyle bakmasa bana...*

"Konuşacak bir şey kalmadı," dedim soğukça.

Alayla güldü. "Öyle lafını söyleyip çekip gittikten sonra bunu söyleyemezsin."

Kuru bir sesle, "Senden öğrenmişimdir," diye geveledim. Benden böyle bir atak beklemediği için öfkelendi.

"Zeynep, delirtme beni!" diye söylendiğinde dik dik yüzüne baktım.

Onun aksine son derece sakin bir şekilde cevap verdim. "Delir, Vural."

Yeşil gözleri kısılırken bana doğru tehditkâr bir adım attı. "Alay mı ediyorsun kızım sen benimle?"

Dudaklarımı bükerken kısaca, "Hayır," dedim.

Yorgunluğumu göremiyordu muydu acaba? *Beni ne kadar yıprattığını, kalbimi nasıl kırdığını...* Yeterince yormuştu zaten hayat beni, bari o insaflı olsaydı.

Ensesini gergince ovarken dişlerinin arasından, "Ya sabır," diye homurdandı. Bu tavrına bir an gülmek istedim ama onu bile yapacak mecalim kalmamıştı. Yorgun bir nefes alırken, "O gece dediklerin hakkında konuşacağız," dedi.

Bedenim bir yay gibi gerildi. "Konuşacak bir şey kalmadı, ben söyleyeceğimi söyledim."

Aniden uzanıp kolumu tuttu ve beni kendine doğru çekti. Yüzünü yüzüme eğdiğinde gözleri alev alevdi. "Ama ben söylemedim. Sen bir çocuk gibi kendini odana kapattığın için."

Sözleri üzerine dudaklarımdan alay dolu bir kahkaha döküldü. İçi bomboş, neşeden yoksun bir gülüştü bu.

"Ben mi çocuğum?" Başımı iyice geriye doğru atıp gözlerinin içine baktım. Sesim kısılırken kelimelerimin üstüne vura vura, "Asıl çocuk olan sensin," dedim. Dudaklarımız birbirine yakın olduğu için sıcak nefesini dudaklarımda hissediyordum. Bunun içimde yarattığı titremeyi görmezden geldim. Kolumu elinden çekerken geriye doğru bir adım atıp elimdeki bardağı sertçe masanın üstüne koydum. Tepkisizliği sinirimi bozarken, "Duydun mu beni? Çocuk olan sensin, hem de yaramaz, ne istediğini bilmeyen şımarık bir çocuksun,"

dediğimde onu iyice kışkırtmıştım. Gözüne doğru yürüdüğümde dik durmaya devam ettim.

Acımasız bir sesle, "Seninle bir şeyler yaşamadığım için çocuk mu oldum?" dediğimde bir hançer kalbimi ortadan ikiye yarmış gibi hissettim. İlk defa zalim yönüyle tanışıyordum. Yine de kaybolmamak dik tutmaya çalıştığım için gözleri beni hiç yaralamamış gibi durdum. Hep böyleydim zaten ben, canım yansa da dik duruşumu. Bu yüzden daha sert hamleler yaparlardı. Yıkıldığımı görmedim, onlar da görmedikçe daha çok yüklenirdi.

"Hayır, bunun için çocuk olmuyorsun." Sesim o kadar kadar kısık ve duruydu ki, Vural bir an yaşarsa da sesimde kendini topladı. Elimi uzatıp yüzüme yakın olan güzel yüzüne doğru kaldırdım. Elimi yanağına yerleştirirken konuşmaya devam ettim. "Ne istediğini bilmediğin için çocuk oluyorsun." Birbirimizin gözlerine bakarken zaman bile durmuş gibiydi. Sanki bizim için durmuş ve bu hesabın görülmesini bekliyordu. "Bak, ben buradayım, Vural," dediğimde bedenimi saran titremeye engel olamıyordum. "Bak, ben senin bir sobalık ötendeyim." Elimi yüzünden çekip eline doğru indirdim. Elimi tutup omzumdan kayan kazağın açıkta bıraktığı çıplak tenime yerleştirdim. Dişlerini o kadar sıkıyordu ki bir an kırılacağını sandım. "Benimle olmak istiyor musun, ol." Omzumu tutan eli sıkılaştı. "Ama istemiyorsan uzak dur, görme beni, gelme yanıma."

Dişlerinin arasından, "Zeynep!" dediğinde, "Ne var? Ne?" diye bağırdım. Ondan uzaklaşırken öfkeyle soluyordum. "Bıktım bu dengesiz tavırlardan, birini ya istiyorsundur ya istemiyorsundur, bu kadar basit!" Parmağımı ona doğru kaldırdım. "Ama sen o kadar dengesizsin ki bir türlü karar veremiyorsun. Yoksa geçen gün dediklerimde haklı mıydım? Fahişelik yapmış birini kendine yakıştıramıyor musun?"

Sevdiğim adam bu kadar kötü biri miydi ve ben bunu göremiyor muydum? Aniden omuzlarımı tutup sırtımı sert bir duvara yasladı. Canım acımasa da böyle bir tepkiyi beklemediğim için afallamıştım. Öfkeyle aldığı nefeslerden ötürü geniş göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Bana o kadar yakın duruyordu ki göğsüm göğsüne değiyordu. Bu, içimdeki öfkenin yanında başka hislerin de alev almasına neden oluyordu. Kanım damarlarımdan daha hızlı ve sıcak akıyordu.

Kalbim göğüs kafesimde bir davul gibi çalınırken Vural, "Bir daha," diye parladı. Çenemi parmaklarının arasında tutup yüzümü kaldırırken, "Kendine fahişe dersen," dediğinde o kelimeyi tükürür gibi söylemişti. Çenemi sıkmaya başlamıştı ama farkında olduğunu sanmıyordum. "Kötü olur."

Başımı yana doğru eğip, "Niye, ne olur ki?" diye sordum.

"Kışkırtma beni."

İkimiz de öfkeyle soluyorduk ve geri adım atacak gibi değildik.

"N'apabilirsin?"

"Konu sen olunca yapacaklarıma sen bile şaşırırsın."

Ani itirafı beni şaşkınlığa uğratmıştı. İşte bundan bahsediyordum, benden uzak dururken böyle cümleler kuramazdı.

Çenemi havaya kaldırdım ve sahte bir sakinlikle konuştum. "Çok merak ettim, şaşırtsana beni."

"O çok bilmiş dilini ısırırım senin."

Şu an sadece öfkeli olmam lazımdı ama sözleri beni heyecanlandırmıştı. Kulaklarım uğuldarken geri çekilmeye çalıştım. Konuyu değiştirmek için, "Gerçekleri duyunca bozulman komik," diye söylendim.

Aniden elinin içini yanımdaki duvara vurdu. Bu yaptığı sıçramama neden oldu. "Ne gerçeği lan? Bir halt bildiğin yok!"

Göğsüne yumruk atarken, "Anlat o zaman!" diye bağırdım. Onu anlamam için anlatmak zorundaydı.

"Anlatamam," diye kestirip attıktan sonra geri çekildi ve aramıza yine mesafe koydu.

Arkasını döndüğünde, "Bahsettiğim bu işte," dedim. Gözlerim dolmaya başlamıştı. Titreyen sesimle, "Bir gelip iki gidiyorsun ve ben buna dayanamıyorum," dedim.

"Böylesi senin için en iyisi, üsteleme artık."

Sesindeki yenilgi üzerine başımı iki yana doğru sallarken sırtımı yasladığım yerden koparıdım. Burnumu çekerken, "Peki," dedim.

Yanımdan geçip gitmek için yürüdüğünde yavaşça, "Gidiyorum," dedi. Onun iki adım önünde, sırtını dönük bir şekilde durdum. *Yine mi gidiyordu?* "Uzun bir göreve gideceğim, bir süre yokum."

"Yeni gelmiştin," diye mırıldandım.

Görevine gitmeden nefret ediyordum. Uzun bir süre dönmemesinden ötürü nefret ediyordum. Ama en çok dönüşü bile düşünmeden nefret ediyordum. Ya da onu düşünmeden...

Sadece, "Öyle gerekti," dedi.

Kendime engel olamadım. "Sağ salim gelecek misin?" diye sorduğumda uzun zamanlardır ilk defa gözlerime yaşlar doldu.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. Başımı ona doğru çevirip yüzüne baktım. Gözlerini karşıya dikmiş, ellerini kucağına sebebini yerleştirmiş bir şekilde duruyordu. Fazla nefes almaya gerek duymuyordu.

Ağlamamak için kendimi kastım. "Yine söz vermezsin değil mi?"

Lütfen bu defa söz ver.

İçim içim yanan yeşil gözlerini bana çevirdi. Uzun uzun bakan gözlerindeki ifade boş bir kabuk gibiydi. Bir ölü gibi hislerini yitirmişti. "Sana söyleyemiyorum," deyip bir kaç saniye sessiz kaldıktan sonra cevap vermeyen sert sesiyle devam etti. "Tutamayacağım sözler vermem."

Son sözlerini sarf ettiğinde ruhumun yara acıya rağmen sadece başımı aşağı doğru eğdim. Sözleri kırık bir cam parçasını yutmuşum gibi hissettirirken, sessizce sırtımı dönüp kalan gücümün son kırıntılarıyla odadan uzaklaştım.

Cevabını bildiğim soruları sormaktan vazgeçmeliydim artık...

7. BÖLÜM
KİMSESİZ ZAMAN

BİR AY SONRA

Kalbim, yitip giden zamanın kimsesizliğinde asılı kalmıştı. Zaman geçtikçe bir şeyler göğsümde yitip gidiyordu. Kırgınlıklar ve kızgınlıklar şimdilerde silik bir izden ibaretti. Keşke nefret ve öfke de öyle olsaydı. Bir kurt gibi kalbimi kemirmelerine bir son vermek isterdim ama elimde değildi. Beni bir zamanlar çöküşe sürükleyen insanların yıkımını görmeden geçmeyecekti.

Derin bir nefes aldığımda aklım, günlerdir doğru düzgün haber alamadığım adama kaydı. Eser olmasa durumunu bile bilemezdim. Sadece iyi olduğunu biliyordum, bu bile iyi geliyordu. İyi olmasını istiyordum, hafifçe iç çektim. İtiraf etmek gerekirse onu özlemiştim.

Özlem, bir çıra gibi göğüs kafesimde yanıyor ve geçen her günle beraber alevleniyordu.

Artık geri gelmesini istiyordum. Yine uzun bir süre ortadan kaybolmuştu ve ekipten sadece kaybolan oydu. Nedense gönüllü olarak uzaklaştığını düşünüyordum. İşleri ile ilgili pek fazla bir şey anlatmadıkları için neler olup bittiğini de tam bilmiyordum. Elim kolum bağlı bir şekilde gözlerim yolda onu bekliyordum.

Tüm olanlara rağmen Vural için hissettiklerim beni öfkelendiriyordu aslında. Beni hem bu derece kızdıran hem de kıran birini nasıl özlemek mantık dışıydı. Başımı bezgince iki yana doğru sallarken fırına eğilip baktım. Yemek henüz pişmemiş gibi görünüyordu. Masayı hazırlamaya devam ederken kapı çaldı. Fatma abla üst katta olduğundan gelen kişiye bakmak için mutfaktan çıktım. Kapıyı açtı-

ğımda karşımda Akif duruyordu. Yüzünde çapkın bir gülümsemeyle bana baktığında bedenim gerildi. Akif biraz değişik biriydi, iyi biri mi yoksa kötü biri mi olduğunu çözememiştim. Aynı zamanda bana karşı gizlemediği bir ilgisi vardı fakat duygularında ciddi olup olmadığını bile kestiremiyordum. Yine de onunla yalnız kalmak beni geriyordu.

Bozuntuya vermeden, "Hoş geldin," dedim.

İçeri girerken, "Hoş buldum," deyip ceketi çıkardıktan sonra askıya astı. Bana doğru döndüğünde yüzüme bakıp, "Bu hoşuma gitti," dediğinde sözlerine bir anlam veremedim.

"Anlamadım?"

Sorum üzerine sırıtmaya başladı. "Beni kapıda karşılaman, buna alışabilirim."

Sürekli bu tarz imalarda bulunduğu için gözlerimi devirmekle yetindim. Kısaca, "Alışma," deyip mutfağa doğru yürüdüm.

Arkamdan gelirken, "Neden?" diye sordu.

"Geçici şeylere alışmak üzer." Yavan bir sesle verdiğim cevabın ardından fırının kapağını açıp balıkların olduğu tepsiyi çıkardım.

Yanıma gelip sırtını tezgâha yasladı ve gözlerini bana dikti. "Neden kalıcı olmasın ki? Hem baksana yan yana gelince güzel bir ikili oluyoruz." Yanından geçeceğim sırada kolumu tuttu. Gözlerime bakarken çapkın bir gülümsemeyle, "Seninle yalnız kaldığım zamanları çok seviyorum," dedi. Bedenim iyice gerilirken kolumu çektim. Böyle ani hareketlere gelemiyordum. Bana istediği zaman dokunamazdı. Öfkemi bastırmaya çalıştım. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Sürekli geri çekilmem onu sinirlendirmişse bile bozuntuya vermiyordu. Saçını geriye doğru atarken düz bir sesle cevapladım. "Ne dememi bekliyorsun?"

Kaşları çatılırken yanak kasları dalgalandı. Duruşu dikleşirken daha uzun ve korkutucu duruyordu. Vural ile aynı boylardaydılar ama Vural ona göre daha ince yapılıydı.

"Senin de hoşuna gittiğini söyleyebilirsin."

Gözünü kırpmadan yüzüne baktım. "Bunun olmadığını biliyorsun."

Kuru bir sesle sarf ettiğim sözler üzerine göğsü aldığı nefesle havalandı. Dişlerinin arasından, "Neden?" diye sorduğunda cevabını beklemeden devam etti. "Vural yüzünden mi yoksa?"

Yüzüm asılırken geriye doğru gittim. "Bu konu hakkında seninle konuşmayacağım."

Dudaklarında alaycı dolu bir gülümseme oluştu. "Daha zeki bir kadın olduğunu düşünüyordum." Sesinde bastırdığı öfkenin yankıları duyuluyordu. Bana doğru eğildi. "Seni istemeyen bir adamın bekleyecek kadar aptal ve yüzsüz olamazsın."

Kelimeleri dudaklarından tükürür gibi çıkmıştı. İçime dolan öfkeye engel olmadan çenemi havaya kaldırdım. Dişlerimin arasından, "Haddini aşıyorsun!" diye konuştum.

"Sana bakmaya bile tahammül edemiyor, bu kadar gururlu olamazsın."

Bana bunları hangi hakla söylediğini anlayamadığım için şaşkın ve öfke doluydum. "Seni ilgilendirmeyen meselelere karışma. Tek bilmen gereken şey, sana dair bir şey hissetmediğim. Çek şimdi elini."

Kolumu iteler gibi bıraktı. "Aptallaşma, benden iyisini bulamazsın!"

Küstahlığı karşısında dudaklarımdan hah diye bir ses dökülürken, "Bu ne kibir böyle? Sen kimsin ya, kimsin?" diye köpürdüm. Bana doğru bir adım atarken yüzüme dokunmak için uzandı ama anında geri çekildim. "Sakın bana dokunma."

Bir daha iznim haricinde bana dokunulmasına katlanamazdım. Bunu bir kez yaşamıştım, bir kez daha olmazdı. Özellikle bir şeyleri yeni yeni aşıyorken...

"Benim kim olduğumu gayet iyi biliyorsun ve Vural'ın sana çok gördüğü her şeyi seve seve vereceğimi biliyorsun. İstemen yeter."

Ellerimi göğsüne yerleştirip sertçe ittiledim. "Kafan almıyor mu senin, istemiyorum ben seni! Uzak dur benden."

Alayla kahkaha atarken geri çekildi. "Pişman olacaksın."

Kapı çaldığı için ona sırtımı dönüp mutfakta tek bıraktım. Bu onun sinirlerini bozuyordu, aynı zamanda kalbimin yaralarına tuz basıyordu. Beni istemeyecek bir adamı bekliyordum. Sözlerinde hakkı çıkmasa, hislerimi boğazıma düğümlenmişti. İçime dolan acıyı bastırmak için sertçe yutkunup duruşumu dikleştirdim ve kapıyı açtım. Eser ve sevgilisi Ceyda ile karşılaştım.

Eser büyük bir gülümsemeyle, "Selam, Zeyno," diyerek içeri girdiğinde Ceyda da arkasındaydı. Üstündeki montu çıkarırken "N'aber?" diye soran Eser'e ufak bir gülümsemeyle baktım.

"Aynı." Ceyda'ya dönüp, "Hoş geldin, nasılsın?" diye sordum. Yüzündeki mesafeli gülümsemeyle, "İyiyim, sen?" diye sordu.

Ceyda ile aylardır tanışıyorduk ama aramızdaki mesafeyi bir türlü aşamamıştık. Hep soğuk ve sertti. Sanırım bunun nedeni beni bir tehlike olarak görmesiydi çünkü çok kıskanç bir kızdı ve Eser'i benden kıskanıyordu. Bu aslında komikti, kendi düşüncelerine kapıldığı için Vural'a olan hislerimden habersizdi. Ya da umursamayacak kadar gözü kararmıştı. Bu tavırlarına alıştığım için umursamadım. Birlikte mutfağa geçtiğimizde Fatma abla da aşağı indi. Akif beaden uzağa oturmuştu, sessizce tabağındaki balığıyla ilgileniyordu.

Böyle olması benim için daha iyiydi. Masada hafif bir sohbet dönerken gözlerim sürekli Vural'ı arıyordu. Vural genelde sessiz biriydi ama varlığı bile yetiyordu. Ortama yaydığı yoğun bir enerji vardı, az ama öz konuşurdu. Özlemle iç çektiğimde içimdeki sıkıntı büyüdü. Hava yağmurlu olduğundan mıdır bilmiyordum ama sabah uyandığımdan beri içimde kötü bir his vardı. Sanki kötü bir şey olacakmış gibi hissediyordum. Evham yaptığımı düşünerek içimdeki sıkıntıyı bastırmaya çalıştım ve yanımda oturan Eser'e doğru eğildim.

"Vural'dan haber var mı?"

Sorumu duyunca gerildi. Boğazını temizlerken, "Bugün konuşamadık," dedi.

Kaşlarım çatılırken, "Neden?" diye sordum. Bana söyleyip söylememek arasında kararsız kaldığını bakışlarından anlıyordum. "Eser, bir şey mi oldu?" diye üsteledim.

Masadaki bardağına uzanıp suyundan büyük bir yudum aldı. "Hayır, sadece telefonu kapalı."

Kanım çekilirken kalbim korkuyla atmaya başladı. Bu iyi değildi, genelde hep ulaşılır konumda olmaya dikkat ederdi. Kendini konuşmaya zorlarken boğuk bir sesle, "K-Kötü bir şey olmamıştır değil mi?" diye fısıldadım.

Gülümseye çalıştığında bunu beni rahatlatmak için yaptığını biliyordum. "Olmamıştır tabii ki, bu gece mutlaka haber gelir."

Sözlerini duysam da rahatlayamıyordum. İçimdeki sıkıntı katlanarak çoğalmaya başladı. İştahım kesildiği için yemeye devam edemedim. Yemeğin geri kalanı boyunca sessiz ve gergindim. Gözüm sürekli Eser'in telefonundaydı. Vural'dan bir haber gelmesini bekliyordum.

Eser bunu fark ettiği için masadan kalkınca, "Zeynep, bir gelir misin?" dedi. Onu takip ettiğimde birlikte çalışma odasına girdik. Burayı gerçekte ekibin bir nevi başı olan Oğuz kullanıyordu. O olmadığı için uzun süredir kullanılmamış odada olmak garip hissettirdi.

"N'oldu, Eser?"

Eser elinde tuttuğu telefonun kilidini açtı. "Vural'dan haber almaya çalışacağım, sen de yanımda dur."

Minnetle gülümserken içtenlikle, "Teşekkür ederim," dedim. Bana sıcak bir gülümsemeyle bakıp göz kırptı. Ardından telefonundan bir numarayı tuşlayıp kulağına yasladı. Birkaç dakika boyunca bekledikten sonra yüzü asıldı. Telefonu kapatırken, "Hâlâ ulaşılamıyor," dedi.

Şimdi o da huzursuzdu. Bacaklarım titrediği için yavaşça odanın ortasındaki geniş, deri kanepeye çöktüm. "Bir şey oldu," dediğimde akmayan gözyaşlarım boğazımı tıkadığı için sesim boğuktu.

"Kötü düşünme."

Bunları beni sakinleştirmek için söylediğini bilecek kadar tanıyordum onu. Sesinde samimiyet yoktu, yavan bir şekilde konuşmuştu. O sırada Ceyda içeri girerken, "Aşkım, bir şey mi oldu?" diye sordu.

Eser gülümsemeye çalışırken, "Olmadı bebeğim ama çıkmamız gerekiyor," dediğinde Ceyda'nın suratı asıldı.

"Neden?"

Eser ona doğru yürüdü. "Öyle gerekiyor, birkaç işim var."

Ceyda burnunu silkerken ben de ayaklanıp arkalarından odadan çıktım. Biz çalışma odasındayken Akif gitmişti. Onunla uğraşmak zorunda kalmayacağım için rahat bir nefes alırken Eser ve Ceyda çıkmak için hazırlandılar.

"Nereye gidiyorsunuz, hiç oturmadınız ki?"

Eser, Fatma ablaya döndü. "Ablam işlerim çıktı, sonra yine gelirsiniz." Eğilip onun yanaklarını öptükten sonra bana döndü. Hafifçe sarılırken, "Haber aldığım gibi arayacağım seni," dedi. Başımla onay-

larken Ceyda gizlemediği öfkesiyle önden çıktı. Bu kızı gerçekten hiç anlayamıyordum. İkisi evden çıkınca Fatma ablaya döndüm. Bana endişeli gözlerle bakıyordu.

"Neyin var, Zeynep? İyi görünmüyorsun kızım."

Onu endişelendirmek istemediğim için gülümsemeye çalıştım. "Bir şey yok ablacığım." Bana tereddütle bakıyordu. Yanına gidip koluna girdim. "Güzel bir Türk kahvesi içelim mi?"

Birlikte mutfağa girdiğimizde aklım Vural'da olduğu için huzursuzluğum devam ediyordu. Mutfağı toplayıp kahveleri yaptıktan sonra Fatma ablayla muhabbet etmeye çalıştım. Saat yavaş yavaş ilerlerken odalarımıza çekildiğimizde Eser'den hâlâ haber gelmemişti. Odamda volta atarken elimdeki telefonu bir an olsun bırakmamıştım. Yaklaşık bir saatin sonunda odamın duvarları bir kafes gibi beni boğuyordu. Nefes alamadığımı hissederken odamdan çıkıp üst katın merdivenlerini tırmandım.

Soluğu Vural'ın odasında aldığımda sırtımı kapattığım kapıya yasladım. Parfümünün silik izleri odaya dolmuştu. Derin bir nefes alırken yatağına doğru yürüdüm ve yavaşça oturdum. Yastığını kucağıma alırken sıkıca sarılıp yüzümü yastığa yasladım. Kokusunu içime çekerken gözlerime dolan yaşlara engel olamıyordum. Korku buzdan pençelerini göğsüme geçirmişti.

Gözlerimi kapatırken kokusunu soluyarak orada durdum. Tüm kalbimde iyi olması için dua ederken sırtımı yatak başlığına yaslayıp bacaklarımı kendime doğru çektim. Kucağımda yastığı burnumda kokusuyla bir süre sonra uyuyakaldım.

Telefonumun sesi odada yankılanınca huzursuz bir şekilde uyuduğum uykumdan sıçrayarak uyandım. Oturduğum şekilde uyuyakalmıştım anlaşılan. Yanımda duran telefonu elime alıp ekrana baktığımda Eser'in aradığını gördüm. Kalbim boğazımda atarken titreyen ellerimle telefonu cevapladım. Bu saatte iyi bir haber alacağımı düşünmediğim için bedenim korkuyla uğulduyordu.

"Efendim?"

"Zeynep, sessizce kapıyı açman lazım."

Anında yataktan fırlarken Fatma ablayı uyandırmamak için merdivenlere yöneldim.

"Bi-bir şey mi oldu?"

Eser sadece, "Birazdan konuşuruz," deyip telefonu kapattı.

Saniyeler içinde aşağı inip sessizce kapının kolunu aşağı indirdim. Karşımda gördüğüm manzarayla gözlerim irileşti. Vural yarı baygın bir şekilde Eser'in omzuna yaslanmıştı, ayakta durmaya çalışıyordu. Bir an neler olduğunu anlayamadığım için, "Ne oldu?" diye soludum.

Vural'a doğru yürüyüp kolunu tuttuğumda acıyla inledi. Ellerimi anında geri çektiğim sırada Eser sessizce, "Vurulmuş," dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, "Ne?" diye fısıldadım.

Hızlıca, "Korkma, iyi," dese de pek inanasım gelmiyordu.

İçeri girdiklerinde kapıyı kapattım. "Hastaneye neden gitmediniz?"

"Hastaneden geliyoruz."

Dikkatle Vural'ın yüzüne bakmaya çalışıyordum ama etraf karanlık olduğu için pek göremiyordum. Yine de "İyi görünmüyor," dedim.

Vural kısık sesle, "İyiyim," diye konuştu. Gözleri hâlâ kapalıydı. Eser'in yardımıyla odaya çıktığımızda Vural hafiften topallıyordu, anlaşılan bacağından da yara almıştı.

Onu böyle görmek canımı acıtmıştı. Birlikte odaya çıktımızda sessizleşmiştim çünkü her an ağlayacak gibi hissediyordum. Vural'ın odasına girdiğimizde yatağın yanındaki abajuru açtım. Eser, Vural'ı yatağa yerleştirip doğrulduğunda gözlerim ona kaydı. Esmer teni solmuş, dudakları beyazlamıştı. Gözleri kapalıydı, yarı baygın bir şekildeydi. Onu ilk defa böyle görüyordum, Vural hep güçlü ve yıkılmaz duruyordu. Şimdi böyle görünce derinden sarsılmış ve işin zorluğuyla bir kez daha yüzleşmiştim.

Burnumu çekerken Eser bana döndü. "Dün sabahtan beri hastanedeymiş, yeni ulaşabildik."

Dünden beri hastanede yaralı ve yalnızdı, göğsümde bir şeyler acıyordu. Ya daha kötü olsaydı... Ve biz iyi bile ayrılmamıştık.

"Neden hastanede kalmadınız?"

Sesimdeki titremeye engel olamıyordum. "Vural'ı bilmiyor musun? Durduramadık ki! Kendine gelir gelmez, çıkarın beni buradan, dedi."

Endişeyle kaşlarımı çattım. "Ya bir şey olursa?"

Eser, hezgince başını iki yana doğru salladı. "Tek yaşadığı evine gidecekti. Bence buraya gelmeye ikna ettiğim için şanslıyız."

Öfkeyle yatakta uyuyan Vural'a baktım. Bu kadar inatçı ve başına buyruk olması beni delirtiyordu. Kaç yaşına gelmiş adamdı ama hâlâ bir şey olmaz havalarında takılan bir çocuktan farkı yoktu. "Bir de çocuk gibisin deyince zoruna gidiyor," diye söylendim.

"Bir şey mi dedin?"

Eser'e bakmadan, "Yok bir şey," diye geçiştirdim.

"İlaçları arabada, onları getireyim ben, nasıl kullanılması gerektiği hakkında bilgiler var. Sana anlatırım."

Başımla onayladığımda Eser arkasını dönüp odadan çıktı. Küçük adımlarla yatağa yaklaşıp Vural'ın solgun yüzüne dolu dolu olan gözlerimle baktım. Bir gün böyle bir şey yaşanacağını içten içe biliyordum ama yine de hazırlıklı değildim. Yavaşça eğilip elimi alnına yerleştirdim. Her zaman olduğu gibi sıcacıktı. Hüzünlü bir gülümsemeyle saçlarını geriye doğru iteledim. "Umarım sana dokununca sadece sıcaklık hissederim."

Fısıltıyı andıran sesimle söylediğim sözlerin ardından özlediğim yüzünü izledim. Ona bir şey olmasını kaldıramazdım. Kalbim bu gerçekle yüzleşirken içimde kimsesiz kalan kızın acısı; bastırdığım yerden tekrar gün yüzüne çıktı. Bir kaybı daha kaldıramayacağımı bilecek kadar iyi tanıyordum kendimi.

Elim yanağına kaydığında kendimi burada ve iyi olduğuna inandırmaya çalışıyordum. Doğru düzgün vedalaşmadan gitmişti. Bir daha asla göreve gittiği zaman onunla aramın kötü olmasına izin vermeyecektim. Yanağımın iç kısmını ısırırken yanağını okşamaya devam ettim. Yüzünü elime doğru yasladığında bir an donup kaldım. Ama hâlâ uyuyor gibiydi.

Odanın kapısı açılınca elimi çekip içeri giren Eser'e döndüm. Ayağa kalktığımda elinde tuttuğu küçük poşetin içindeki ilaçları çıkarıp nasıl kullanmam gerektiğini anlattı. İlaçları komodinin üstüne koyduktan sonra yorgun görünen yüzüne baktım.

"Eser, sen uyu, ben Vural'ın yanında kalacağım."

"Emin misin?" diye sorduğunda, "Eminim," dedim. "Hadi gidip uyu, yorgun görünüyorsun."

"Bir tanesin Zeyno ya," dedikten sonra odadan çıkıp burada bulunan odasına gitti. Bakışlarım Vural'a kaydığında üstündeki kıyafetlere çatılı kaşlarla baktım. Kazak ve pantolonla rahat uyuyamazdı.

Ona doğru yürüyüp, "Vural," diye seslendim. Hiçbir tepki alamayınca birkaç kez daha seslendim. Ama uyanacak gibi değildi. Muhtemelen aldığı ilaçlar uyku yapmıştı. Elimi tekrar alnına yerleştirince hafiften ateşinin çıkmaya başladığını gördüm. Böyle uyuyamazdı. Eğilip kazağının etek kısımlarını tutup yavaşça yukarı doğru sıyırmaya başladım. Kıpırdanmaya başladığında, "Üstündekileri çıkarmamız lazım," dedim.

"Hıhım," dese de pek kımıldamamıştı.

Tekrar yukarı sıyırdığımda yüzünü buruşturdu. Gözlerini açtığında, "Yardım et üstündekini çıkaralım," dedim.

Uykulu gözleriyle yüzüme bakarken, "Yine mi rüyamda seni görüyorum ben?" diye homurdandı.

Kaşlarım havalandı. Demek rüyasında beni görüyordu. Bozuntuya vermemeye çalışarak, "Evet," diye fısıldadım. Yüzüne doğru eğildiğimde, "Bu defa nasıl görüyorsun?" dedim.

Gözlerinin rengi koyulaştı. "Genelde ben seni soyuyordum ama bu defa işler değişmiş."

Duyduklarımdan ötürü yanaklarım kızardı. "Demek rüyalarında beni soyuyorsun," dediğimde gözlerim kısıldı. Vay Vural Efendi, ben bana kayıtsız olduğunu düşünürdüm oysa. Ne büyük aptallık... "O zaman bu defa da seni soyalım. Doğrul."

Yatakta doğrulduğunda kazağını başından çıkardım, yüzlerimiz yakınlaşırken kaşları çatıldı. "Rolleri değiştik ama beni soymanı sevdim, buna da varım ben," dediğinde kafası karışmış görünüyordu.

Üstündekini çıkardığım için karşımda çıplak duruyordu. Bakışlarım geniş göğsüne kaydı, esmer teninde koyu renkte serpiştirilmiş tüyler vardı. Vural'ın kafası aniden omzuma düştü. Boğuk bir sesle, "Bu rüya farklı," dediğini duydum.

Yüzümde oluşan gülümsemeyle elimi başına kaydırıp yumuşak saçlarını okşadım. Dudaklarımı kafasına yaslarken, "Nasıl farklı?" diye sordum.

Yüzünü boynuma gömerken derin bir nefes aldı. "Kokunu alıyorum, dokunduğumda hissediyorum."

Gözlerimi yumarken yakınlığının tadını çıkardım. Nefesi boynumun kıvrımına çarptıkça içimde tatlı bir ürperti oluşuyordu. "Diğerleri nasıldı?"

Sessiz kaldığında uyuduğunu sandım. Saçlarını tekrar öperken kokusunu derince içime çektim. Ardından yatağa doğru eğilip başını yastığa koydum.

"Diğerlerinde seni hissedemiyordum." Solgun dudaklarını sarkıttı. Dağınık saçları ve gevşemiş yüz hatlarına sevgiyle baktım. Daha genç görünüyordu.

Sözleri üzerine gülümserken sağ tarafındaki sargılı omzuna baktım. Elim yüzüne kaydığında, "Beni hissetmek mi istiyorsun?" diye sordum.

Yüzünü yavaşça severken, "Her zaman," diye mırıldandı. Kalbimi nasıl bir uçurumdan aşağı yuvarladığından habersizce uyuyakaldı.

Herkes rüya görürdü ama her gördüğünü hatırlayamazdı. Sadece çok etki eden rüyalar insanın zihninde mesken tutardı.

Aklıma Sigmund Freud'un tespiti geldiğinde gülümsedim. Rüyaların amacını, günlük hayatta bastırılarak bilinçaltına atılmış isteklerin dışa vurması olarak yorumlamıştı. Vural bana olan hislerini o kadar bastırmıştı ki anlaşılan rüyalarında ortaya çıkıyordu. Bu nedense beni güldürdü. Bunu itiraf etme nedeni şu an aldığı ilaçlardı. Kafası yerinde olsaydı asla itiraf etmezdi. Kendine bile yalan söyleyebilecek düzeyde bir adamdı. Başımı iki yana doğru sallarken bakışlarım solgun yüzündeydi. O kadar inatçı bir adamdı ki çoğu zaman onunla nasıl başa çıkacağımı bile kestiremiyordum.

Hafifçe iç geçirdiğimde uykusuzluktan sızlayan gözlerimi pencereye doğru çevirdim. Güneş doğmak üzereydi ve ben gözümü kırpmamıştım. Sanki uyursam ona bir şey olacaktı. Bu yüzden sürekli tetikte bir şekilde onu kontrol ediyordum. Yatakta hareketsiz şekilde yatan bu yaralı adam, benim için çok şey ifade ediyordu. Bir bataklığın içinde çırpındığımda sadece yanımda o vardı.

Kimsem olmadığında yanımda olmasını unutamazdım. O olmasaydı ne hâlde olacağımı da...

Düşüncesi bile pusuda bekleyen karabasanlarımı harekete geçiriyordu. Geçmişte yaşanan kötü anılar çok vicdansızdı. Çığ gibi

üstüme devrildiğinde altında hareketsiz kalmaktan başka bir şey yapamıyordum. Bu yüzden pek mümkün olmasa da düşünmemeye çalışıyordum. Burun kemerimi parmaklarımın arasına alıp sıktığımda başımdaki ağrı bir an için de olsa hafifledi.

Sırtımı yatak başlığına yaslamış oturuyordum. Yavaşça kayıp başımı yumuşak yastığın üzerine bıraktığımda başımı ona doğru çevirmiştim. İlk defa yatağında uyuyordum, bu kalbimi harekete geçiren garip bir his yayıyordu içime. Bedenimi ona doğru çevirirken elimi uzatıp alnına yerleştirdim. Teni her zamankinden bir tık daha sıcaktı ama bir sorun yaratacağını düşünmüyordum. Gözlerim kapanırken yanında olmanın içime yaydığı his, uykumu getirmişti.

Sadece güvende hissettiğim zamanlar kolayca uyuyan biriydim. Vural'ın yanında hissettiğim güveni ise on yıldır kimse bana sağlayamamıştı. Hayat bazen fazla oyuncu olabiliyordu.

Derin uykumun güvenli kollarından sıyrıldığımda gözlerimi yavaşça açtım. Daha önce hiç Vural'ın yeşil gözlerine bakarak güne başlamadığım için bu manzara karşısında bir an afalladım ve neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Birkaç saniye içinde kafamdaki boşluklar hızla dolarken gözlerim hafifçe kısıldı. Vural ise bana istinaden daha belirsiz bakıyordu. Boğazımı temizlediğimde elimin boynunda durduğunu gördüm. Alnına yerleştirdiğim elimin boynuna kayması haricinde uyuduğum pozisyonda uyanmıştım. Normalde hareketli uyurdum ama bilinçaltım onun yaralı olduğunu unutmamış olmalıydı.

"Günaydın," dediğimde ifadesiz yüzüyle beni izliyordu.

Tok sesiyle, "Günaydın. Neden buradasın?" dediğinde elimi yavaşça sıcak, sert teninden çektim. Direkt konuya girmek tam da ona göreydi.

Sağ kaşım havalanırken, "Neler olduğunu hatırlamıyor musun?" diye sordum. Kaşları çatılırken birkaç saniye sessiz kaldı, ardından başını yavaşça iki yana doğru salladı. Aklıma gelen şeyle beraber gözlerimi kırpıştırdım. İncinmiş gibi görünmeye çalışarak, "Şaka yapıyorsun değil mi? Onca şeyden sonra," diye soluduğumda sesim titrekti.

Alnındaki kırışıklıklar iyice artarken temkinli bir ifadeyle bakıyordu. Gülmemek için dudaklarımı birbirini bastırırken küs bir ifadeyle yüzüne baktım ve yavaşça doğruldum. Gözleri kendi çıplak bedenine kaydıktan sonra tekrar beni buldu.

"Ben yaralıyım ve sen giyiniksin. Ne yaşamış olabiliriz ki?"

Sesindeki merak üzerine bir elimi yatağa yaslayıp ona doğru eğildiğimde, saçlarım yatağa döküldü. Gözlerini kırpmadan yüzüme bakıyordu, rolüme sadık kalarak kısık bir sesle konuştum. "Seni soyduğumu, bana nasıl dokunduğunu hatırlamıyor musun gerçekten?"

Kaşları neredeyse saç köklerine değecek kadar havalandığında gözleri iri iri açılmıştı. Yanağımın iç kısmını dişlerimin arasında ezerken gülmemek için tüm gücümü kullanıyordum.

Kısık bir sesle, "Hatırlamıyorum," dediğinde dehşet dolu ifadesine daha fazla kayıtsız kalamadım. "Ama böyle bir şeyi hatırlamamam imkânsız."

Dudaklarım kıvrılırken, "Normal," dedim ve doğruldum.

"Nasıl yani?" diye sorduğunda göz kırptım.

"Olmayan şeyi hatırlayamazsın."

Yataktan kalkmak için doğrulurken Vural'ın uzun parmakları ince bileğime dolandı. Ona doğru döndüğümde kısılı gözleriyle yüzüme bakıyordu. Aniden beni çekince dengemi kaybettim ve yatağa geri düştüm. Gözlerim irileşirken bu defa Vural üstüme doğru eğilmişti.

"Sen benimle alay mı ediyorsun?" Yüzü yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Dilim damağım kururken yutkunmaya çalıştım ama bir işe yaramadı. "Sadece şakaydı," diye geveledığimde sert tavrı değişmemişti. "Kolun yaralı, ters bir şey olacak, kalksana üstümden."

Elimi çıplak göğsüne yaslayıp yavaşça iteledim ama bu duvarı itelemekle aynı etkiyi yarattı. Her gün antrenman yapan bir adamdan bahsediyorduk. Bedeninde zerre yağ olmadığına dair bahse girebilirdim. Göğsündeki elimi gezdirme isteğine karşı koymaya çalışırken biraz daha üzerime eğildiğinde gözlerim irileşti. N'apıyordu bu adam?

"Ya çekilsene!" diye cırladım. Yüzünü yanağıma doğru yanaştırdığında ağırlığıyla iyice yatağa gömüldüm. Dudakları kulağıma do-

kunduğumda irkildim. Sıcak nefesi tenime çarparken, "Dokundum sana öyle mi?" dedi.

Nefes alışverişim hızlanırken kalbim deli gibi çarpıyordu.

Boğulur gibi, "Vural," dedim. Yaralı olduğu için yanlış bir hareket yapmaktan ödüm kopuyordu ama altında elim kolum bağlanmış şekilde de durmak istemiyordum. Bedenimdeki ürpertileri görmezden gelmeye çalışarak, "Dursana," dedim.

"Nasıl dokundum?"

"Şaka yaptım dedim ya," diye fısıldadım.

Sağlam olan kolunu kaldırıp elini belime yerleştirdiğinde donup kaldım. "Böyle mi?" Nefes almaya çalışırken başımı şiddetle iki yana doğru salladım. Konuşmak için dudaklarımı araladığımda nefesini boynuma üfledi. Beynim, bedenim gibi pelte kıvamını almıştı. Sanki içimde bir sürü tırtıl vardı ve aynı anda kozasını yırtarak harekete geçtiler. "Şaka böyle yapılır, seni çok bilmiş," dediğinde nefesim sekteye uğradı, gözlerim şaşkınca irileşti.

Doğrulduğu zaman yattığım yerden dik dik yüzüne baktım. "Komik değildi," diye terslediğimde omuz silkti.

"Seninki de değildi."

Doğrulup saçımı geriye doğru attım. "Bence komikti."

Gözlerini devirdi. "Hıhı, kandır kendini." Bazen gerçekten çekilmez olabiliyordu. Başımı iki yana doğru sallayıp ayağa kalktığımda tekrar, "Gece neler oldu?" diye sordu.

"Hiç." Üstümü düzeltirken yavan bir sesle cevapladım. "Eser seni odaya taşıdı, sen de uyudun."

Bakışları çıplak göğsüne kaydı. "Üstümü kim çıkardı?"

Yanaklarımda oluşan kızarıklığı görmezden gelerek umursamaz bir tavırla, "Ben," dedim. Başını aniden bana doğru kaldırdığında geceye dair bir şeyler hatırladığından şüphelendim.

Tam konuşacağı sırada odanın kapısı Eser tarafından açıldı.

"Oo, yaralı aslan uyanmış."

İçeri girdiğinde gözleri ikimiz arasında gezindi. "Yanlış bir zamanda mı geldim?"

Vural ile aynı anda, "Hayır," dediğimizde gülmeye başladı.

"Yanlış zamanda gelmişim." Bakışları Vural'ın üstünde gezindi. "Nasılsın kardeşim?"

Vural sakin bir tavırla, "İyiyim," dese de ikimiz de inanmamıştık. Hâlâ solgun görünüyordu.

"Bir şeyler yemelisin, sonra ilaçlarını içeceksin."

Sözlerimi duyunca yüzünü buruşturdu. "Canım istemiyor."

Cevap veremeden Eser araya girdi. "Bakma sen ona, Zeyno. Bir şeyler yemesi lazım, sana zahmet hazırlasana."

Tekrar yatağa uzandığında ben başımla onaylayıp Vural'a yiyecek bir şeyler hazırlamak için odadan çıktım. Saat henüz on bir olsa da tavuk çorbası yapacaktım, midesine de iyi gelirdi. Mutfağa girdiğimde Fatma ablayı kahvaltı hazırlarken buldum. Bana doğru döndüğünde yüzü endişe doluydu.

"Vural uyandı mı? Durumu nasıl?"

Ufak bir gülümsemeyle yanına gittim. "İyi ablacığım. Hatta ona çorba yapmaya geldim. Uyandı, istersen git bak."

Başıyla onaylarken, "Keratayı görmesem rahat etmeyeceğim," diye söylendi.

Sözlerine gülmeden edemedim. Gerçekten tam bir keratay dı. Fatma abla mutfaktan çıktığında kendim için küçük bir tost hazırladım, ardından çorbayı yapmaya başladım. Az uyumuş olsam da uykumu almış hissediyordum. Göğsümde günlerdir var olan boşluk dolmuştu. Bu iyi hissettiriyordu. Bana çok az şeylerin iyi hissettirdiğini bildiğim için durumu yadırgıyordum.

Göğsümün boşluğunda donan buz sarkıtları vardı ve geçen her günle beraber eriyordu. Başta bu sarkıtlar kalbime sertçe saplanarak canımı acıtıyordu ama artık alışmıştım. Çorbayı kaynamaya bırakarak mutfak camına doğru yürüdüm. Gözlerim bulutlu gökyüzüne kaydı. Sabah güneş vardı fakat bir saat içinde bulutların arkasına sığınmıştı. Göğe sıçrayan grilik bugün içimi sıkmıyordu. Hafifçe iç geçirdim. Anlaşılan dünkü sıkıntımın nedeni gökyüzü değil, ruh hâlimdi.

Keşke zihnim düşünmeye ara verse ve beni bu durumdan kurtarsa.

İnsan bazen kendini diğer günlere oranla daha çok değiştirmek istiyordu.

"Nasıl solmuş koskocaman adam." Bakışlarını Fatma ablayı bulduğunda üzüntülü bakışlarıyla karşılaştım, "İçim acıdı onu öyle görünce," dediğinde başımla onayladım.

"Ben de gece öyle görünce çok korktum. Neyse ki iyi."

Derin bir nefes aldı. "İyi tabii, güçlüdür Vural, atlatır bunu da. Üzme kızım sen kendini."

Yanıma gelip kolumu ovduğunda içten bir şekilde gülümsedim. Yüzümdeki ifadeleri duygularımla beraber yitireli yıllar oluyordu ama Fatma abla, onları ustalıkla ortaya çıkarıyordu. O kadar iyi ve tatlı bir kadındı ki ona soğuk davranmak imkânsızdı. Onunla tanışmamı sağladığı için Vural'a minnettardım. Çünkü unuttuğum anne şefkatine ne kadar ihtiyacım olduğunu Fatma ablayla tanışınca anladım. Kalbimdeki annesizlik acısı geçmiyordu belki ama daha az acıtıyordu. Kanayan yaram onun sayesinde kabuk bağlamıştı.

"Üzmem ablam ama sen de üzme."

Ardından dakikalardır kaynayan çorbanın altını kapatmak için ocağa yürüdüm. Kâseye çorbayı doldurduktan sonra birkaç dilim doğranmış ekmeği tepsiye koyup mutfaktan çıktım. Odasına girdiğimde kapıdan çıkan Eser ile karşılaştım.

"Nereye?" diye sorduğumda telefonunu gösterdi.

"Ceyda aradı, beni çağırıyor. Onun yanına gideyim, akşam geleceğim ama bir şey olursa ararsın."

Başımla onayladım. "Tamam," dediğimde, "Huysuz koca oğlan sana emanet," dedi. Gözlerimi devirdiğimde güldü. "İşin zor, şimdiden kolay gelsin. Eser kaçar."

Ardından yanımdan geçip gittiğinde arkasından gülerek baktım. Eser, tanıdığım en komik ve rahat insandı. Hayatı ciddiye almamayı öğrenmişti ve bu onu özgürleştirmişti. Bazen ona fazlasıyla özeniyordum. Dudaklarımın arasından ufak bir nefes alırken aralık kapıdan içeri girdim. Vural yatakta uzanmış elindeki telefonla uğraşıyordu. Kapıyı ayağımla kapattığımda başını kaldırıp bana baktı.

Elimdeki tepsiye bakarken huysuzca, "Canımın istemediğini söylemiştim," dedi.

Onu duymazdan gelerek yatağa doğru yürüdüm. Yatağa oturduğumda, "Doğrul bakalım," dedim.

Oflarken yavaşça doğrulmaya çalıştı. Yüzünü hafifçe buruştururken sırtını yatak başlığına yasladı ve ağzının içinden, "Bu siktiğimin yarası çok acıtıyor," tarzı şeyler homurdandı.

"Akılsız başın cezası işte," dediğimde dik dik yüzüme baktı.

"Yine çenen düştü."

Dudaklarımı bükerken yere baktım. "Yoo, düşmemiş."

İç çekerek, "Hasbinallah," dediğinde, "Bir şey mi dedin?" diye üsteledim.

"Demedim," diye homurdandığında sağ kolu yaralı olduğu için sol eliyle uzandı. Ondan önce davranıp kaşığı aldığımda başını kaldırıp bana baktı. "Versene kızım kaşığı."

Başımı iki yana doğru salladım. "Ben yedireceğim."

"Niye anasını satayım, sakat mı kaldım da haberim yok?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken boğazımı temizledim.

"Hayır ama keyfim ve kahyası öyle istiyor. Hem yaralısın sen." Kaşığı çorbaya batırdım.

"Zeynep, zorlama beni."

Çorba dolu kaşığı dudaklarına doğru götürdüm. "Zorlanamazsın çünkü yaralısın. Unuttun mu?"

Ağzını istemeyerek de olsa açıp çorbayı içti. "Dene de gör, zorlanıyor muyum zorlanmıyor muyum?"

Söylediklerini duymazdan gelerek çorbayı içirmeye devam ettim. Genelde çocuklar haricinde insanlarla pek muhatap olmayı sevmiyordum. Ama Vural ile ilgilenmek çok hoşuma gidiyordu. Bir çocukmuş gibi onu beslerken yaptığı huysuzlukları bile umursamıyordum. Ona bakmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Sanırım ben de onun için bir şeyler yapınca kendimi daha işe yarar hissediyordum.

Sessizlik içinde içirdiğim çorbası bitince ayağa kalktım, tepsiyi komodinin üstüne koyup ilaçlarını aldım. Vural sessizce beni izlerken bardağı ona doğru uzattım. "Şimdi ilaçlarını almalısın."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme oluştu. "Onu da sen içir."

Yüzündeki meydan okumayı görünce gözlerimi kıstım. Böyle bir şeyde geri adım atacağımı düşünmüyor olmalıydı. Yavaşça ilaç paketini alıp bir tane hapı çıkardıktan sonra parmaklarımın arasında

tutarak dudaklarına doğru uzattım. Sessizce ağzını açtığında birden dudakları parmaklarıma kapandı. Bu yaptığı gözlerimi irileştirirken diliyle parmaklarımın arasındaki ilacı aldı ama dilini çekmedi. Parmak uçlarıma dokunan dili içimdeki ateşin fitilini ufak bir temasla ateşlemişti. Parmak uçlarımdan kasıklarıma akın eden elektrik öyle yoğun ve aniydi ki afalladım. Sanki damarlarımın içine kor düşmüştü, kanımı kaynatıyordu. Elimi hızla geri çekerken yüzümü saran kızarıklığa engel olamadım. Boğazımı temizlerken dudaklarında bu defa sinsi bir kıvrılma vardı.

Bilerek yapıyordu, benimle uğraşmak hoşuna gidiyordu.

Boğuk bir sesle, "Diğer ilaçlarını kendin içersin," dedikten sonra tepsiyi alıp ona sırtımı döndüm ve saniyeler içinde odadan tüydüm.

Ona karşı açık ve korkusuzdum fakat beni kendi silahımla vurmasını beklemediğim için hazırlıksız yakalanmıştım. Genelde üstüne giden ben olurdum. Bu defa geri adım atacağını düşünmüştüm ama fena hâlde yanılmıştım. *Vural Alazoğlu, başa çıkması güç bir insandı ve her geçen gün beni daha büyük bir çıkmaza sürüklüyordu...*

8. BÖLÜM
RUHA DOKUNAN KÂBUSLAR

Yatak odasından dışarı kendimi attığımda kalbim göğüs kafesimin içinde davul gibi çalınıyordu. Sık sık aldığım nefeslerden ötürü göğsüm şiddetle inip kalkarken, sağ avucumu kalbimin üstüne yerleştirdim ve derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştım. Başımı iki yana doğru salladım. Bu dengesiz adam benim de dengemi bozuyordu.

Tenime kazıdığı sıcaklığı elimden geldiğince görmezden gelerek mutfağa girdim ve kirli bulaşıkları makineye dizdim. Aklım onda olsa da yapacağım işlerle kendimi meşgul etmeye çalışıyordum.

"Bir kahve içer miyiz?"

Bakışlarım mutfağa giren Fatma ablayı buldu. "Olur ablam, içeriz."

İkimiz de sade ve şekersiz Türk kahvesini çok seviyorduk. Kahveyi hızlıca hazırlarken o da fincanları çıkarıp bana doğru uzattı. "Abla, sen kaç yıldır buradasın?" Bu soruyu aylardır merak ediyordum ama bugüne kadar hiç sormamıştım.

Kahveleri fincana doldururken Fatma abla iç çekti. "On yılı devirdim," dediğinde gözlerim irileşti.

"Öyle mi?"

Başıyla onayladığında koyu kahverengi gözleri uzaklara dalmıştı. "Aslında öğretmendim ben. Sonra bir gün oğlumu ve kocamı..." dedikten sonra kesik bir nefes aldı. "Bir kazada kaybettim."

Sözleri beni derinden yaralarken ellerim titredi. Bu ayrıntıları hiç bilmiyordum. Yüzümdeki kan çekilirken, "Başın sağ olsun, ben bilmiyordum, çok üzgünüm," diye fısıldadım.

Bana acıyla gülümsedi. "Nereden bileceksin sanki güzel kızım?" Masaya karşılıklı oturduğumuzda kahvesinden bir yudum alıp de-

vam etti. "Sonra Oğuz geldi cenazeye, onun ilkokul öğretmeniydim. Geçirdiğim zor süreçte hep yanımda oldu sağ olsun."

Oğuz gerçekten iyi biriydi. Ekibin başıydı, bence en merhametlileri ve stratejik davranan da oydu.

"Sonra?"

"Okulu falan bıraktım tabii ben, her şeyden elimi eteğimi çekmiştim. Oğuz da beni okula dönmeyi ikna edemeyince burayı anlattı, teklif sundu." Kahvenin yanına koyduğum küçük çikolatalardan bir tanc ağzıma atıp acı kahvemi yudumladığımda Fatma abla devam etti. "Yeniden bir yaşam enerjisi gelmişti bana, insanlara yardım etmeyi oldum olası sevmiştim zaten, hemen kabul ettim. İyi ki de etmişim."

İçten bir şekilde gülümserken uzanıp elini tuttum. "İyi ki."

Birlikte biraz daha sohbet ederken Fatma abla boşalan fincanımı çenesiyle gösterdi. "Kapat bakayım fincanını."

Sözleri karşısında kaşlarım havalandı. "Fal bakmayı biliyor musun?" diye sorduğumda güldü.

"Eh işte."

Hemen fincanı ters çevirdim. "Neden daha önce hiç söylemedin?"

Omuz silkerken hafifçe güldü. "Aman, inanmam öyle çok, arada bakarım."

"Fala inanma falsız da kalma diyorsun yani," dediğimde ufak bir kahkaha attı. Fincanın soğumasını beklerken, "Daha önce hiç baktırmamıştım," dedim.

Fatma abla bir süre sonra fincanı alıp açtı. "Bakalım neler çıkacak."

Açıkçası bu tarz şeylere inanmıyordum, bu yüzden ne çıkacağını pek de umursamıyordum.

"Maksat muhabbet olsun ablacığım," derken dirseğimi masaya yasladım. Çenemi avucumun içine aldığımda Fatma ablayı izliyordum. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Hımm, yılan var burada," dediğinde merakla, "Yılan mı?" dedim.

Başıyla onayladı. "Yılan düşmandır." Düşmanım o kadar çoktu ki... Her ne kadar inanmasam da hayatımda yılanların olduğu bilinen bir gerçekti. "İki yol var önünde, biri kapalı biri aydınlık."

Alayla. "Hangisini seçiyorum?" dediğimde onaylamayan gözlerle yüzüme baktı.

"Nereden bileyim ben, kendin seçeceksin, seçtiğinle de yaşayacaksın."

Bu cümle beni nedense derinden etkilemişti. Duruşumu dikleştirirken başımla onayladım. "Hepimiz seçtiğimizle sınanıyoruz."

Yüzünde düşünceli bir ifade oluşurken başıyla onayladı. "Öyle, hangi yolu seçeceğine sen karar vereceksin. Sonuçlarıyla da yine sen yüzleşeceksin." Bazen seçimler fazla ağır olabiliyordu. Sessiz kaldığımda Fatma abla fincanı yaklaştırdı. "At var," dediğinde aval aval yüzüne bakıyordum. Gerçekten böyle şeylerden hiç anlamazdım. Bu saf hâlime bakıp güldü. "At murattır, kısmettir." Benim gibi kısmetsiz birinin falında kısmet çıkması üzerine güldüm. "Evliliğe işarettir."

Gözlerim irileşirken, "Yok artık," diye soludum.

"Ben gördüğümü söylüyorum." Başımı iki yana doğru salladım. Evlilik ve ben, ikisini aynı cümlede kullanınca bile gülesim geliyordu. Ayağa kalkıp fincanı aldım. "Kendin dedin Zeyno, fala inanma falsız da kalma," deyip göz kırptığında fincanları yıkamak için lavaboya götürdüm.

Fatma ablanın da telefonu çaldığı için odasına gitti. Ben de etrafı toparlayıp mutfaktan çıktım. Salona geçtiğimde bakışlarım, dün kitaplıktan aldığım ama okuma fırsatı bulamadığım kitaba takıldı. *Veronika Ölmek İstiyor*'du adı. Gidip onu aldıktan sonra odama çıkmak için merdivenleri tırmandım. Tam kapıyı açacakken önce Vural'a bakmaya karar verdim. Bir kat daha çıkıp yavaşça odasına girdiğimde uyuduğunu gördüm.

Parmak uçlarımda odasına girip ona doğru yürüdüğümde üstünün açıldığını fark ettim. Kitabı komodinin üstüne koyduktan sonra battaniyeyi yavaşça yukarı çektim ve hayranlık dolu gözlerimle onu izledim. Vural'ın çenesi uzun, elmacık kemikleri çıkıktı. Yüz hatları keskin ve sivri, yanakları içe çöküktü, dudakları kalın, gözleri ise... Gözleri çok güzeldi. Her ne kadar ruhsuz baksa da gözleri, bana yeşil yeşil bakınca bütün dayanaklarımı yitirirdim. En çok gözlerine yeniliyordum onun.

Uykuda yüzü gevşemişti, daha huzurlu görünüyordu. Sakallarını normalde kısa keserdi ama birkaç gündür tıraş olmadığı için uzamıştı. Yüzüne dokunmak istesem de bunun onu uyandıracağını bildiğim için bu isteğimi görmezden geldim. Doğrulup kitabı aldıktan sonra odasındaki tekli koltuğa oturdum ve kitabı okumaya başladım.

Kimsenin kimseyi yargılayacak durumu yok. Her insan kendi bilir çektiği acının boyutlarını ya da yaşamında anlamın hepten yok olduğunu.

Kitap daha başında olmasına rağmen beni içine çekmişti. Kadının yaşadığı hisleri öyle gerçekçi anlatılıyordu ki ve cümleler, hedefini şaşırmayan usta bir atıcı gibiydi. Uzun zamandır kitap okumadığım için kendime kızmaya başladım. Lise zamanlarında uzaktan eğitim olduğu için sadece bazı hafta sonları ve sınav zamanı evden çıkabiliyordum. O zamanlar kütüphaneye gidip kitaplar alırdım ve evde kimseye göstermeden okumaya çalışırdım. Daha sonra yengem fark etmiş ve amcama söylemekle tehdit etmişti. Çünkü onlara göre kitaplar, akıl karıştıran şeytanlardı ve boş hayallere kapılmama neden olacaktı. Bu yüzden tek kaçış noktamdan da koparılmıştım. Şimdi korkusuzca bir şeyler okumak benim için büyük bir şeydi. Keşke daha önce okusaydım diye iç geçirirken kitaba döndüm.

... hayalleri unutup yaşamı olduğu gibi kabullenmek daha iyi, daha kolay.

Kitabı bu derece anlamak ve hissetmek canımı acıtıyordu. Bu yüzden kapağını kapatıp biraz ara vermeye karar vermiştim ki Vural'ın sayıklamalarını duydum. Ona baktığımda yüzünü buruşturmuş, "Hayır," diye mırıldanıyordu. Yerimden kalkıp ona doğru yürüdüğümde göğsü şiddetle inip kalkıyordu. "Çok küçük, çok," diye sayıklamaya başladı.

Ne dediğini anlamıyordum ama sesindeki yoğun acı, sert bir dalga gibi kalbime çarptı. Yüzü ve göğsü ter içinde kalmıştı. Dudakları kupkuru ve beyazlamış, teni ise iyice solmuştu. Endişelenirken, "Vural," diye seslendim.

"Emre!" diye kükreyerek uyandığında geriye doğru sıçradım. Gözleri irice açılmış, nefes nefese kalmış bir şekilde tavana bakı-

yordu. Göğsü öyle hızlı yükseliyordu ki dikişlerinin patlayacağından korktum.

Kısık bir sesle, "Vural," dediğimde odaksız bakan gözleri anında beni buldu, göz bebekleri irileşmişti. Yanına doğru yürüdüğümde kaşları çatıldı. Gözlerini kapatınca, "İyi misin?" diye sordum. Sessiz kaldığında yatağın kenarına ilişip yavaşça oturdum. Rüyasında ne gördüğünü bilmiyordum ama onu bu kadar etkileyen şeyin acısını kalbimde hissedebiliyordum. Elimi terden ıslanan siyah, yumuşak saçlarına yerleştirip yavaşça okşadım. Gözlerini daha sıkı kapattı. Sürekli kâbus gören bir insan olduğum için onu anlıyordum. Çoğu gece gerçeğin kılığına giren kâbuslar, uykumun ve huzurumun celladı olurdu.

Yavaşça saçlarını okşadığımda, "Sana sarılmamı ister misin?" diye sordum. Başka ne yapacağımı bilmiyordum, tek istediğim ona iyi gelmekti. Vural, kâbus gördüğüm gecelerde bana sarılsa iyi hissederdim. Sessiz kalmaya devam ettiğinde ona doğru eğildim. Sağlam olan tarafına uzanarak kollarımı boynuna doladım. Şiddetli nefesleri devam ettiği için göğsü hızla inip kalkıyordu. Yumuşak göğüslerim sert bedenine temas ederken kalbinin atışlarını hissettim. Öyle şiddetli atıyordu ki sanki kafese kapatılmış bir kuşun çırpınışları gibiydi. Başımı boynuna doğru çevirip dudaklarımı soba gibi yanan tenine bastırdım. Bedeni kasılsa da tepki vermediğinde, "Geçti," diye fısıldadım. "Geçti, buradasın," diye tekrarladığımda iç çekti.

Sertçe, "Geçmedi," diye itiraz ettiğinde sesi yeni uyandığı için boğuktu. "Hiçbir zaman geçmeyecek." Sözlerindeki katı inanç, ruhuma bir çentik attı.

Haklıydı. Yaşananlar hiçbir zaman geçmiyordu. Geçen tek şey zamandı. Zaman anıların acı tadını hafifletse de onlar hep oradaydı ve buldukları ilk fırsatta üstümüze çöküyordu. Ya o günleri hatırlatan bir anı ya da bir rüya, o kapıyı aralamaya ve karabasanları serbest bırakmaya yetiyordu.

"Keşke geçse," diye fısıldadığımda, sağlam kolunu belime doladı ve bana sıkıca sarıldı.

Nerede olduğunu hatırlamak istediğini bildiğim için hareketsizce durdum. Yüzünü saçlarıma yasladığında titrek ve düzensiz nefes

seslerini işittim. Ağlıyordu. *Ne yaşadığını bilmeyi o kadar çok istedim ki...* Onu neyin böyle yıktığını, sokağındaki lambaları kimin patlattığını ve onu karanlığa hapsettiğini...

Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında daha sıkı sarıldım. Keşke elimde olsaydı da yüreğine işleyen tüm acıları, ruhuna dokunan tüm kâbusları ondan söküp atabilseydim. Dudaklarımı tekrar tenine bastırdım ve sessizce ağlamaya devam ettim.

Hayat bize iyi davranmamış, ruhumuzda kapanmayacak yaralar açmıştı.

Zaman, bu defa acılarımızı sırtına yükleyerek geçiyordu. İkimiz de sessiz kalırken karşımda hep dağ gibi güçlü duran adamın, kollarımda yıkılışını izledim. Yaşadığı acı, ondan büyüktü. Hayat bazen boyumuzu aşacak acıları yüklüyordu bize. Niye bu kadar acımasızdı? *Keşke biraz da olsa acısaydı...*

Bir süre sonra hareketsiz kaldığında yavaşça geri çekildim. Uzun, düz saçlarım göğsüne dökülüyordu.

Gözlerini kapatmış, başını yan tarafa doğru çevirmişti. Uyumadığını biliyordum, elimi yavaşça yanağına yerleştirip yanağını okşadığımda belime dolanan kolunu çekti. Yokluğunu hisseden tenim sızlasa da bir şey demedim.

"Keşke," diye fısıldadığımda sesim ağladığım için boğuktu. "Tüm kötü yaşanmışlıklarını unutturabilsem sana."

Tepkisiz kalmaya devam ettiğinde çenesindeki kasları dalgalandı. Alnımı yanağına bastırdım ve gözlerimi sıkıca yumdum.

Geçsin, bir gün geçsin...

Kısık sesle, "Zeynep," dediğinde burnumdan bir nefes aldım ve kokusunu içime çektim. "Gitsene, yalnız kalayım biraz." Canım acısa da belli etmedim.

Niye hep en zorunu istiyordu bu adam benden?

Sevme diyordu, isteme diyordu, git diyordu... Tüm bunları yapmak kolay mı sanıyordu gerçekten?

Alt dudağımı dişlerimin arasında ezerken boğazıma düğümlenen sözlerini gidermek için yutkundum. Ardından önce ellerimi çektim teninden, sonra bedenimi. Yavaşça doğruldum ve istemeyerek de olsa ayağa kalktım. Gitmek istemiyordum, tek istediğim onunla kalmak ve acısına ortak olmaktı.

Ama birinin acınıza ortak olması için sizin izin vermeniz gerekiyordu.

Vural ise beni istemekten korkuyordu. Ona iyi gelmemden korktuğunu gözlerinde görebiliyordum. Bir yanım onu anladığı için isteğine saygı duymak dışında bir şey yapamadım. Yavaşça yanından ayrıldım ve iki gün boyunca bir daha yanına gitmedim.

"Abla, Vural nasıl?"

Televizyonda izlediği Esra Erol'un programından gözlerini ayıran Fatma abla bana baktı.

"Git kendin bak, hemen üst katta."

Gözlerim kısılırken dik dik yüzüne baktım. O günden beri yanına gitmemiştim, bana git dedikten sonra bunu yapacak gücü kendimde bulamıyordum.

"Abla ya, söyle işte."

Omuz silkerken çekirdeğini çitlemeye geri döndü. "Bana ne ayol, sürekli tartışmayın siz de. Huysuz çocuklar gibisiniz."

Allah'ım bu kadın neden bu kadar fenaydı? Aramızda ufak bir gerginlik dahi olsa hemen fark ediyordu. Suratımı asarken kucağımdaki yastığa sarılıp televizyona baktım. Kaşlarım çatılırken olayı anlamaya çalıştım ama o kadar karışık bir mevzuydu ki beynim yandı.

"Abla, sen nasıl izliyorsun bunları? Kimin karısı kime kaçmış, kim kimden hamile?"

"Ay dur, çok heyecanlı, kadının kocası stüdyoya geliyor."

Kaşlarım havalanırken daha fazla katlanamayacaktım. Yavaşça ayağa kalkıp mutfağa doğru süzüldüm. Benim kafam böyle karışık olayları almıyordu anlaşılan. Büyük bir bardak su eşliğinde ağrı kesici aldım. Bütün gece uyumadığım için başım çok fena ağrıyordu. Mutfaktan çıktığımda yorgunca odama gitmek için merdivenleri tırmandım. Aklım aslında Vural'daydı. Yanına gidip gitmemek arasında tereddütteydim. Bir an merdivenlere yönelsem de gitmemi isteyen sesi kulaklarımda yankılandı. Tırnaklarımı avuç içime sapladım.

Bu kelimeyi hâlâ aşamamıştım. Bir an bana sarılmıştı, bir sonraki an ise git demişti. Burnumdan ufak bir nefes alırken kendi oda-

ma dönüp içeri girdim. Uykum vardı, başım ağrıyordu ve ruh hâlim çok kötüydü. Onun yanına gidip huysuz tavırlarını çekecek durumda değildim, bu yüzden uyumaya karar verdim. Saat daha yedi bile değildi ama gözlerim yanıyordu. Bu yüzden üstümdeki kıyafetleri çıkarıp giysi dolabını açtım.

Elbise şeklinde olan siyah, penye geceliğimi giydikten sonra bağladığım saçlarımı açtım. Şakaklarımı ovalarken bakışlarım aynaya kaydı. Her zaman bu tarz gecelik ve süslü iç çamaşırlarına ilgim olmuştu. Fakat bunları giyecek ortamım hiç olmamıştı. Amcamların evinde hep bol ve geniş şeyler giyerdim, ona rağmen amcam laf ederdi.

Burada yaşamaya başladıktan sonra tekrar babamdan kalan maaşımı almaya başlamıştım. Bana özel odada istediğim şeyleri giyebiliyordum ve bu çok hoşuma gidiyordu. Üstümdeki gecelik ip askılı, sade bir modeldi. Bacaklarım uzun olduğu için boyu uyluklarıma geliyordu. Sırtımı aynaya dönüp yatağıma doğru yürüdüm. Yorganı kaldırıp yatağımın içine girdiğimde bedenim sızladı. Çok yorgun ve bitkin hissediyordum. Şakaklarıma masaj yapmaya devam ederken sağ tarafa döndüm. Yarım saat içinde ilaç etkisini gösterirken iki günün sonunda deliksiz bir uykuya dalmıştım.

Gözlerimi aniden araladığımda bakışlarım komodinin üstündeki dijital saate kaydı. Saat gecenin ikisini gösteriyordu. Neden uyandığımı anlayamadığım için kafam karışık bir şekilde doğrulduğumda ağzımın kupkuru olduğunu fark ettim. Komodinin yanına su koymak gibi bir huyum olmadığından mutfağa inmem gerekiyordu. Yataktan çıkıp kapıya doğru yürüdüğümde yarı uyku hâlindeydim. Sabahlığımı giyip kuşağını sıkıca bağladım ve merdivenlerden indim. Mutfağa girip büyük bir bardak su içtikten sonra çok daha iyi hissediyordum.

Tekrar merdivenlerden çıktığımda bakışlarım üst kata kaydı. Bu saatte Vural uyuyor olmalıydı, kendime engel olamadan üst kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başladım. İki gündür görmemiştim

deli ve deli gibi merak ediyordum. Dün gece ateşi çıktığını söylemişti Fatma abla, şimdi de çıkmış olabilirdi.

Merdivenleri hızlıca çıktıktan sonra kapısına doğru yürüdüm. Yarı açıktı kapısı, muhtemelen Fatma abla çıkarken açık unutmuştu. Öyle huyları vardı çünkü. Yavaşça içeri süzüldüğümde odayı sadece ay ışığı aydınlatıyordu. Vural yatakta sırtüstü bir şekilde uyuyordu ve göğsü çıplaktı. Yanına gidip elimi yavaşça alnına doğru uzattığımda teninin sıcak olduğunu fark ettim. Hafif bir ateşi vardı ya da teni hep böyleydi.

Uyanmasını istemediğim için elimi dikkatli bir şekilde geri çektim. Tam arkamı döneceğim sırada eli bileğime dolandı. Yüzümü buruşturdum, muhtemelen odaya girdiğim ilk an uyanmış olmalıydı. Ona doğru döndüğümde Vural da oturur pozisyona geçti.

"Hırsız gibi odama mı girmeye başladın?"

Gözlerimi devirirken karanlığa alışan gözlerim yüz hatlarını daha iyi seçiyordu. "Ne hırsızı Vural, abartma. Sadece ateşin var mı yok mu ona bakmaya geldim."

Uzanıp komodinin üstündeki lambayı açarken hâlâ bileğimi tutuyordu. "Ondan mı kaçar gibi gidiyordun?"

Gözlerim ani ışık karşısında kısıldı. "Yok öyle bir şey, ateşin olmadığını fark edince seni uyandırmadan çıkmak istedim sadece." Bana inanmayan gözlerle baktığında bakışlarımı kaçırdım. Bana git dedikten sonra odasına geldiğimi görmesin diye kaçıyordum, hem gecenin bu saati onunla uğraşacak enerjiyi de kendimde bulamamıştım ama yakalanmıştım işte. Bileğimi çekerken, "Neyse, odama gideyim ben," dedim. Fakat bileğimi bırakmadı. Kaşlarım havalanırken yüzüne baktığımda ifadesiz gözlerle yüzüme bakıyordu. Bakışları yüzümden aşağı indi, üstümdeki geceliğe baktı, özellikle çıplak bacaklarımda fazla oyalandı. Sabahlık giydiğim için kendimi içten içe kutlasam da gözleri öyle yakıcı bakıyordu ki sanki karşısında çıplaktım. Kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum.

Tekrar kolumu çektiğimde, "Bıraksana," diye söylendim. Tam o sırada beni aniden kendine doğru çekti. Gözlerim irileşirken kısık bir çığlık attım ve tam kucağına düştüm. "N'apıyorsun be manyak herif?" diye cırladığımda öfkeyle soludu.

Gözleri kor gibi yanıyordu. Dişlerinin arasından, "Manyak ettin sen beni!" diye parladı. Boştaki eliyle çeneme uzanıp iki parmağının arasına aldı, yüzümü yüzüne doğru kaldırdı. Sıcak nefesi aralık dudaklarıma çarparken kısık çıkan boğuk sesiyle devam etti. "Bütün direncimi siktin attın!"

Gözlerimi kırpıştırırken ani itirafı karşısında afallamıştım. "D-Düzgün konuş," deyip kalkmaya çalıştım. "Hiçbir şey de yapmıyorum ben." Bileğimdeki eli ânında belime kaydı ve kalkmamı engellemek için sıkıca tuttu. "Bıraksana ya," diye söylendim.

"Gecenin bu saatinde odama girerken beni zorlayacağını hiç mi düşünmedin mi?" dedikten sonra gözleri bedenime kaydı. Tenim alev alev yanıyordu. Tok sesiyle, "Ya da sonuçlarını?" diye cümlesini bitirdiğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Kaşları hafifçe çatıldığında kalın dudakları, alaylı bir şekilde kıvrıldı. "Hem benim için-"

Cümlesini bitirmesine izin vermedim çünkü ima ettiği şeyler sonrasında, öfkem içimde bir saman gibi alevlendi. Elimi kaldırıp hızlıca yanağına indirdiğimde ikimiz de irkildik. Bu yaptığımı en az onun kadar ben de beklemiyordum. Hiçbir zaman şiddet yanlısı bir insan olmamıştım ama beni öyle çok kışkırtmıştı ki kendime engel olamamıştım. Beni öfkelendirmek istemiş ve amacına ulaşmıştı. Şaşkınca yana doğru savrulan yüzüne bakarken pişmanlık çok hızlı bir şekilde içime düşmüştü. "Ben," dedim fakat cümlemi tamamlayamadım.

Yüzünü bana doğru çevirip beni hızlıca kendine doğru çekti ve dudakları dudaklarıma kapandı. Az önce ona tokat atmıştım, bir sonraki an ise dudaklarım dudaklarının arasındaydı ve beni öpüyordu. Bir an şaşırdığım için tepkisiz kalsam da ona olan bağımlılığım bazen beni bile aşıyordu. İçimdeki öfke boyut değiştirdi. Sadece saniyeler içinde karşılık vermeye başladığımda öpüşmeye başladık.

Hızlı aldığım nefeslerden ötürü göğsüm, çıplak göğsüyle temas ederken ellerimi ensesine yerleştirdim. Vural, bir bacağımı tutup diğer tarafa doğru çekince üstünde oturuyordum. Dili aralık dudaklarımın arasına sızarken başımı yana doğru eğdim. İlk defa âşık olduğum adamla gerçekleştirdiğim ilk öpücüğüm, kalbimi tutuşturuyordu.

Belimdeki ellerinden biri kalçama kaydığında beni iyice kucağına doğru çekti. Bu sayede beni isteyen sertliğini en özel bölgemde

hissedebiliyordum. İçime dolan arzu beni kıskıvrak yakalarken bedenim ihtiyaçla dolmuş sızlıyordu. Diğer elini bacağıma yerleştirince oturduğum için sıyrılan geceliğimi iyice yukarı iteledi.

Kalbim o kadar şişmişti ki göğüs kafesime sığmıyordu. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum, duramıyordum. Sadece hissediyordum, sevdiğim adam her yanıma sızmış ve beni kendinden hariç her şeye kör etmişti. Yanlış ve doğru iç içe geçmişti, birbirlerinden ayıramıyordum. Parmakları bacaklarımda dolaşırken kalçamı kavrayan eli tutuşunu sıkılaştırdı. Dilimi kavrayıp sertçe emdiğinde ufak bir inleme dudaklarımdan döküldü.

Göğsüm göğsüyle bütünleşmiş ihtiyaçla yanarken tatlı bir ağırlıkla sızlıyordu. Tadı damağıma yayılmış, beni kendimden geçirmişti. Parmaklarım usulca ensesindeki saçlara doğru kaydı ve yavaşça avuçlayıp onu kendime doğru çektim. Arafta kalan zihnim olanları kavrayamıyordu, her şey bir hayal ânı gibiydi. İnanması güç şeyleri yaşayan bedenim, Vural'ın sert bedeniyle bütünleşmişti. Eli, iç çamaşırımın ağına kaydığında bir an durdum. Yaptığımız şeyin büyüklüğü beni sarsarken elimi elinin üstüne yerleştirdim. Devam etmesini mi yoksa durmasını mı istiyordum? Bunun cevabını verme fırsatım olmadı çünkü içinde bulunduğumuz andan sıyrılan Vural, aniden durdu.

Büyülü anlar bitmiş, gerçek bizi içine çekmişti.

Başladığı hızda geri çekildik. Tutkudan kararan yeşil gözlerine, şimdi şaşkınlık sıçramıştı. Geniş göğsü körük gibi inip kalkarken bakışlarım aralık dudaklarına kaydı. Öpüştüğümüz için şişmiş ve kızarmıştı. Muhtemelen benim dudaklarım gibi...

Yüzüme yayılan kızarıklık eşliğinde bir an sadece birbirimize bakmaktan öteye gidemedik. İkimizin dudakları da mühür yemiş gibi suspus olmuştu. Gözlerini yuman Vural, derin bir nefes aldığında ellerini geri çekti. "Ben özür dilerim, tutamadım kendimi," diye fısıldadı.

Avuçlarımı gevşetip saçlarını serbest bıraktıktan sonra ellerimi geri çektim. Sesindeki pişmanlık içime oturmuştu. O sırada çelik gibi sert bakan gözlerini açıp gözlerime baktığında tutku yerini gerçekle değiştirmişti. Tenim saniyeler içinde buz keserken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme yeşerdi.

"Yine, git diyeceksin," diye fısıldadım. Başıyla onayladığında alt dudağımı sertçe ısırdım. "Zaten başka bir kelime bilmezsin sen." Sesim suçlayıcı bir tondaydı çünkü yine kalbimi kırmıştı. Hışımla geri çekildiğimde onu göğsünden iteleyip, "Korkak," diye patladım. *Sevmeye cesaret edemeyen korkak herifin tekine vermiştim kalbimi.* Ayağa kalktığımda tekrar kolumu tuttu.

"Bana bak." Ruhsuz gözlerine öfkeyle baktım. "Bu boktan hayatıma belirsiz bir macera katamam, anlıyor musun?"

Alayla gülerken diğer elimle sağlam göğsüne vurdum. "Anlamıyorum!" Elimi çekip geri adım atarken parmağımı kafama bastırdım. "Senin gibi bir dengesizi anlayamıyorum, kafam basmıyor benim. Kusura bakma."

Ardından cevap vermesini beklemeden kapıyı çarpıp çıktım odasından. Odama girdiğimde bedenim öfkeyle titriyor, cayır cayır yanıyordu. Bazen o kadar öküz olabiliyordu ki onu ellerimle boğmak istiyordum ama aynı zamanda çok seviyordum.

Kendime de öfkelenirken yatağın üstündeki yastığı cama fırlattım. Ne vardı sanki odasına gittim? Boş bir çuval gibi yatağa çöktüm. Öfke de bedenimden ayrılınca bomboş hissetmeye başlamıştım. Beni kızdırmış, ona tokat atmama neden olmuş, sormasında da sarıp sarmalayarak öpmüştü. Hem de ne öpmek! Kitaplarda anlatılan kelebeklerin varlığını kanıtlamıştı. İçimde hâlâ bastıramadığım kıpırtılar da onların izleriydi.

Ona tokat attığım elimi dudaklarıma bastırdığımda iç çektim. İlk öpücüğümü onunla yaşayacağımı hep hayal ederdim ama bu şartlar altında olacağını hiç düşünmemiştim. Hoş, Vural gibi birini severken başka türlüsü mümkün değildi. Başımı iki yana doğru sallarken başımı yorgunca yatağa yasladım ve gözlerimi yumdum.

Sabaha kadar, yaşadığım kısacık anı defalarca yaşadım. Sabah erken saatlerde daha fazla odamda duramayacağım için üstümü değiştirip aşağı indim. Ev fazla sessizdi. Kahvaltı hazırlarken Fatma abla mutfağa geldi.

"Bu deli oğlan nereye gitmiş?"

Sorusunu duyunca ona döndüm. "Vural mı?"

Sorum üzerine kıs kıs güldü. "Başka deli oğlan mı var sanki?"

Haklıydı. "Odasında değil mi?"

"Yine, git diyeceksin," diye fısıldadım. Başıyla onayladığında alt dudağımı sertçe ısırdım. "Zaten başka bir kelime bilmezsin sen." Sesim suçlayıcı bir tondaydı çünkü yine kalbimi kırmıştı. Hışımla geri çekildiğimde onu göğsünden iteleyip, "Korkak," diye patladım. *Sevmeye cesaret edemeyen korkak herifin tekine vermiştim kalbimi.* Ayağa kalktığımda tekrar kolumu tuttu.

"Bana bak." Ruhsuz gözlerine öfkeyle baktım. "Bu boktan hayatıma belirsiz bir macera katamam, anlıyor musun?"

Alayla gülerken diğer elimle sağlam göğsüne vurdum. "Anlamıyorum!" Elimi çekip geri adım atarken parmağımı kafama bastırdım. "Senin gibi bir dengesizi anlayamıyorum, kafam basmıyor benim. Kusura bakma."

Ardından cevap vermesini beklemeden kapıyı çarpıp çıktım odasından. Odama girdiğimde bedenim öfkeyle titriyor, cayır cayır yanıyordu. Bazen o kadar öküz olabiliyordu ki onu ellerimle boğmak istiyordum ama aynı zamanda çok seviyordum.

Kendime de öfkelenirken yatağın üstündeki yastığı cama fırlattım. Ne vardı sanki odasına gittim? Boş bir çuval gibi yatağa çöktüm. Öfke de bedenimden ayrılınca bomboş hissetmeye başlamıştım. Beni kızdırmış, ona tokat atmama neden olmuş, sormasında da sarıp sarmalayarak öpmüştü. Hem de ne öpmek! Kitaplarda anlatılan kelebeklerin varlığını kanıtlamıştı. İçimde hâlâ bastıramadığım kıpırtılar da onların izleriydi.

Ona tokat attığım elimi dudaklarıma bastırdığımda iç çektim. İlk öpücüğümü onunla yaşayacağımı hep hayal ederdim ama bu şartlar altında olacağını hiç düşünmemiştim. Hoş, Vural gibi birini severken başka türlüsü mümkün değildi. Başımı iki yana doğru sallarken başımı yorgunca yatağa yasladım ve gözlerimi yumdum.

Sabaha kadar, yaşadığım kısacık anı defalarca yaşadım. Sabah erken saatlerde daha fazla odamda duramayacağım için üstümü değiştirip aşağı indim. Ev fazla sessizdi. Kahvaltı hazırlarken Fatma abla mutfağa geldi.

"Bu deli oğlan nereye gitmiş?"

Sorusunu duyunca ona döndüm. "Vural mı?"

Sorum üzerine kıs kıs güldü. "Başka deli oğlan mı var sanki?"

Haklıydı. "Odasında değil mi?"

"Yok, Ecer'i arayayım." Tezgâhı sıkıca tutarken dişlerimin arasından nefes aldım. Kaçıp gitmek tam da ona göre bir hareketti. İçimde kaynayan öfkeyi bastırmak için derin bir nefes aldım. "Daha dikişleri iyileşmeden nereye gitti? Ecer de cevap vermiyor."

Kuru bir sesle, "Evine gitmiştir," diye homurdandığımda Fatma abla bana döndü.

"Yoksa yine kavga mı ettiniz?"

Çeşmeyi açıp domatesleri yıkamaya başladım. "Yoo, ne münasebet?"

Domatesleri doğramaya başladığımda, "Tabii canım, kesin etmemişsinizdir," diye söylendi.

Duymazdan gelerek tabağı masaya koydum. İştahım kaçmış olsa da oturup zorla bir şeyler yedim ve her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştım. Fatma ablanın telefonu çalarken, Kürşat kahvaltı yapmak için eve geldi.

"Hoş geldin, Kürşat."

Kürşat fazla uzun boyu ve heybetli cüssesiyle hayatımda gördüğüm en iri yarı adamdı. Başta ondan çok korkmuştum. Şimdi ise bana güven veriyordu. Genelde dışarı çıktığım zamanlar bana eşlik ederdi. Abi sevgisi bilmezdim ben, bu eve gelene kadar. Şimdi hepsi bir yerde abim gibiydiler. Karşıma oturduğunda Fatma abla telefonu kapatıp masaya geldi.

"Evine gitmiş."

Kürşat yumurtasını yerken, "Vural, gece üç gibi çıktı," dedi. Çatalımı sertçe peynire sapladım.

"Yine niye delirdi Allah bilir."

Fatma abla masaya otururken sessizce yemeğini yemeye başladı. Şekersiz çayımı içerken ağzımı bıçak açmıyordu. Kürşat bana bakıp, "Keyifsiz misin bugün?" diye sorduğunda omuz silktim. Daha fazla yemek de yemeyeceğim için boşalan bardağı masaya koydum.

"Size afiyet olsun, ben etrafı toplayayım."

Ardından mutfaktan çıkıp üst kata yöneldim. Odasına çıktığımda öfkem katlanarak çoğaldı. İlaçlarını bile almadan gitmişti. "Hasbinallah," diye söylenirken yatağına kaydı bakışlarım. Çok değil, birkaç saat önce bir soluğum soluğuna karışıyordu. Yavaşça yatağa oturup yastığını kucağıma aldım, burnuma yaklaştırırken kokusunu

içime çektim. Gözlerime dolan yaşları engellemek için kendimi sıksam da nafileydi. Gözlerimi kapatıp yüzümü yastığa gömdüm.

Ona duyduğum hisler nasıl bu kadar kuvvetli olurdu, aklım almıyordu. Kendimi gurursuz gibi hissetmeme neden oluyordu. Fakat tam vazgeçeceğim sırada öyle bir şey yapıyordu ki kendimi yine onun ağında buluyordum. *Kimse kimseyi bu kadar çok sevmemeli...*

Kokusunu solumaya devam ederken odanın kapısı açıldı. Yastığı bıraksam da gözlerimdeki yaşları gizleyemedim. Fatma abla yanıma gelip sessizce oturdu. İkimiz de tek kelime etmeden Vural'ın yatağında otururken uzanıp elimi sıcak avuçlarının içine aldı.

"Bu koca adamların hepsi oğlum gibidir. Hepsini tanırım, acılarını bilirim." Burnumu çektiğimde sessizliğimi koruyordum. "Ama sorsan en büyük acı hangisininki diye, Vural derim."

Başımı ona doğru çevirdim. "Sen biliyor musun nedenini?"

Başını ağır ağır salladığında kahverengi gözlerine hüzün çökmüştü. "Biliyorum, ciğerini pare pare ettiler onun." Gözlerimdeki yaşlar daha hızlı aktı. Fatma abla da ağlarken yüzüme baktı. "Dedim ya sana, sen yüreğini sevmesi en zor olana verdin."

Omuzlarım hıçkırıklarımdan ötürü sarsılmaya başladı. "Ne yaşadı?" diye sorduğumda sesim kesik kesikti.

Fatma abla beni göğsüne yaslayıp saçlarımı okşamaya başladı. "Ben anlatamam ama sabret. Bir kere donan bir yürek öyle hemen ısınmaz."

Alt dudağımı ısırdım. "Ya benim yüreğim?"

Hafifçe güldü. "Bir kere yüreğe kor düşünce de öyle kolay sönmez."

Keşke yüreğimdeki koru, onun donmuş kalbine düşürebilseydim.

"Sabret, Zeynep'im."

Fatma ablanın göğsünde usul usul ağladığımda saçlarımı okşayıp acıma ortak oldu. Kollarında anne şefkatini tattığım ilk kadındı. Bu yüzden acımı da sevincimi de gizleyemiyordum ondan. Benim için yeri farklıydı, kısa bir sürede böyle bir bağ kurmamıza şaşırıyor olsam da mutluydum. Bir süre sonra odadan çıktığımızda duş alıp üstümü değiştirdim. Daha iyi hissederken garip bir sakinlik gelmişti.

Ağlamak ve Fatma ablayla konuşmak iyi gelmişti. Saçlarımı tararken komodinin üstünde duran telefonumu alıp Eser'i aradım. İkinci çalışta, "N'aber Zeyno, nasılsın?" diye açtı.

"İyiyim Eser, sen nasılsın, neredesin?"

"Vural'dan şimdi çıktım."

Adını duyunca anında dikleştim. "Durumu nasıl?"

"İyi iyi, domuz gibi."

Sözlerini duyunca gülmeye başladım. "Arkadaşın olacak o domuz, ilaçlarını unutmuş."

"Ondan ağrısı vardı."

Kaşlarım çatıldı. "Ağrısı mı var?"

"Kabul etmiyor ama var belli."

"Ya sabır," diye söylenirken ufak bir nefes aldım. "Gelip ilaçlarını götürsene."

"Akşama doğru gelirim."

Ardından vedalaşıp telefonu kapattığında, başımı iki yana doğru salladım. Eser'in gelmesini beklerken evi bir güzel temizlemiştim. Burada kaldığım süre boyunca pek fazla harcamam olmadığı için babamdan kalan maaşımı biriktirme şansım oluyordu. Bir gün topladığım paralarla kendime ait olan bir eve çıkmayı her şeyden çok istiyordum ama şu an için mümkün değildi. Bir zamanlar içine düştüğüm çete tamamen yok olmadan ve amcamlar yakalanmadan olmazdı. Yine de hayalini kurmadan edemiyordum. Biraz geç kalsam da üniversiteye gitmeyi çok istiyordum. İstediğim çok şey vardı ama zamanı da vardı. Sabretmem gerektiğinin bilincindeydim.

Akşam olduğunda yorgunca kanepeye çökmüştüm ki kapı çaldı. Ayağa kalkıp kapıya koştuğumda gelen kişinin Eser olduğunu biliyordum.

İçeri girerken yanağımı sıktı. "Merhaba."

"Hoş geldin."

Montunu çıkarmadan, "Emaneti almaya geldim," dediğinde güldüm.

"Gel otur, sıcak bir şeyler iç."

Başını iki yana doğru salladı. "Ya Vural meyhaneye gitmiş, ona uğrayıp ilaçları bıraktıktan sonra Ceyda'yı yemeğe çıkaracağım, vaktim yok."

Kaşlarım havalanırken, "Vural meyhanede mi?" diye sordum. Bu yaralı hâliyle ne işi vardı orada?

Başıyla onayladı. "Her zamanki mekânı."

"Ama yaralı?" diye soluduğumda Eser güldü.

"Bu kaçıncı yarası be Zeyno, alışık o." Ama ben alışık değildim. Uzanıp montumu alıp giydiğimde Eser şaşkınca bana bakıyordu. "Hayırdır?"

"Ben de geliyorum. İlaçlarını ben vereceğim."

Başını şiddetle iki yana doğru salladı. "Salma şu delinin sesini bana."

Gözlerimi kısarken dik durdum. Boyu bir seksen beş civarı olan bir adam karşısında ne kadar uzun durabileceksem o kadar durmayı amaçlıyordum.

"Benim mi çenemi çekmek istiyorsun?"

Başını geriye atıp ofladı. "Allah'ım, nedir benim bunlardan çektiğim? Yazık değil mi Eser kuluna?"

Bir tane omzuna patlattım. "Çok konuşma da çıkalım."

"Hayırdır kızım nereye?"

Fatma ablaya döndüm. "İlaçları vermeye ben gideceğim."

Fatma abla kıs kıs güldü. "Git git tabii. İhmal etme yarini."

Sözleri üzerine yanaklarım kızarırken, "Abla ya," diye söylendim.

"Ya bana ne, ben niye götürüyorum?"

Eser'e dik dik baktım. "Kalkar tek başıma giderim. O zaman görürsün."

Bu sözlerim üzerine el mecbur kabul etti ve beraber evden çıktık. Soğuk hava karşısında dişlerim birbirine vururken hızlıca arabaya bindim. Eser de binip ısıtıcıyı açtıktan sonra arabayı çalıştı.

"Vural belamı sikecek," diye homurdandığında kıkırdadım.

"Korktun mu sen?"

Sözlerimi duyunca yan yan bana baktı. "Ne korkacağım kızım?" diye diklense de korktuğunu biliyordum. Pis pis sırıttığımda telefonu çaldı. "Aha Ceyda arıyor, şimdi nerede kaldın diye beynimi yiyecek." Ceyda çok garip bir kız olduğu için sessiz kaldım. Fakat Eser bakışlarımı yakalamış olmalı ki hafifçe güldü. "Onun neden bu kadar soğuk olduğunu ve benim buna rağmen onu nasıl bu kadar sevdiğimi merak ediyorsun değil mi?"

Gözlerim irileşirken. "Hayır canım, ne haddime?" diye itiraz ettim.

"Yeme beni kızım, tanıyorum seni." Sessiz kaldığımda Eser konuşmaya devam etti. "Sizin yanınızda öyle gıcıklık yapar ama özünde çok tatlıdır. Yalnız büyümek zorunda kaldığı için çok sert."

Bunu beklemiyordum işte. "Yalnız mı?"

Başıyla onayladı. "Yetimhane kızı ve bir arkadaşı bile yokmuş." Hafifçe güldüğünde yüzündeki şefkat yüreğime dokundu. "Ben hayatına girene kadar kimsesi yoktu." İç çekerken, "Ondan bu kadar düşkün bana," dedi. Ceyda'yı şimdi daha iyi anlıyordum. Eser'in etrafı kalabalıktı ama o yalnız başına kalan biriydi. Eser'i bu kadar çok kişiyle paylaşmak onun için kolay olmamalıydı. "Öyle işte."

"Sen çok iyi bir insansın."

Güldü. "Âşığım âşık. Az peşinden koşmadım hanımefendinin."

Ben de gülmeye başlamıştım. Uzanıp radyodan bir şarkı açtığında bakışlarım cama kaydı. Her yer karanlık olduğu için etrafı göremiyordum. Başımı cama yasladım, akşam yolculuklarını seviyordum. Beni rahatlatıyordu. Yol akıp giderken yaklaşık yarım saatin sonunda araba nihayet durdu.

Eser eliyle, 'İskender'in Yeri' yazan tabelayı gösterdi.

"Oraya gideceksin, seninki içeride."

Başımla onaylarken ilaç poşetini alıp arabadan çıktım. Sıcak havanın ardından soğuk havaya adım atınca bedenim titredi. Boştaki elimi cebime koyup hızlı adımlarla mekâna yürüdüm. Kapıyı açıp girdiğimde yüzüme sıcak hava çarptı. Kapıyı arkamdan kapatınca bakışlarım etrafta gezindi. Orta masada duran kırklı yaşlarındaki bir adam sobanın yanında saz çalıyordu. Bir masada erkekli kızlı oturan insanlar kahkaha atıp rakılarını içerken bir başka masada bir erkek grubu vardı ve sessizdi.

Sonra bakışlarım onu buldu. Cam kenarında oturmuş, ceketini sandalyesine asmıştı. Siyah gömleğinin kollarını iki kat katlamış ve esmer, damarlı kollarını ortaya sermişti. Elinde içilmemiş rakı bardağı vardı. Gözleri yine uzaklara dalmıştı. Rakısını iki kere masaya vurduktan sonra kadehi dolgun dudaklarına yasladı ve tek yudumda yarısını içti. Bacaklarım beni ona doğru götürürken kadehini bitirmek üzereydi. Yavaşça yanına gidip tam karşısına oturduğumda ba-

şını kaldırdı ve beni gördü. Kaşları anında çatılırken birkaç saniye yüzüme baktı.

Sert sesiyle, "Ne işin var burada?" diye sorduğunda iç çektim.

"Sana da merhaba."

"Ne işin var burada, Zeynep?"

Seni iyice sertleşmişti. Başımı yana doğru eğdim. "Yine çok tatlısın," diye cevap verdiğimde, "Hasbinallah," diye homurdandı. "Taner piçi mi getirdi seni?"

Başımla onayladığımda bardağına yeni rakı doldurdu. Ardından uzun parmaklarının arasına aldı. Tekrar iki kere masaya vurduktan sonra bir kerede büyük bir kısmını içti. Birkaç saniye ağzında tuttuktan sonra yutkunmuş Adem elması hareketlendi. Amcam genelde evde rakı içtiği için alışıktım. Ama Vural gibi içmezdi o. Azar azar içerdi, daha çok keyif içindi onunki.

Garson benim için de servis açtığında Vural kaşlarını çatsa da bir şey demedi. Daha önce yanında içki içmediğim için sanırım içmem sanıyordu. Fakat çok fena yanılıyordu. Bir kere amcamın içkisini içmiş ve tadından nefret etmiş olsam da tekrar içecektim. Saz çalan adam bu defa şarkıya eşlik etmeye başladığında uzanıp içkinin bir kısmını bardağıma döktüm.

Bu nasıl bir dertti dermanı yoktur
Bedenimde değil ruhumda sızı
Görünmez bir yara acısı çoktur
Bedenimde değil ruhumda sızı, oy oy
Ruhumda sızı, oy oy
Ruhumda sızı

Kurşunsuz, hançersiz, kansız bir yara
Hiçbir tabip buna bulamaz çara
Keşke Mansur gibi çekseler dara
Bedenimde değil ruhumda sızı, oy oy
Ruhumda sızı, oy oy
Ruhumda sızı

O kadar içli söylüyordu ki içimden bir şeyler kopup gitmişti. Vural'ın gözlerine çöken acıyı fark edince kalbime bir şeyler saplandı.

sertçe yutkundum. İyice dalgınlaşmış bir şekilde elindeki bardağa bakıyordu. Acısı gözlerinden taşarken sessizce yeni mısraya eşlik etti.

Doktoru, lokmanı yok, ilacı yok
Görünmez göz ile hiçbir izi yok
Saplandı sineme görünmez bir ok
Bedenimde değil ruhumda sızı, oy oy
Ruhumda sızı, oy oy
Ruhumda sızı

İlk defa onu bir şeyler söylerken duyuyordum. Kısık bir sesle söylese de sesinin güzel olduğunu anlamıştım. Ayrıca türkünün sözlerindeki acıyı öyle içten bir yüzle söylemişti ki kalbimin en derinliklerinde hissettim. Uzanıp ona sarılmayı o kadar çok istedim ki kendime engel olmak için parmaklarımı bardağa doladım. Su eklediğim için açık beyaz renginde olan sıvıyı dudaklarıma yasladım ve büyük bir yudum aldım. Keskin tadı yumuşatmak için ağzımda beklettirken gözlerim sulanmıştı. Yavaşça yuttuğumda içimi alev alev yakmıştı. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutarken saz çalan adam durdu.

"Hadi Vural, sıra sende," dediğinde Vural başını aşağı eğdi. Adam çalmaya başlarken Vural gözlerini gözlerime dikti, belki de ilk defa yanımda kendini serbest bıraktı.

Sen bir aysın, ben kara gece
Gel derim, gel derim
Gel derim

Bu can senin, sersebil ettim
Al derim, al derim
Al derim

Sorsan bağın yaresini de
Gül derim, gül derim
Gül derim

Şerbet diye, zehir de versen, bal derim

Gözyaşlarım yanaklarımdan yol yol akıp avuçlarıma damlıyordu. Rahu ruhuma dolanırken gözleri ilk defa ifadesiz bakmıyordu.

Nasıl baktığını söyleyemezdim ama bu defa farklıydı. Bu yüzden gözyaşlarımı tutamadım ve türkünün sözlerindeki acıyla karışan sesine teslim ettim kendimi.

Ben bozkırım, sen yağmursun
Gel hadi, gel hadi
Gel hadi

Kuru dalım, bana da çiçek
Ol hadi, ol hadi
Ol hadi

Ben ağlayım, yeter ki sen gül
Gül hadi, gül hadi
Gül hadi

Gitme sakın, kal orada biraz, kal derim

Türkü bittiğinde birkaç kişi alkışlamaya başladı. "Yüreğine sağlık, Vural'ım," diye bağıran adam sazını kenara bıraktığında Vural "Eyvallah," dedi. Sonra elindeki bardağı tekrar masaya vurdu ve bana baktı. "Zeynep," deyip sustu bir an. "Adının anlamını biliyor musun?"

Sorusu karşısında afallasam da cevap verdim. "Değerli taş demek."

Başıyla onayladığında bir kolunu sandalyeye atmıştı. "Adın gibi değerli taşsın sen." Neden bunları söylediğini anlamıyordum. Gözlerinde tekrar hayat bulan ölü ifadeyle uzun uzun yüzüme baktı. "Diyorsun ki bana, beni kendi bataklığına çek." Dudağının bir kenarı havalandı. "Sen değerlisin, bataklıkta ne işin olur ki?"

Böyle mi düşünüyordu gerçekten? Acıyla gülerken masaya doğru eğildim. "Ben mi değerliyim, Vural?" Başıyla onayladığında gözlerini kısa bir an yumdu. Kısık bir sesle, "Beni nereden kurtardığını unuttun mu?" diye yakındım.

Yüzü ciddi bir ifadeye bürünürken gözlerini açıp bu defa rakısından sadece bir yudum aldı ve keskin bir şekilde cevap verdi. "Sana dair hiçbir şeyi unutmam."

"Ben değerli değilim," diye itiraz ettiğimde sözlerimde acı bir kabullenme vardı. Vural, başını yana doğru eğip gözlerimin içine baktı.

"Sen mücevhersin, ben bataklığım. Sadece kirletirim seni. Bu yüzden," deyip rakısını başına dikti. "Uzak dur benden."

9. BÖLÜM
BİR VARMIŞ BİN YOKMUŞ

Bir adam sevmiştim, bir vardı bin yoktu.

Göğüs boşluğuma, olmadığı zamanlarda açtığı yaralar ise en çok ruhumu yaralamıştı. Fakat yokluğunun izleriydi varlığını kanıtlayan.

Başımı yavaşça Vural'ın omzuna doğru yaslayıp puslu bakan gözlerimi, hareket hâlinde olan arabanın camına çevirdim. Yol öyle hızlı akıp gidiyordu ki zaten kötü olan başımı iyice döndürüyordu. Hafifçe iç çektiğimde meyhanede geçirdiğimiz zamanı düşündüm. Birkaç saat boyunca sessizce oturmuştuk. Ama garip bir şekilde o anlarda daha fazla yakınlaştığımızı hissetmiştim. Vural, acılarının izlerini taşıyan gözlerini benden esirgememişti çünkü. Konuşamamıştı belki ama görmeme izin vermişti. Onun için büyük bir adım, bizim için küçük de olsa bir gelişmeydi.

Sonrasında Vural, Kürşat'ı çağırmıştı. Yaklaşık on beş dakika önce Kürşat ve yanında adını bilmediğim bir adam, bizi meyhaneden almıştı. Çünkü Vural, art arda devirdiği bardaklardan ötürü araba kullanamayacak hâldeydi. Ben ise sadece bir bardak içmiştim ve ondan daha beter bir şekilde sarhoş olmuştum.

Yüzümü omzuna doğru çevirip alnımı siyah renk keten gömleğine sürttüm. "Midem bulanıyor," diye sızlandım.

Araba sürekli sallanıyordu ve bu hassas olan midemi iyice kötü bir hâle getiriyordu. Vural, ânında başını bana taraf çevirince, kafamı yana eğip tek gözle ona baktım. Araba karanlık olduğu için yüz ifadesini tam göremiyordum.

Yavaşça, "Üstüme kusma sakın," dedi.

Gözlerimi devirdim ya da devirmeye çalıştım çünkü reflekslerimi pek de kontrol ettiğim söylenemezdi. "Ya ben ne diyorum senin derdin ne?" diye yakındım.

Bana garip garip bakarken ofladı. "E be Zeynep, senin neyine içmek?"

Yüzümü buruşturdum, midem gittikçe kötü oluyordu.

"Zeynep, sakın arabamı batırma!"

Kürşat'ın sesini duyunca dudaklarımı büktüm. Herkesin tek derdi eşyalarıydı, kimse beni düşünmüyordu. "Hiçbiriniz beni düşünmeyin zaten," dediğimde sesim titrek çıkmıştı. Bir çocuk gibi sızlandığımı fark etsem de elimde değildi. Kendimi çok duygusal hissediyordum, her an bir şeyleri bahane edip ağlayabilirdim. Burnumu çektiğimde, Vural başını arabanın deri koltuğuna yasladı.

"Tamam, çok istiyorsan kusabilirsin. Saçını tutarım."

Anında yüzümde bir gülümseme oluştu. Dilim dolanarak, "Gerçekten mi?" dediğimde Kürşat, ona fırsat vermeden cevap verdi. "Hayır, boş yapıyor ve sen sakın arabama kusma."

Yüksek sesi karşısında arabaya sindiğimde Vural, "Bağırma lan kıza, piç herif!" diye kükredi.

"O zaman sen temizlersin kardeşim. Haberin olsun."

Vural ellerini yüzüne yaslamış ovalıyordu. Başımı dik tutamadığım için tekrar omzuna düşürdüm.

"Vural?"

"Efendim?" dediğinde sesi yorgun ve uyuşuktu.

"Ben şişko muyum?"

"Ne misin?"

Ellerimi karnımda ileri doğru hareket ettirerek göbek şekli verdim. "Şişko muyum? Böyle manda gibi miyim?"

"Hasbinallah," diye homurdandığında yüzüm düştü.

"Biliyordum işte manda gibi olduğumu."

"Zeynep?" dediğinde gözlerim kapalıydı. "Hım?"

"Sus değerlim, sus."

O kadar kısık sesle söyledi ki fısıltı gibiydi, bu yüzden doğru duyup duymadığımı anlayamadım. Başımı kaldırıp, "Neyin?" diye sorduğumda kuru bir sesle, "Hiç," dedi.

Değerlim demişti ama duymuştum. "Hayır, duydum ya, bir şey dedin."

"Sadece, sus dedim."

"Hayır ya," diye direttiğimde, "Sarhoş duymaz uydurumuş," dedi.

Burnumu kırıştırırken dediklerini düşündüm. "O sağır değil miydi ya?"

Vural iç geçirdi. "Allah'ını seversen bir sus kızım ya. Kafamın içinde filler tepişiyor zaten."

"Öküz," diye homurdanırken başımı tekrar omzuna koyup gözlerimi yumdum.

Araba durduğunda gözlerimi açtım. Kısa süreliğine de olsa uykuya dalmış olmalıydım. Vural omzumu dürttüğü için uyanmıştım. Vural arabadan inince ben de inmek için hareketlendim. Fakat bedenim külçe gibiydi, kaldıramıyordum.

"Hareket edemiyorum," dediğimde tekrar ağlayacak gibiydim. Vural başımda dikilmiş ters ters bakarken ayaklarımı dışarı sarkıttım. Başımı geriye atmış yüzüne bakıyordum.

"Bir de ağla istersen, Zeynep," dedikten sonra eğilip kolunu belime doladı ve hızla doğrulmamı sağladı. Dengemi bulmak için elimi göğsüne yerleştirirken ağırlığımı ona verip güldüm.

"Yok, ben bayılacağım."

Başını çevirip dik dik yüzüme baktı. "Niye bayılıyorsun?"

Omuz silktiğimde, "Bilmem, dizide öyle diyordu," deyip kıkırdadım.

Vural başını iki yana doğru sallarken eve doğru sarsak adımlarla yürümeye başladık.

"Vural?"

"Efendim?"

Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım. "Manda ne yapmıştı söğüt dalına?"

Kısa bir an durdu. "Ne mandası?"

Hafifçe geri çekilirken güldüm. "Ay ne cahilsin, Vural. Hani vardı ya türkü, manda yapmış söğüt dalına. İşte ne yapmıştı?"

Tekrar yürümeye başlarken ayağı tökezledi. İkimiz de yana doğru yalpaladık. "Ha, yuva mı?"

Başımı hevesle aşağı yukarı doğru salladım. "Evet, buldun."

Bu defa ben öne doğru sendelediğimde beni sıkıca tuttu. "Yavaş."

"Manda yuva yapmış söğüt dalına, aman aman."

Elini dudaklarıma bastırınca sesim avucunda boğuldu. "Susacak mısın, gece gece herkesi ayağa kaldıracaksın."

"Aman aman aman."

"Bozuk plak gibi niye tekrar ediyorsun kızım?"

Elini tutup çekmeye çalışırken, "Şarkıdaki manda benim," demeye çalıştım. Fakat dilim dolanıyordu ve ağzımdaki eli konuşmamı engelliyordu.

Kapıya gelince yüzüme baktı. "Rahat dur, kapıyı açayım."

Başımla onaylayınca elini çekti ve cebinden anahtarı çıkardı.

"O manda benim, değil mi? Baksana hâlime." Kapıyı açarken gülmeye başladı. Bu defa ben, "Şşş, sessiz ol," dedim. İçeri girip kapıyı kapattığımızda uykum gelmeye başlamıştı. Sırtımı duvara yaslayıp gözlerimi yumdum.

"Mandanın uykusu geldi."

"Duvarda mı uyuyacakmış?"

Başımla onayladığımda Vural bir şeyler söyledi ama anlamadım. Uykum vardı ve uyumak istiyordum. Beni duvardan kopardığında sızlandım ama dinlemedi. Merdivenlere doğru yönlendirdiğinde, "Manda yuva yapmış söğüt dalına, aman aman," dediğimde birden sustum. Başım o kadar dönüyordu ki yerimde sabit duramıyordum. "Manda uyumalı."

Bu defa kısık sesle güldü. "Bir şeyi kırk kere dersen olur demişler."

Gözlerimi açıp boş boş yüzüne baktım. "Ne olur?"

Boştaki elini yüzüme doğru uzatıp burnumun ucuna değdirdi. "Manda gibi olursun."

Dudaklarımı sarkıttığımda, "O zaman hiç istemezsin beni," dedim. Benim odamın bulunduğu kata gelince ikimiz de ayakta zor duruyorduk.

"Çok konuşma," diye geveledi. Odamın kapısını açınca ikimiz de içeri doğru savrulduk. Aynı anda kapıdan geçmek mantıklı değildi. Vural son dakika düşmemize engel olurken gülmeye başladım. O kadar şiddetli gülüyordum ki bu defa yatağa doğru savruldum ve beni tutmaya çalışan Vural'ı da peşimden sürükledim.

İkimiz birden yatağımın geniş tarafına düştüğümüzde hâlâ gülüyordum. Bir süre sonra o da bana eşlik etmeye başlamıştı. Neye güldüğümüzü dahi bilmiyordum. Başladığım hızda gülmeyi bıraktığımda gözlerimi tavana diktim. Perdeyi çekmediğim için ay ışığı odamın içindeydi. Başımı yana doğru çevirip loş ışığın altındaki yüzüne baktığımda göz göze geldik. Vural, elini kaldırıp yüzüme doğru yaklaştırdığında gözleri hâlâ gözlerimdeydi.

Keşke gözlerinin evi, gözlerim olsaydı...

Yavaşça yanağıma dokunurken, "Ayın yansıması yüzüne vuruyor, gülden güzel olan yüzüne..." diye fısıldadı.

İkimiz de son derece sarhoş olduğumuz için bu kadar açık konuşuyordu. Bu gece bizi kısıtlayan şeyler, bir köşeye saklandığı için kontrollerimizi yitirmiştik. Ben de kolumu kaldırıp, parmak uçlarımı yanağına değdirdim. Sakalları tenimi hafifçe çiziyordu. Dudaklarım kıvrılırken parmaklarımı çenesine doğru kaydırdığımda, hareketsiz duran elini dudaklarıma uzattı. Başparmağı alt dudağımı ezdiğinde dudaklarım aralandı. Nefes alışverişim hızlanırken ben de onun dudak çizgisinin etrafında parmaklarımı gezdirdim.

"Dünya gözlerinin içinde dönüyor."

Sözlerini duyunca gülümsedim. "Zaman gözlerinde duruyor."

Sertçe yutkunduğunda bana doğru kaydı ve aramızdaki mesafe yanmaya başladı. "Bu anda kilitli kalsak olmaz mı?" diye sorduğumda sesim o kadar kısıktı ki sanki yüksek sesle konuşursam bu an bozulacaktı.

"Olmaz," deyip iç çekti. "Güneş doğunca her şey daha belirgin, acılar daha keskin."

Kaşlarım çatıldığında alnına kayan parmaklarım bir an için durdu.

"Anlatamaz mısın?" deyip kısa bir an sustuktan sonra, "Acılarını," diye tamamladım cümlemi.

Başparmağını alt dudağıma bastırıp serbest bıraktı. "Daha fazla konuşmak yok."

Başımı ona doğru yükseltip alnımı alnına yasladım. Eli enseme doğru kaydığında beni kendine doğru çekti. Göz kapaklarım iyice ağırlaştığı için açık tutamıyordum. Tam gözlerimi kapattığım sırada dudaklarının baskısını aralık dudaklarımda hissettim. Öpmüyor, sadece sabit bir şekilde duruyordu.

"Yarın hepsi unutulacak," dedikten sonra dudaklarımı öptü ve ben, kollarında sızdım.

Sıcak suyu kapattığımda ilk uyandığım âna oranla daha iyi hissediyordum. Duş almak, geceden kalma hâlime iyi gelmişti. Duş kabininden çıkıp havluyu ıslak bedenime doladım. Küçük bir havluyu da uzun saçlarıma sardığımda başım hâlâ kazan gibiydi. Sadece bir kadeh içmiştim ama o bile beni fena hâlde çarpmıştı. Dişlerimi fırçalarken dün çok bulanıktı. Kendimi zorlasam belki hatırlayabilirdim ama kafam kaldırmıyordu. Sabah Vural odamdan çıkarken kapıyı kapattığında uyanmıştım. Başta neden odamdan çıktığını anlamasam da sonra geceye dair anılar, zihnime parça parça da olsa süzülmüştü.

Geceyi beraber geçirmiştik, hem de benim odamda. Bu garip hissettiriyordu, aynı zamanda içimi ısıtmıştı. Vural'dan böyle şeyler beklemediğim için şaşırıyordum. Küçük banyodan çıkıp odama geçtiğimde dolabıma yöneldim. Bir an önce bir şeyler yiyip ilaç almak istiyordum. Dolabımdan v yaka, su yeşili bir kazak alıp giydim. Kazağın bir kolu genişlediği için omzumdan sürekli düşüyordu ama değişecek hâlim yoktu. Altıma siyah tayt giyip saçlarımı taradıktan sonra aşağı indim. Midem de çok kötüydü. Gerçekten rakı gibi ağır bir içki içerken ne düşünüyordum acaba?

Mutfağa doğru yürüdüğümde sesler geliyordu, anlaşılan herkes uyanmıştı. Başımı tutarak içeri girdiğimde tahminimde haklı çıktığımı anladım. Eser, Vural, hatta Akif bile masada oturmuş kahvaltı yapıyorlardı. Fatma abla ise onları doyurmak için börek ve poğaça hazırlamış, sürekli tabaklarını yeniliyordu.

"Günaydın," dediğimde herkesin bakışları beni buldu. Ben ise kızarmış suratımla yüzlerine bakmadan yerime geçtim.

"Oo, küçük ayyaş uyanmış." Eser'e kıstığım gözlerimle baktım. "Ne ters ters bakıyorsun?" deyip alay etti.

"Sabah sabah ne bu enerji?" diye tersledim. Farkında olmadan gelip Akif'in yanına oturduğumu Vural'ın bakışlarını görünce anladım.

Öfkeli bakışları sinirimi bozarken bir yandan da gülme isteği doğuruyordu. Bir insan hem kıskanç hem de vurdumduymaz olmayı

nasıl başarıyordu, aklım bir türlü almıyordu. Onu görmezden gelerek Fatma ablanın uzattığı çayı aldım.

"Sağ ol ablam."

Bana gülen gözlerle bakıyordu. "Gece gece kim manda yuva yapmış diye geziyordu etrafta?"

Çay boğazıma kaçtı. Sürekli o kelimeyi kullandığıma dair sahneleri anımsarken boğazımı temizledim.

"Kim olacak, Vural tabii ki," dediğimde Vural gözlerini kıstı.

Tok sesiyle, "Ben mi?" diye sorduğunda kaçamak gözlerle yüzüne baktım ve yalanıma sadık kaldım.

"Evet, seni bir türlü susturamadım."

"La havle," ile başlayan bir şeyler homurdandığında Fatma abla kıs kıs gülüp karşıma oturdu.

"Bugün ne güzel olmuşsun. Yeşil sana yakışıyor."

Akif'in sözleri üzerine gerilsem de belli etmemeye çalışarak yavan bir sesle cevap verdim. "Teşekkür ederim."

Boşalan çay bardağını Fatma ablaya uzattığında Vural aldı. "Ben doldururum." Hepimiz şaşırsak da Vural omuz silkip bardağını verdi.

"Hangi dağda kurt öldü, Vural?"

Eser'in sorusuna cevap vermeyen Vural, masadan kalkıp ocağa doğru gitti ve bardağa çayı doldurdu. Akif'in ise bakışları, omzumdan kayan kazağın açıkta bıraktığı atletimin siyah ip askısına kaymıştı. Gözlerindeki hayranlığı gizlemeye gerek dahi duymaması gerilmeme neden olmuştu. Vural aniden, "Al," dediğinde irkildim. Ne ara geldiğini anlayamadığım Vural, tepemizde duruyordu. Kendimi savaşın ortasında kalmış gibi hissediyordum. Karşımda Vural'ın ölümcül bakışları, yanımda Akif'in arsız bakışları... Çaktırmadan kazağımı düzeltip oturuşumu dikleştirirken bir tane poğaçaya uzandım.

O sırada Akif bardağa uzanırken Vural bardağı devirdi ve kaynar çay, olduğu gibi Akif'in üstüne döküldü. Akif hızla ayağa kalkarken, "Siktir, yaktın lan beni," diye haykırdı.

Vural son derece sakin bir şekilde omuz silkti. "Yanlışlıkla oldu."

Üstündeki beyaz gömlek çay yüzünden koyulaşıp karnına yapışmıştı.

"Git banyoda çıkar oğlum."

Akif öfkeyle, "Bilerek yaptın!" diye bağırdı. Fatma abla onu sakinleştirmeye çalışırken beraber mutfaktan çıktıklarında ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı. Resmen kaynar çayla adamı haşlamış, ardından hiçbir şey olmamış gibi karşıma oturmuştu.

Kazak bir kez daha kaydığında Vural'ın bakışlarının yarattığı gerginliğe daha fazla dayanamadım. Aniden ayağa fırladım. "Ben ilaç alayım." Mutfak dolabına doğru yürüyüp çekmeceleri karıştırdımı ama bulamadım. "Of, kalmamış."

Eser, "Çalışma odasında vardır," diye seslenince çekmeceyi kapattım.

"Gidip alayım." Koşar adımlarla mutfaktan çıktım. Çalışma odasına girdiğimde rahat bir nefes alabilmiştim. Onlar evden çıkana kadar mutfağa girmeyecektim. İkisinin bakışları arasında kalmak çok boğucuydu. Kazağın omzunu düzeltip çalışma masasının yanına gelince kapı tekrar açıldı. Başımı çevirdiğimde Vural'ın öfkeli bir ifadeyle odaya girdiğini gördüm.

Gözlerim irileşirken sakin olmaya zorladığım bir sesle, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Kapıyı arkasından sertçe kapatıp üstündeki kilidi çevirirken, "Oldu!" diye patladı. Üstüme doğru büyük adımlarla yürürken farkında olmadan geriye doğru kaçtım. Öfkesi beni korkutmaktan ziyade şaşırtmıştı. Kalçam masanın sert yüzeyine çarpınca durmak zorunda kaldım. "Sana kaç kere o adamdan uzak dur dedim ama sen n'aptın?"

Gözlerimi kırpıştırırken saf bir şekilde araya girdim. "Uzak durdum."

Alayla gülerken ellerini belinin iki yanına yasladı. Bir doksanlık boyuyla tepemde dağ gibi dikilmişti. Bir yandan korkutucu gelse de içimde bir şeyler de hareketleniyordu. Her hâliyle fazlasıyla çekici bir adamdı. Beni kıskandığında daha çekici oluyordu.

"Alay etme benimle," diye kükrediğinde kaşlarım çatıldı. Sözümü geri alıyorum, öfkelendiği zamanlar haricinde çekici bir adamdı.

"Alay etmiyorum. Dediğin gibi Akif'ten uzak durdum."

Kaşları havalanırken yüzünde bana inanmadığını belli eden bir ifade vardı. Başını yüzüme doğru eğdi ve dişlerinin arasından konuşmaya başladı.

"Adamın yanına oturmak mı uzak durmak oluyor?"

Sesindeki sahte sakinlik tüylerimi diken diken ederken, "Farkında değildim," diye atıldım. Ama sonra bu an gözüme çok saçma geldi. Sürekli bana benden uzak dur, git diyen adam, sırf Akif'in yanına oturdum diye bana hesap soruyordu. Ben de saçma bir şekilde ona bir şeyleri ispatlamaya çalışıyordum. "Hem sana ne? İstediğimin yanında otururum."

"Oturamazsın!" diye karşı çıktığında dudaklarımdan bir hah sesi döküldü. Bu adam ciddi miydi?

"Ya sen kimsin? Ne hakla karışıyorsun ki bana?" Çenemi havaya kaldırıp duruşumu dikleştirdim. Yüzlerimiz birbirine iyice yaklaşmıştı şimdi. Vural'ın öfkeli nefesleri dudaklarıma çarpıyor, dünün anılarını tazeliyordu. "Benden uzak dur diyen, beni istemeyen sen değil miydin? Ne bekliyordun ki?"

Dişlerinin arasından, "Zeynep," diye fısıldadığında sağ kaşımı havaya kaldırdım.

Meydan okuyan bir tavırla bakıyordum. "Efendim?" Bana biraz daha yaklaştı.

"Beni kışkırtma kadın!"

Hafifçe gülerken ellerimi arkamdaki masaya yerleştirip hafifçe kavradım ve kendimden emin bir şekilde konuşmaya başladım. "Bak," dedim ve elimle onu işaret ettim. "Bana gelen sensin." Sesim güçlü çıksa da kalbimden gelen bir titreme tüm bedenimi sarsmıştı. Sesimi kıstım ve beni iyice anlamasını sağlamak için kelimelerin üstüne basa basa konuştum. "Benden uzak duramayan sensin, Vural Alazoğlu." Ardında ellerimi çekip boynuna yerleştirdim. Elim ensesine doğru kayarken, "Sürekli bana geldiğini sen de biliyorsun," diye fısıldadığımda dudaklarımız birbirine değmek üzereydi. "Bensiz yapamıyorsun," diyerek iyice kışkırttım onu.

Etrafımızı saran elektrik öyle yoğundu ki tenim diken diken oldu. Hızla inip kalkan göğsüm, sert göğsüne değiyordu. "Senin yüzünden." Sözlerini duyunca başımı iki yana doğru salladım.

"Yine inkâr ediyorsun."

Sesimdeki hayal kırıklığı son derece belirgindi. Artık onu bağlayan zincirleri kırmasını istiyordum. Fakat o zincirleri zorlasa da kırmayı bir türlü beceremiyordu. İkimizi de yıpratıyor ve zorluyordu

bu durum. Elimi istemeyerek de olsa teninden çektim. Ona dokunmaya devam etmek isteyen parmak uçlarım karıncalansa da umursamamaya çalıştım. O bensiz yapabiliyorsa, ben de yapardım. Yana çekilip ondan uzaklaşmak için hareketlenmiştim ki kolumu tuttu ve beni önüne doğru çekti. Boştaki eliyle çenemi tutup yüzümü yüzüne doğru kaldırdı.

"Öyle son lafı söyledikten sonra çekip gitmek yok."

Yüzü kararmış, nefes alışverişleri hızlanmıştı ve dudaklarımı cayır cayır yakıyordu. Elleri belimin iki yanını bulurken aniden bedenim havalandı. Şaşkınca iç çekerken kalçam masanın sert yüzeyi ile buluştu.

"Seni, beni kışkırtmaman için defalarca kez uyarmıştım." Gözleri, kazağın kayıp açıkta bıraktığı omzuma kaydı.

Bedeni oturduğum için aralık olan bacaklarımın arasına girerken kuruyan boğazımı ıslatmak için sertçe yutkundum. "Uzak dur, niye dibime giriyorsun?" diye sızlandığımda kalın dudaklarında alaylı bir gülümseme yeşerdi. Eli tekrar çenemin altına kayıp yüzümü havaya kaldırdıktan sonra dudaklarıma doğru yanaştı.

"Sen dibime kadar girerken iyiydi."

Ellerimi göğsüne yerleştirip, "Uzak-" dediğim sırada dudaklarımı büyük bir açlıkla kavradı. Çenemdeki eli enseme kayıp başımı kendine doğru çektiğinde, dudakları dudaklarımı sömürüyordu. Şehvet keskin bir bıçaktı ve irademi ortadan ikiye ayırdı.

Öfkem buharlaşıp uçarken karnımın alt kısımlarında biriken arzu, bedenimi saniyeler içinde ele geçirdi. Ellerim saçlarının arasına kayarken şimdi ben de onu kendime doğru çekiyordum ve kelimenin tam anlamıyla deliler gibi öpüşüyorduk. Dilimi kavrayıp sertçe emdiğinde bedenim ürperdi. Elleri bacaklarıma doğru kayarken bacaklarımı iyice araladı ve bedeni, yarattığı boşluğun içine yerleşti.

Bacaklarımı sıkıca tutan elleri beni öne doğru çektiğinde, kalçam masanın ucuna kadar kaydı. Kotunun altındaki sert yanı, ince taytımı hiçe sayarak kadınlığıma dokundu. Bedenimi saran titreme kasıklarıma elektrikler yollarken, içimden akan sıcaklığın alt bölgelere yolladığı sıvı, dengemi sarsmıştı. Onu istiyordum, beni istiyordu. Bu çok ilkel bir histi ve kendi hariç her şeyi hiçe sayıyordu. Çok güçlüydü, engel olamıyordum.

Elleri her zaman fazla dolgun olduğunu düşündüğüm kalçalarıma kaydığında, bir an gerilsem de avuçlarının sıcaklığı ve dokunuşu, gerginliğin yerini farklı hislere bıraktı. Kalçamı sert dokunuşlarıyla yoğurduğunda dudaklarımdan ufak bir inilti döküldü. İçimde yarattığı boşluk gittikçe büyüyor, kasıklarıma düşen kıvılcım alev alıyor ve geçen her saniyeyle beraber büyüyordu. Erkekliğini sertçe kasıklarıma sürttüğünde alt dudağımı emdi. Yavaşça çeneme doğru kaydığında sıcak dilini dışarı çıkarıp boynuma doğru kaydırdı.

"Sıcaklığın beni yakıyor."

Sözleri ve dokunuşu karşısında tüylerim diken diken olurken kalçamdaki bir eli belime kaydı. Oradan yukarı doğru aheste aheste süzüldüğünde, göğsüm öne doğru çıkıp göğsüyle bütünleşti. Dokunuşları öyle yakıcı ve kışkırtıcıydı ki nefes dahi alamıyordum. Göğüslerim ağırlaşmış, kasıklarım gibi sızlıyordu.

Nefes almaya çalışırken gözlerim geriye doğru kaydı. Alt dudağımı sertçe ısırırken boynumdaki dili, çıplak omzuma kaydı. Dişlerini birden atletimin ip askısına geçirdiğinde saçlarını sertçe kavradım. "Beni istiyorsun," dediğinde askıyı yavaşça sıyırdı. "En az seni istediğim kadar."

Diğer eli yavaşça ön tarafıma doğru süzüldüğünde ciğerlerimdeki kısıtlı hava da boşaldı. Dişleri omzumu çizerken, "Vural," diye sızlandım.

Belimdeki eli, kazağın geniş yakasından içeri süzülüp atletin içine kaydığında dokunuşunun çıplak tenimde yarattığı etki yüzünden sıçradım. Bacaklarımı sıkıca kapatıp orada var olan kör sancıyı dindirmek istiyordum ama bacaklarımın arasında duran bedeni, bana engel oluyordu. Parmakları göğsümü kavrayıp sıkarken, "Uçlarının nasıl sertleştiğini hissediyor musun?" diye soludu. Nefesim tıkandı ve belim geriye doğru büküldü. Parmakları sertleşen göğüs ucuma sataşırken, "Hisset," diye fısıldadı. "Vücudunun benim için nasıl kıvrandığını..."

Kazağımı iyice sıyırırken sütyen takmadığım için çıplak kalan göğsümün üst kısmı gözler önündeydi. Esmer eli göğüs ucumu kapatırken yanaklarımda oluşan kızarıklık göğsüme kadar sıçramıştı. Göğsümdeki eline alışamadan taytımın ağında dolaşan eli, bel las-

tiğime kaydı. Parmakları taytımın üstünden kadınlığıma dokunduğunda bacaklarım titredi.

Nefes alıp vermek haricinde başka bir eylemde bulunamadığım için konuşamadım. Onu isteyen bedenim benim yerime fazlasıyla konuşuyordu ve ben, engel olamıyordum. Uzun parmakları bu defa taytımın içine, ardından iç çamaşırıma kaydığında başım geriye doğru düştü. Dudaklarını gerilen boynuma yaslayıp öptükten sonra yavaşça ısırdı. Ardından ağırlaşan göğüslerime doğru yavaşça kaydı. Parmakları da kadınlığıma dokunduğunda aynı anda gelen saldırılar karşısında afalladım.

Aralık dudaklarımdan aldığım sert soluklar yankılanırken parmakları ıslaklığım sayesinde kayganlaşan içime doğru yavaşça süzüldü. Kalçam öne doğru sıçrarken Vural'ın göğsünden kopan hırıltı tenimde boğuldu. Dişlerini göğsümün üst kısmına geçirirken kadınlığımı sertçe kavradı ve boğuk sesiyle, "Ağzımı dayasam buraya," diye fısıldadı. Sözleri duyunca bacaklarım daha çok aralandı. Başını kaldırıp dudaklarını hırsla öptüm ve onu susturdum. Devam ederse ikimiz de yanardık. Bu defa dilim ağzının içine kayarken öpüşmenin hâkimiyeti benim elimdeydi. İnsafsız dokunuşlarına devam ederken tüm benliğimle öptüm onu. Nefes almak için geri çekildiğimizde burnunun ucu boynuma doğru kaydı. Derin bir nefesi içine çektiğinde, "Kokunu üstümde istiyorum," diye soludu. "Çok mu bencilim?"

Kulak mememi dişlerinin arasına almıştı. Yine konuşamadım çünkü bu sorunun cevabı bende yoktu. Avucunun içini sert düğüme bastırdığında alt dudağımı kanatacak kadar sert ısırdım. Bedenim beklentiyle gerildi. Böyle devam ederse saniyeler içinde ellerinin arasında dağılacaktım. Daha bu dokunuşuna alışamadan eli göğsümü üste doğru kaldırdı. Ağzı tekrar boynuma kayarken bu defa hedefi göğsümdü. Saniyeler içinde ıslak ağzı göğsümün ucuna kapandı. Göğsümden kadınlığıma akın eden elektrik teli, beni sarstı. Bedenim tir tir titrerken gözlerimi sıkıca yumdum. Bedenim ter içinde kalmıştı, her yanım sızlıyordu. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki sanki yerinden fırlayacaktı.

Başım iyice geriye düştü, saçlarım masaya doğru döküldüğünde bedenim yay gibi gergindi. Her an patlayabilecek olan bir bomba gibiydim. Dayanacak gücüm kalmamıştı. Bedenimdeki kaslar ge-

rilmeye başladığında ellerimi saçlarından çekip bileğine dolaştım. Nefes nefese çıkan boğuk sesimle, "Dur," dedim. Sesim öyle derece tiz çıkmıştı. Gözlerimi zor da olsa açarken bileğini sıkıca tutmuştum. Başını kaldırdığında saçları dağılmış, dudakları şişmiş ve güzel yüzü kararmıştı. Yeşil gözleri ise zümrüt taşı gibi parlıyordu. Tanıştığımızdan beri ilk defa böyle ışıl ışıl bakıyordu.

Keşke hep böyle baksa bana...

"Lütfen," diye fısıldadım. Onu seviyordum, teninde can buluyordum ama hazır değildim. Hayır, kendimi kandırıyordum çünkü mesele hazır olup olmamak da değildi. Asıl mesele kalbimdi. Korkuyordum. Elimdeki her şeyi yitiriyordum çünkü, biraz daha yakınlaşırsak kendime dair her şeyi uğrunda harcamış olacaktım. Yapamazdım, ben sevdiğinden emin olmadığım bir adamla ileri gidemezdim. Şimdi olmazdı.

Daha dün gece, uzak dur benden, demişti. İçinde bulunduğumuz bu özel anı onunla yaşadıktan sonra yine ruhsuz bakarsa bana... Dayanamazdım. Bu defa olmazdı. Elini geri çektiğinde onu süzüp üstüme düzeltim. Gözleri şaşkınca bakarken masadan inip titreyen bacaklarının üstünde durdum.

Öylece durup yüzüne bakamazdım. Bu yüzden yanından koşar adımlarla uzaklaşmaya başladım. Bedenimdeki zonklama ellerimdeki titremeyle kapıyı açtım, kendimi odadan dışarı atıp Vural'ı arkamda bıraktım.

Odama koşar adımlarla çıktığım anlar bulanıktı. Kapıyı kapatıp yere çöktüğümde kalbim bir kuş gibi çırpınıyordu. Nefes almaya çalışırken dizlerimi kendime doğru çektim ve kollarımı etrafına doladım.

Az önce olanlar tamamen bizim hâkimiyetimizden çıkmıştı. İkimiz de kendimizi kaybetmiştik. Tutkunun bu kadar güçlü bir şey olduğunu geçen gece odasındayken öğrenmiş olsam da şimdi tam olarak anlamıştım. Arzu, en az aşk kadar güçlü bir şeydi. Nasıl ki aşk kalbi ele geçiriyorsa, o da bedeni ele geçiriyordu. Bu durumda beyin kayıt dışı kalıyordu. Yaşananlar gözlerimin önünden geçtiğinde dokunuşunu taşıyan bedenim sızladı.

Bu yakınlık çok tehlikeliydi. Aramızdaki ilişki pamuk ipliğine bağlıyken özellikle...

Günün geri kalanında, sabah almama rağmen tekrar duş aldım. Bu defa soğuğa yakın bir suyla almış ve Vural'ın bende yarattığı yoğun etkiden az da olsa kurtulmuştum. Ardından üstümü değiştirip yatağıma uzanmıştım. Açıkçası bugünü odamda geçirmeyi planlıyordum fakat Fatma abla benimle aynı fikirde değildi. Kapıma dayanmış ve sarma sarmamız için beni odadan çıkarmıştı. Neyse ki evde kimse yoktu. Sarmanın iç harcını hazırlarken Fatma abla her şeyden habersiz sabahki olayı anlatıp gülüyordu.

"Resmen kaynar çayı döktü adamın üstüne."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yanlışlıkla oldu."

Bana yan gözlerle baktı. "Olmadığını hepimiz biliyoruz."

Bence de olmamıştı. Zaten sonrasında yaşananlar bile yeterince açıktı. Olanları düşünmemek için konuşmaya devam ettim. "Akif bir şey demedi mi?"

"Demez mi ayol? Gidene kadar söylendi."

Kısık bir sesle kıkırdadım. "Peki Vural?"

Düşünceli bir ifadeyle başını iki yana doğru salladı. "Yok, sabahın geri kalanında çok sessizdi. Bir derdi var gibiydi."

Yanağımın iç kısmını ısırdım. "Genel hâli," desem de öyle olmadığını en iyi ben biliyordum. Muhtemelen yaşananlar onu da sarsmıştı. Hazır olan üzüm yapraklarını sarmak için masaya geçtiğimizde iç harcından ufak bir kaşık aldım. "Biraz daha tuz atalım." Tuz attıktan sonra tekrar tadına baktım. "Şimdi oldu," deyip biraz daha aldığımda Fatma abla araya girdi.

"Çiğ yeme, karnın ağrır."

Böyle yemeyi sevsem de "Tamam, bıraktım," dedim. Ardından yaprakları sarmaya başladık. Daha üçüncü yaprağı sarmıştım ki gözlerim bir an mutfak penceresine kaydı. Ânında bir gariplik olduğunu anlarken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir şeyler ters gidiyordu. Evin önüne birdenbire arabalar dolmaya başlamıştı. "Bir şey oluyor," dediğim an, silah sesi yankılandı.

Fatma abla ile beraber doğrulurken camdan uzaklaştık. Burası güvenilir ve kimsenin bilmediği bir yerdi. Daha önce hiç böyle şeyler olmamıştı.

"Zeynep, gel."

Fatma abla beni çekerken cebimdeki telefon çaldı. Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. Titreyen ellerle telefonu açtığımda Vural'ın endişeli sesini duydum.

"Zeynep, iyi misin?"

"İ-iyiyim ama dışarıda bir şeyler oluyor."

Silah sesleri çoğalırken cam patlama sesi yankılandı. Salondan gelen ses üzerine çığlık attım. Fatma abla beni merdivenlere yönlendirirken Vural, "Zeynep!" diye bağırdı. "Fatma ablayla beraber aşağı in, o seni güvenilir bir odaya sokacak."

"Vural, benim için mi geldiler?" Korku etrafımı bir ağ gibi kuşaturken bacaklarım ağırlaşmıştı.

"Yok öyle bir şey, sakin ol güzelim. Şimdi odaya girin, polis ekibiyle geliyoruz."

Merdivenlerden inip spor salonuna girdik, orada da bir kapı vardı. "Tamam," dediğimde Vural birkaç saniye sessiz kaldı.

"Dikkatli ol, tamam mı? Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Sen de dikkat edeceğine dair söz ver," diye fısıldadım. Yine vermeyeceğini biliyordum.

Tam kapatacağım sırada, "Söz veriyorum, sadece iyi ol," deyip telefonu kapattığında gözlerime dolan yaşlara engel olamadım.

Benim geçmişime kara çalınmış, her ânına korku sıçramıştı. Olanları hatırlamak bile beni mahvederken onların burada olduğunu bilmek ödümü koparıyordu. Fatma abla kilitli kapıyı açmak için duvardaki panele şifre girerken ben donmuş bir hâldeydim.

Beni bulduklarını biliyordum. Nasıl olduğunu bilmesem de onlardı işte gelen. Verdikleri o kadar paradan sonra çıkmamı ve şikâyetçi olmamı hazmedemeyeceklerini biliyordum. Midem bulanırken Fatma abla beni içeri sokup kapıyı kapattı. Boş bir odaydı bizi karşılayan. Dizlerim titrediği için duvarın kenarına çöktüm ve bacaklarımı kendime doğru çektim.

"Benim için geldiler," diye sayıkladığımda Fatma abla gelip yanıma oturdu.

Saçlarımı yavaşça okşadığında yatıştırıcı bir sesle konuştu. "Sakin ol, Zeynep. Gelen her kimse bir şey yapamayacak. Bizim oğlanların elinden kurtulamaz onlar."

Dolu dolu olan gözlerimi ona çevirdim. "Ya benim yüzümden zarar görürlerse?"

Yüzünde katı bir ifade oluşurken ince dudakları gerildi. "Onlar bu yola her şeyi bilerek girdiler. Bir şey olursa birine, senin yüzünden değil, masum bir insanı koruduklarından olacak. Vatan uğruna canlarını bile gözlerini kırpmadan verirler."

Gözümden yaşlar süzülürken başımla onayladım. Bu odadan sesler daha az geliyordu. "Tekrar o hayatı yaşamak istemiyorum," diye fısıldadığımda korku bulanan sesim, titrek ve güçsüzdü. Geçmiş karabasan gibi üstüme çökmüştü, düzgün düşünmemi engelliyordu.

Korku, zihninizi bir kere ele geçirince mantık, kapı dışarı edilir.

"Sence Vural buna izin verir mi? Ya da Kürşat, Eser, Oğuz..."

Burnumu çekerken, "Ben bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Ben biliyorum. Sen bu evin bir üyesi oldun. İstesen de onlar seni bırakmaz."

Başımı omzuna yasladığımda içten içe onlara bir şey olmaması için dua ediyordum. Fatma abla sözlerinde haklı olsa da benim yüzümden biri zarar görürse dayanamazdım. Mahvolurdum! Onlar da benim ailem olmuştu. Zaten ailemi bir kez kaybetmiştim ben! Bir kez daha kaybedemezdim.

"Korkma güzel kızım, kimseye bir şey olmayacak." Fatma ablanın sözleri sakin olsa da elleri buz kesmiş ve titriyordu. O da en az benim kadar korkuyordu ama daha sakindi. "Sakin olmaya çalış."

Başımı iki yana doğru salladım. "Herkesi iyi görmeden olmaz." Gözlerimdeki yaşlar hızlandı. "Yapamam abla, onların kaybını da kaldıramam."

Başımı omzuna yaslarken annem ve babam gözümün önündeydi. Daha on iki yaşındaydım onları yitirdiğimde. Okuldan beni hep babam alırdı ama o gün gelmemişti. Öğretmenim unuttuklarını düşünüp telefon açtığında ulaşamamıştı. Ama kötü haber tez yayılıyordu. Okul bahçesinde yarım saat geçirdikten sonra müdürün odasına gitmiştik ve orada öğrenmiştim. Annem ve babam, alışverişe çıktıklarında araçlarını park edip caddeye çıkmışlardı. Sarhoş bir şoför kırmızı ışıkta son hızla geçip onlara çarpmıştı. Annem olay yerinde hayatını kaybederken, babam iki gün yoğun bakımda kalmış fakat

çok fazla darbe alan bedeni mücadeleyi kazanamamış, hayata gözlerini yummuştu. Daha onların acısını atlatamayan çocuk kalbim, yaralarını sarmadan daha fazla darbe almıştı. Amcamların yanına düşmüş, tam bir cehennem hayatı yaşamıştım. Acımı yaşamama bile izin vermemişler, kayıplarıma saygı duymamışlardı.

Amcam her fırsatta babama olan nefretini dile getirirdi. Her defasında inkâr ederdim ve dayağımı yiyip odama atılırdım. O günleri hatırlamak, karanlıkta kalan ruhumu iyice boğarken nefes alamadım. Ayağa kalkıp odanın içinde yürümeye başladım. Gözlerim Fatma ablayı bulurken, "Abla, böyle çaresizce oturamıyorum," diye sızlandım. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Çıkalım."

Başını iki yana doğru salladığında yüzünde sert bir ifade vardı. Keskin bir şekilde, "Hayır!" dedi.

Başımı yana eğip, "Abla," desem de yüzündeki katı ifadeden izin vermeyeceğini anlamıştım. Odada volta atmaya başlarken içimdeki kimsesiz kalan kızın, hep çocuk kalan kalbi sızlıyordu. Zaman öyle yavaş geçiyordu ki kafayı yemek üzereydim. Fatma ablanın telefonu çaldığında hemen yanına doğru yürüdüm. Kalbim endişeyle atarken telefonu cevaplayıp karşı tarafı dinledi. Ardından aldığı nefesle omuzları gevşedi. "Tamam, geliyoruz," deyip telefonu kapattığında hevesle yüzüne baktım. "Hadi çıkalım, adamları polisler yakalamış."

Tuttuğum nefesimi sertçe verirken omuzlarım gevşedi. Fatma abla kapıyı açtığında hızlı adımlarla onu takip edip merdivenleri koşarak çıktım. Evin dış kapısı açıldı, Vural içeri girdi. Onu karşımda sağ salim görünce, "Çok şükür," diye fısıldadım. Endişe dolu gözleri beni bulduğunda kendime engel olamadan ona doğru koştum. Kollarımı hızlıca boynuna dolarken ağladığım için boğuklaşan sesimle, "İyi misin?" diye sordum.

Kolları sıkıca belime dolandı. "İyiyim." İçimdeki korkuların bir kısmı sustu. Geri çekildiğimde kollarını çekip yüzümü ellerinin arasına aldı. Dikkatle beni inceliyordu. "İyi misin?"

Başparmakları yüzümü ıslatan yaşları yavaşça sildi, başımı aşağı yukarı doğru salladım. "İyiyim," dediğimde sesim kesik kesik çıkmıştı.

Gözlerindeki korku ve dokunuşlarındaki şefkat öyle yoğundu ki kalbim, birkaç saniye atmayı bıraktı. Göğsümde bir şeyler kavrulurken ona duyduğum aşk, bir volkan gibi içimde taşıyordu.

"İyisiniz değil mi?" Eser'in sesini duyunca irkildim. İçinde bulunduğumuz an bozulurken ufak bir nefes aldım. Geri çekilirken, "İyiyiz, siz nasılsınız?" diye sordum. Cevap veremeden içeri Kürşat girdi. Beyaz gömleğinin koluna bulaşan kanı görünce elimle ağzımı kapattım.

"Ben haricinde iyiler."

"Zeynep, koş temiz bir havlu getir."

Fatma ablanın sesi üzerine banyoya koşup beyaz dolaptan temiz bir el havlusu aldım ve içeri koştum. Kurşun kolunu sadece sıyırmış olsa da kanaması vardı ve bu beni korkutuyordu.

"Adamları polise verdik, hastaneye git artık."

Eser'in sesi üzerine Kürşat ayaklandı ve dışarıdaki adamlardan biriyle hastaneye gitmek için evden çıktı. O sırada Oğuz ve Akif de eve gelmişlerdi. Yavaşça kanepenin bir köşesine çekilip olanları hazmetmeye çalışırken Oğuz, Vural ve Eser'e art arda sorular soruyordu. Konuşulanlardan anladığım kadarıyla dört adam gelmişti. Polis ekibini ve kapıdaki korumaları beklemedikleri için sayıları azdı. Yenileceklerini anlayınca çatışmayı yarıda kesip teslim olmuşlardı.

"Zeynep için gelmişler." Vural'ın sesi üzerine bedenim gerildi. Kuruyan boğazımı ıslatırken başımı ellerimin arasına aldım. Yaşadığım bu kâbus hiç bitmeyecekti.

"Onlardan hiçbir zaman kurtulamayacağım."

Akif yanıma gelip elini belime yerleştirdi. "Ağlama Zeynep, sana kimse zarar veremez."

Sesini duysam da neler söylediğini algılayamıyordum. Tek düşündüğüm içine düştüğüm bu durumdan kurtulmak istediğimdi. Fakat olmayacağını içten içe biliyordum. Çok büyük bir şebekeyi başıma bela etmişlerdi.

Özgürlük benim için hep bir hayal olarak kalacaktı.

Akif birden, "Aslında bir yolu olabilir," dediğinde başımı ona doğru çevirdim.

"Nasıl yani?" dediğimde Vural ve Oğuz da bize dönmüştü. Akif yavaşça ayağa kalkarken bakışlarını benden çekip Oğuz'a çevirdi.

"Zeynep ile evleneceğim. Soyadı değişmiş olacak ve onu alıp başka bir şehirde yeni bir hayata başlarım. Görevime de öyle devam ederim. Sessiz sakin bir hayatı olur ve adamlardan da kurtulur."

Sözleri saatli bir bombanın son saniyesini de tüketmişti. Evde öyle büyük bir sessizlik olmuştu ki kimseden çıt çıkmıyordu. Vural aniden, "Saçma!" dediğinde başımı ona doğru çevirdim. Soğuk gözleriyle Akif'e bakıyordu.

Oğuz iç çekerken, "Aslında mantıklı," dedi. Ela rengi gözlerini bana çevirip sakince yüzüme baktı. "Akif'in önerisi akıllıca bir hamle. Eğer tamamen özgür olmak istiyorsan..."

İstiyordum ama bu şekilde değil. Akif ile evlenmek istemiyordum. Akif ise yavaşça konuşmaya devam etti. "Başta formalite bir evlilik olur. Eğer zamanla sen de beni seversen gerçek olur, Zeynep. Sana karşı olan hislerimi biliyorsun, hiçbir zaman gizlemedim."

Ama ben ona dair hiçbir şey hissetmiyordum. Hatta ondan insan olarak bile hoşlandığım söylenemezdi. Fazla çıkarcı ve sinsi birine benziyordu. Her şeyden önemlisi ben Vural'ı seviyordum. Kalbim onun için atıyordu. Çok değil, daha birkaç saat önce elleri tenimde, gözleri gözlerimdeydi. Bir nefes kadar yakındı bana. Etkisi hâlâ üstümdeyken nasıl bir başkasıyla evlenmeyi kabul ederdim? Özgürlüğüm bu kadar pahalı olamazdı!

Gözlerim Vural'a kaydığında gözlerini sabit bir noktaya dikmiş olduğunu gördüm. Yüzünde mimik oynamıyordu. Yanak kasları dalgalandığında dişlerini birbirine geçirdiğini anladım. Onu bu kadar iyi tanımasam şu an öfkelendiğini bile anlayamazdım. Yavaşça yutkunduğumda gözlerimi ondan alamıyordum. Bir tepki, bir hareket bekliyordum. Ama o kadar sessiz ve hareketsizdi ki bu isteğimin boşa olduğunu anladım. Gözlerim bu defa başka bir nedenden ötürü doldu. Tepki vermeyecekti. Onunla evlenmeme hiçbir şey söyleyecekti. Dişlerini öfkeyle burburne geçirirken Akif beni ikna etmek için konuşmaya devam etti.

"Seni hiçbir şey için zorlamam, sadece severim ve herkesten korurum." Ardından derin bir nefes alıp devam etti. "Ayrılmak istediğin an, benim için zor olur ama kabul ederim."

O sırada annemin sözleri zihnime süzüldü. Her zaman babamın ona olan aşkından ve peşinden koştuğundan bahsederdi. Annem

başta sevmiyormuş hatta babamı. Ama babam öyle güzel sevmiş ki annemi, o da bir süre sonra onunla birlikte olmayı kabul etmiş. Zamanla babamınkinden bile daha büyük olmuş sevgisi. Bu yüzden hep sevme sevil derdi. *Sevmek kolaydır, asıl zor olan sevilmektir,* deyişi kulaklarımda çınlarken Akif'in samimi bakan gözlerine baktım. Ardından dolu gözlerimi Vural'a çevirdim. Yeşil gözlerini bana çevirdiğinde göz bebeklerindeki karanlık kalbimi ateşe verdi.

Bana böyle ruhsuz baktığında canımın nasıl acıdığını bilse bakmaya devam eder miydi acaba?

Kalbim göğsümü döverken yavaşça ayağa kalktım. Üç adam kavgama geçmiş benden bir cevap bekliyordu, ben ise sevdiğim adamdan bir tepki bekliyordum. Onu engelleyen şeyleri görebiliyordum ama beni seçsin istiyordum. Ben onu bu denli severken onun bana kayıtsız kalışını kabullenemiyordum. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım.

"Ben-" dediğim zaman Akif araya girdi.

"Kabul ediyorsun değil mi? Karım olacaksın."

Mideme giren kramplar ayakta durmamı zorlaştırıyordu. Avuçlarıma biriken teri üstümdeki pantolona sürttüğümde, "Bilmiyorum," diye fısıldadım. Şu an bunu konuşamazdım. Önce Vural'ın bu durumu kabullenişini hazmetmeliydim. Çünkü bu saatten sonra beni sevmesini artık beklemiyordum. Titreyen sesimle, "Düşünmek istiyorum," diye mırıldandım.

Geriye doğru giderken odadan çıkmak için hareketlendim. Daha fazla burada kalamazdım, nefes almam gerekiyordu. Bir adım atmıştım ki Vural'ın sesi odada yankılandı.

"Benimle evlen."

Bedenim anlık felç geçirirken ciğerlerimdeki hava boşaldı. Hislerim boğazımda düğümlenirken donup kaldım. Duyup duymadığımdan emin olmak için başımı yavaşça yüzüne doğru çevirdiğimde yüzündeki kararlılık sarsılmama neden oldu. Vural gözlerimin içine baka baka tok çıkan sesiyle konuşmaya devam etti.

"Benim karım ol."

10. BÖLÜM
KALBE SAVRULAN KÜLLER

Sözleri somut bir şey olsaydı eğer, ateş derdim adına. Çünkü duyduğum an, zihnimde bir yangın başlamış, büyük bir felâketin ilk adımı atılmıştı. Dakikalar önce hayal kırıklığının kollarında boğulan kalbim, acısını unutmuş, şaşkınlığın verdiği sersemlikle hızlanmıştı.

Benimle evlen.

Benim karım ol.

İki cümlede de herhangi bir soru eki yoktu. Basit ve öz bir şekilde emretmişti. Orada öylece dikilip su ister gibi benimle evlen demişti. Davranışlarından sonra özellikle kendine bu kadar güvenmesi ve kesin konuşması, bir top öfkeyi içime atmış, oradan oraya yuvarlıyordu.

"Ne diyorsun lan sen? İlk ben söyledim!" Akif, öfkeyle Vural'a dönüp bağırmaya başladı. "Bana cevabını vermeden, sen ne bok demeye araya giriyorsun?"

Vural alayla gülümseyip Akif'e döndü. "Seni sevmiyor."

Bunu söylerken yüzünde oluşan kendini beğenmiş ifadeye karışan umursamazlık, Akif'i iyice kışkırttı. "Ama benimle evlenmeyi düşünecek," dedikten sonra Vural'ın üstüne yürüdü. "Benim fikrimin üstüne konamazsın, ilk ben söyledim, ben!"

Vural dişlerinin arasından, "Siktir git!" diye hırladığında artık öfkelendiğini biliyordum.

"Korktun değil mi? Bana evet diyeceğini bildiğin için dayanamadın."

Vural aniden, "Akif, siktirtme lan bana belanı! Sana da başlarım korkuna da, fırsatçı piç!" diye kükrediğinde irkildim.

Akif alayla güldü. "Sen de korkak piçin teki sin. Benim olmasını kaldıramıyorsun."

Vural ona doğru atılırken yumruğu Akif'in çenesine çarptı. "Bir daha Zeynep'i sahiplenirsen, Allah'a yemin olsun öldürürüm seni!"

Vural'ın sözleri baştan ayağa titrememe neden olurken gözlerimi kırpıştırdım. Geriye doğru sendeleyen Akif doğrulup ona karşılık verecekti ki Oğuz, ikisinin arasına girip taviz vermeyen bir sesle, "İkiniz de kesin," dedi.

"Sen karışma, Oğuz."

Oğuz öyle bir ters baktı ki Akif'e, ben bile yerime sindim. Genelde sakin duran hep Oğuz olurdu fakat şimdi öfkesinin ufak bir parçasına tanıklık ediyordum. Demek ki çok da sakin biri değildi.

"Sen bu sözü söylemedin, ben de duymadım." Sesinde sahte bir sakinlik vardı. Sanırım bağırsaydı bu kadar etkili olmazdı. Akif ellerini yumruk şeklinde tutsa da isteksiz bir tavırla başını aşağı yukarı doğru salladı. "Çocuk gibi didişmeyi kesin. Siz teklifinizi sundunuz, karar vermesi gereken kişi Zeynep." Ardından Akif'e döndü. "Kavga çıkarmak yerine kendine güven ve alacağın cevaba saygı duy."

Akif öfkeyle solurken Vural'a sertçe baktı.

"Yıllardır kafanı soktuğun delikte kalmaya devam et, Vural. Sırf kıskançlık uğruna başkalarının hayatını da harcama."

"Konuşmaya devam edersen sike sike harcarım seni, görürsün sen o zaman!"

Vural'ın sözlerinin ardından Akif öfkeyle arkasını dönüp evden çıktı ve kapıyı sertçe çarptı. Odada şimdi üçümüz kalmıştık. Sanırım artık konuşma sırası bendeydi.

Tırnaklarımı avuç içime saplarken bedenimi ona doğru çevirdim. "Oyuncağın mıyım ben senin, Vural?" Sakin bir şekilde sorduğum sorum karşısında ikisi de şaşırsa da Vural tepkisiz kalmıştı. Oğuz sessizce odadan çıktığında baş başa kalmıştık. "Ne sanıyorsun sen beni? Hı?" Gözlerim gözlerini delerken bedenim yaşadığım öfke patlaması yüzünden titriyordu. Daha yüksek bir sesle, "Cevap versene!" diye bağırdım. "Gel deyince gelen, istemiyorum git deyince giden, evlen deyince de evlenen bir oyuncak mıyım? Bu kadar mı değer veriyorsun sen bana?"

Gözleri kısılırken bana doğru bir adım attı. Sert sesiyle, "Sesini alçalt. Çocuk yok karşında!" dediğinde ufak bir kahkaha attım.

Yanılıyordu çünkü. Benim karşımda henüz büyümemiş bir çocuk vardı. "O zaman öyleymişsin gibi davranma sen de," diye patladım. "Daha ne istediğin belli değil, gelmiş karşıma bir inat uğruna, evlen benimle diyorsun. Benden uzak dur dediğin sözlerinin üzerinden daha yirmi dört saat geçmedi." Sesim sonlara doğru kısılmıştı. Aramızdaki mesafe azaldığı için başımı geriye doğru atıp yüzüne öfkeyle baktım. "Ne istediğini bilmiyorsun ve peşinde beni de sürüklüyorsun. Nasıl bir oyun bu?"

"Ne oyunu amına koyayım?" Yüksek sesi yüzünden irkildim. "Adam gibi evlen benimle dedim, ne istediğimi bilmeseydim demezdim!"

Başımı iki yana doğru salladım. Alayla güldüğümde gözüm öfkeden dönmüştü. Parmağımı göğsüne yaslayıp sertçe bastırdım. "Sen sırf Akif'e inat olsun diye seninle evlenmemi istiyorsun. Bir malmışım gibi benim üstümden kavga ediyorsunuz üstelik!"

Kalbim, yaşadığı hayal kırıklığı nedeniyle acıyordu. Sorma zahmetine bile girmeden evlen benimle diye emretmişti resmen.

"Sen de şımarıklık yapıyorsun," diye karşı atağa geçtiğinde ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Bunu söylemesini beklemiyordum ya da böyle düşünüyor olmasını.

Şaşkınlıkla, "Şımarığım öyle mi?" diye soludum.

Sessizce başını aşağı eğerek onayladığında gözüm kararmıştı. Elimi havaya kaldırdım, tam yüzüne çarpacağı sırada bileğimi sertçe tuttu.

"Bu tokat işine iyi alıştın."

Bileğimi elinden çekerken, "Bana mal muamelesi yapıp şımarık diyemezsin!" diye çıkıştım ve diğer elimle onu iteledim. İçimdeki öfkeyi bastıramıyordum. Elim yumruk şeklini alırken göğsüne vurdum.

"Abartıyorsun."

Bileğimi bıraktığında iki elini saçlarının arasından geçirdi. Gözlerimi yumup sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve ona vurmayı da bıraktım. Hâlâ hatasını anlamıyor, kendini haklı çıkarmaya çalışıyordu ve bu hasta gibi hissetmeme neden oluyordu.

Sessizce, "Çizgiyi aştın, Vural," dedim ve geriye doğru bir adım attım. Her an gözyaşlarına boğulabilirdim. Vural sessiz kaldığında dişlerimin arasından, "Sadece kendini düşünen bencil herifin teki-sin," diye köpürdüm. Gözümden akmak için fırsat kollayan yaşları tutmak için uğraşıyordum. Beni düşürdükleri durum yüzünden içim hayal kırıklığıyla kavruluyordu. Gözlerinin içine bakarak devam ettim. "Ve ben bu oyunda artık yokum, seninle evlenmeyeceğim. Kendine başka bir oyuncak bul, benden bu kadar."

Aramızdaki tüm ilişkiyi koparıp attıktan sonra Vural'a sırtımı dönüp titreyen dizlerimle salondan çıktım. Merdivenlerden çıkarken gözlerimden akan yaşlara artık engel olamıyordum. Ne istediğini o kadar bilmiyordu ki beni de manyak etmişti. Birine sürekli git, uzak dur, sonra gel diyemezdin. Ya gel ya git, ya hep ya hiçtir. Benim karakterim öbür türlüsünü kabul etmiyordu. Bir inat uğruna saçma bir kıskançlık yüzünden onun karısı olmayacaktım. Dudaklarımdan kaçan hıçkırıklara engel olamazken omuzlarım sarsılıyordu. Odama girip arkamdan kapıyı kapattığımda duvarlar üstüme üstüme gelmeye başladı.

Nefes alamıyordum. Bu yüzden odamdaki balkona doğru yürüyüp kapıyı açtım. Öğle saatleri olduğu hava çok soğuk değildi. Temiz havadan büyük bir nefes alırken şiddetli bir şekilde ağlamaya devam ediyordum. Bu kadar bencil olmasını kalbim kaldırmıyordu. Yaşadığım şeyler bedenimden fazla ruhuma ağır geliyordu. Yatağıma doğru yürüdüm, yatağa yavaşça uzandım. Geceyi beraber geçirdiğimiz yatakta, onun içimde kazıdığı yaralarla dolu, boş bir kabuk gibi öylece durdum. Tüm gün boyunca o kadar çok şey olmuştu ki... Başımı yastığa gömüp hıçkırıklarımı oraya gömdüm. Gözlerimi sıkıca yumduğumda sesi kulaklarımda çınlamaya devam ediyordu.

Karım ol.

Evleneceğimi hiçbir zaman düşünmemiştim. Fakat farklı şartlar altında olsaydık ve Vural bana bu teklifi beni sevdiği için yapsaydı, her şey çok farklı olurdu. Hep tek hayalim özgürlüktü. Kalbim Vural'a tutulana kadar... Şimdi iki hayalim vardı ama sanırım ikisi de imkânsız derecesinde zordu. Vural aklımı o kadar işgal etmişti ki Akif'in teklifini bile düşünemiyordum.

Yaklaşık yarım saat boyunca ağlamaya devam ettim. Yaşadığım tüm hisler, gözyaşı aracılığıyla dışarıya taşmıştı. Gözyaşlarım nihayet dindiğinde odamın kapısı tıklatıldı. Tüm bu olanlar konusunda bir sonuca varmak isteyen yanım, bir arpa boyu kadar ilerleyememişti. Yatakta doğrulurken boğuk bir sesle, "Gel," dedim. Yüzümdeki yaşları ellerimle kurularken Oğuz kapıyı açtı.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Ufak bir gülümsemeyle sorduğu soru üzerine başımı aşağı yukarı doğru salladım. Bana karşı hep nazik bir adam olmuştu. Zaten yapısı buydu, her ne kadar sert ve otoriter bir yanı olsa da özünde düşünceli bir adamdı. Süveyda'nın neden ona bu denli âşık olduğunu anlamak zor değildi. Uzun boyuyla içeri girip kapıyı kapattı. Vural ile aynı boyda olsalar da Oğuz kalıplı biri olduğu için daha iri duruyordu. Yanıma gelip yatağa oturduğunda, "Nasılsın?" diye sordu.

Ufak bir gülümsemeyle cevap verdim. "İyiyim desem inanır mısın?"

Başını iki yana doğru salladı. "Hayır."

İç çektim. "O zaman bu soruyu atlayalım."

"Nasıl istersen," dedikten sonra birkaç saniye sessiz kaldı. "Zeynep, neredeyse yedi sekiz aydır bizimlesin ve evimizin bir üyesi oldun. Hepimiz sana alıştık ve çok değer veriyoruz."

Sözlerindeki samimiyet karşısında gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Bunları söylememdeki amaç, bizim için yerinin farklı olduğunu bilmeni istemem. Bu yüzden," deyip ellerini açık kahverengi, dalgalı saçlarının arasından geçirdi. "Senin için en iyisini istiyoruz, hepimiz."

Yanağımın iç kısmını dişlerimin arasında ezerken, "Biliyorum ve hepinize minnettarım," dediğimde hafifçe gülümsedi.

"Az önce aşağıda olanlarla ilgili fikrimi almak ister misin?"

Oğuz'a çok güvenirdim çünkü adil ve dürüst bir adamdı. Başımla onayladığımda derin bir nefes aldı. "Akif biraz değişiktir. Yıllardır çalışmamıza rağmen ekibin en zayıf halkası olduğunu düşünürdüm ve bu gücüyle alakalı bir durum değil. Daha çok," dediği zaman araya girdim. "Kişiliğiyle alakalı."

Kısaca, "Evet," dedikten sonra devam etti. "Sana karşı hisleri olduğu belli ama evin içine girdiğinizde sana nasıl davranır, ayrılmak istediğinde saygı duyar mı, açıkçası emin değilim." Akif'i en iyi o tanıdığı için sözleri benim için çok değerliydi. Şüphelerimi onun ağzından duymak bedenimin gerilmesine neden olmuştu. "Vural ise," deyip kısa bir süre bekledi. "Deli doludur ama merttir, sağlamdır. Benden sonra o gelir, işinde iyi, sözüne sadıktır."

Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Bu dediklerini onlarla yaşadığım süre zarfında öğrenmiştim. Ben kalbimi ona sırf güzel bir yüzü olduğu için vermemiştim. Vural ilişki konusunda her ne kadar soğuk ve dengesiz olsa da iyi bir insandı. Kimseye zarar vermez, herkesin iyiliğini kendi canından önce düşünürdü.

Ben onun iyi kalbine bağlamıştım kalbimi.

"Sana vereceği sözleri tutar. Gözünden dahi sakınır seni. Yaşadığı şeylerden ötürü zor günlerden geçse, kalbi yaralı da olsa, iyi biridir." Dişlerimi birbirine bastırırken sessiz kaldım. Bunların hepsini biliyordum ama Oğuz'dan duyunca bir kez daha, onun düzgün biri olduğundan emin olmuştum. Oğuz elini omzuma yerleştirip babacan bir tavırla tuttu. "Şimdi istersen soyadını değişebiliriz, uzakta tek başına yeni bir hayata başlarsın fakat şimdiki kadar koruyamayız seni. Karar verirken bunları göz önünde bulundur istedim." Ardından ayağa kalkıp, "Ben seni yalnız bırakayım da iyice düşün," dedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadığımda gülümsedi. Arkasını dönüp odanın kapısına doğru yürüdü. Kapının kolunu tuttuğunda bir kez daha bana döndü.

"Diğer seçenekte göçebe şekilde yaşamak olacak. Burası ifşa olduğu için fazla vaktin yok. Bir an önce harekete geçmeliyiz ve ne karar verirsen ver, yanında olacağız."

Oğuz odadan çıktığında başımı yorgunca yastığıma yasladım. Beynim patlayacak gibiydi. Ağlamaktan yüzüm gözüm şişmişti. Gözlerimi kapatıp düşünmeye çalıştım ama nafileydi. Kafamın içinde kazanlar kaynıyordu. O kadar yorgun ve bitkindim ki bir süre sonra huzursuz bir uykuya dalmıştım.

Gözlerimi aniden açtığımda Vural ile karşılaşmayı beklemiyordum. Yatağın karşısındaki koltuğa oturmuş, dikkatle beni izliyordu. Öne doğru eğilmiş, dirseklerini açık bir şekilde tuttuğu bacaklarına

yaslamıştı. Üstündeki her şey siyah olduğu için yine tek renk gözleriydi. Böyle yeşil yeşil bakmasaydı bana, ona karşı daha dirayetli olabilirdim.

Uyurken beni izlemesi hakkında ne düşünmem gerektiğini bilmeden öylece kalakaldım. Sanki az önce yaşanan olaylar hiç olmamış gibiydi. *Keşke hepsi zihnimin bir oyunu olsaydı ve o, beni bu kadar kırmasaydı.* Çünkü kırgınlık öfkeden daha tesirli bir duyguydu, öyle kolay kolay geçmiyordu.

Yavaşça doğrulduğumda üstümdeki açık pembe rengindeki battaniye kaydı. Battaniyeye bakarken, "Odan soğuktu," dedi.

Battaniyeye şaşkınca bakarken kaşlarım havalandı. Üstümü mü örtmüştü? İstediği zaman düşünceli hâline dönebiliyordu demek ki.

Boğazımı temizlerken boğuk çıkan sesimle, "Burada ne işin var?" diye sordum.

Beklenmedik anlarda kalbimi ısıtan hareketlerde bulunsa da bugün yaşanan kavganın izleri, henüz tazeydi ve ona duyduğum öfke de geçmemişti. Vural derin bir nefes aldı. "Konuşmamız lazım."

Kuru bir sesle cevap verdim. "Konuşacak bir şey kalmadı." Oturduğu yerden kalkıp yatağıma doğru ilerledi. Ben de sırtımı yatağın kadife başlığına yaslayıp ondan uzağa çekildim. "Vural, ciddiyim, ben son sözümü söyledim."

Bana istinaden sakin bir tavırla cevap verdi. "Öfkeliydin."

Yüzüme dökülen uzun saçlarımı kulağımın arkasına iteledim. "Sonucu değiştirmiyor."

Kendinden emin bir tavırla, "Değiştirir," dediğinde sesi katı ve keskindi. Benim gibi sırtını yatak başlığına yaslayıp bacaklarını uzattığında aramızda sadece birkaç santim vardı. Normalde içimi heyecanla dolduran bu durum, şimdi göğsümde yaprak kımıldatmıyordu. Tahmin ettiğimden daha çok kırmıştı beni. "Mantıklı düşünmek zorundasın."

Sertçe yutkunup başımı ona doğru çevirdim. Yüzünün yan profiline bakarken, "Bunu sen mi söylüyorsun?" dedim. Başını bana doğru çevirip gözlerime baktı.

"Biliyorum, biraz fevri biriyim, bana ayak uydurmak zordur."

En ufak bir fikri bile yoktu.

"Ama kendi iyiliğini düşünmek zorundasın. Yerin ortaya çıktı ve özgür olmak istiyorsun, en mantıklı fikir benimle evlenmen."

Gözlerine uzun uzun baktım. "Neden Akif ile değil de seninle evleneyim?"

Göz bebeklerinde tutuşan öfkeyle yanak kasları dalgalandı. "O sikik herifin adını ağzına alma."

Öfkesini ve sözlerini duymazdan geldim. "Sorumu cevap ver."

Elini sertçe dağınık saçlarımın içine soktuğunda üstündeki siyah gömleği gerildi. "Çünkü onu sevmiyorsun."

Dudaklarımda alay dolu bir gülümseme belirdi. "Sen de beni sevmiyorsun ama evlenmek istiyorsun. Aynı şey değil mi?"

Sertçe yutkunduğunda âdem elması hareketlendi. "Değil."

"Neden?"

Bana doğru başını eğdiğinde hareket etmeden gözlerine bakmaya devam ettim. Sesi kısılırken, "Benim sana değer verdiğimi biliyorsun," dediğinde sözleri, kalbimi çalıyordu ama aklım sorularla doluydu.

"Aslında bilmiyorum. Daha dün gece, benden uzak dur, dedin. Şimdi fikrin neden değişti?"

Elini aniden boynuma doğru uzattı. Dokunuşunun etkisiyle irkilirken uzun parmakları enseme kaydı ve aramızdaki mesafe sıfırlandı. "Eğer biriyle evlenecceksen, o ben olacağım."

"Kim demiş?"

"Ben diyorum işte." Alnımda oluşan kırışıklıklarla cevap verecğim sırada devam etti. "Başkasıyla evlenmene izin vermem yavrum. Hem benden iyisini mi bulacaksın?" deyip göz kırptı.

Başımı iki yana doğru sallarken geri çekilip kendimi dokunuşunun verdiği uyuşukluktan kurtardım. "Ben son sözümü söyledim," dedikten sonra geri çekilip aramızdaki yakınlığı bozdum. Çünkü o bana yakın olunca elimde olmadan yumuşuyordum. Beni böyle kandırmasına izin vermeyecektim. Bu yüzden yataktan da çıktım. Ne kadar uzak, o kadar sağlıklıydı. Pencereye doğru yürüyüp görmeyen gözlerle dışarıya bakarken kollarımı önümde bağladım.

"Beni sevdiğini biliyorken olmaz. Ya ben ya hiç."

Sözlerini duyunca başımı ona doğru çevirdim. Ayağa kalkmıştı, karşımda dikiliyordu. Ters ters yüzüne bakarken çenemi havaya

kaldırdım. "Benim sevgimi diline dolayıp kullanmayı bırak artık." Sözlerim yüzünden kaşları çatıldı. Bedenimi ona doğru çevirip karşısında durdum. Kollarımı çözerken, "Sen," deyip üstüne basarak konuştum. "Sevgimi çiğneyip geçerken bunu yapamazsın."

Gözlerime biriken yaşlar sinirimi bozarken Vural'ın yüzündeki sertlik darbe almıştı. Gözlerindeki karanlık duvarlar bir an olsun yıkılmıştı. "Ben," dediği zaman araya girdim. "Sevgime güvenme," diye fısıldadım. Başımı iki yana doğru salladığımda umutsuz bir tavırla devam ettim. "Sevgi de körelir." Gözümden iki damla yaş aktığında yavaşça yutkundum. "Unutma."

Keşke sözlerimi kalbimde de hissedebilseydim. Ona böyle karşı koyarken bu kadar acımasaydı. Gözlerine baktığımda yüreğimde başlayan yangın, ruhuma kadar sıçramasaydı. Ama olmuyordu işte, bazı şeyler sadece dile kolaydı.

"Şimdi odamdan çıkar mısın? Yalnız kalıp düşün biraz, belki aklın da başına gelir."

Sert bir şekilde söylediğim sözler üzerine burnumu çekerken gözyaşlarımı görmesini istemediğim için cama doğru döndüm. "Zeynep," dediğinde gözlerimi yumdum.

"Vural, lütfen çık, yalnız kalmak istiyorum."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra adım seslerini duydum. Kapıyı arkasından sessizce kapatsa da irkilmiştim. Gözyaşlarım hızla akarken dişlerimi birbirine bastırdım. Az önce olanlara rağmen üstüne çok gittiğimi biliyordum. Sonuçta beni kurtaran adamdı o. Benim iyiliğimi istediğini biliyordum. Çünkü o, her zaman beni korumaya çalışıyordu. Bunu yaparken kendini kaybedip abartsa bile...

Vicdanım sızlarken bir an nankör gibi hissettim kendimi. Onun sayesinde güvendeydim ama işin içine duygularım da karışmıştı ve hatalarını görmezden gelemiyordum. Kalbim sanki eziliyordu. Sakinleşmeye çalışırken kapı tekrar çalındı. Gözyaşlarımı ellerimle kurularken kapı açıldı ve Vural kafasını içeri uzattı.

"Gelebilir miyim?" Daha gideli iki dakika olmamıştı. Sessiz kaldığımda yavaşça içeri girdi ve gergince boynunu kaşıdı. "Haklısın, eşeklik ettim."

İtirafını duyunca burnumu çektim. "Vural, ben sana o kadar minnet duyuyorum ki, bir şeyi söylemeden önce iki kere düşünüyorum

ama sen çok zorsun," deyip kısa bir an sustum. "Sınırlarımı zorluyorsun."

Tekrar cama döndüm. Gözlerimi tavana çevirip gözyaşlarımı durdurmaya çalışırken Vural aramızda yaşanan sessizliği bozdu. "Gözüm döndü bir an." Bana doğru yaklaştı. "Mantıklı düşünemedim. Senin ne kadar kırılacağını akıl edemedim."

Aramızda sadece bir adımlık bir mesafe bırakmıştı. Göğsünün sıcaklığını hissedebiliyor, kullandığı parfümün kokusunu soluyabiliyordum. *Birbirimize bir adım kadar yakın, bir ömür kadar uzaktık.*

Elini omzumun üstüne koyduğunda irkildim. Son adımı atarak aramızdaki mesafeyi yok etti. Gözlerim kapanırken Vural her zamanki sessizliğine inat konuşmaya devam etti. "Sana o sözleri söylerken de ciddi değildim. Şımarık biri olmadığını biliyorum."

Sessiz kalmaya devam ettiğimde derin bir nefes aldı. Göğsü sırtıma dokunurken başını eğip çenesini omzuma yasladı. Yanağımın iç kısmını o kadar sert ısırdım ki kanamamış olması mucizeydi.

"Beni kıracağını biliyordun."

Başını iki yana doğru sallarken yüzünü boynuma doğru yanaştırdı. "Akif'e düşüneceğini söylediğin an, bildiğim her şeyi unuttum."

Sesindeki samimiyet irademi sarsmıştı. Çabuk öfkelenen biriydi ve damarına basıldığı an saman alevi gibi tutuşuyordu. Fakat bunu bilmek içimdeki kırgınlığı geçirmiyordu işte.

"Ben yapamam. Olanlardan sonra seninle evlenemem."

Kollarını yavaşça bedenime doladığında bir yanım gerildi, diğer yanım ise saatler sonunda huzur bulabildi. Öyle büyük bir çelişkiydi ki Vural, beni bana yabancı kılıyordu. Onun yüzünden ben de dengesiz biri olmuştum, ne istediğime karar veremiyordum. Yüzünü iyice boynuma doğru yaklaştırıp derin bir nefes aldığında içimi saran titremeye engel olamadım. Kalbim bile hızlanmış, deli gibi atıyordu.

"Daha sakin olamayıp kırılmana neden olduğum için üzgünüm," diye fısıldadığında bunu beklemediğim için donup kaldım. Hatasını kabul ettiği ilk an olabilirdi ve sesindeki samimiyet o kadar yoğundu ki üzgün olduğunu anlamamı sağladı. Sıcak nefesi boynumun kıvrımına çarparken tenim diken diken oldu, kalbimdeki hızlılık arşa ulaştı. Böyle yakın olur ve bu tarz cümleler kurarsa ona karşı ko-

yanmazdım ki! O kadar güçlü bir kız değildim ben. "Özür dilerim, değerlim."

Değerlim.

Kullandığı kelime bir ok gibi göğüs boşluğuma saplandı ve orada yeni bir devrim başlattı. Boğazımda oluşan his düğümünü gidermek için yutkunduğumda, irademin son kalıntılarını da parçalara ayırmıştı. Elimde olmadan ona doğru kayıyordum. Adına güçsüzlük ya da gurursuzluk denilebilirdi ama aşkım hepsinden büyüktü. Benden bile büyüktü. Öyle çok seviyordum ki onu, benimle böyle açık konuştuğunda ona nasıl hayır diyebilirdim? Aşkımı hiçleştiremiyor, gururumu şu anda aşkımın üstüne çıkartamıyordum. Dolu dolu olan gözlerimle, "Beni üzersin sen," desem de sesimde bir kabulleniş vardı.

"Zeynep," dediğinde adım ağzından çaresiz bir inilti gibi döküldü.

"Tutamazsın elimi, ortada bırakırsın. Sevemezsin..."

Sesim, tıpkı çenem gibi titriyordu. Kabullenmesi zor olan duygularımı sesli bir şekilde dile getirmek, kalbimi parçalara ayırıyordu. Korkuyordum, onu buldukça yitirmekten deli gibi korkuyordum.

Yüzünü boynumdan çekip bedenimi kolları arasında çevirdi. Şimdi yüz yüze bakarken eğilip alnını alnıma yerleştirdi. Nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Kaçamak bir nefes alıp kokusunu içime çektiğimde Vural konuşmaya devam etti. "Yemin ederim, istemediğin hiçbir şey olmayacak." *İstediğim şeyler de olmayacak.* Sessiz kaldığımda devam etti. "İstemiyorsan evlenme olayını kaldırır, başka bir yol buluruz. Ama eğer evlenirsek," deyip derin bir nefes aldı. "Seni daha iyi korurum. Git dediğin an giderim, gitmek istediğin an da yolundan çekilirim. Ama daha fazlasını isteme, istesem de veremem."

Vural, bir girdaptı ve beni bir kere çekmişti içine. Kavgalar, tartışmalar, öfke... Hepsi bir yere kadardı. Sonra öyle bir an geliyordu ki her şey siliniyordu, geriye sadece aşkım kalıyordu. Yine öyle bir ânın içindeydim işte.

"Bunları bilerek benimle evlenir misin?"

İlk teklifini yaptığı zamanki emirli tonun esamesi yoktu şimdi. Tereddütlü ve daha sıcaktı. Uzun bir an sessiz kalıp iyice düşündüm. Bir yanım hâlâ kabul etmek istemiyordu ama daha mantıklı düşünen

diğer yanım, en iyi çıkış yolunun bu olduğunu biliyordu. Yeni bir şehirde, farklı bir soyadla yaşayacaktım ve bu defa yerimi kimse bilmeyecekti. Zeynep Kızıl, tamamen yok olacaktı ve beni koruyacağına inandığım tek insan hep yanımda olacaktı.

Dudaklarımı aralayıp ufak bir nefes alırken yavaşça geri çekildim. Bana bakan soru dolu gözlerini görmezden gelerek sırtımı döndüm. Komodine doğru ilerleyip üst çekmeceyi açtıktan sonra içindeki kimliğimi çıkarıp avucumun içine aldım. Buraya geldikten sonra Vural sayesinde kimliğime tekrar sahip olmuştum. Şimdi tekrar ona verecektim ve elime değişerek geri gelecekti.

Ona dönüp avucumda sıkıca kavradığım kimliği uzattığımda hayatımda yeni bir sayfa açıldığını biliyordum. Bu bilinmezlik beni iliklerime kadar korkutuyordu. Özellikle sevdiğim bir adamla sahte bir evlilik yapmak, ne kadar mantıklıydı? İşin sonunda kalbim ne hâle gelecekti, en ufak bir fikrim yoktu.

Kaşları havalanırken yavaşça, "Kabul ediyor musun?" diye sordu. Uzanıp kimliğimi aldığında sadece başımı aşağı yukarı doğru salladım. Ardından komodinin üstünde duran kitabı alıp balkona doğru yürüdüm. Kapıyı açıp balkondaki sandalyeye oturdum. Kabul ediyorum diyecek kadar affetmemiştim onu. Sadece kendim için en doğrusunu yapmaya çalışıyordum. *Özgürlüğüme giden yolun üstünde kalbim olsa da...*

"Kabul ettiğini dile getirmeyecek misin?" Sorusunu cevapsız bırakırken kitabı açıp okumaya başladım. "Bak gidiyorum ama," diye seslendiğinde elimi kaldırıp salladım. "Hay senin inadına be kadın!" diye söylendiğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "La havle la havle," diyerek odadan çıkıp kapıyı kapattığında başımı çevirip boşalan odaya baktım.

Hayat, sürekli kartları değiştiren, hile dolu bir oyundu. Bir kez daha işin içine hile karışmış ve hayatımı değiştirecek temel taşlar yerinden oynamıştı. Yine bir bilinmezliğin içine düşüyordum ve bu defa yanımda Vural da vardı. Sonumu bilmeden girdiğim dikenli yolda onunla beraber yürüyecektim. Tek duam, çok fazla yara almadan bu oyunun son bulması, o yolun bitmesiydi. Fakat bunu düşünürken bile istediklerimin imkânsıza yakın şeyler olduğunu adım gibi biliyordum.

"Zeynep, Zeynep uyan artık kızım." Uykumun derinliklerinden beni koparan ısrarcı sesi susturmak için kafamı yastığın altına soktum. Bu şekilde uyumaya devam etmeye çalıştım fakat sesin sahibi, bu defa kolumu dürtüyordu. "Bu kız böyle uykucu değildi, ne oldu buna? Kızım kalksana, kızıyorum bak."

Yastığı çektiğinde sızlanarak gözlerimi araladım. Fatma abla başımda dikilmiş uyanmam için uğraşıyordu. "Ya ablacığım, ne istiyorsun benden sabah sabah?"

Ellerini belinin iki yanına yaslayıp dik dik yüzüme baktı. "Gören de benim nikahım var sanacak."

Üstümden attığı yorganı tekrar örtmek için çektim. "Akşam olacak nikah," diye homurdandım.

Eğilip elimden örtüğü sertçe aldı. "Ve hiçbir şeyin yok, farkındasın değil mi? Hazırlık yapmamız lazım."

Gözlerimi yumup yorgun bir nefes aldım. Saat daha sabahın dokuzu bile değildi ve ben sabaha doğru uyumuştum.

"Ablam, formalite bir nikah zaten."

Son beş gündür bunu sürekli kendime hatırlatıp duruyordum. Çünkü unutmaktan ödüm kopuyordu. *Unutursam kaybederdim,* sürekli bu cümleyi tekrarlıyordum. Vural'ı gerçekten seviyordum ama onunla sahte bir evlilik yapıyordum. Hayatım daha ne kadar sarpa sarabilirdi? Hoş, sahte olsa dahi içimde kelebekler uçuşuyordu da neyse.

"Evliliğin formalitesi olmaz," diye beni azarladığında dudaklarımı büzdüm.

"Ama öyle, bu yüzden hazırlık yapmamıza gerek yok."

Gözlerini kıstı. "Zeynep, kızdırma beni." Bu defa otoriter sesini kullanmıştı. Gözlerimi kırpıştırdığımda, "Hemen kalk yataktan," diye devam etti.

"Tamam ya," diye söylenirken istemeyerek de olsa yataktan kalktım.

O saldırıdan sonra evden taşınmıştık. Balıkesir'in merkezinde bir evde geçici olarak kalıyorduk. Bu akşam nikahtan sonra Vural ile beraber Balıkesir'den de ayrılacaktık. Nereye gideceğimizi bil-

miyordum. Sanırım Oğuz ve Nacer haricinde kimse de bilmeyecekti. Bu defa işleri daha sıkı tutuyorlardı. Balıkesir'i seviyordum ve Fatma abladan ayrılmak istemiyordum. Ama benim hayatım, isteklerim doğrultusunda ilerlemeyecek kadar dibi bulmuştu. Sürekli değişen hayatıma yetişemiyordum. Her ne kadar belli etmemeye çalışsam da buradan ayrılacağım için çok üzgündüm.

"Yarım saattir seni uyandırmak için uğraşıyorum." Fatma ablanın sözleri üzerine esnedim. "Bu kadar çok uyumazdın sen."

"Abla, yerim yabancı, günlerdir uyuyamıyorum bile," diye sızlandığımda başını iki yana doğru salladı.

"Şikâyet etmek yok, kahvaltı yapıp alışverişe çıkacağız."

Gözlerim irileşirken "Hayır," diye itiraz ettim. Her şey basit ve sade olmalıydı. Aksi durumda boş hayallere kapılıp kendime engel olamamaktan korkuyordum. "Hazırlık ya da alışveriş istemiyorum." Başımı iki yana doğru o kadar şiddetli sallıyordum ki Fatma abla gülmeye başladı. "Gülme, ciddiyim."

Yanıma gelip yanağımı sıktı. "Ben de ciddiyim." Öfkeyle solurken ona arkamı döndüm ve kapıyı açtım. Kapıdan çıktığımda Fatma abla arkamdan, "Bu arada," diye seslendi. Tam ona döneceğim sırada Vural ile karşı karşıya geldim. Gözlerim irileşirken Fatma abla, "Vural burada," diye cümlesini tamamladı.

Uyarısında fazlasıyla geç kalmıştı. Geçen geceki siyah geceliğimle karşısında dikilirken saçım başım dağınık bir hâldeydi. O ise karşımda siyah boğazlı kazağı, siyah kotu ve düzgün taralı saçlarıyla son derece hoş duruyordu. İçimden bu kadar yakışıklı olunur mu gözünü seveyim ya, diye sızlanmaya başladım. Vural'ın bakışları ise bedenimde yavaşça gezinmeye başladı. Dikkatli bakışlarının altında kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum.

Tarazlı bir sesle, "Günaydın," dediğimde, dilinin ucunu yavaşça alt dudağının iç kısmında gezdirdi.

Bakışları bacaklarımdan yüzüme çıktığında, ciddi bir ifadeyle, "Güzel karşılama," dese de kaşları çatıktı.

Gözlerimi devirirken, "Hödük," diye söylendim.

Çapkınca göz kırptığında yanından geçip banyoya girdim ve kapıyı yüzüne sertçe kapattım. Umursamaz durmaya çalışsam da bacaklarım titriyordu. Hergele, öyle bir bakıyordu ki tek bacaklarım

değil, iç organlarıma kadar titriyordum. Başımı iki yana doğru salladıkça soğuk suyla yüzümü yıkadım. Bu evde Fatma abla ile ben kalıyorduk. Vural ya da Taner ara sıra uğruyordu ve kaçında bir iki saat vardı o kadar. Genelde sabah gelen olmadığı için rahatça odamdan çıkmıştım.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra saçlarımı düzeltip banyodan çıktım. Tam odama gidecektim ki Vural'ın sesini duydum.

"Kartımın şifresini sana mesaj atarım, istediğinizi alın."

Gerçekten alışveriş konusunda ciddi miydiler? İkisinin yanına giderken şüpheli bir sesle, "Ne kartı?" diye sordum.

Aynı anda başlarını bana doğru çevirdiler. Fatma abla doğal bir sesle konuştu. "Nikah için alışveriş yapacağız ya, onun kartı." Gözlerimi kırpıştırdım.

"Ben alışveriş falan istemiyorum."

Fatma abla tatlı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bu konuda fikrini almayacağım güzelim."

Arkamı dönüp kahvaltı hazırlamak için mutfağa girdiğinde sıkıntıyla ofladım. Ben işleri basit tutmaya çalıştıkça daha fazla karışıyordu. Vural bana bakarken bir elini ensesine yerleştirip gergince ovdu. Başımı ne var anlamında salladığımda çenesiyle üstümü işaret etti.

"Gidip üstünü değiştirsene."

Geceliğe saçma bir şekilde takılıp kalması üzerine gözlerimi kıstım. Adamın geceliklerle ciddi problemi vardı. Halbuki çoğu elbiseye oranla normal bir açıklıktaydı. Onu duymazdan gelip, "Ciddiyim ben, alışveriş istemiyorum," dedim.

Omuz silkerken, "Fatma ablaya anlat derdini," deyip mutfağa girdi.

Küçük çocuklar gibi ayağımı yere vurarak itiraz etmek istesem de kendimi zor tuttum. Öfkeli adımlarla odama girip sertçe kapıyı çarptım. Fatma abla gerçekten bazen çok inatçı olabiliyordu. Vural'ın bu durumu öylece kabul etmesi ise sinirlerimi bozuyordu. İstese engel olabilirdi ama adam benim rahatsız olmamdan zevk alıyordu. Dolabımın kapağını hırsla açıp beyaz, V yaka crop kazağı aldım. Önü çapraz şekilde gelen, hafif bol örme kazağı giydikten sonra altına yüksek bel, açık renk kotumu giydim.

Saçlarımı tarayıp açık bıraktıktan sonra kahvaltı yapmak için mutfağa geçtim. İkisinin de yüzüne bakmadan masaya geçip çayımı içmeye başladım. Çocukluk yaptığımı biliyordum ama elimde değildi. Heveslenmek istemiyordum, sadece imzaları atıp bu nikah olayını hiç var olmamış gibi kapatmak istiyordum.

Fatma abla tavrımı görmezden gelerek bugün neler yapacağımızı anlatmaya başladı. Kendini öyle kaptırmıştı ki sanki gerçek bir nikahtı. Dehşet dolu bir ifadeyle gideceğimiz gelinlikçiyi, kuaförü dinliyordum. Kısa bir an sustuğunda ânında araya girdim.

"Tüm bunlara ne gerek var? Senin doğum gününde giydiğim elbiseyi giyer, evde saçımı makyajımı yaparım ben."

Bana ters ters bakan Fatma abla dudaklarını birbirine bastırdı. "Yine mi aynı konu?"

Çaresiz gözlerle, kahvaltısını yapan Vural'a baktım. "Ya Vural, bir şey söyler misin?"

Çayından büyük bir yudum alırken omuz silkti. "Benim için fark etmez."

Herkes kafayı yemiş olmalıydı. Fatma abla tekrar araya girdiğinde telefonumu alıp Vural'a mesaj attım.

Zeynep: *Sahte bir nikah için tüm bu olanlar çok fazla.*

Vural'ın masanın üstünde duran telefonunun ekranı aydınlanınca uzanıp baktı. Mesajı okurken yüzünde sabit bir ifade vardı.

Vural: *Tadını çıkar, bugün düğün günün, Gelin Hanım.*

Gelin Hanım mı?

Ona ters ters baktığımda telefonu masaya bıraktı ve dudaklarında oluşan yamuk gülümsemeyle bana baktı. Kızgınlığımı sürdürmeyi düşünüyordum fakat Vural'ın bir yanağında gamze vardı. Çok nadir görülen bir hazineydi benim için. Şimdi hafif de olsa gülünce gamze ortaya çıkmıştı ve benim bütün mekanizmalarım iptal olmuştu. *Altı üstü bir gamzeydi işte, ne demeye bu kadar etkileniyorsun.*

Yüzüm iyice asılırken çatalı peynire batırıp ağzıma attım. Sertçe çiğnerken tüm hıncımı zavallı peynirden çıkarmaya çalışıyordum sanki. Daha ufak bir gamzeye tav oluyordum, bir de evlenip aynı

evde yaşayacaktık, o zaman ne yapacaktım? Gerçekten kabul eder ken ne düşünüyordum acaba?

"Hadi kalkın, çok oyalandınız, nikahın az kaldı."

"Ama ben yemek yemedim ki."

Fatma abla beni duymazdan gelerek, "Hadi," dedi. Hardağı masaya bırakırken isteksiz adımlarla ayağa kalktım. Fatma abla, hâlimi görüp güldü. "Çok nazlı bir gelin bu, Vural, çekeceğin var."

Vural başını iki yana doğru sallarken, "Bilmez miyim?" diye ağzının içinde geveledi.

"Asıl benim çekeceğim var," diye söylendiğimde ikisi de beni duymazdan geldi.

Evden çıktığımızda Vural bizi arabasıyla gideceğimiz yere bıraktı. Yakın olduğu için kısa sürede varmıştık. Arabadan çıkmak üzereyken ön koltukta oturan Fatma abla ona döndü. "Git sen de damat traşını ol."

"Ya abla, uğraştırma beni," dediğinde araya girdim.

"Gideceksin, Vural, yoksa yemin ederim evlenmem seninle."

Kollarımı önümde bağlayıp tek kaşımı havaya kaldırdım. Ben hazırlanıyorsam o da hazırlanacaktı. Vural başını bana doğru çevirip kısılı gözleriyle baktı. Omuz silktiğimde uyarıcı bir sesle, "Zeynep," dese de Fatma abla ânında araya girdi. "Kız haklı, ben de izin vermem, Vural. Git adam akıllı hazırlan, yoksa hiç gelme."

Vural, "Hasbinallah," diye söylenirken arabadan inip sahte bir tatlılıkla el salladım.

"Kolay gelsin," dedikten sonra arkamı dönüp mağazaya girdim.

Gelinlik ve elbise tarzı modeller satan bir butikti. Çalışan kız yanımıza gelip tatlı bir gülümsemeyle, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Yanımıza gelen Fatma ablaya fırsat vermeden atıldım. "Beyaz, şık bir elbise arıyorum."

Fakat Fatma abla hemen, "Gelinlik tarzı da olsun," diye ekledi.

Tam üç saatin sonunda elbise, ona uyumlu topuklu ayakkabı ve iç çamaşıra kadar her şey alınmıştı. Fatma abla her şeyin dört dörtlük olması konusunda o kadar diretmişti ki bir süre sonra pes etmiştim. Ne gösterirse kabul etmiş, almasına izin vermişti. Başka türlü beni rahat bırakmayacaktı çünkü. Mağazadan çıkınca bu defa

beni bir kuyumcuya sürükledi. İtirazlarıma aldırmadan pırlanta bir set aldığında ağzım açık kalmıştı. Sahte bir nikaha göre çok fazla masraf yapıyorduk.

"Abla, ne gerek vardı bunlara? Zaten dünyanın şeyini aldık," diye sızlandım.

"Sen karışma benim işime." Vural'ın kartıyla uçuk rakamı ödedi. Yüzüme bakıp, "Takısız gelin olmaz," dedi. Atladığı nokta buydu işte, ben gelin olmuyordum.

"Sahte gelin de olmaz." Sesimdeki hüzün üzerine durup bana baktı. Omuzlarım yorgunca çöktü, her an ağlayacak gibiydim. "Zeynep," dediğinde konuşmaya devam ettim. "Abla sen böyle yapınca ben sahte olduğunu unutuyorum, kendi yalanıma inanmama az kaldı."

İtirafım karşısında ikimiz de bir an sessizleştik. Gözleri hüzünlenirken uzanıp elimi tuttu. "Nikahta keramet vardır, ne olacağı belli olmaz."

Başımı iki yana doğru salladım. "Benimki belli," diye fısıldadım.

"Kaderi sadece yazan bilir," dediğinde sessiz kaldım. O sırada kuyumcu kartı uzatıyordu. Birlikte kuyumcu dükkânından çıkıp kuaför salonuna girdiğimizde çok bitkin hissediyordum.

Fatma abla sabahtan randevu aldığı için ânında beni koltuğa yönlendirdiler. Önce manikür ve pedikür yapılırken bir yandan da makyajımı yapmaya başladılar. Mücadele etmekten bedenim kaskatı kesilmişti. Kızlar benimle ilgilenirken kendime rahatlamak için izin verdim. Mücadelem boşaydı nasılsa...

Yaklaşık iki saatin sonunda nihayet hazırdım. Bakışlarım aynada gezinirken gördüğüm aksimi fazlasıyla beğenmiştim. Normalde pek makyaj yapan biri olmadığım için profesyonel bir makyaj farklı ve güzel durmuştu.

Bakışlarım, üstümdeki gelinlik havası taşıyan ipek, beyaz elbiseye kaydı. Gördüğüm an bu elbiseye vurulmuştum. Bedenimi ikinci bir deri gibi saran elbise, uzuvlarımdan sonra hafifçe genişleyerek

yere kadar iniyordu. İp askıları ince, degaje yakası düşüktü, bu sayede göğüslerimi kavrayan küpürleri göze çarpıyordu. Elbisenin üst kısmı sert olduğu için sütyen görevi taşıyordu. Açıkçası göğüslerimi güzel bir şekilde sarmalamıştı. Başta düşük göğüs dekoltesi yüzünden şüpheye düşsem de çok beğendiğim için almaya karar vermiştim. Saçlarım zarif bir şekilde topuz yapılmıştı, kulağımda su damlası şeklinde olan pırlanta küpem ve boynumdaki kolye, göz alıcı bir şekilde ışıldıyordu.

"Maşallah güzel kızım, kuğu gibi olmuşsun."

İçten bir gülümsemeyle Fatma ablaya baktım. "Gerçekten mi?" Sorum üzerine dolu dolu olan gözleriyle başını aşağı yukarı doğru salladı.

"Yüzün gibi bahtın da güzel olsun inşallah."

Eğilip yavaşça anne şefkati taşıyan kollarına sığındım. Ondan ayrılacak olma düşüncesi ruhumu boğuyordu. Annemden sonra bana ilgiyle yaklaşan, beni düşünen tek kadındı. Kısa bir süre içinde annem gibi olmuştu. Keşke her şey daha farklı olsaydı.

"Teşekkür ederim."

Bir süre sonra geri çekildiğimizde benim de gözlerim dolmuştu. "Sakın ağlama, makyajın bozulmasın."

Başımla onaylarken çalışanlardan olan bir kız içeri girdi.

"Damat Bey geldi."

Midemdeki düğüm gittikçe büyüdü. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki elimi göğsüme bastırmamak için kendimi zor tuttum. Neden bu kadar heyecanlandığıma anlam veremezken dilim damağım kupkuru kesilmişti. Giyinme odasından titreyen dizlerimle çıktığımda Vural'ı elindeki telefona bakarken buldum. Elime onu inceleme fırsatı geçince ânında değerlendirdim. Simsiyah bir takım elbise giymişti. Ama bu defa farklı olarak içine beyaz gömlek giymişti. Sanırım ilk defa açık renk giydiğini görüyordum. Siyah saçları geriye doğru taranmış, kirli sakalları kısaltılmıştı. Anlaşılan bizi dinleyip berbere gitmişti. Dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olmazken başını kaldırdı ve yeşil gözleri, göğsümü deldi.

O kadar yakışıklı bir adamdı ki, ona baktığımda bazen nefes almayı unutuyordum. Güzelliği beni büyülüyordu. Saatlerce bıkmadan izleyebilirdim. İç çektiğimde irileşen gözleri, yüzümden

başlayarak tüm bedenimde ağır ağır gezindi. Ölün içinde ikinci kere maruz kaldığım bakışları, tenimin ısısını arttırırken damarlarımda akan kan hızlandı. O böyle yoğun bir şekilde bakarken hareketsiz durmak çok zordu.

Koyulaşan gözleriyle bana doğru yürüdüğünde dizlerimdeki titreme çoğaldı. Sanki yer ayaklarımın altından kayıyordu. Tam önüme gelip durduğunda ufak bir nefes aldım ve kokusu, duyu organlarımı işgal etti.

Başını yavaşça bana doğru eğip kısık çıkan tok sesiyle konuştu. "Beni öldürmek mi istiyorsun sen?" dediğinde gözleri boynumdan aşağı kaydı.

Başımı sağa sola doğru sallarken muzip bir sesle cevap verdim. "Evlenmek üzereyken dul kalmayı kim ister ki?"

Gözlerini yumup burnundan sert bir nefes aldı. "Daha," deyip yüzünü buruşturdu. Kelime seçiminde zorlanır gibiydi. "Sade bir şey bulamadın mı? Kalbime kastı olmayan şeyler mesela?" diye ağzının içinde geveledi.

Gözlerini açtığında çakmak çakmak bakıyordu. Başımı yana doğru eğip cilveli bir sesle konuştum. "Beğenmedin mi yoksa?"

Dişlerini birbirine bastırdığı için yanak kasları dalgalandı. "Zeynep, Allah'ını seversen çıkar şunu."

"Asla."

"Ulan yalvarırım," dedi inler gibi.

Son yaşadıklarımıza kadar ona karşı koyamayan tarafın tek ben olduğumu düşünüyordum. Ama artık durumun öyle olmadığını biliyordum. Vural, içinde ne yaşıyor olursa olsun bana karşı koyamıyordu. Bunu bilmek kadınlık gururumu okşarken, "Hayır," dedim. "Çıkarmayacağım."

Birbirimizin gözlerine meydan okuyarak bakıyorduk. İkna olmayacağımı bilecek kadar tanıyordu. Aniden eğilip dudaklarını alnıma yasladığında ağırlaşan göz kapaklarım kapandı. Aşkımın sıcak külleri, kalbime doğru savruldu. Bu ânın bitmemesini ne çok isterdim.

"Sen var ya sen, mahvedeceksin beni." Fısıltıyı andıran sözleri üzerine alnıma ufak bir öpücük kondurdu. "Ölümüm senin elinden olacak kadın," diye homurdandıktan sonra geri çekildi. Ardından

elini uzatıp parmaklarını parmaklarıma doladı. Elimi tuttuğu gerçeği beni gafil avlarken kalbim göğüs kafesime sığmıyordu.

"Buyurun." Yanıma gelen kuaför telefonumu uzattığında uzanıp aldım. "Birkaç poz yakaladım," diye açıkladığında minnetle gülümsedim.

"Teşekkür ederim."

Ardından Vural ile beraber onun arabasına binerken Fatma abla yaptırdığı çikolatayı almak için Kürşat ile beraber başka bir arabaya bindi. Vural benim için kapıyı açarken tehditkâr bakışları etrafta geziniyordu.

"Bari ceket falan alsaydın üstüne," diye söylendiğinde güldüm.

"Abartıyorsun."

Cevabımın ardından ters ters yüzüme bakarken kapıyı kapattı. Kemerimi bağladığımda o da sürücü koltuğuna geçmişti.

"Anlamıyorum ki nasıl bir gelinlik bu? Sabah giydiğin gecelik bile daha iyiydi."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken boğazımı temizledim. "Gelinlik değil, elbise bu."

"Bence de elbise ama gece elbisesi!" diye patladı.

Omuz silkerken, "Bence çok güzel," dediğimde yan gözlerle bana baktı.

"Problem de o zaten. Fazla güzel ve hayale yer bırakmıyor."

Söylenmeye devam edeceğini bildiğim için onu duymazdan gelip telefonun fotoğraflar kısmını açtım. Gördüğüm fotoğraflarla beraber gözlerime dolan yaşlara engel olamadım. Dudaklarımda içten bir gülümseme yeşerirken karşılıklı durduğumuz poza uzun uzun baktım. O siyahlar içinde kara bir prens gibi karşımda dikilirken ben tam zıttı bir şekilde, hayranlık dolu gözlerle ona bakıyordum. Diğer fotoğrafta birbirimize yakındık, bir diğerinde alnımı öpüyordu. "Çok güzel," diye fısıldadım. Birlikte çektiğimiz ilk fotoğraf, düğün fotoğrafımızdı. Trajikomik bir durumdu gerçekten de.

"Çok güzel olan ne?"

Kırmızı ışıkta duran Vural'a bakarken telefonu ona doğru uzattım. Eline almadan uzun uzun ekrana baktığında benim aksime sessiz kaldı. Arabadaki hava değişirken ekran kapandı. Yeşil ışık yandığı için araba hareket ederken ikimiz de susmuştuk. Değişen ruh

hâline takılmamaya çalışarak tekrar fotoğraflara baktım. Çok güzel ve doğallardı. *Keşke her şey gerçek olsaydı...*

Düşüncelerime ve fotoğrafa o kadar dalmıştım ki Vural aniden, "Siktir!" diye bağırdığında irkildim. Neden bağırdığını ise başımı kaldırdığım an anladım. Tek şeritli yolda, Akif'in arabası son hızla üstümüze doğru geliyordu.

II. BÖLÜM
RUHA DOKUNAN SÖZLER

Zaman, korkuya kilitlenmiş hızla akarken, saniyeler peşimizde ecel görevini görüyordu. Saniyeler hızla akıp gidiyordu, zamanı tutamıyordum, ona ayak da uyduramıyordum. Geçen her saniye ile beraber iki araba birbirine öyle hızlı yaklaşıyordu ki sanki bir film sahnesindeydim. Ama her şey acı verecek kadar gerçekti ve Akif'in asıl niyetinin, korkutmaktan öte olduğunu biliyordum. Kalbim Vural'ın yanında bu defa korkuyla çarpıyordu.

Vural, "Zeynep, sıkı tutun!" diye bağırdığında telefon elimden düştü.

Girdiğim transtan çıkarken sertçe yutkundum. Kalbim boğazımda atıyordu. Koltuğun kenarlarına tutunurken Vural direksiyonu yana kırdı. Araba asfalt yoldan çıkarken topraklı araziye hızla saptı. Sadece saniyeler içinde çarpışmaktan kurtulmuştuk. Ani manevra yüzünden araba sarsılırken kemere rağmen öne doğru savrulduğumda dudaklarımdan kopan çığlığa engel olamadım. Etrafımız toz bulutuyla kaplanırken arabanın tekerlekleri, isyan eden sesler çıkarıyordu.

Araba nihayet durduğunda vücudum deli gibi titriyordu. Gözlerimi kırpıştırırken yaşananların gerçek olduğunu algılayamadım bir an. Sadece saniyeler içinde büyük bir kazadan kurtulmuştuk. Vural kemerini açarken hızla bana doğru döndü. Yüzümü ellerinin arasına alırken göğsü hızla inip kalkıyordu.

Endişeli sesiyle, "İyi misin?" diye sordu.

Başımla onaylarken kesik kesik çıkan sesimle, "Se-Sen iyi misin?" diyebildim.

Hızla, "İyiyim," derken bakışları beni taradı. Herhangi bir yaramın olmadığını görünce rahat bir nefes aldı. Gözlerindeki öfke ateşi, tam o anda alev aldı. Dişlerinin arasından nefes alırken geri çekildi. "Soyunu sopunu siktiğimin hayasiyetsiz piçi!" Art arda ettiği küfürlerden sonra arabanın kapısını açtı. "Sakın dışarı çıkma," dedikten sonra kapıyı sertçe çarptı. Başımı cama doğru çevirince Akif'in arabasından inmiş bize doğru geldiğini gördüm. Canına mı susamıştı bu adam? İçimdeki korku öyle yoğundu ki midem kasılıyor, ellerim şiddetle titriyordu.

Sahte de olsa bugün nikahım vardı fakat başıma gelenler korku filminden fırlamış bir sahne gibiydi. Şansıma küfürler yağdırırken tabii ki Vural'ı dinlemedim. Kapıyı açıp çıktığım an, ikisinin belinden aynı anda çıkan silahları gördüm. Gözlerim fal taşı gibi açılırken dehşetle aralanan ağzımı elimle kapattım. Karşımda yaşanan olay, az önceki korkuyu bile silip atmıştı.

"Ulan sikik şerefsiz, ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

Akif'in gözlerindeki karanlığı aramızdaki mesafeye rağmen görebiliyordum. Gözünü karartmış katil bakışlarıyla Vural'a bakıyordu. Kötü şeyler olacaktı. Terleyen avuçlarımla elbisemi kavrayıp yavaşça havaya kaldırdım ve yürümeye başladım. Topuklu ayakkabılarım, toprağa saplandığı için yürümemi engelliyordu.

"Sen onu benden alamazsın!"

"O hiçbir zaman senin olmamıştı!"

Vural'ın yüksek sesini duyunca irkildim. Adımlarım hızlanırken bata çıka yürümeye devam ettim.

"Sen araya girmeseydin şu an benimle evleniyor olacaktı. Ama sırf o siktiğim egon yüzünden engel oldun!"

"Akif, ne saçmalıyorsun sen?"

Vural'dan önce araya girdiğimde başlarını bana doğru çevirdiler. Vural öfkeyle, "Sana çıkma arabadan demiştim!" diye bağırdı. Onu duymazdan gelerek Akif'e bakmayı sürdürdüm.

"Benimle evlenmeliydin, onunla değil. Seni ben hak ediyordum, ben!" Hırlayarak söylediği sözlerin ardından elindeki silahın güvenliğini kaldırdı. Gözlerim korkuyla açılırken Vural da gözünü karartmıştı. Birbirlerini öldüreceklerdi. Hem de benim yüzümden! Düşünmeden onlara doğru atılıp aralarındaki mesafenin orta yerine

geçtim. Şimdi iki silah arasında kalan bendim. Mantığım bu yaptığından ötürü çığlıklar atıyordu.

"Zeynep, sen beni delirtmek mi istiyorsun?"

Vural'ın sesini duyduğumda, "Hayır, sadece yaşamanızı istiyorum!" diye bağırdım. Muhtemelen bu olaylar bittikten sonra Vural'ın ağzından kurtulamayacaktım. Ama şu an bu durumu düşünmeyecek hâldeydim. Yüzümü Akif'e doğru çevirdim fakat o Vural'a bakıyordu. "Akif, bana bak."

Sesimi duyunca bakışlarını bana çevirdi. Gözlerindeki hırs ve kin, sarsılmama neden olmuştu. Bakışları bir an üzerimde gezindi.

"O olmasaydı birkaç saat sonra benim karım olacaktın. Seni hak eden hep bendim, benimle olmalıydın."

Başımı iki yana doğru salladım. "Olmayacaktım." Kaşları çatıldığında konuşmaya devam ettim. "Vural araya girmeseydi de seninle evlenmezdim."

Her şeyden önemlisi ben ona güvenmiyordum. İlk baştan beri onun hakkında olumlu düşüncelere sahip değildim. Önerisini düşünürdüm ama kabul etmezdim. Oğuz ile konuştuktan sonra emin olmuştum bundan.

"Evlenecektin!" diye diretti.

"Hayır, sadece düşünürdüm ama evlenmezdim."

Ki şu an ne kadar doğru bir karar verdiğimi bir kez daha anlamıştım. Böyle bir adamla aynı evde yaşayamazdım. Ona bakınca, amcam olacak o herifin farklı bir versiyonunu görüyordum.

"Ben seni seviyorum, Zeynep, değer veriyorum ama sen gidip yüzüne bile bakmayan adamı tercih ettin. Yaptığının aptallık olduğunu nasıl görmezsin? Kendine hiç mi saygın yok?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Kendiyle yaşadığı çelişki öyle büyüktü ki girdabına beni de çekmeye çalışıyordu. "Sen az önce beni öldürecektin. Bu mu sevmek?"

Sakin bir sesle sorduğum sorunun ardından gözlerimi açtım. Dişlerinin arasından, "Çünkü nankörsün," diye tısladı.

Dudaklarım alayla kıvrıldı. "Sevdiğin kadın nankör diye ölmeyi mi hak ediyor? Çok farklı bir sevgi anlayışın var."

"Senin yüzünden," diyerek beni suçlamaya başladı. "Vural'ı seçerek kendini değersizleştirdin."

"Zeynep, çık artık aradan." Vural, öfkeli bir sesle konuşsa da endişesini hissedebiliyordum. Fakat onu şu an dinleyemezdim.

"Ben iyisiyle kötüsüyle bir karar aldım. Beni aşağılamak yerine seçimime saygı duy."

Alayla güldüğünde gözlerinden nefret taşıyordu. "Pişman olacaksın." Yankılanan sesini duyunca irkildim. "Seni öyle mutsuz edecek ki, pişmanlıktan gebereceksin. Bugün ölmediğin için ağlayarak isyan edeceksin."

Titreyen sesimle, "Bu seni ilgilendirmez," dedim.

Aniden kahkaha atarken silahını havaya kaldırıp havaya bir tane kurşun sıktı. Ufak bir çığlık attığımda göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. Vural aniden kolumu tuttuğunda tekrar çığlık attım. Beni arkasına doğru çekerken Akif konuşmaya devam etti. "O evlilik senin sonun olacak, duyuyor musun beni? Bunu anladığın gün, o kurşunun, sana isabet etmiş olmasını dileyeceksin. Ama çok geç olacak."

Bedenim korkuyla titrerken Vural soğuk sesiyle konuştu. "Akif, siktirtme bana belanı. Tek kelime daha edersen ağzının içini kurşunla doldururum."

Akif tekrar kahkaha attı. "Cezanız birbiriniz olun."

Bu sözlerinin ardından Vural'ın kopma ânı gerçekleşmişti. Akif'in üstüne atıldığında ilk yumruğu suratında patladı. Akif'in elindeki silah yere düşmüştü. Vural bu defa burnuna yumruğunu indirdiğinde Akif geriye doğru savruldu.

"Ne o, zoruna mı gitti, Vural Efendi?"

Sözleri Vural'ın öfkesini ateşlemekten başka bir şey yapmıyordu. Karnına sert bir tekme attığında geriye doğru sendeledim. Vural'ı şu an durduramayacağımı biliyordum. Tuttuğu öfkesi bir volkan gibi patlamıştı. Yere eğilip suratına bir yumruk daha attığında Akif gülüyordu. İstediği Vural'ı delirtmekti ve emeline ulaşmıştı.

Vural yumruğunu kaldırdığında, "Vural," diye seslendim. Eli havada kalırken, "Yeter, değil mi?" diye sordum.

Fakat Vural havadaki elini de Akif'in suratına indirdi. Yüzümü buruştururken Akif bir anlığına da olsa kendinden geçmişti. Vural yakasından tutup kendine doğru kaldırdı. "Ona bir şey olma ihtimali bile seni öldürmem için yeterliyken..." dedikten sonra geriye doğru

iteleyip ayağa kalktı. Akif de zor da olsa ayağa kalktığında Vural dişlerinin arasından, "Siktir ol git, elimde kalacaksın," diye tısladı.

Akif, silahını alıp beline yerleştirirken, "Bu, burada kalmaz," diye söylenerek arabasına doğru gitti.

Vural yumruk yaptığı elleriyle arkasından bakmaya devam ediyordu. Yaşananlardan ötürü sarsılmış bir durumdaydım. Tüm her şey on beş, en fazla yirmi dakika içinde olmuştu belki ama ömrümden ömür gitmişti.

Akif uzaklaştığı an hızla bana doğru döndü. "N'aptığını sanıyorsun sen?" diye kükredi.

"Bağırma bana," diyebildim sadece.

Vural kollarımı tutup beni sarstığında, "Nasıl araya girersin?" diye köpürdü. "Ben," dedim ama konuşamadan o devam etti. "Ya o kurşunu sana sıksaydı, aptal! Ne olacaktı o zaman?"

Beni aniden göğsüne doğru çekip sıkıca sarıldı. İkimiz de şiddetli bir şekilde nefes alıp veriyorduk. Kulağımın altında çalınan kalbinin ritimleri, takip edemeyeceğim kadar hızlıydı.

"Benim yüzümden zarar görmenizi istemedim."

Kolları daha da sıkılaşırken, "Aptal aptal konuşma," diye parladı.

"Sensin aptal!" diye bağırdığımda beni duymazdan gelip yüzüme doğru eğildi.

"Sana bir şey olsa, ben onu sağ bırakır mıydım?"

Bırakmazdı. Gözlerimi sıkıca yumduğumda aptalca davrandığımı şimdi daha iyi anlıyordum.

"O an mantıklı düşünemedim, sonuçta ben de ölümden yeni dönmüştüm, kusura bakma," diyerek iğneleyici bir cevap verdim. Sinirlerim feci şekilde bozulmuştu. Alnını başımın üstüne yasladığında nefesi saçlarıma çarpıyordu.

"Ben seninle n'apacağım be, Zeynep?"

Sesi az da olsa sakinleşmişti. İçimden sevebilirsin diye cevaplasam da "Bilmem," dedim. Yüzümü yavaşça göğsüne sürtüp kokusunu içime çektim. Kullandığı parfüme karışan teninin kokusunu soludum. Yavaş yavaş sakinleşmeye başlarken bedenimdeki titreme durmuştu.

"Senin yüzünden ömrümden ömür gitti."

Cümlesinin ardından geri çekilip parmağını çenemin altına koyduğunda, "Asıl benim ömrümden ömür gitti," diye sızlandım. Vural başını geriye attı. Yüz yüze geldiğimizde gözlerimin içine uzun uzun baktı.

"Bir daha sakın bunu yapma." Bu konuda söz veremezdim. Eğer namlunun ucundaki Vural olacaksa, düşünmeden araya girerdim. Gözleri kısıldı. "Yaparsın." Sessiz kalmaya devam ettiğimde gözlerini kapatıp başını iki yana doğru salladı. "Kendim kadar delisine de bir ben denk gelirdim, amına koyayım," diye homurdandığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Doğru söze ne denirdi.

"Düzgün konuş," diye söylendiğimde gözlerini açıp ters ters yüzüme baktı.

"Sen ise hiç konuşma." Uzanıp elimi tuttu. "Ciddiyim, bir daha böyle bir delilik yaparsan külahları değişiriz."

Kolundaki saate baktığında yüzünü buruşturdu. "Siktir ya! Kendi nikahımıza geç kaldık." Birlikte arabaya doğru yürüdüğümüzde adımlarımız hızlıydı. Bakışlarım gelinliğe kaydı. Etek kısmının uçları tozlanmıştı. Üzülsem de umursamamaya çalıştım. Yapacak bir şey yoktu. Kana da bulanabilirdi... *Vural'ın gömleği gibi...*

Bunu düşününce bile bedenim titredi. Vural bana dönüp, "İyi misin?" diye sorduğunda arabanın yanına gelmiştik.

Kapıyı açtığında, "Eh işte," diye geveledim.

Vural bagajı açıp siyah bir gömlek çıkarttığında şaşkınca ona baktım. Gömleğinin düğmelerini açarken kısaca bana baktı.

"Nerede lazım olacağı belli olmuyor," deyip göz kırptı. Sessiz kaldığımda gözlerim parmak boğumlarındaydı. Parmaklarının üst kısımları soyulmuş ve kanlanmıştı. Yüzüm iyice asıldığında üstündeki gömleği çıkarttı.

Gördüğüm manzara karşısında nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim. Esmer, kaslı teni, boğum boğum kaslardan oluşuyordu ve gram fazlalığı yoktu. O an birkaç kilo fazlam aşırı canımı sıktı. O sürekli antrenman yaptığı için fazla iyiydi. Esmer tenimde solan yaralarının izlerini gördüğümde kaşlarım çatıldı. Fakat daha fazla görmeme izin vermeyen Vural, gömleği üstüne geçirdi. Di-

perini bagaja atıp kapattıktan sonra bana baktı. Ben ise hâlâ çıplak göğsüne bakıyordum.

"Ördüklerini beğendin mi?"

Alaycı sesini duyduğumda bakışlarım yüzüne kaydı. Dudak bükerken, "İdare eder," dedim.

Kaşları havalanırken bana doğru bir adım attı. Sırtım arabanın yüreyi ile buluşurken, "Öyle mi?" diye sordu. Başımla onayladığımda yalan söylediğimin farkındaydı. Önümde durduğunda yüzüme doğru eğildi. "Desene sana layık olamadık, Zeynep Hanım."

Ona dokunmak isteyen ellerim karıncalanıyordu. Parmak uçlarını çıplak göğsünde gezdirmeyi çok isterdim. Bunu yapamasam da uzanıp düğmelerini iliklemeye başladım. Yavaşça alt düğmeden başladığımda birbirimize doğru iyice yanaşmıştık.

Kokusunu solurken sıcaklığı yanı başımdaydı. İçimdeki heyecana engel olamazken aramızdaki titreşimler görmezden gelemeyeceğim kadar yoğundu. Yaşadığım korku bir anlık da olsa yön değiştirirken ellerim titriyordu. Vural yutkunduğunda bunun karşılıksız olmadığını anladım ve bu içimde yanmaya yüz tutan ateşi harladı. Üst düğmelere doğru çıktığımda elim bir an çıplak göğsüne değdi. Göğsü kasılırken yüzümü yüzüne doğru kaldırdım. Koyulaşan yeşil gözleri gözlerimi delerken sık sık aldığı nefesleri dudaklarıma çarpıyordu.

Son düğmeyi iliklediğimde aramızdan rüzgâr bile geçmiyordu. Sert bedenime temas eden bedenim onu hissetmenin verdiği hislerle uğuldarken dudakları aralık dudaklarıma dokundu. Bedenimi kavuran sıcaklık artarken beni öpmeye başladı. Dili aralık dudaklarımın arasından usulca sızıp tadını almamı sağladığında kalbim göğüs kafesimin içinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Avucumun içindeki kumaşı kavrarken başımı yana eğip öpüşüne karşılık verdim. Dudakları dudaklarımla şekil alırken içten içe eriyordum. Beni ilk öpüşü değildi ama ilk öptüğü günkü gibi hissettiriyordu. Bu yakınlığı alışamayacağım kadar olağanüstüydü. Ânında geri çekildiğimde kapattığım gözlerimi araladım ve en az benim kadar şaşkın bakan gözleriyle karşılaştım. Birbirimizden uzaklaşırken boğuk çıkan tok sesiyle, "Gitmemiz lazım," dedi. Konuşamayacağım için başımla onayladım. Arabaya doğru yürüyüp benim için açtığı kapıdan içeri

girdim. Vural arabanın kapısını kapattıktan sonra hızla sürücü koltuğuna geçti ve zaman kaybetmeden arabayı çalıştırdı.

Az önce yaşananların yarattığı etki hâlâ bedenimde hüküm sürüyordu. Kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışırken yaşananlar gözümün önünden geçti. Kazasız belasız bir şekilde kurtulmuş olmamıza hâlâ inanamıyordum açıkçası. Benim yüzümden zarar görmedikleri için mutluydum. Fakat Akif, sınırı fazlasıyla aşmıştı. Bu olanlara Oğuz'un iyi bir tepki vermeyeceğini bilecek kadar onu tanıyordum.

Derin bir nefes alırken düşünmemeye çalıştım. Bakışlarım Vural'a kaydığında düz bir yüz ifadesiyle yola baktığını gördüm. Ruh hâlindeki değişimi ânında anlamıştım. Kaşlarım çatılırken, "İyi misin?" diye sormaktan alıkoyamadım kendimi.

Sadece başıyla onayladı. O sırada telefonu çalarken cebinden çıkarıp kısaca, "Geliyoruz," dedi ve telefonu kapattı. Üstüne gitmemeye karar vererek sessizliğine ayak uydurdum. Araba birkaç dakika sonra daha önce gelmediğim bir mekânın önünde durdu.

Kemerimi açarken Vural hareketsiz bir şekilde duruyordu. "Vural," diye seslendiğimde başını yavaşça bana doğru çevirdi ve gözlerindeki fırtınaları görmeme izin verdi. Göz bebeklerinin içine yer edinen çelişki, dipsiz bir bataklık gibiydi ve onu içine çekiyordu.

İyi olmadığını anlamış olsam da kendi gözlerimle görünce içimde kopan duygulara engel olamadım. Bana belirsizliğe boyanmış gözleriyle bakarken omuzları çökmüştü. Sonucundan emin olmadığı bir savaşa girecek gibi duruyordu.

"Belki de haklıdır," dediğinde gözlerimi kırpıştırdım.

"Akif mi?"

Bildiğim soruyu dile getirdiğimde yanak kasları dalgalandı. Başıyla onayladığında midemdeki düğüm iyice büyüdü. Öfke bir kar topu gibi içimde büyürken sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Ya pişman olursan?"

Bunu şimdi dile getiremezdi. İş bu noktaya kadar gelmişken buna hakkı yoktu. "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye soludum.

Gözlerini kaçırırken, "Evet," dediğinde alayla güldüm.

"Az önce bir araba tarafından ezilecektim. Aynı zamanda," deyip kısa bir an durdum. "İki silah arasında öylece durdum." Çenemdeki titremeyi durdurmak için dişlerimi birbirine bastırdım. Yaşadı-

ğım duygu yoğunluğu, göğsümdeki kıyılara sertçe çarpıyor, beni ağır ağır boğuyor, usul usul tüketiyordu. Sert bir sesle devam ettim. "Tüm bunların şokunu hâlâ atlatamamışken bir de senin dengesiz tavırlarınla uğraşamayacağım." Başımı iki yana doğru sallarken uzanıp arabanın kapısını açtım. "Ben sana güvendiğim için bu evliliğe evet dedim."

Bir bacağımı dışarı atarken sertçe yutkundum ama boğazıma dizilen kelimeleri gideremedim. Söylemek istediğim onlarca kelime, binlerce sitem vardı ama hiçbirini sarf etmeyecektim. *Bu saatten sonra hepsi içi boş harf yığınından başka bir şey değildi nasılsa...*

"Sen kendine güvenmediğin için vazgeçeceksen eğer, eyvallah, sen bilirsin." Arabadan inerken düz bir sesle, "Nikah iptal," dedim ve kapıyı sertçe kapattım.

Beni bitiriyordu; onu sevmek, ona güvenmek beni sadece bitiriyordu. Sırtımı ona doğru dönüp bir adım attığımda gözyaşlarım hazırda bekliyordu. Her an gözyaşlarına boğulabilirdim fakat sırtım dikti. Bu saatten sonra her şey onsuz olacaktı. Bu sondu, daha fazla kendime bunu yapamazdım. Daha az önce bir nefes kadar yakındı. Şimdi ise yine aramıza buz dağları örmüştü. Hayatımdaki tüm boşlukları artık kendim dolduracaktım.

Kalbimdeki yoğun sızıyı görmezden gelerek titrek bir nefes aldım. İki adım atmıştım ki eli bileğimi kavradı. Adımlarım sekteye uğrarken bir damla yaş yanağımdan aşağı kayıp boynuma doğru süzüldü. Parmakları usulca buz kesen elime doğru kayıp parmaklarımın arasına yerleşti. Hiç bırakmayacakmış gibi sıkıca tutmuştu elimi.

Dişlerimi o kadar sıkı bastırmıştım ki çenem sızlıyordu. "Seni düşündüğümü görmüyor musun?" diye sorduğunda yürümeyi bırakıp ona doğru döndüm. Sesinde çaresiz bir ton vardı. Başımı kaldırıp kırgın gözlerle yüzüne baktığımda, "Görmüyorum, tek gördüğüm dengesiz tavırların," diye patladım.

Kaşları çatılırken sertçe yutkundu. "Tek korkum-" Kısa bir an durakladıktan sonra devam etti. "Pişman olman... Beni nasıl anlamazsın?" diye yakındığında burnumu çektim.

"Dürüst ol, Vural, benim pişman olmamdan mı korkuyorsun yoksa kendinden mi?"

Sesimi duyunca diğer elini kaldırıp yanağımı kavradı. Yüzüme doğru eğildiğinde, "Ben, benden geçeli çok oluyor. Tek korkum sonsuz, benim yüzümden pişman olmanı istemiyorum," dediğinde sesindeki samimiyet beni sarsmıştı.

Ne vaşvahın çıkı seni bu kadar bitirdi? Hangi acı, kendini hiçleştirmesine neden olmuştu?

Elimi tutan elini sıkıca kavradım. "Biz bir yola çıktık. Eğer şüphen varsa biter bu iş, hemen burada. Bu saatten sonra varsayımlar üzerinden konuşmak istemiyorum."

Özellikle her şey pamuk ipliğine bağlıyken bunu yapamazdım. Belirsizliklere karşı olan tüm tahammülümü yitirmiştim. Ne gücüm kalmıştı ne de sabrım... Şimdi güçlü bir şekilde yanımda olmazsa eğer, her şey tamamen bitecekti. Gözlerimdeki kararlı ifadeyi görünce burnundan derin bir nefes aldı.

"Mutsuz olursan, pişman olursan-"

Boştaki elimi dudaklarına yerleştirdim. "O zaman giderim işte," diyerek cümlesini tamamladım. Bu cümleyi sırf o istediği için kurmamıştım. Yüzümden samimiyetimi anladığı için başıyla onayladı. Ardında ikimiz de geri çekilip kenetlenen ellerimizle beraber yürümeye başladık. Bedenimdeki titremeyi bastırmak için bütün bedenim gerilmişti. Birkaç saniye ardından mekâna girdik. Ufak bir alkış koptuğunda gözlerim etrafta gezindi. Yakın olduğumuz herkes neredeyse buradaydı.

Ceyda ve Eser yan yana durmuş gülümseyen gözlerle bizi izliyordu. Beyaz gömlek ve siyah kot giyen Eser, bana el salladığında ben de gülümsedim. Ceyda ise lacivert, straplez bir elbise giymişti. Boyu dizlerinin altında biten elbise ve açık bıraktığı düz saçlarıyla güzel görünüyordu. Az ileride duran Kürşat, her zamanki sert ifadesiyle dursa da gözlerindeki samimi mutluluğu görüyordum.

Siyah takım elbisesiyle duran Oğuz'un koluna giren Süveyda'yı görünce gözlerim irileşti. Onun gelmesini beklemediğim için hem çok şaşırmış hem de sevinmiştim. Bana gülümseyen gözleriyle bakıyordu. Üstünde kurşun grisi, kalın askılı bir elbise vardı. Elbise dizlerinin birkaç santim üstünde biterken bedenine tam oturmuştu. Bal rengi saçlarıyla uyumlu duran elbisenin içinde âdeta ışık saçt-

yordu. Ona başımla selam verirken konuşmak için sabırsızlanıyordum. Geçen gün meyhanede saz çalan adam bile gelmişti.

Fatma abla elindeki kamerayla bizi çekerken Vural'a döndüm. "Semih hâlâ görevde mi?"

Semih'e olan minnet borcumu kelimelerle anlatamazdım. Bugün buradaysam eğer, beni kurtarmak için herkese haber veren Semih sayesindeydi. Fakat görevi gereği farklı bir çetenin içinde, kimliği gizli bir şekilde yaşıyordu. O olaylardan sonra onu sadece bir kez, çok kısa süreliğine görmüştüm.

"Evet, görevde."

Başımla onaylarken bizim için hazırlanan sade masaya doğru yürüdük. Pek süsleme yapılmamış olsa da güzel, ferah bir mekândı. Her şey beyaz ve gümüş renginde olduğu için şık duruyordu. Nikah memuru geldiği için kimseyle konuşma fırsatımız olmamıştı. Direkt nikaha geçtiğimizde Oğuz, Vural'ın, Fatma abla da benim nikah şahidim olmuştu.

Heyecandan kalp atışlarım hızlanmıştı. Dizlerim o kadar çok titriyordu ki sandalyeye oturduğumda rahat bir nefes aldım. Bedenim hâlâ çok gergin olsa da en azından düşme tehlikesini atlatmıştım. Vural'ın en az benim kadar gergin olduğunu omuzlarından anlayabiliyordum. Yaşananlar da bu gerginliğimize tuz biber olmuştu. İster istemez tetikteydim, her an yeni bir olay olmasını bekliyordum. Vural bana doğru eğildiğinde nefesini kulağımda hissedince irkildim.

"Sakin ol, bir şey olmayacak." Başımla onayladım ve sakinleşmek için nefes alıp vermeye başladım. Konuşmaya başlayan nikah memurunun sesi çok uzaklardan geliyordu.

Tüm aksiyonların ardından geriye kalan gerçekleri bir an sindiremedim. Ben evleniyordum, hem de sevdiğim adamla. Buğulu gözlerimle onu izlerken nikah memurunun sorduğu soruya, "Evet," cevabını verdiğini duydum. Aynı soru bana sorulduğunda sertçe yutkundum. Sesim kulaklarıma boğuk gelirken, "Evet," dediğimin hayal meyal farkındaydım.

Alkışlar çalınırken nikah şahitleri onayladı, ardından imzalar atıldı. Bir sis bulutunun ardından gerçekleşen şeylerin içinden net işittiğim tek şey, "Sizi karı koca ilan ediyorum," cümlesi oldu.

Beni kendinden uzak tutmaya çalışan bir adamın karısı olmuştum. Sanki bir rüya âlemin içindeydim ve birazdan uyanacaktım. Gerçek olamayacak kadar bulanıktı her şey. Evlilik cüzdanını elime aldığımda yaşadığım tüm belirsizlikler birdenbire silindi. Somut bir şeyi elimde tutunca kendime gelmiştim.

Yaşananlar rüya değil, gerçeğin ta kendisiydi ve bu gerçek, artık benim hayatımdı. Ben Zeynep Kızıl, 30 Mart günü yüreğimi, kendi donmuş yüreğine bağlayan bir adamın eşi olmuştum. Artık Zeynep Alazoğlu olarak hayata devam edecektim.

Vural bana doğru eğilip, yumuşak olan sıcak dudaklarını alnıma yerleştirdiğinde gözlerimi yumdum. Kokusu ciğerlerime dolduğunda elimdeki cüzdanı sıkıca kavradım.

"Artık bana emanetsin."

Yanağımın iç kısmını ısırırken kısık bir sesle, "Emanetine sahip çıkacak mısın?" diye sordum.

Geri çekilirken gözlerimi açıp gözlerine baktım uzun uzun. "Canım pahasına." Sözlerinin bir yemin olduğunu biliyordum. Ruhuma dokunan bu sözler, kalbimin en derinine işledi.

"Şimdi dini nikaha geçelim."

Fatma ablanın sözleri üzerine ikimiz de doğrulduk. Şaşkınca, "Ne?" dediğimde mekânın kapısından içeri bir hoca girdi.

"Dini nikahsız evlilik mi olurmuş?"

Fatma ablanın yüzüne alık alık bakıyordum. Gözlerimi kırpıştırırken, "Ama formalite bir evlilik bu," diye soludum.

İnatçı bir ifadeyle omuz silkti. "Evliliğin formalitesi olmaz. Hem aynı evde yaşayacaksınız siz, dini nikah şart." Fatma abla onaylamayan gözlerle bakıyordu. "Eğer dini nikah kıymazsanız, hakkımı helal etmem ikinize de."

Şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. Sahte bir nikahı bir de din ile birleştirecek olmanın şokunu atlatamıyordum.

"Fatma ablayı kırmayın."

Eser'in muzip sesi üzerine öfkeyle ona döndüm. "Sen de mi?"

Omuz silkerken, "Evet, hem daha önce hiç dini nikahta bulunmamıştım, hadi evlenin," dedi. Hâlâ işin eğlencesindeydi.

Fatma abla gelip elimi tuttuğunda ılımlı bir sesle konuştu. "Hadi, beni kırma güzel kızım."

"Abla, hakkını koydun ortaya?"

"Evet ve ciddiyim. Her şey güzel ve usulüne uygun olsun istiyorum."

Ağlamak istiyordum. Sahte bir nikahın bu kadar abartılmasını anlayamıyordum, gerçekten karı koca olmayacaktık ki! Az önce nikah memurunun oturduğu yere bu defa hoca oturdu.

"Vural, bir şey desene," diye sızlandım.

Derin bir nefes alırken çenesini sıvazladı. "Haklı kadın, benim aklımdan çıkmış."

Son kalemi de yitirmiştim. Sandalyeye çöker gibi oturduğumda Fatma abla çantasından beyaz bir tülbent çıkarıp saçlarıma örttü. O kadar mutlu görünüyordu ki sanki her şey gerçekti.

Hoca bana bakıp, "Mehir olarak ne istiyorsun?" diye sorduğunda gözlerimi kırpıştırdım.

"O ne?"

Yanımda duran Fatma abla kulağıma doğru eğildi. "Erkeğin evlenirken kadına verdiği ya da vermeyi taahhüt ettiği para ya da mal hediyesi. Mehir senin mal varlığına dahil olacak."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yani benim başıma biçilen para mı?"

Fatma abla kolumu çimdikledi. "Saçma saçma konuşma. Olur da ayrılırsanız güvencen onlar senin." Vural gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığında ben de şaşkın gözlerimi kırpıştırıyordum. "Elli tam altın olsun."

Fatma ablanın önerisini duyunca başımı iki yana doğru salladım. "Gerek yok," diyecektim ki Eser araya girdi. "80 olsun."

Var mı arttıran diye bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Tam itiraz edecektim ki Vural araya girdi. "100 tam altın."

Şaka mı yapıyordu bunlar? "O kadara gerek var mı?" diye soludum. Vural beni duymazdan gelerek, "Kabul ediyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana doğru salladım. "Çok fazla."

Beni duymazdan gelerek hocaya döndüler. "Mehir, 100 tam altın."

İtiraz hakkım kalmadığı için sessizliğe büründüm. Nikahımız bir kere daha kıyıldığında artık Allah'ın huzurunda da karı koca olmuştuk. Ne tepki vereceğimi bilmediğim bu durumu kabullenmeye çalışırken hoca da hayırlı olsun deyip gitti. Fatma abla başımdaki tülbenti alıp katladı.

"Beni kırmadığınız için teşekkür ederim."

Başka bir şans bırakmadığını söylememek için kendimi zor tutuğunda yanımızdan ayrılmıştı. Vural ile ayağa kalktığımız sırada bir adım atmıştım ki, "Zeynep," dedi. Adımı seslenen Vural'a doğru döndüğümde üstündeki ceketin iç cebinden siyah, kadife bir kutu çıkarttı. Kutuyu yavaşça açtığında yüzü ifadesizdi. Biri altın biri gümüş olan iki halka yüzük vardı içinde. Ne diyeceğimi bilmediğim için susup kalmış, parlayan yüzüklere bakıyordum. Vural içindeki mat altın halka yüzüğü çıkardığında kutuyu masanın üstüne bıraktı. Ardından uzanıp elimi tuttuktan sonra yüzüğü yavaşça parmağıma yerleştirdi. Ellerimdeki titremeye engel olamadan gözlerimi dikmiş, yüzükle süslenen parmağıma bakıyordum. Ardından elimi bırakıp, diğer yüzüğü alıp kendi parmağına geçirdi. "Bu yüzükleri taktığımız sürece sen bana aitsin, ben de sana." Kelimelerim boğazımda düğümlenirken nefes dahi almıyordum. "Evliliğimiz gerçek olmasa da sadakatimiz gerçek olacak."

Başımla onayladığımda yavaşça yutkundum. Ona duyduğum aşk, göğüs boşluğumun içinde sağlam bir yer inşa ediyordu. Gözlerine baktığımda eskisi kadar ruhsuz bakmadığını kendi gözlerimle gördüm. Vural değişmişti. Onun bana iyi geldiği kadar ben de ona iyi geliyordum. Dudaklarım yavaşça yukarı doğru kıvrıldığında ona doğru bir adım attım.

Kısık bir sesle, "Değişiyorsun," dediğimde kaşlarının arasında derin bir kırışıklık oluştu. Sertçe yutkunduğunda yanak kasları dalgalandı. İçinde hapsettiği kelimeler ya da duygular yüzünden bedeni gerildi. Kolunu tutup yavaşça doğruldum ve dudaklarımı yanağına yasladım. "Sana iyi geldim, Vural."

Ne olur sen de bana iyi gel...

Sessizliği bana istediğim cevabı vermişti. Yanağına ufak bir öpücük kondurduktan sonra yavaşça geri çekildim. Parmağımdaki yabancı ağırlıkla beraber ona sırtımı dönüp yürüdüğümde romantik bir müzik çalıyordu. Eser ve Ceyda dans ederken Oğuz da Süveyda'yı dansa kaldırdı. Durup onları izlerken derin bir nefes aldım. Bizim için burada bulunan insanlara bakarken her şeyin gerçekliği bir kez daha beni sarstı. Yüzüğüme dalgın gözlerle bakmaya başladım. *Ben artık evli bir kadındım.*

Sıcak eli, belimin kenarına dokunduğunda irkildim. Bakışlarım Vural'ı bulduğunda sadece, "Gel," deyip beni dans pistine doğru yönlendirdi. Yan yana yürürken bana doğru döndü ve diğer elini de belime yerleştirdi. Kollarımı boynuna doladığımda ilk dansımız çok sevdiğim bir şarkı eşliğinde gerçekleşiyordu.

Fikrimin ince gülü
Kalbimin şen bülbülü
Fikrimin ince gülü
Kalbimin şen bülbülü
O gün ki gördüm seni
Yaktın ah yaktın beni

Gözlerim gözlerinde asılı kalırken ikimiz de kelimelerimizi yitirdiğimiz için sessizdik. Sıcak kolları arasında kalbimi saran huzur eşliğinde öylece duruyordum. Bitmesini istemediğim bir andı. Burada onunla sonsuza denk kalabilirdim...

Fakat zaman geçti, müzik bitti ve biz dans etmeyi bıraktık. Birbirimizden ayrıldığımızda, Süveyda yanıma geldi. Vural yanımızdan ayrılırken ben de Süveyda'ya doğru dönüp sıkıca sarıldım. Birlikte çok vakit geçirmemiştik ama onu seviyordum. Üvey annesi olacak o kadın, sevgilisiyle birlikte hayatını mahvetmeye çalışmışlardı. Bir başına evden kaçtığında Oğuz'un kardeşine rastlamasaydı neler olacağını düşünemiyordum bile. Yaşadığı tüm kötülüklere rağmen güçlüydü ve iyi bir kalbi vardı.

"Hoş geldin, çok özledim seni."

O da bana sıkıca sarıldı. "Ben de çok özledim."

Geri çekilip güzel yüzüne baktım. "Uzun zamandır haber alamıyordum senden."

Sözlerimin ardından bir an gerilse de boğazını temizledi ve gülümsemeye çalıştı. "Daha sonra anlatırım. Hem bugün senin günün." Bana ışıldayan gözleriyle bakıyordu. Başımla onayladığımda, "Çok güzel olmuşsun," dedi.

"Vural'ın kalbine inecek olsa da teşekkür ederim." İkimiz de kıkırdadık.

"Elbise yüzünden, değil mi?"

Sorusu üzerine sinsice gülümsedim. "Evet."

Süveyda tekrar gülmeye başladı. "Adam haklı be, Zeynep, elbise çok fena." Ben de hak veriyordum. Süveyda ciddileşirken kısık bir sesle, "Mutlu musun?" diye sordu.

Bu, kendime sormayı yasakladığım bir soruydu. Çünkü özgür olmadıkça mutlu olmayacağımı biliyordum. Ben mutluluğumu, özgürlüğümün sırtına yaslamış, zamana gizlemiştim.

Gülümsemeye çalışırken, "Her şey daha iyi olacak," dedim. Bu sözün doğruluğundan büyük şüphelerim vardı. Vural gibi biriyle evliyken her an her şey olabilir, hiçbir şey yolunda gitmeyebilirdi.

"Oğuz bana evliliğin formalite olduğunu söyledi ama senin onu sevdiğini biliyoruz ve Vural da sana karşı boş değil."

Süveyda'nın sözlerini duyunca derin bir nefes alıp başımla onayladım. "Onunla tüm bunlara rağmen evlenmek, benim hayatımın kumarı."

Başını yana doğru eğdi. "Nikahta keramet vardır derler, belki de her şey iyi yönde değişir ve o da hislerini kabul eder."

Bu sözlerin gerçek olmasını tüm kalbimle isterdim. Bakışlarını Vural'a kaydığında saz çalan adamın yanında olduğunu gördüm.

"Bana karşı hisleri olduğunu biliyorum ama asıl mevzu korkuları. Öyle büyük korkuları var ki beni de onu da aşıyor. Bu yüzden hislerinin bile bir önemi kalmıyor."

Kabul etmediğin ya da göstermediğin sürece, birini sevmek bir işe yaramıyordu...

"Haklısın ama artık aynı evde olacaksınız. Her şey çok daha farklı olacak. Bu değişime hazır mısın?"

Ufak bir nefes aldığımda başımla onayladım. "Hazır olduğumu umuyorum."

Halbuki iliklerime kadar korkuyordum.

Geçen geceki adam sazını yerden alıp tekrar başıyla Vural'a işaret verdi. Bedenimi ona doğru çevirip kollarımı önümde bağlarken onu izlemeye başladım. Sandalyeye oturan Vural'ın kucağına sazı verdi. Saz çaldığını ilk defa görecektim. Vural sazı ayarlayıp çalmaya başladıktan sonra başını kaldırınca göz göze geldik. Tıpkı o gece olduğu gibi gözlerimin içine bakarak türküyü söylemeye başladı.

Beyaz giyme, toz olur
Siyah giyme, söz olur

Gel beraber gezelim
Muradımız tez olur

Salınada salınada gel, haydi yavrum
Dön dolaş yine bana gel

Gel beraber gezelim
Muradımız tez olur

Salınada salınada gel, haydi yavrum
Dön dolaş yine bana gel

Bazı anlarda yüzündeki ifadesizliğin parçalara ayrıldığına şahit oluyordum. Bu da o anlardan biriydi işte. Belki beni, benim onu sevdiğim kadar çok sevmiyordu ama bana karşı boş değildi. Aşk, sevgi, değer, hoşlantı... Hislerine ne isim vereceğimi bilmiyordum ama bir şeyler vardı. Tek yapması gereken kalbiyle barışıp onları kabullenmekti. Acılarını ve korkularını arkasında bırakması gerekiyordu. Onu durduran şeyleri koparıp atmadıkça istese de bana gelemezdi. Başımı yana doğru eğip içimi titreten sesiyle söylediği türküyü dinlemeye devam ettim.

Beyaz giyme, tanırlar
Seni yolcu sanırlar
Zaten bende talih yok
Seni benden alırlar

Salınada salınada gel, haydi yavrum
Dön dolaş yine bana gel

Zaten bende talih yok
Seni benden alırlar

Salınada salınada gel, haydi yavrum
Dön dolaş yine bana gel

Arabamızın arkasından dökülen suyun sesi üzerine dudaklarımda buruk bir gülümseme oluştu. Dikiz aynasından Fatma ablaya bakarken göğsüme yer edinen özlem aceleciydi. Onları çok özleyecektim. Dolan gözlerimi kırpıştırırken aralık dudaklarımdan ufak bir nefes aldım.

Nikahtan sonra yemek yemiş, ardından eve gelip üstümüzü değiştirmiş ve oyalanmadan yola çıkmıştık. Nereye gideceğimizi Vural, Oğuz ve Eser haricinde kimse bilmiyordu. Başımı yola bakan Vural'a doğru çevirdim. Üstünde siyah bir gömlek ve kot vardı. Koyu giyinmeyi seviyordu, işin aslı siyah haricinde pek bir şey giydiğini de görmemiştim.

"Nereye gidiyoruz?"

Gözlerini yoldan ayırmadan, "Kocaeli," dedi.

Düşünceli bir ifadeyle, "Neden Kocaeli?" diye sorduğumda kısa bir an sessiz kaldı.

"Oralıyım ben. Babamdan kalma bir ev var."

Onunla ilgili yeni şeyler öğrenmenin heyecanıyla, "Öyle mi?" dediğimde başıyla onayladı.

"Her sene gider, birkaç ay kalırım, güzel bir mahallede. Sen de seversin."

Gözlerimi yola çevirirken ben de seveceğimi düşünüyordum. "Çocukluğun orada mı geçti?"

"Evet, o evde doğdum ve büyüdüm. Fakat babamdan birkaç yıl sonra annemi de kaybedince orayı sevsem de onlarsız daha fazla kalmak istemediğim için taşındım." Onun doğup büyüdüğü yerleri görmeyi istediğim için heyecanlanmaya başladım. Yan gözlerle bana baktı. "Sen nerede doğdun?"

Eski evimiz aklıma gelince gülümsedim. Babam kendi babasına karşı çıkıp okul okumak için evden kaçmış. Tüm işler amcama kaldığı için babamdan nefret ederdi amcam. Bencil ve hain olduğunu söylerdi. Bunları düşünmemeye çalışarak ufak bir nefes aldım. "Babam doktordu benim, annem de öğretmen." Alayla gülümsedim. Kızları ise zar zor liseyi bitirebilmişti. "İstanbul'da yaşıyorduk. Ama onları kaybedince Ankara'ya, amcamın yanına geldim, sonrasını biliyorsun zaten."

Sonra da hayatım kaymıştı zaten.

"Ben pek sevmem İstanbul'u, çok kalabalık." Ben pek hatırlamadığım için sessiz kaldım. "Özlüyor musun?"

Sorusunu duyunca omuz silktim. "Tekrar gitmek isterim."

"Bir ara gideriz."

Sözlerini duyunca gülümsedim. Bazen o kadar ince düşünceli biri oluyordu ki şaşırmadan edemiyordum.

"Ohur." Aklımı kurcalayan diğer meseleye nasıl gireceğimi bilmediğim için bir kerede sormaya karar verdim. "Akif konusu ne olacak?"

Direksiyonu tutan elleri sıkılaştı. "Oğuz'da o iş," derken derin bir nefes aldı. "Oğuz'u çiğnemek istemiyorum o piç yüzünden."

Bu işe Oğuz'un bakması daha sağlıklı olurdu. "Oğuz'a çok değer veriyorsun ve saygı duyuyorsun," dediğimde başıyla onayladı.

"Oğuz olmasa şu an burada olmazdım bile." Ağzının içinde geveleyiği şeyleri doğru düzgün duyamamıştım. Yüzündeki ifade gevşerken, "Oğuz farklıdır," dedi. Sesindeki sevgi ve saygı, kendini belli ediyordu. "Bakma aynı yaşlarda olduğumuza, çok kötü şeyler yaşasa da en dik duranımız hep o oldu."

Dalgınca başımla onayladım. Oğuz'un daha ağır bir yanı vardı.

"O, iyi biri."

Başını aşağı eğerken, "İyidir, güçlüdür. Grubun bel kemiği. Bizi bir arada tutan kişi hep o oldu," dedi. Hafifçe gülümsedim, bunun için bile Oğuz'a minnettardım. Daha fazla konuşmayacağımızı anlayınca uzanıp radyoyu açtım. Başımı cama yaslarken uykusuzluktan sızlayan gözlerimi yumdum. Saat daha ondu ama günlerin uykusuzluğu göz kapaklarıma kurulmuştu. Arabada pek uyuyamayan biri olsam da uykum galip çıktı. Birkaç dakika içinde resmen sızıp kalmıştım.

Arabanın sarsıntısıyla uyandığımda gözlerim arabanın saatine kaydı. On ikiyi geçiyordu. Doğrulduğum sırada, "Neredeyiz?" diye sordum. Uyuduğum için sesim boğuktu. Vural arabayı park ederken, "Geldik," dedi.

Araba durduğunda kemerimi açıp yavaşça indim. Bacaklarım tutulduğu için hafifçe sendeledim. Vural bagajdaki iki valizi alıp yanıma geldi. Etraf karanlık olduğu için sokak lambasının sağladığı ışık

kadarıyla görebiliyordum. İki katlı ve tek katlı evlerin yan yana dizildiği bir mahalleydi. Saat geç olduğundan ötürü sokaklar sessizdi.

"Gel bakalım."

Vural'ın yanında yürürken iki katlı ahşap bir evin önünde durduk. Üç basamaklı ahşap merdivenleri tırmandığımda yabancı bir erkek sesi, "Sonunda be abi," dedi. Vural durup arkaya baktığında gülümsedi. Elindeki valizi bırakırken basamaklardan inip onun boylarında olan adama doğru yürüdü.

Birbirlerine sarıldıklarında diğer adam, "Hoş geldin kardeşim, bu defa özlettin," dedi.

Vural geri çekilirken keyifli bir sesle cevap verdi. "Hoş buldum, Tahir."

Tahir'in gözleri beni buldu. "Sen de mahallemize hoş geldin yenge."

Yüzü karanlıkta kaldığı için pek göremiyordum. Ufak bir gülümsemeyle, "Hoş buldum," dedim. Tahir tekrar Vural'a dönüp cebindeki anahtarı çıkardı. "Bizim kızlar temizledi evi, her şey hazır. Dinlenin bu gece, yarın görüşürüz."

Vural anahtarı aldı. "Eyvallah kardeşim."

Tahir yanımızdan uzaklaşırken Vural yanıma gelip kapıyı açtı. İçeri girmeden önce derin bir nefes aldım. Koparılan köklerimle beraber evin içine adım attığımda, bu defa buranın kalıcı yuvam olmasını içten içe çok istiyordum. *Özgürlüğüme kavuştuğum, mutluluğu tattığım kalıcı toprağım olmasını...*

Vural kapıyı kapattığında bana doğru döndü. "Evine hoş geldin."

Sözleri içimi ısıtırken yavaşça gülümsedim. "Hoş buldum."

Karşılıklı durup birbirimize bakarken kader bize hayatımız için yeni bir sayfa açtı. Belki de yeni bir defter tutuşturdu elimize. Bomboş defteri bu defa beraber dolduracağım bir adam vardı yanımda. İyisiyle kötüsüyle yeni dönem başlıyordu hayatımda ve ben ayak uydurmak dışında bir şey yapamıyordum.

12. BÖLÜM
ACITAN GERÇEKLER

Güneş odamın içine dolduğunda, yeni hayatımın üçüncü gününe açmıştım gözlerimi. Evlenip Kocaeli'ye yerleşeli tamı tamına üç gün oluyordu. Günlerim belirsizlik içinde geçiyordu. Bu süreçte yeni evime alışmaya çalışıyordum. Dışarı çıkmak yerine ev işleriyle uğraşıyordum. Evi temizlemiş, eşyalarımızı yerleştirmiştim. Vural bana annesiyle babasının odasını vermiş, kendisi de eski odasına yerleşmişti. Ben üst kattaki balkonlu odada olduğum için mutluydum. Odam çok güzel ve ferahtı, açıkçası evin her yanı öyleydi. Bazı evler huzurlu olurdu, tıpkı bu ev gibi...

Vural çocukluğunu böyle bir evde geçirdiği için şanslıydı. Aklıma amcamların yıkık dökük evi gelince irkildim. O evden de bana hatırlattığı şeylerden de tüm kalbimle nefret ediyordum. Kasvetli ve huzursuz bir yerdi, kavga gürültü de eksik olmazdı. Başımı iki yana doğru sallayıp düşüncelerimden kurtulmaya çalıştım. Günümü kötü düşüncelerin gölgesinde bırakmak istemiyordum.

Gözlerim yatağın başucuna kaydı. Aylar önce Vural'ın bana hediye ettiği düş kapanına baktım. Odaya yerleştiğimde ilk onu asmıştım. Tüyleri hafifçe savruluyordu. Uzanıp yumuşak tüylerine dokundum. Kâbuslarım devam ediyordu ama bunun varlığı bana güç veriyordu. Bana güzel rüyalar göreceğime dair umut veriyordu.

Oysa kurulan her düş, yaşanacak bir kâbusun esiriydi. Bunu yaşayarak öğrenmiştim fakat Vural, bildiğim her şeyi bozuyordu. Belki bu kapan, günün birinde düşlerimin esaretini bitirebilirdi. Buna olan inancım beni ayakta tutan şeylerden biriydi.

Yatağımdan kalkıp odanın balkonuna doğru yürüdüm. Bahar geldiği için hava çok güzeldi. Balkona çıkıp temiz havadan derin bir nefes alırken bakışlarım etrafta gezindi. Genelde iki katlı, ara ara da tek katlı evler sıra sıra dizilmişti, küçük ama tatlı bir mahalleydi. Çocuk sesleri hiç eksik olmuyordu ve bu güzeldi. Akşamları ise gençler etrafta geziyordu. Sokağın başında duran büyük bir meşe ağacı vardı, bazı günler de kızlar orada toplanıyordu.

Pek sosyal bir insan olmadığım için insanlarla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Bu yüzden aralarına kaynaşmak yerine bir adım geride duruyordum. Zamana bırakmayı tercih etmiştim çünkü henüz erken olduğunu düşünüyordum. Balkonda biraz daha durduktan sonra daha iyi hissederek içeri geçtim. Kahvaltı hazırlamak için odamdan çıktım. Tahta merdivenler gıcırdarken hızla aşağı indim ve mutfağa girdim.

Mutfak biraz küçüktü ve eşyalar kısıtlıydı, bir ara alışverişe çıkmam gerekiyordu. Evin genel hâli böyleydi, Vural ara ara geldiği için evi yenilememişti. Bu yüzden eşyalar da eskiydi ama umurumda değildi doğrusu. Çünkü her şey birbirini tamamlıyordu, sanki bir şeyi kaldırsam ya da değiştirsem evin atmosferi bozulacaktı ve ben evi bu hâliyle çok sevmiştim. Her köşesinde yaşanmışlık vardı ve insana yuva hissiyatı veriyordu. Belki de ilk defa kendimi bir yere ait hissediyordum. Yine de çok fazla alışmamam gerektiğini biliyordum. Şimdilik tadını çıkarırken çay suyunu koyup dolaptan kahvaltı malzemelerini çıkardım.

Çayı demlediğim zaman dış kapının açılma sesini duydum. Çaydanlığı ocağa bırakıp mutfağın kapısından başımı çıkarınca Vural'ı elinde ekmek poşetiyle içeri girerken gördüm. Dudaklarımda oluşan kıvrılmaya engel olamadım. Genelde sabahlarımız böyle başlıyordu. Ben kahvaltı hazırlarken o erkenden çıkıp fırına gidiyordu. Her şey çok sıcak ve doğaldı, buna alışabilirdim işte.

İç çekmekten alıkoyamadım kendimi, her şeyin yalandan ibaret olması, özellikle böyle anlarda canımı çok yakıyordu. En çok böyle anlarda yaşananların gerçek olmasını tüm kalbimle diliyordum.

"Günaydın," dediğimde ayakkabısını çıkaran Vural başını kaldırıp bana baktı. Buraya geldiğimizden beri daha sessiz olsa da Balıkesir'deki gergin tavırları azalmıştı. Nedenini bilmiyordum ama

ona ayak uydurmaya çalışıyordum. Burada olmak ikimize de iyi geliyordu.

"Günaydın," dediğinde birlikte mutfağa girdik. Ekmek poşetini tezgâhın üstüne koydu. "Sucuklu yumurta da yapar mısın?"

Kahvaltıda en sevdiği şeydi. "Yaparım."

Bakışlarım poşete kaydığında en sevdiğim çikolatalı gofreti de aldığını gördüm. Büyük bir gülümseme ve iştahla poşete uzanıp çikolatayı kaptım.

"En sevdiğim," diye mırıldanırken paketi açacaktım ki saniyeler içinde çikolata elimden alınmıştı.

Şaşkınca boşalan elime bakarken Vural, "Kahvaltıdan sonra," dedi.

Üzgün gözlerimi ona çevirdim. Çikolata paketini havaya kaldırmış, kararlı gözlerle bakıyordu.

Uzanıp almaya çalışırken, "Şimdi yemek istiyorum ama ben," diye huysuzlandım. Başını iki yana doğru sallarken paketi gittikçe uzaklaştırıyordu. Bir elimle kolunu tutup çekerken parmak uçlarımda yükselmiş almaya çalışıyordum. Bir doksanlık bir kas kütlesinin karşısında tabii ki şansım yoktu ama her insanın ince noktası olan bir yiyecek vardı ve benimki de çikolatalı gofretti. "Ya versene."

"Kahvaltıdan sonra dedim, Zeynep. Sonra iştahın kesilir."

Bir an hareketsiz kalıp, sen ciddi misin, der gibi baktım gözlerine. "Vural, çocuk muyum ben?"

Alt dudağını bükerken gözleri bedenimi taradı. Üstümde siyah tayt ve göbeğimi az da olsa açıkta bırakan bir tişört vardı. "Değilsin," dediğinde sesindeki değişimi ânında fark ettim.

Günler sonra belki de yakın olduğumuz ilk andı. Boğazımı temizlerken ona kapılmamak için kendimi zorladım. "O zaman niye çocukmuşum gibi davranıyorsun?"

Bir adım geri çekildi. "Çünkü çocuk gibisin. Aç karnına çikolata yenmez." Sesinde azarlayan bir ton vardı ve kendimi çocuk gibi hissetmeme neden olmuştu.

Suratımı asarken kollarımı önümde bağladım. "Koskocaman kızım ben, istediğim şeyi istediğim zaman yiyebilirim." Beni duymazdan gelip sandalyeye oturdu. Gözlerimi devirirken yumurtasını yapmak için ocağa geçtim. "Gıcık," dediğimde, "Seni duyuyorum,"

dedi. Omuz silktim. "Ancak işine gelince," diye homurdandığında "Huysuz," dedi.

Ona dönüp dil çıkardım. Arkası dönük olduğu için görmemişti. "Kahvaltıdan sonra yersin işte uzatma."

Sucukları kızartırken, "Yemeyeceğim işte, görürsün," dedim.

"Sen bilirsin, ben yerim o zaman."

Cevap vermeden üç tane yumurtayı kırdım. Vural da kalkıp çay-danlığı masaya götürdü ve bardakları doldurdu. Ocağın altını kapat-tıktan sonra masaya geçtim. Masanın üstüne koyduğu taze ekmeğe uzanıp en sevdiğim yer olan alt kısmını kopardım.

Genelde yediklerime dikkat etmeye çalışsam da taze ekmeğe karşı koyamıyordum. Vural büyük bir lokma alıp yedi. "Çok güzel olmuş."

Yengemi pek sevmezdim ama onun sayesinde yemek yapmayı öğrenmiştim. Vural'ın yaptığım her yemeği beğeni ve iştahla ye-mesi çok hoşuma gidiyordu. Yüzümdeki ufak gülümsemeye engel olamadan vişne reçelinin olduğu tabağı önüme aldım. Vişne reçeli, bu hayatta en sevdiğim şeyler arasında ilk ona giriyordu. Ekmeğin üstüne sürüp büyük bir ısırık aldım. Evde yapılmış reçeli daha çok sevsem de şimdi vişne mevsimi olmadığı için hazır olanlarla idare edecektim.

Parmağıma bulaşan reçeli emerken bakışlarım beni izleyen Vu-ral'a kaydı. Elimdeki ekmeği gösterdi. "Sen de yesene, çok güzel."

Boğazını temizlerken gözleri bir an dudağıma kaydı. Bakışları sertleşirken, "Reçel sevmem," diye homurdandı.

Gözlerim irileşti. "Vişne reçelini de mi?" Başıyla onayladığında dudaklarımı büzdüm. "Çok şey kaçırıyorsun." Bana bakmaya de-vam ediyordu. "Tadına bak, belki seversin."

Kısılan gözleriyle sessiz kaldığında önüme döndüm. Kalan par-çayı ağzıma atacağım sırada uzanıp bileğimi tuttu. Soru soran göz-lerle ona baktım. "Ver, bakayım."

Elimi yüzüne doğru götürüp tek ısırıkta, reçelli ekmeğin kalan kısmını ağzına attı. Gözlerim irileşirken parmaklarım dudaklarına değmişti. Tenimi saran elektriklenmeye engel olamadım. Bu yaptığı karşısında resmen sesim içime kaçmıştı. Bir an ne diyeceğimi bil-mezken Vural bileğimi bıraktığında hızla elimi çektim.

Günlerce sessiz ve uzak olan adamın bu ani değişimi karşısında afallamıştım. Kalan ekmeğimi yemesi karşısında ne düşüneceğimi bilmeden çayımı içtim. Gerçekten de dengesiz bir herifti. Düşüncelerime dalmışken cebine koyduğu çikolata paketini çıkarıp bana doğru uzattı.

"Şimdi yiyebilirsin," dediğinde omuz silktim.

"Yemeyeceğimi söyledim."

Huysuz tavrım karşısında dik dik yüzüme baktı. "İnat mı edeceksin çocuk gibi?" O çocukmuşum gibi davranırken iyiydi. Cevap vermeyeceğimi anlayınca, "İyi, ben de götürüp Esra'ya veririm," deyip çikolataya uzandığında ondan önce uzanıp paketi aldım.

Elimi arkama saklarken gözlerim kısıldı. "O kim?"

Dudaklarında oluşmak için bekleyen gülümsemeyi usta bir şekilde gizledi. "Çok mu merak ettin?"

Kaşlarım çatıldı. Cevap vermemi beklemeden ayağa kalktı.

"Cevap vermedin?" diye atıldığımda yeşil gözlerinde oluşan panikleri gizlemiyordu.

"Sen de vermedin?"

Dişlerimi birbirine bastırdım. "Önce ben sordum," diye savunmaya geçtiğimde umursamaz bir ifadeyle konuştu.

"Bir gün tanıştırırım."

Ne yani, alacağım cevap bu muydu? Başımı iki yana doğru salladım, bir Esra'mız eksikti. Bir şey dememek için kendimi zor tutarken çikolata paketini hırsla açıp büyük bir ısırık aldım.

"Başka bir tane almak zorundasın artık," dediğimde kaşları havalandı.

"Hani yemeyecektin?"

Tadını almadan bir ısırık daha aldım. "Canım istedi, yemeye karar verdim."

Başını iki yana doğru salladığında gözlerimi ondan çektim. Sinir bozucu hergele. Dengesiz odun! İçimden söylenmeye devam ederken çikolatayı kısa sürede bitirmiştim. Vural mutfak camına doğru derleyip cebindeki sigarayı çıkardı. Sigarasını yaktıktan sonra derin bir nefes aldı.

"Bugün Tahir ile beraber evi boyayacağız."

Ev boyadan düştüğü için bunu yapması iyi olacaktı. Başımı onayladığımda başını bana doğru çevirdi. "Sen de yan evdeki Sevim ablalara gidersin."

Bahsettiği kadını tanımadığım için gerildim. "O kim?"

Temkinli bir şekilde sorduğum soruyu sakince cevapladı. "Çocukluğumdan beri tanırım, komşumuz. İyi biridir, hem kızları da var, sıkılmazsın."

Başımla onaylarken kalkıp mutfağı toplamaya başladım. Bulaşıkları kısa sürede halletmiştim.

"Ne zaman gideceğim?"

Sigarasını bitiren Vural kolundaki saate baktı. "Üstünü değiştir de çıkalım."

Odama geçip üstümdeki kıyafetleri çıkardıktan sonra dolabımı açtım. Bej rengi mini bir elbise ve onunla aynı renk ve kumaştan olan hırkasını çıkarıp giydim. Belime tam oturan elbisenin etek kısımları genişleyerek diz kapaklarıma kadar iniyordu. Hırka da elbiseyle aynı boydaydı. Yeni insanlarla tanışmak için hoş duruyordu. Ardından bağladığım saçlarımı açıp taradım. Yüzümdeki solgunluğu gidermek için hafif bir makyaj yaptığım sırada Vural aşağıdan "Hadi, Zeynep," diye seslendi.

"Geliyorum." Komodinin üstündeki telefonumu alıp aşağı indim.

Vural ayakkabılarını giydiği sırada başını kaldırıp bana baktı. Gözleri açıkta kalan bacaklarımda oyalandığında, "Çok kısa," diye söylendi.

"Abartıyorsun," diye karşılık verirken sporlarımı giydim.

Hâlâ onaylamayan gözlerle bacaklarıma bakıyordu. Onu umursamadan dışarı adım attığımda söylenerek kapıyı kapattı. Geldiğimden beri dışarı ilk defa çıkıyordum. Meraklı gözlerle etrafa bakarken karşı apartmandaki kadının bize baktığını gördüm. Ben daha bir şey soramadan kadın, Vural'a seslendi.

"Efendim, Ferda abla?"

Yüzü toplu, orta yaşlarda bir kadındı. Meraklı bir ifadeyle beni gösterdi. "Karın bu mu?"

Vural kısaca, "Evet," dediğinde bilmiş bir ifadeyle başını salladı.

"Pek güzelmiş, Allah mutlu etsin."

"Sağ ol abla." Uzanıp elimi tuttu. Böyle ani yakınlaşmalara alışık olmadığım için irkilsem de içimi ısıtmıştı.

Tam yürüyeceğimiz sırada kadın tekrar seslendi. "Bir gün oturmaya bize gel, Zeynep, beklerim."

Adımı bildiği için şaşırsam da "Olur, gelirim," dedim. Ardından Vural'a bakıp "Adımı nereden biliyor?" diye sessizce sordum. Kadınla aramızda mesafe olsa da beni duyacak diye korkmuştum.

Vural ağzının içinden, "Her şeyi bilir o," diye homurdandı.

Şaşırsam da sesimi çıkarmadım. Bizim evin bulunduğu yerin az ilerisinde, tek katlı bir evin önünde durduğumuzda üstümüzde dolaşan gözleri hissediyordum. Bu durum gerilmeme neden olmuştu.

"Geldik."

"Herkes bize bakıyor gibi."

"Burası küçük yer, herkes herkesi merak eder."

Ardından geldiğimiz evin zilini çaldı. Yabancı insanlarla tanışacağım için gerilsem de belli etmemeye çalışıyordum. Bir yerden başlamam gerekiyordu çünkü ne kadar süre daha burada kalacağım belli değildi.

Terleyen ellerimi elbiseme sürterken evin içinden gelen bir kadın sesi, "Afra, kapıya bak!" diye bağırdı.

Daha genç olan bir ses, "Bakıyorum," dedikten sonra kapı açıldı. Benim yaşlarımda, minyon tipli bir kızdı, saçları koyu kahverengi, teni beyazdı. Güzel ve çok tatlı bir kızdı.

"Aa Vural abi, hoş geldin."

"Hoş bulduk. Nasılsın, Afra?"

"İyiyim," dediğinde gözleri benim üstümde geziniyordu.

Ufak bir gülümsemeyle, "Merhaba," dediğimde o da gülümsedi.

"Merhaba, sen Zeynep'sin değil mi?" Anlaşılan sadece Ferda abla değil, herkes beni tanıyordu. Başımla onayladığımda elini uzattı. "Ben de Afra," dediğinde uzanıp elini tuttum. "Tanıştığımıza memnun oldum, içeri gelsenize."

Elini çekip içeriyi işaret ettiğinde Vural araya girdi.

"Ben Tahir ile evi boyayacağım, Zeynep de sizin yanınızda kalsın bugün."

Afra hevesle başını salladı. "Olur, gel."

Cevap veremeden geçen gece bizi karşılayan Tahir yanımıza gel-di. O zaman karanlık olduğu için onu doğru düzgün görememiştim. Bakışlarım Tahir'in üzerinde gezinince en az Vural kadar uzun boy-lu olduğunu gördüm. Esmer, kalıplı bir adamdı. Gözleri saçları gibi koyu renkti, yakışıklı bir adamdı.

"Nasılsın yenge?"

"İyiyim, sen nasılsın, Tahir?" derken ayakkabılarımı çıkardım.

Bakışları Afra'ya kaydığında hafifçe iç çekti. "Şimdi daha iyi-yim," dediğinde Afra'ya baktım. Bezgin bir ifadeyle başını iki yana doğru sallarken, "Gel Zeynep, içeri girelim," dedi.

İçeri adım atacağım sırada Vural uzanıp kolumu tuttu. Başımı ona doğru çevirince bana doğru eğildi. "Bir şey olursa ararsın beni."

Başımla onayladığımda eğilip dudaklarını yanağıma yerleştir-di. Dilim damağım kururken yanağıma küçük bir öpücük bırakıp doğruldu. Ufacık bir temasında bile deli gibi heyecanlanmıştım. Te-nimdeki karıncalanmayı görmezden gelerek boğazımı temizledim. "Görüşürüz."

İçeri girdiğimizde onlar da bizim eve doğru yürümeye başladılar. Ufak bir nefes alıp Afra'ya baktım. "Kahve içer misin?"

Sorusu üzerine, "Olur," dediğimde beraber mutfağa geçtik. Ev-leri küçük ve fazla eşyalıydı. İçeriden gelen seslerden anladığım ka-darıyla kalabalık bir aileydiler. Mutfağa girdiğimizde orta yaşlı bir kadın içeri girdi.

"Anne bak, Vural abinin eşi, Zeynep."

Kızıyla birbirlerine çok fazla benziyorlardı. Boyları ve yüzleri neredeyse aynıydı, sadece annesi daha kiloluydu. Beğeniyle beni inceledi. "Maşallah, ne güzel kızsın."

Sözleri üzerine utangaç bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Vural, durdu durdu turnayı gözünden vurdu," dediğinde aynı kız gülmeye başladılar. Sanırım burada turna ben oluyordum. "Vu-ral nerede?"

Sorusunu duyunca, "Evi boyalayacaklar," dedim.

Başıyla onayladığında hüzünle gülümsedi. "Annesinden sonra çok boşlamıştı evi, iyi oldu. Kim yardım edecek?"

Afra, "Tabii," dediğinde annesi başıyla onayladı. "Siz de sonra ev falan yapın, götürün. Ben pazardan gelince yemek yaparım. Akşama yemeye bizdesiniz, Zeynep, ona göre."

"Vural'a sorayım, başka bir plan yoksa olur."

Kadın başıyla onayladı. "Çayı unutma, Afra."

"Tamam anne."

"Hadi ben çıktım," deyip evden ayrıldığında ben ve Afra tek kalmıştık.

Ocağa doğru ilerleyip ikimiz için Türk kahvesi yapmaya başladığında ben de sandalyeye oturdum. Camdan mahalle rahat bir şekilde görünüyordu. Annesiyle beraber birkaç kadın toplanıp yürümeye başladılar. Anlaşılan hep beraber pazara gideceklerdi.

"Ne zaman evlendiniz?"

Afra'nın sorusunu duyunca başımı ona doğru çevirdim. "Daha çok yeni."

Şaşkınlıkla bana döndü. "Öyle mi?"

Başımla onaylarken konuşmaya devam ettim. "Evlendiğimiz akşam buraya geldik."

"Neden burası?"

Buna nasıl bir cevap vereceğimi bilmediğim için bir an sessiz kaldım.

"Vural'ın büyüdüğü mahalleye gelmeyi istedim. O da özlüyordu."

Kahveleri fincanlara doldurup masaya doğru geldi. Birini benim önüme bıraktıktan sonra karşıma geçti. "Küçük yerdir ama güzeldir burası." Yüzünü buruştururken, "Fakat insanlar biraz fazla meraklı," diye devam etti.

Onu şimdiden fark etmiştim. Kahveden küçük bir yudum aldım. "Sen neler yapıyorsun?"

"Ailemle yaşıyorum, bu yıl mezun olacağım."

"Hangi bölüm?"

"Tıbbi Sekreterlik. Bir yakınımızın hastanesinde işe başlayacağım sonra."

İçten içe ona özendim. Ben de okula geri dönmek istiyordum ama henüz bir çabam olmamıştı. Yakın zamanda bu konu hakkında bir şeyler yapmayı kafama koydum. O sırada on dört yaşlarında bir erkek çocuğu yanımıza geldi. "Abla, dışarı çıkıyorum ben."

Afra ona döndü. "Yusuf, bak sakın yarınmazlık yapma o arkadaşların olacak çeteyle, babaya söylerim." Yusuf umursamaz bir tavırla omuz silkti.

"Tamam ya," diye söylenerek yanımızdan ayrıldığında, "Kaç kardeşsiniz?" diye sordum.

"Üç, en büyükleri benim. Bir de küçük kız kardeşimiz var. Peki senin ailen?"

Yüzümdeki gülümseme silindi. Kısaca, "Vefat ettiler," dediğimde Afra'nın kahverengi iri gözleri hüzünle doldu.

"Çok üzüldüm, başın sağ olsun."

"Teşekkür ederim."

Afra masadaki telefonunu alıp saate baktı. "Çay koyarım birazdan. Sonra yardıma ihtiyaçları var mı diye gidip bakarız."

Kahvelerimiz bittikten sonra dediği gibi çayı koydu. Sonra mahalledekilerle ilgili konuşmaya başladı. Sıcak, samimi bir kızdı onunla sohbet etmek çok rahattı. Gerginliğim kısa süre içerisinde azalmış, anlattıklarına gülmeye başlamış ve bir şeyler öğrenmiştim. Mesela karşımızda oturan Ferda abla, mahallenin ayaklı gazetesi görevindeymiş. Daha önce hiç evlenmemiş ve yaşlı annesiyle yaşayan kadının en sevdiği şey, pencerede oturup olan biteni izlemekmiş.

Bu yüzden her şeyden ilk o haberdar oluyormuş. "Ben de adımı bilince şaşırdım."

Afra ufak bir kahkaha attı. "Sadece adını bilmiyordur emin ol."

Yüzüm buruşturmadan edemedim. Tam da karşımızda oturuyordu. Anlaşılan daha dikkatli olmamız lazımdı.

"Afra, sen kaç yaşındaydın?"

"Yirmi yaşındayım, sen?"

"Yirmi iki."

Başıyla onayladığında, "Vural abi ile aranızdaki yaş farkı seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu.

Bu kadar açık bir şekilde sormasını beklemediğim soru karşısında afalladım. "Hayır," dedim. "Sadece sekiz yaş var hem."

"Zaten çok yakışıyorsunuz." Sahte kocamla yakıştırıldığım için mutlu olmuştum. "Vural abi bayağıdır gelmiyor buralara."

Merakla, "Eskiden sık gelir miydi?" dedim.

Çayı demledikten sonra sırtını tezgâha yasladı. "Gelirdi, sonra ziyaretleri azaldı. Hatta uzun bir süre hiç gelmedi."

O sürede neler olduğunu merak ediyordum. Dalgınca, "Öyle mi?" dediğimde başını aşağı yukarı salladı.

"İki ya da üç yıl kimse ondan haber alamadı."

Gerçekten de uzun bir süreydi. Keşke bana güvenip neler olduğunu anlatabilseydi.

"Anladım."

Afra merakla, "Siz nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Bu konu hakkında Vural ile ortak bir hikâye bulmadan kimseyle paylaşmak istemiyordum. "Uzun mesele, sonra anlatırım," diye geçiştirdim. Afra merak etse de zorlamadı. Bardakları hazırladıktan sonra demini alan çayı doldurdu.

"Hadi gel, çay götürelim."

Tepsiyi o aldığı için ben önden çıkıp kapıyı açtım. Beraber evden çıkıp bizim eve doğru yürümeye başladık. Evin kapısı açıktı ve yoğun bir şekilde boya kokusu geliyordu. Burnumu kırıştırırken içeri girdik. Salondan sesler geliyordu, ilk oradan başlamışlardı demek ki.

"Esra, çık oradan."

Vural'ın sesini duyunca gözlerim kısıldı. Sabah bahsettiği Esra'ydı bu kesin. Yokluğumdan fırsat bulup kızı eve mi getirmişti? Öfkeyle salona girdiğimde elini boyaya sokmak üzere olan küçük bir kız çocuğunu tutup havaya kaldırdı.

"N'apıyorsun sen bücür?"

Gözlerim irileşirken Afra, "Esra, senin ne işin var burada?" diye sordu. Vural sesimizi duyunca bize doğru döndü.

"Esra, o küçük kız mı?"

Afra elindeki tepsiye sehpanın üstüne bıraktı. "Evet, benim küçük kardeşim."

Vural kızın tombul yanağını öperken bize doğru yürüdü. Küçük bir kızı kıskandığım için içime dolan utançla gözlerimi kaçırdım. "Abla, Tahir abi çağırdı, çikolata almış bana."

Tahir ortalarda görünmediği için Afra sinirle, "İyi halt etmiş," diye homurdandı. Vural, Esra'yı kucağından indirdiğinde Afra ellerini ince beline koydu. "Ablacığım, sabah yemedin mi çikolata? Günde iki kere yemeyecektin hani?"

Vural kızı yanına çekti. "Bir daha olmaz, değil mi, Esra?"

Kız başıyla onayladığında kıvırcık saçları uçuştu. Çok tatlı, hafif tombul bir kızdı, teni bembeyaz, gözleri ise neredeyse siyaha çalıyordu. Siyah, kıvırcık saçları ise omuzlarına kadar geliyordu.

Vural'ın gözleri beni bulduğunda, "Çay getirdik," dedim.

"Sağ olun." Gözleri benim üzerimde fazla oyalanınca kıpırdanmaya başladım. Çok dikkatli bakıyordu ve yanımızda başka insanlar olunca utanıyordum.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Vural boğazını temizleyip başını iki yana doğru salladı. "Yok, Tahir ve bir arkadaşı daha geldi. Kısa sürede bitiririz."

Tahir sanki adını duymuş gibi merdivenlerden inip yanımıza geldi.

"Çayın kokusunu aldım."

Sözleri üzerine hafifçe güldüm. "Kendini tazı sandı."

Afra'nın sözleri üzerine ona bakıp göz kırptı. "Öyleyim, sevdiğim her şeyin kokusunu hemen alırım."

Sözlerindeki ima üzerine Afra'nın yanakları kızardı. Arkasını dönerken, "Vural abi, çay alsana," dediğinde sesi tiz çıkmıştı. Onlar çay aldığında küçük bir el eteğimi tutup çekmeye başladı. Başımı yere eğip büyük bir gülümsemeyle Esra'ya baktım.

"Sen kimsin?"

Yanağını hafifçe sıktım. "Adım Zeynep."

Adımı duyunca gözleri irileşti. "Vural abinin karısı sen misin?"

Heyecanı karşısında güldüm. "Evet, benim."

Resmen herkes tarafından tanınıyordum. Bu meşhurluğa bünyem alışık değildi. Esra Vural'a doğru döndü. "Abi, karın güzelmiş."

Sözleri üzerine Vural gülümsedi. "Senin kadar değil sanki."

Sahte bir kızgınlıkla, "Aşk olsun, Vural," dedim. Esra elini dudaklarına yaslayıp kıkırdadı.

"Kimse benim kadar güzel olamaz, akıllım."

Vural hafifçe güldü. "Tabii, Esra'mız bir tane."

"Altı yaşında olamaz bu kız, kabul etmiyorum." Afra'nın sözlerini duyunca güldüm. Afra ise söylenmeye devam ediyordu. "Ben bunun yaşındayken bu kadar akıllı değildim, vallahi bak."

Esra saçlarını geriye doğru attı. "Ben özelim özel, kabul et artık abla bunu."

Sözlerinin ardından hepimiz güldük. Tahir ise sırtını kapının pervazına yaslamış, uzun uzun Afra'ya bakıyordu. Bu adam Afra'ya karşı kesinlikle boş değildi. Esra, Vural'ın elinden tutup boya kutusunun yanına götürdüğünde Afra'nın kısık sesini duydum. "Ne trene bakar gibi bakıyorsun, Tahir abi?"

Tahir'in kaşları çatıldı. "Hasbinallah," diye söylendi. Ciddi bir ifadeyle, "Laflara bak, ne öküzlüğümü gördün?" dedi.

Afra şaşkınca, "Gerçekten bunu sordun mu, Tahir abi?" dedi.

Vural, Esra ile ilgilendiği için aralarında geçenleri sadece ben duymuştum.

Tahir yüzünü buruşturdu. "Ne abisi?" Ağzının içinden, "Daha yirmi yedi yaşındayım ben," diye homurdandı. Dik dik Afra'ya bakarken söylenmeye devam ediyordu. "Abiymiş." Afra umursamaz dursa da bu durumun onu eğlendirdiğini gözlerinden anlayabiliyordum. O sırada Vural yanımıza geldi ama Tahir onu bile görmemişti. "Abi falan da deme bana," diye köpürdü.

Sert çıkışı üzerine Vural ters ters Tahir'e baktı. "Ne diyorsun lan sen? Abi diyecek tabii."

Tahir duruşunu dikleştirirken boğazını temizledi. "Yaş takıntım var, biliyorsun."

"Kıza ne oğlum? Abisi sayılırsın, başka ne diyecek?"

Vural'ın tavrı öyle sertti ki ben bile irkildim. Tahir başıyla onayladığında sessiz kaldı. Bu durumdan memnun kalmadığı belliydi.

"Desin anasını satayım, abi de desin," diye söylendiğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Tahir bozulmuş bir yüz ifadesiyle çayından bir yudum daha aldığında Vural bana döndü.

"Nasıl geçiyor günün?"

"İyi gidiyor, sevdim burayı." Yüzündeki ifade gevşediğinde benim için endişelendiğini fark ettim. Her zamanki gibi bunu gizlediği için daha yeni anlamıştım. Güven verir bir şekilde, "İyiyim ben," dedim. "Bu arada, Afra'nın annesi bu akşam için seni ve beni yemeğe çağırıyor."

Afra adını duyunca araya girdi. "Evet, Vural abi, kimseye söz verme sakın."

Vural başıyla onayladı. "Tamam, geliriz."

Dik dik yüzüne baktığımda ne oldu der gibi başını salladı. "Esra'nın kim olduğunu niye söylemedin?"

Bıyık altından güldüğünde gözlerim kısıldı. "Canım istemedi."

"Bazen hiç çekilmiyorsun," diye homurdandığımda göz kırptı.

Ardından Afra, "Ben çaydanlığı getireyim, rahat rahat çay için," diyerek yanımızdan ayrıldı. Tahir de bir an arkasından gidecek gibi olsa da Vural'ın bakışlarını yakalayınca durdu. Başka bir bardağı alıp yukarı, arkadaşının yanına çıkacağını söyleyerek hızla yanımızdan uzaklaştı.

Vural ile ikimiz tek kalmıştık. Hâlâ onun yanında olduğum zaman geriliyordum. Evli olduğumuz için bu durum fazlasıyla garipti esasında... Vural boya kutusuna doğru ilerlediğinde boğazımı temizledim.

"Hangi renge boyayacaksın?"

Fırçayı kovaya batırdığında siyah tişörtü koluna iyice yapıştı ve kollarındaki kaslar dalgalandı. Nefesim boğazıma takılırken, "İnci beyazı gibi bir şeydi," dedi

Kolunda belirginleşen damarları dikkatimi fazlasıyla dağıttığı için gözlerimi kaçırdım. "Açık renk güzel olur," diye geveledim. Başını bana doğru çevirdiğinde duvarlara bakıyordum. Önceki rengi de beyaz tonlarındaydı ama fazla yıpranmıştı.

"Evi sevdin mi?"

Ayağa kalktığında bakışlarım tekrar onu bulmuştu. Ufak bir gülümsemeyle cevapladım. "Yuva hissiyatı veriyor, sevmemek mümkün değil." Vural sessiz kaldığında aklımı kurcalayan soruyu dile getirmeye karar verdim. "Uzun bir süre buraya hiç gelmemişsin?"

Kaşlarının arasında derin bir v oluşurken kuru bir sesle, "Üç yıl," dedi.

Yavaşça, "Neden?" diye sorduğumda bedeninin gerildiğini aramızdaki mesafeye rağmen görebiliyordum.

Kısaca, "Öyle gerekti," dediğinde ses tonu katıydı. Bu demek oluyordu ki bu mesele hakkında daha fazla konuşmayacaktı. Bu gizemli tavırları karşısında bazen boğuluyordum. Onu seviyordum ve bir şekilde hayatımız birleşmişti. Bana hayatını anlatmasını istiyordum ama her geçen günle beraber bunun mümkün olacağına dair inancımı yitiriyordum.

Bunun verdiği umutsuzlukla konuştum. "Anlaşılan bu da sır."

Sesimdeki iğneleyici ton üzerine gözlerini kıstı. Keskin bir tavırla, "Sır falan yok," dediğinde alayla güldüm.

"Ya tabii, kesin yoktur."

Uyarıcı bir şekilde, "Zeynep," dediğinde duymazdan gelip devam ettim.

"Çünkü Vural Alazoğlu, kendine dair taviz vermez, sana verdiği kadarıyla yetinmek zorundasın."

Gitmek için sırtımı döndüğümde hemen arkamdaydı. İki adım atmıştım ki kolumu tuttu. "Gerçekten sabrımı zorluyorsun."

Beni kendine doğru çevirdiğinde kolumu öfkeyle geri çektim. "Ne tesadüf, sen de benim."

Birbirimize öfkeyle bakarken burnundan soluyordu. "Hayırdır, derdin ne senin? Ne bu tavırlar?"

Kollarımı önümde bağlarken çenemi öne çıkardım. Hiç eveleyip gevelemeden, "Derdim sensin," dedim.

Gür kaşları havalanırken üstüme doğru bir adım attı. "Açık konuş."

Başımı yana doğru eğip uzun uzun gözlerine baktım. Beni anlamasını istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Fakat anlamaya niyeti yoktu. Gözlerinde biriken buz sarkıtları vardı ve göğsüme düşüp kalbimin orta yerine saplanıyordu.

Kısık bir sesle konuşurken ona doğru bir adım da ben attım. "Artık bu kadarıyla yetinemiyorum." Şimdi aramızdaki mesafeler küle dönmüştü. Kollarımı iki yanıma doğru indirdiğim için göğsüm göğsüne değiyordu. "Sana dair daha fazla gizeme tahammül edemiyorum, özellikle sen bana dair her şeyi bilirken..."

Şu an en çok istediğim şey, beni anlamasıydı. Fakat yüzünde en ufak bir değişim olmadı. Gözleri yine soğuk, yüzü yine ifadesizdi. Sanki sözlerimi bir duvara karşı sarf etmiştim. Bunun beni ne kadar yıprattığını anlatmaya keşke kelimeler yetseydi.

Ruhsuz ve taviz vermeyen bir şekilde cevap verdi. "Yetinmek zorundasın."

Kelimeleri boğazıma düğümlenen halata bir düğüm daha atmıştı. Dişlerimi birbirine sıkıca bastırdığımda hislerim de kalbimi sıkıştırıyordu. Sanki kalbim bir kapanın arasında sıkışıp kalmış gibiydi. Ve o kapanı kuran kişi Vural'dı.

Hiçbir şey demeden geri çekilip ona sırtımı döndüm. Bir sonra durdum ve ona bakmadan, "Aslında biliyor musun?" deyip başımı ona doğru çevirdim. Karşımda heykel gibi dikiliyordu. Acı bir tebessümle, "Değilim," dedim. Bu defa evden çıktığımda beni durdurmadı ya da arkamdan gelmedi. *Kartları açıktı, değişime tamamen kapalı...*

Dışarı çıktığımda çaydanlıklarla gelen Afra'yı gördüm.

"Yardım gerekmiyor mu?"

"Yok."

"O zaman çaydanlığı bırakıp geliyorum."

Afra eve doğru gittiğinde ben de meşe ağacına doğru yürüdüm. Biraz nefes almak istiyordum. Ağacın altına çöktüğümde başımı ağacın gövdesine yaslayıp gözlerimi yumdum. Korktuğum başıma gelmişti işte. Daha evleneli günler oluyordu fakat ben onu şimdiden sahiplenmiştim. Yalanımıza inanmaya başlamıştım. Bu durum içimde fırtınalar koparıyordu. İçimde harlanan öfkenin bir ucu Vural'a, bir ucu da bizzat kendime dayanıyordu. Ona öfkeliydim çünkü çok sert çizgileri vardı ve beni o çizginin diğer tarafına almıyordu. İşin daha kötüsü, hiçbir zaman almayacaktı belki de. Kendime de öfkeliydim çünkü bile bile yakmıştım kendimi.

Yalanları unutup bana anlatmadığı şeylerden ötürü kızıyordum ona. Sanki gerçekten kocammış gibi hesap soruyordum. Hakkım yoktu. Bu çok acıydı ama gerçekti. Burada her şey o kadar gerçekçiydi ki yerimi unutuyordum. Bizi bir araya getiren nedenleri de öyle...

Kendime yaptığım haksızlıklar birdenbire önüme yıkılmıştı ve ben ileriye doğru nasıl adım atacağımı bilmiyordum. Güçsüz titrek bir nefes verdim. Daha ne kadar devam edecekti bu durum? Daha ne kadar dayanabilirdim? Cevapsız sorular zihnimde bir plak gibi dönüp dururken, "Burada mıydın?" diye soran Afra'nın sesini duydum. Gözlerim açılırken başımla onayladım. Yüzündeki gülümsemeyle yanıma oturdu. "Akşamları burada oturmak çok keyifli oluyor."

"Evet, kızları görüyorum."

"Keşke sen de gelseydin."

Ufak bir gülümsemeyle, "Bir dahakine," dedim.

"Tamam, ben seni çağırırım."

Bakışlarım etrafta gezinirken Esra ve iki arkadaşının birlikte oldu-ğunu gördüm. Esra'nın kıvırcık saçları uçuşuyordu. "Kardeşin çok tatlı."

Afra sahte bir bezginlikle cevap verdi. "Bir de bana sor. Cadı, çok bilmiş. Sanki büyümüş de küçülmüş gibi." Sözleri üzerine kıkırdadım. Birlikte oradan kalkıp evlerine doğru gittiğimizde hâlâ dalgındım. "Annem gelmiş."

Eve girdiğimizde pazardan gelen annesi yemeğe başlamıştı bile. İkimiz yanına gittiğimizde, "Zeynep, otur kızım sen," dedi.

"Ben de yardım etmek istiyorum," diye itiraz ettim.

"Olur mu, misafirsin sen."

"Lütfen, ısrar ediyorum."

Annesi istemeyerek de olsa izin verdiğinde ben de onlara yardım etmeye başladım. Tüm gün oturmaya alışık değildim hem. Bu yüzden yemeği hazırlamakta seve seve yardımcı oldum. Afra ile beraber lahana sarması sardığımız zaman, babasının komutan olduğunu öğrendim.

Üç aylık göreve gitmişti. Sık sık gittiği için alışık olsalar da onun için endişeli oldukları belliydi. Annesi tatlı ama biraz otoriter bir kadındı ve ben ona hayran olmuştum. Çocukları ve Afra'nın dediklerine göre babası da onu dinliyordu. Keşke ben de Vural'a böyle sözümü dinletebilseydim. Öküz, sadece esip gürlemesini biliyordu.

Annesi etli güveç yaparken yemek yetişmez diye Tahir'in kız kardeşini çağırdı. O da yakında oturduğu için kısa sürede gelmişti. Sarı saçları ve mavi gözleri olan çok güzel bir kızdı. Tahir ile pek benzemiyorlardı açıkçası.

"Merhaba, Zeynep. Şeyma ben." Onun da beni tanıyor olmasına artık şaşırmıyordum.

"Merhaba, memnun oldum."

"Sonra kaynaşırsınız, Şeyma. Çorbayı yap kızım, hadi."

O çorbayı yaptığında sarma bitmek üzereydi. Kalanını Afra'ya bırakıp pilavı da ben yaptım. Kısa süre içinde salata da dahil her şey hazır olmuştu. Onlarla muhabbet edip yemek yapmak iyi gelmişti. Şeyma'nın nişanlı olduğunu da öğrenmiştim. Bir hafta kadar sonra düğünü vardı. Benden bir yaş küçük olsa da olgun, tatlı bir kızdı. Ni-

şanlısı da Tahir ve Vural'ın arkadaşıymış. Başta Tahir ve annesi yok dese de sonra nasıl olduysa yumuşayıp evlenmelerine izin vermiş.

Onlarla konuşunca Vural'la aramızdaki sorunları bir süre de ona unutmuştum. Bu sayede daha iyi hissediyordum. Hava güzel olduğu için arka bahçelerinde masayı hazırlamaya başladık. Tam her şey hazır olmuştu ki Vural ve Afra'nın kardeşleri de eve geldi. Hep beraber bahçeye geçtiğimizde Vural'dan uzak durmak istesem de insanların içinde belli olmaması için bunu yapamadım.

Yanına gidip sahte bir gülümsemeyle, "Hoş geldin," dedim.

Kısaca yüzüme baktı. "Hoş buldum." Daha fazla konuşma fırsatımız olamadan Sevim abla içeriden geldi.

Vural onun yanına gidip elini öptüğünde kadın anaç bir tavırla sarıldı ona. "Özlettin kendini yine, deli oğlan." Vural'ın yüzünde beliren sıcak ifade kalbimi tekletmeye yetmişti. "Artık özlemek yok." Bilmiş ifadeyle gülümseyen Sevim ablanın gözleri beni buldu. "Buldun kaderini, artık yuvaya dönüş gerçekleşti. Biraz geç oldu ama neyse."

"Servet amca yeni gitmiş, yetişemedim."

Sevim abla üzgünce, "Sen gelmeden iki gün önce gitti, keşke görebilseydi seni," dediğinde Vural iç çekti.

"Keşke, uzun süre oldu görmeyeli."

"Merak etme, Vural abi, bir aya kadar gelecek."

Yusuf'un sözleri üzerine Vural, "Gelir tabii lan, yoksa kim çekecek senin kulaklarını eşek sıpası?" dedi sorar gibi, Yusuf'un suratı düştü.

"Büyüdüm ben ya," diye diklendi Yusuf.

"Uzatma Yusuf, hadi yemeğe geçelim." Afra'nın sözleri üzerine masaya geçtik. Ben ve Vural yan yana oturmuştuk. Gerginlikten sopa yutmuş gibiydim.

"Bitirdiniz mi boyayı?"

Sevim ablanın sorusu üzerine Vural, "Bitti abla," dedi.

Kaşığımı çorbaya daldırsam da canım pek bir şey istemiyordu. Vural'ı görünce ruh hâlim tekrar belirsizlikle kuşanmıştı. Yüzümdeki gülümsemeyi zar zor koruyordum. Bir şeylerin ters gittiğini düşünmelerini istemiyordum, özellikle Sevim abla bizi dikkatle incelerken.

"Nasıl tanışmıştınız siz?"

Bu konuya ne cevap vereceğimi bilmediğim için yan gözlerle Vural'a baktım. Sakin bir tavırla, "Ortak bir arkadaş tanıştırdı," dedi. Sözleri nedense gülme isteği doğurmuştu. Ortak arkadaş dediği, genelevde görevde olan Semih oluyordu sanırım. Vural bana bakıp gülümsedi. "Ben de görünce kaçırmak istemedim."

Samimi sözleri karşısında ağzım açık kaldı. Bir an ben bile inanacaktım.

"Aferin sana, iyi ki kaçırmamışsın."

Boğazımı temizlerken önüme döndüm. Yalancılıktaki usta yeteneğini aklıma not ettim. Bu beni suya götürür, susuz getirirdi ve benim ruhum duymazdı. Eh, istihbaratçı adamla evlenirsem olacağı buydu.

"Zeynep kızım, bakma sen şimdi bunun böyle ağır abi gibi takıldığında, küçükken pek bir haylazdı."

Sevim ablanın sözleri ânında dikkatimi çekmişti. Ona doğru döndüğümde, "Öyle mi?" diye sordum. Sonunda Vural'a dair bir şeyler öğrenecektim.

"Oo, Tahir ile aralarında üç yaş var ama beraber mahalleyi inletirlerdi."

Kardeşi Yusuf araya girdi. "Bizim gibi mi?"

Annesi uzanıp ensesine bir tane patlattı. "Sus kerata, öyle şeyler yap bak baban sana neler yapıyor."

Yusuf ensesini tuttu. "Ne vuruyorsun anne?"

"Abartma Sevim abla ya."

Sevim abla kıs kıs güldü. "Top sevdanız yüzünden indirmediğiniz cam, pencere kalmadı."

Afra araya girdi. "Bizimkini iki kere kırmışlar."

Vural yüzünü buruşturdu. "Sen de mi, Afra? Hem Tahir yüzündendi."

Şeyma gülerek, "Abime laf söylemeyin," diye araya girdi.

Afra dudaklarını büktü. "Aman, abisine de laf söyletmezmiş."

Şeyma kolunu dürttü. "Söyletmem tabii."

"Tahir demişken, Sema ile görüştün mü?"

Vural, Sevim ablanın sorusuyla beraber gerildi. "Konuşmuyor benimle."

Afra'ya doğru eğildim. "Sema kim?"

"Tahir'in annesi, Vural abiyi de çok sever."

Kısa bir sessizlik olduğunda Sevim abla, "Kıyamaz o sana, konuşur," dedi.

Vural boğazını temizledi. "Bu defa ciddi."

Sevim abla beni işaret etti. "Karını al, el öpmesine git sen. Bir yerde o da annen sayılır. Zeynep'i görünce yumuşar."

Şeyma, "Evet abi, biliyorsun evlenmeni çok istiyordu," dedi.

Ben ise Vural'a dair yeni bir şey daha öğrenmenin şaşkınlığını yaşıyordum. Vural düşünceli bir ifadeyle konuştu. "O zaman annene söyle, bir iki güne ziyarete geliriz."

Şeyma kocaman bir gülümsemeyle, "Söylerim," dedi.

"Vedat, nasıl?"

Vural'ın sorusu üzerine Şeyma'nın yanakları kızardı. "İyi abi, öğretmenliğe devam ediyor."

"Düğün ne zamandı?"

Şeyma gülümsemeye devam ederken, "Haftaya," dedi. Gözleri yaşadığı heyecandan ötürü parlıyordu.

"Vural abi?"

Esra'nın sesini duyan Vural, yumuşayan gözleriyle, "Efendim güzellik?" dedi.

Kıvırcık saçlarını geriye doğru attı. "Artık gitmeyeceksin değil mi?"

Vural boğazını temizledi. "Öyle görünüyor."

Küçük elleriyle alkış çaldı. "Yaşasın."

Esra'nın bu hâlleri hepimizi güldürürken yemeklerimizi yedik. Çok keyifli bir ortam olduğu için zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Bu insanları gerçekten sevmiştim.

"Hiçbir şey yememişsin."

Vural'ın sesini duyunca irkildim. Bakışlarımı tabağımdan çekip ona çevirdim. "Çok aç değilim."

Kaşları çatıldı. "Sabahtan beri bir şey yemedin, nasıl aç değilsin?"

Omuz silktim. "Değilim işte," diyerek geçiştirdim onu.

Bana ters ters bakmaya başladığında Sevim abla araya girdi. "Vural haklı kızım, kuş kadar yemişsin. Al sarma ye, Vural'ın en sevdiği yemek lahana sarmasıdır."

Zoraki bir gülümsemeyle, "Bunu da bilmiyordum," diye homurdandım. Sevim abla kızı Esra ile ilgilendiği için sadece Vural beni duymuştu.

"Hâlâ mı aynı konu?"

Ters bir ifadeyle, "Hep aynı konu," diye geveleyip sarmadan bir sırık aldım.

Zor da olsa bir şeyler yedikten sonra masayı toplamaya başladık. Sevim abla, "Afra, hemen çay koy kızım," dedi. Etrafı topladıktan sonra mutfağı da toplayıp bulaşıkları makine attık. "Zeynep, gidip otur kızım, biz hallederiz, sabahtan beri oturmadın."

Başımı iki yana doğru salladım. "Ben iyiyim böyle."

"Hadi geç bahçeye, çayı biz getiririz."

Bu defa ısrarlarım işe yaramadı. Bahçeye gittiğimde Yusuf mahallenin takımıyla ilgili Vural'a bir şeyler anlatıyordu. Tekrar masaya geçtiğimde telefonumun kilidini açıp bakmaya başladım. WhatsApp durumlarında gezinirken Vural ara ara bana baksa da konuşmuyorduk. Eser'in Ceyda ile paylaştığı hikâyeyi görünce gülümseyip yanıt yazdım.

Zeynep: *Ateş ediyorsunuz.*

Anında mesajı gördü.

Eser: *Sizin yanınızda şansımız sıfır.*

Gülen yüz attıktan sonra çaktırmadan Vural'ın fotoğrafını çekip ona attım.

Zeynep: *Bu nemrut herifle mi?*
Eser: *ahshshshjdkskskskskllsksksk*

Aniden Vural bana doğru döndü.

"Niye fotoğrafımı çektin?"

Kaşlarım havalanırken, "Sen nasıl gördün?" diye soludum. Hiç belli etmemiştim oysa. Bana sen ciddi misin der gibi baktığında yüzüm asıldı. Adamın işini fazla hafife alıyordum. "Eser'e attım."

Eğilip telefona bakmak isteyince geri çektim. Üstelemesine fırsat kalmadan çaylar gelmişti. Telefonu kapatıp masanın üstüne koydum. Çaylarımızı içerken yorgunluk üstüme çökmüştü. Hem uykum

gelmişti hem de evin yeni hâlini merak ediyordum. İkinci [illegible] almadığım zaman Vural ayaklandı.

"Biz artık kalkalım."

Sevim abla itiraz etse de ikimizin yorgun olduğunu anlayınca "Bir daha bekleriz," dedi. Herkesle vedalaştıktan sonra Afra'ya numarasını verdi. Kapıyı açtığımızda Tahir karşımızda dikiliyordu. Bakışları Afra'nın yüzünde gezindiğinde gülümsedi.

"İyi akşamlar."

Vural henüz yanımıza gelmediği için daha rahattı. Afra sertçe "Bir şey mi oldu, Tahir abi?" dediğinde abiyi bastırarak söylemesi. Hafifçe güldüğümde Tahir yine bozuldu.

"Abi deme bana."

"Niye? Abim değil misin?" diyen Afra omuz silkti.

"Fesuphanallah," diye söylendiğinde başını yana doğru eğip derin bir nefes aldı. "İyi, ne diyorsan de," diye çıkıştığında Vural da gelmişti.

"Tahir, hayırdır, ne işin var burada?"

Tahir duruşunu dikleştirdi. "Geç oldu, Şeyma'yı almaya geldim."

Vural ile kapıdan çıktığımızda Şeyma da arkamızdan geldi.

"İyi, aldın kardeşini, git hadi."

Tahir, "Gidiyorum işte, hadi iyi akşamlar," diyerek uzaklaştığında biz de eve doğru yürümeye başladık.

Akşam olduğu için hava iyice soğumuştu. Kollarımı kavuştururken birbirimizden uzakta yürüyorduk. Gelirken el ele geçtiğimiz yollarda şimdi mesafelerle eve doğru ilerledik. İkimiz de konuşmuyorduk. Kapının önüne geldiğimizde Vural basamakları çıkıp kilidi açtı. Arkasından eve girince ışığı açıp eve baktım. Ev ışıl ışıl görünüyordu.

"Çok güzel olmuş."

Eşyaları eski hâline getirmişlerdi. Yarın evi temizlemeliydim.

"Beğendin mi?"

"Evet. Ellerinize sağlık." Gergin bir hava olduğu için daha fazla orada durmak istemedim. "Ben uyuyacağım, iyi geceler."

Cevabını beklemeden merdivenleri tırmandım. Gündüz yaşananlar, aramızda duruyordu. Odama çıkıp kapıyı kapattım. Camlar açık olsa da ev hâlâ boya kokuyordu. Dolabımı açıp üstümdeki elbi-

seyi çıkardım ve geceliklerimi aldım. Kısa kollu bir tişört ve takımı olan pijamayı giydim. Yüzümdeki makyajı temizledikten sonra yatağa girdim. Fakat yorgun olsam da uykum gelmiyordu. Huzursuz olduğum zamanlarda hep böyle olurdum. Yaklaşık bir saat yatakta dönüp durduktan sonra su içmek için yataktan kalktım. Saat daha akşamın onuydu. Kapı kapanma sesi duyduğumda pencereye doğru ilerledim. Vural evden çıkmış gidiyordu.

Nereye gittiğini merak ederek arkasından baktım. Bir an arayıp sormak istesem de ânında vazgeçtim. Biz gerçek karı koca değildik. Ufak bir nefes alıp pencerenin yanından ayrıldım. Aşağı indikten sonra mutfağa geçip su içtim. Ardından bir paket cips alıp içeri geçtim ve televizyonu açtım. Yabancı bir filme denk gelince oturup izlemeye başladım. Film yeni başlamadığı için önce anlamakta zorlansam da aksiyon dolu olduğu için kısa sürede filmin içine girmiştim. Bir ara reklam girince cips paketini masaya bırakıp kanepeye uzandım. Reklamın bitmesini beklerken göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. Kalkıp odama gitmeliydim, birazdan gidecektim fakat kısa sürede uyuyakaldım.

Aniden gözlerimi açtığımda Vural yeni içeri girmişti. Şaşkınca doğrulduğumda göz göze geldik. Uykulu gözlerimi kırpıştırırken, "Neden burada uyudun?" diye sordu.

Oturur pozisyona geçerken başımı kaşıdım. Boğuk bir sesle, "Film izlerken uyuyakalmışım," dedim. Başıyla onayladığında ben de odama gitmek için ayağa kalktım. Anlam veremediğim bakışları hemen üstümdeydi. Yanından geçerken aldığım içki kokusuyla burnumu kırıştırdım. Durup ona doğru döndüğümde bakışlarının odaksız olduğunu gördüm. "Alkol mü aldın?"

"Biraz."

Alt dudağımı dişlerimin arasında ezerken, "Kiminle?" diye sormaktan alıkoyamadım kendimi. Aynı evde, onun soyadıyla yaşarken merak etmemek elimde değildi. Bizim durumumuzda mantıksız olduğunu bilsem de kendime engel olamıyordum.

"Arkadaşlarla," diye beni geçiştirdi.

Yüzüne bakarken sorularımı susturmak için yutkundum. Kısık bir sesle, "Tamam," dediğimde sert bir nefes verdi.

Arkamı döndüğümde adımı seslendi. "Zeynep?"

Ona doğru dönmeden cevap verdim. "Efendim?"

Aramızda kısa bir sessizlik yaşanırken tok sesiyle konuştu. "Biz gerçekten evli değiliz."

Bildiğim şeyler yüzüme tokat gibi çarptığında fiziksel bir darbe almış gibi geriye doğru sendeledim. Gerçeklerin soğuk nefesi hemen ensemdeydi ve içimin buz kesmesine neden oluyordu. Dişlerimi sertçe birbirine bastırırken başımı ona doğru çevirdim.

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Sesim öyle soğuk ve sert çıkmıştı ki irkildim. Vural sertçe yutkundu.

"Bunu unutma."

Sözler bazen kurşun görevinde oluyordu. Usta bir atıcının dudaklarından kaçtığında ise hedefi hiç şaşırmıyordu. Kalbime saplanan kelimelerin, zihnimde yarattığı acıyla sarsıldığımda tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

"Unutmam."

13. BÖLÜM
SANCI

Hayat, inişi çok, çıkışı zor bir yoldu. Bu yolun varlığından, on iki yaşında haberdar olmuştum ve o günden beri sürekli bir mücadele hâlindeydim. Bazen düştüğüm, bazen düştüğümde kalkamadığım zamanlar olmuştu. Bazen ise sorunsuzca yürüdüğüm ya da yürüdüğümü düşündüğüm anlar...

Yatağımda uzanmış boş gözlerle tavanı izlerken, şu an hangi süreçte olduğumu düşünüyordum. Yürüyor muydum, yoksa düştüğüm yerden kalkmaya mı çalışıyordum? Bazen düştüğün yerde oturmak güzel geliyordu. Hiçbir şey yapmadan öylece oturmak ve geçen giden zamanı izlemek... Böyle anlarda, farkında olmadan hayatımı donduruyordum. Her şeye susup, kendi içimde yaşadığım sancılı sürecin, geçmesini bekliyordum.

Kalbimdeki sancıların nedeni, yıkılan hayallerimdi.

Gözlerim, duvarda asılı olan saate kaydı. Saat, neredeyse on ikiye geliyordu. Sabaha doğru uyuduğum için saat geç olsa da uykumu alamamıştım. İsteksizce yataktan doğruldum. Başımda çok kötü bir ağrı vardı, eğer bir şeyler yiyip ilaç almazsam, daha beter olacağını bilecek kadar iyi tanıyordum kendimi.

Üstümü dahi değiştirmeden, odamdan çıkıp mutfağa geçtim. Evde tek olduğumu, sabah duyduğum kapı sesinden biliyordum. Kolay olacağı için hızlıca tost hazırladım. Çay içmeden uyanamadığım için dolaptan sallama çay çıkardım. Genelde kahvaltıyı Vural ile beraber yapıyorduk ama dünden sonra, hiçbir şey olmamış gibi buna devam edemezdim. Etmeyecektim. Çünkü bir şeyler olmuştu, kalbim için çok ağır şeyler olmuştu.

Dönü düşününce bile başımdaki ağrı şiddetleniyordu. Yatakta boyuşturarken oturup tostumu yemeye başladım. Ağzım kötü görünüyordu, tat bile alamıyordum. Ama dün akşam az yediğim için acıkmıştım. Tostumu hızlıca yiyip çayı içtikten sonra daha iyi hissederek ilacı aldım. Evi temizlemem gerekiyordu. Dikkat etmelerine rağmen bazı yerlere boya sıçramıştı. İsteksizce doğrulduğumda, ev gözümde gittikçe büyüyordu, iş yapmak istemediğim zamanlar da hep böyle olurdu. Suratımı astım, bugün çok üşengeçtim. Tüm gün yatağımda uzanıp kitap okumak, çok daha cazip geliyordu. Kararsız bir şekilde evi izlerken kapı çalmaya başladı. Vural anahtarını kullandığı için gelenin o olmadığını biliyordum. Kapıya doğru ilerlediğimde, Afra'nın sesini duydum.

Kardeşine bağırarak, "Dikkat et, Esra," diyordu.

Kapıyı açtığımda bana dönüp kocaman bir şekilde gülümsedi. "Selam."

"Hoş geldin." Onu karşımda görmeyi beklemediğim için şaşırmış olsam da belli etmemeye çalıştım. "İçeri gelsene." Geri çekildim, içeri girince kapıyı kapattım.

"Dün ev kirlenmiştir diye yardıma geldim."

Tam ihtiyacım olan şeydi. İçten bir şekilde, "İşte buna yok diyemem," dediğimde ikimiz de güldük.

Dikkatle yüzüme baktı. "İyi misin? Rengin solmuş."

Elimi alnıma yasladım. "Başım ağrıyor ama ilaç aldım, birazdan geçer."

"Emin misin? "

Başımla onaylarken, "İyiyim. Hadi başlayalım," dedim.

Afra salona girerken ellerini ince beline yasladı. "Evi mahvetmişler."

Dudaklarımı sarkıttım. "Hem de yeni temizlemiştim."

Başını bana doğru çevirdi. "Merak etme, hallederiz." Afra telefonundan hareketli bir müzik açarken ben de temizlik malzemelerini getirdim. Toz aldığı sırada, "Eşyaları değiştirmeyi düşünüyor musunuz?" dedi.

Sorusunu duyunca ona döndüm. "Bilmem, hiç konuşmadık."

Bakışları etrafta gezindi. "Yani, güzel ama biraz yıpranmış gibiler."

Nasılsa sahte bir evliliğin kılıfıydı tüm bu olanlar. Bu yüzden üstünde durmadığım ayrıntılardı. Fakat Afra'yı şüphelendirmemek için aklıma gelen ilk bahaneye sarıldım.

"Anıları olan bir ev, bir süre daha böyle kalsın." Sözlerim üzerine bu konuyu kapattık. Aklımı dünden beri kurcalayan soruyu dile getirdim. "Afra, önereceğin bir dershane ya da kurs merkezi var mı?"

Sorumu duyunca şaşkınca, "Neden?" diye sordu.

Elimdeki bezi bırakıp boğazımı temizledim. Bu konuyu konuşmak beni her defasında geriyordu. "Sınava hazırlanacağım. Bir yerlerden başlamam gerek."

Okumamış olmama şaşırsa da tepki vermedi. "Benim gittiğim bir dershane var, buraya çok uzak da değil." Bu cevap üzerine içime dolan heyecana engel olamadım. Yakın olması benim açımdan daha iyi olurdu. Hem rahat ve tek başıma gidip gelebilirdim. "Öğretmenleri de çok iyidir. Vural abi nerede olduğunu biliyor."

Anlaşılan en kısa zamanda bu konuyu Vural'a açmalıydım. Vural'ın nasıl bir tepki vereceğini bir an için kestiremediğimden gerildim. Sonrasında vereceğim tüm kararlarda yanımda olacak biri olduğunu anımsadım. Amcamın evinde değildim artık. Bunu bilsem de bilinçaltıma o kadar sağlam yerler inşa etmişlerdi ki bazı günler gölgelerini üstümde hissediyordum. Derin bir nefes alıp bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştım.

"Tamam, ona da sorarım."

Afra, yeri silmeye devam ederken, "Ama şu an kayıt yapılmıyordur, sınava az kaldı," dedi. Haklıydı, sınava üç aydan az kalmıştı. "Yine de gidip konuş, erken kayıt yaptırırsın."

Afra, sınav sistemi hakkında bilgiler vermeye devam ederken bir yandan da Serdar Ortaç şarkıları eşliğinde evi temizledik. İki kişi olduğumuz için kısa sürmüştü. Afra, yorgunca kanepeye çöktüğünde, ben de mutfağa gidip ikimiz için kahve yaptım. Salona geçtiğimde telefonuyla uğraşıyordu. Beni görünce başını kaldırdı.

"Zeynep, Instagram hesabın var mı?"

Yanına oturup fincanlardan birini uzattım. "Var ama aktif kullanmıyorum."

İnstagram adresimi verdiğimde beni takip etti. "Vural abinin var mı?"

"Hayır, o kullanmıyor."

Kahvelerin fotoğrafını çekip bana döndü. "Seni de etiketleyeyim mi?"

Omuz silkerken kahvemden bir yudum aldım. "Fark etmez."

Etiketleyip paylaşım yaptıktan sonra kahvesini içmeye devam etti. Gözü de sürekli telefonundaydı. "İlk Tahir gördü." Dudaklarında varla yok arası bir gülümseme vardı.

Kaşlarım havalandı. "Abiye ne oldu?"

Yüzünü buruşturdu. "Yani Tahir abi diyecektim," diye lafı kıvırdı.

İlişkilerinin altında başka hisler olduğu fikrine kapılmaktan alıkoyamıyordum kendimi. Yüzünde kabahat işlemiş gibi görünen bir ifade vardı ve bu ifade, düşüncelerimde haklı olduğumdan şüphelenmeme neden oluyordu.

"Ona abi demenden pek hoşlanmıyor gibi," dediğimde gözlerini kaçırdı.

"Evet, onu kızdırmak hoşuma gidiyor."

Yüzündeki hınzır gülümseme üzerine güldüm. Kuru bir sesle, "Onu fark ettim," dediğimde göz kırptı.

Kahvelerimiz bitince Afra ayağa kalktı. "Ben artık gideyim."

"Hemen gitme, yemeğe kal."

Evde tek sıkıldığım için gitmesini özellikle istemiyordum. Afra ile olduğumuzda, zaman daha hızlı geçiyordu. İsteksiz bir şekilde cevap verdi. "Annem, erken gel, dedi. Hem yeni evlilerin evinde çok durulmazmış."

Tükürüğüm boğazıma kaçınca öksürmeye başladım. Sözlerindeki gizli ima utanmama neden olmuştu. "O ne biçim laf?" diye söylendiğimde telefonu çaldı.

Elindeki telefonun ekranını bana çevirdiğinde annesinin aradığını gördüm. "Bak, iyi insan lafın üzerine ararmış." Telefonu cevaplayıp kulağına götürdü. "Efendim anne?" Annesinin yüksek sesi bana kadar gelse de ne dediğini tam anlayamıyordum. Konuşurken yüzünü buruşturdu. "Tamam ya, geliyorum."

Telefonu kapatınca, "Ne diyor?" diye sordum.

"Ay ne diyecek? Hemen gel, rahatsız etme milleti diyor." Başını hoşnutsuz iki yana doğru salladığında açık kahverengi gözlerini devirdi. "Bu kadın hâlâ beni çok yoruyor."

Sözlerine güldüm. "Yine gel."

Başıyla onayladı. "Gelirim ama sen de gel, neyse, hadi kaçtım ben."

Yataktan kalkıp onu yolcu ettikten sonra yorgunca merdivenlere yöneldim. Aslında yemek yapmam lazımdı fakat terlemiştim ve her yerim ağrıyordu. Bu yüzden önce duş almak için odanın yanında bulunan banyoya girdim. Üstümdekileri çıkarıp kirliliğe attıktan sonra duşa girip sıcak suyun altında uzun bir süre durdum. Kaslarım yumuşarken dilime takılan şarkıyla beraber saçlarımı yıkadım. Sürekli, "Kalbini vermem, sonuna bakmam, ben adam olmam. Deli gönlüm, neler neler de seni aldatamam," sözlerini tekrarlayıp duruyordum.

O kadar çok Serdar Ortaç dinlemenin sonu buydu. Ama bir yandan da iyi gelmişti. Adamın şarkıları garip bir şekilde enerji veriyordu. Suyu kapattıktan sonra daha iyi hissederek duş kabininden çıktım. Beyaz havluyu ıslak bedenime sardıktan sonra daha küçük bir havluyla saçlarımın ıslaklığını aldım. Buharlaşan aynaya baktığımda kızaran tenimle göz göze geldim. Sabahkinden daha iyi ve canlı görünüyordum. Az düşünmek, insana iyi geliyordu. Saçlarımı biraz daha kuruttuktan sonra banyonun kapısını açtım. O sırada şarkıya söylemeye öyle çok dalmıştım ki merdivenden çıkan Vural'ı görünce korkuyla çığlık attım. Tepkim üzerine başını kaldırınca göz göze geldik.

Üstümdeki havluyu sıkıca tutarken, "Ödümü patlattın!" diye cırladım. Korkuyla yutkunduğumda kalbim deli gibi atıyordu.

"Sakin ol."

Sözlerini duyunca öfkeyle yüzüne baktım. Burada az daha korkudan ölüyordum ama adamın dediğine bak. "Az önce öbür dünyaya gidip geri geldim, ne sakinliği Vural ya?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bunu gülmemek için yaptığını anlayınca öfkem az da olsa geçti. "Ee, nasıldı bari?"

Alayla sorduğu soru üzerine, "Ne nasıldı?" diye sordum.

Boğazını temizleyip sahte bir ciddiyetle cevap verdi. "Öbür dünya."

Gözlerimi kısarak dik dik yüzüne baktım. "Çok komik."

"Yani, biraz."

Gözlerimi devirirken, "Çok hızlı bir seyahat oldu, bir dahakine daha dikkatli bakarım," diye söylendim.

"İyi olurdu ama bir daha gitmesen daha iyi." Yüzündeki ciddiyet üzerine iki elini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Tamam, sustum."

Aramızdaki yumuşak hava, gözleri bedenime kayınca buharlaşarak yok oldu. Benden üç adım uzakta duruyordu ama etrafımızı saran tutkuyla sarmalanmış teller, sanki bizi birbirimize doğru çekiyordu. Ağır ağır bedenimde gezinen gözleri, koyulaşmaya başladı. Uyluklarımda biten havlunun sergilediği çıplak bacaklarıma bakarken sertçe yutkundu ve âdem elması hareketlendi. Ciddi yüz ifadesini görünce, dudaklarımdaki gülümseme tamamen silindi. Havluyu tutan parmaklarım sıkılaşırken kalbim şişmiş, nefes borumu tıkıyordu. Aldığım soluklar ciğerlerime zar zor ulaşıyordu.

Elini ensesine yerleştirip gergince ovdu. "B-ben yemek getirmiştim." Boğazını sertçe temizledi. Karşımda kekelemiş miydi o? Vural Alazoğlu'ndan beklenmeyen tepkiler. Gülmemek için ön dişlerimi alt dudağıma geçirdim.

Zaafların en az aşk kadar güçlü bir duygu olduğunu o an anladım.

Bana âşık değilse bile zaafları vardı ve tutku, fırsatını bulduğu an pençelerini o zaaflara geçiriyordu.

"Yemek yapacaktım ben de."

Kısık sesimle söylediklerim üzerine çatık kaşlarıyla, "Lahmacun aldım," dedi.

Adını duyunca bile karnım guruldadı. Bu hayatta en sevdiğim yemek lahmacundu. Mevzu yemek olunca sevmediğim pek bir şey olmuyordu ama neyse.

Hevesle, "Lahmacun mu?" diye tekrarladığımda başıyla onayladı.

"Acılı hem, seversin sen."

Severdim. Ama Vural'ın bundan haberdar olduğunu bilmiyordum. Gözlerimi kırpıştırdığımda sessizce, "Severim," diye tekrar ettim.

Gözlerini kaçırdı. "Giyin gel, soğumadan yiyelim."

Geriye doğru bir adım attım. Yine gerçek ve yalan arasındaki ince çizginin üstündeydim. Yanlış bir hareketle kurmakta zorlandı-

gim dengesini tamamen bozardım çünkü bu tavırları, akıl çeliciydi fakat bir kez daha kanmayacaktım.

Bu yüzden, "Sen ye, ben sonra gelirim," dedim.

Kaşlarının arasında oluşan kırışıklık çoğaldığında, sözlerimin hoşuna gitmediğini anlamıştım. Görmezden gelerek odama gitmek için hareketlendim. Bir adım atmıştım ki uzanıp dirseğimi kavradı. Yüzüne bakmalıydım, istesem kolumu kolaylıkla kurtarabilirdim. Ona doğru döndüğümde konuşmak için dudaklarını araladı fakat gözleri boynuma kaydı. Saçlarımın arasındaki bir damla su, boynumdan aşağı yuvarlandığında yeşil hareleri de onu takip etti. Hissettiğim sıcaklık birkaç derece artarken tenim karıncalanmaya başladı. Gözlerindeki siyah benekler çoğaldığında dişlerini birbirine bastırdı.

"Bir şey mi oldu?"

Kalbimdeki titremeye rağmen sesim düz çıktığı için kendimi içten içe tebrik ettim. Gözlerini kapatıp sert bir nefes aldığında burun kanatları genişledi.

"Dün gece," deyip gözlerini araladığında, boğazıma düğümlenen düğüm büyüdü. Bu düğümü, kalbimdeki ağırlığa neden olan sözleri oluşturmuştu.

Boğazımı temizlerken, "Söylediğin her şey aklımda," diye araya girdim. Çenemi havaya kaldırınca yüzlerimiz yakınlaştı. Dağılmış yüz ifadesi, dün gece yaraladığı gururuma iyi geliyordu. Bunun verdiği güçle devam ettim. "Gözlerindeki şu bakışa rağmen," deyip kolumu yavaşça sıcak avucundan çektim ve aramızdaki teması kestim. "Evliliğimizin sahte olduğunu unutmayacağım." Dudaklarından firar eden sıcak nefesi, aralık dudaklarımdan içeri sızdı. Göğüs kafesimde bir yangın başladı.

Bir nefes kadar yakındı, bana dünyalar kadar uzak olan adam.

"Endişelenme," diye geveleyip ona sırtımı döndüm. Odama yürüdüğümde bedenim dik, ruhum yerlerdeydi. Odama girip kapıyı kapattığımda titreyen bedenimi daha fazla taşıyamadan dizlerimin üzerine çöktüm. Sırtımı kapıya yaslayıp sık sık nefes alıp verdim. Kalbim, kulaklarımda atıyordu. Titrek bir nefes aldığımda dudaklarımda acı bir gülümseme oluştu. Er ya da geç, onun sayesinde ona karşı koymayı öğrenecektim.

Ertesi gün odamın kapısı açıldığında, yatağımda kulaklıklarımı takmış dizi izliyordum. Başımı kapıya doğru çevirince, elerini beline yaslamış bana dik dik bakan Vural ile göz göze geldim. Yattığım yerden doğrulurken kulaklıklarımı çıkardım. Diziyi durduktan sonra soru soran gözlerle Vural'a baktım.

"Kapıyı kaç kez çaldım, duymuyor musun?"

Kaşlarım havalanırken elimdeki kulaklığı havaya kaldırdım. "Kulaklık takmıştım, nasıl duyabilirim ki?"

Kaşlarının arasında kırışıklık arttı. Garip bir şekilde öfkeli görünüyordu. Hoş, genel hâliydi aslında. İçimden alayla, *mizacı bu huysuzun* diye geçirsem de yüzümdeki düz ifadeyi korudum.

Ağzının içinden, "Kulaklıkmış," diye homurdandı.

Sıkkın bir şekilde iç geçirdim. "Bir sorun mu var?"

"Var," diye patladığında hafifçe irkildim. *Allah bilir neye sinirlenmişti de öfkesini benden çıkarıyordu?*

"Ne böğürüyorsun ya?" diye çıkıştım.

"Dünden beri odandan doğru düzgün çıkmıyorsun. Hayırdır?"

Alayla gülmeye başladım. Anlaşılan dengesizliklerinin yanına erken bunama da eklenmişti. "Asıl sen hayırdır? Ne bu tavırlar, Vural?" Onun aksine sesim son derece sakindi.

Kısılı gözleriyle yüzüme bakıyordu. Bakışlarına her ne kadar ifadesiz bir yüzle karşılık versem de gözlerine bakmak dünyamı sarsıyordu. Yeşilin öyle güzel bir tonuydu ki gözleri, beni âdeta büyülüyordu. Ona kadar beyaz rengini severdim ben. Ama şimdi biri sorsa en çok sevdiğim rengi, düşünmeden yeşil derdim. Vural'a daha fazla kapılmamak adına boğazımı temizledim. Yaşadığım ikilemi görmüş gibi yüzündeki ifade yumuşadı. Bakışları elimde tuttuğum telefona kayınca az önceye nazaran sakin bir şekilde konuştu.

"Ne izliyorsun?"

Gözlerim dondurduğum ekrana kaydı. "Yabancı bir dizi."

Gelip yanıma oturmasını beklemiyordum ama zaten Vural hep beklemediğim şeyler yapardı. Yatağıma kurulduktan sonra, "Adı ne?" diye sordu.

Yakınımda olduğu için bedenim gerilse de belli etmeme çalışarak cevap verdim. "La Casa De Papel."

Vural bir gev demeden uzanıp ekrana tıklayınca dizi devam etti. Başını bana doğru çevirip soru soran gözlerle baktığımda hiç oralı olmadı. Gözlerini ekrana dikmiş diziye bakıyordu. Hatta uzanıp elimdeki kulaklığın tekini alıp kulağına taktı.

"Kalıp edebileceğini söylememiştim." Kuru bir sesle söylediğim sözler üzerine yavaş bir sesle konuştu.

"Yanımı sıkıldı."

Bütün dikkatini diziye verdiği için ne kadar rahatsız olduğumu görmüyordu. Sessizce, "Ya sabır," diye somurttuğumda, diğer kulaklığı takıp birkaç saniye geri sardım ve kaçırdığım alt yazıyı okumaya çalıştım. Yanımda olduğunu bilmek dikkatimi dağıtıyordu. O ise hemen arkamda rahatça oturmuş diziye bakıyordu. Elini omzuma yerleştirip beni çekti.

"Biraz geri çekil, göremiyorum."

Ters ters yüzüne bakarken dişlerimin arasından, "Emredersiniz," desem de beni duymazdan geldi. Ufacık ekrana iki kişi bakmaya çalışıyorduk, nasıl daha iyi görmeyi düşünüyordu acaba?

Sırtımı yatak başlığına yaslayıp bütün dikkatimi diziye vermeye çalıştım. Omzuma değen omzu ya da bacağıma değen bacağı yokmuş gibi... Burnumdan ufak bir nefes aldığımda bu defa ardıç kokusu içime doldu. Teması ve sıcaklığı yetmiyormuş gibi bir de başıma kokusu çıkmıştı. Burnumdan bir daha nefes almamaya çalışarak keskin bir şekilde oturdum.

Bir saat sürecek bölümü bu şekilde izleyemezdim ki ben! Dudaklarımı sarkıtırken yan gözlerle Vural'a baktım. Beyefendi öyle rahattı ki keyfine diyecek yoktu. Neyse ki dizi heyecanlıydı da kısa sürede tekrar adapte olabilmiştim. Ya da kendimi kandırmayı öğrenmiştim. Ne de olsa en iyi yaptığım şeydi...

Kaslarım gerildiği için bir süre sonra kendimi serbest bıraktım. Artık sol tarafımda tamamen onu hissediyordum ama umurumda değildi. Sonradan gelen oydu, rahatsızsa gidebilirdi. Bunun verdiği rahatlıkla kendimi kasmayı tamamen bıraktım.

Dizinin bölümü bittiğinde nefesimi tutmuş bir hâldeydim. Diğer bölüme geçeceğim sırada telefonun bildirim paneline Instagram'dan

gelen mesaj düştü. Bir an önce diziye devam etmek istediğim için umursamadan yukarı itelesem de Vural benden önce davrandı. Omuzunu dikleştirirken telefonu elimden bir hışımla çekti.

Öfkeyle, "Kim lan o pezevenk?" diye söylenirken Instagram'a girmişti bile.

Ben o kadar hızlı mesaj bildirimini kapatmıştım ki kimden geldiğini ya da ne yazdığını okumamıştım. Vural ciddi bir ifadeyle direkt mesaj kısmını açtı ve gelen mesaj isteğine tıkladı. Ben de ekrana doğru eğilip adının Murat olduğunu gördüğüm adamın mesajını okudum.

"Osmanlı bile yükselme döneminde benim sana yükseldiğim kadar yükselmemiştir."

Mesajı okuyunca gülmeye başladım. Vural öfkeyle bana baktı. "Neye gülüyorsun sen? Komik mi?"

Başımla onaylarken, "Komik," dedim. Çünkü gerçekten komikti. Profil kısmında saçlarımın yüzüme savrulduğu bir fotoğraf olduğu için yüzüm görünmüyordu. Ayrıca hiç kendi fotoğrafımı da paylaşmamıştım. "Doğru düzgün yüzüm bile görünmüyor ki. Neye yükselmiş bu kadar?"

Vural beni duymazdan gelip telefona döndüğünde adam yeni bir mesaj daha attı.

"Hatunum yapacağım seni güzellik."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Vural dişlerini sıkarken ekranı döver gibi cevap yazdı, daha doğrusu bildiği tüm küfürleri sıraladı.

"Ulan orospu çocuğu sen kimi hatunun yapıyorsun..."

Bu cümlenin devamını yazdığı mesajları okumaya terbiyem el vermediği için geri çekildim. Küfür sanatını gösterdiği mesajdan sonra bile sakinleşmeyerek bana döndü.

"Böyle mesajlar hep geliyor mu sana?"

Omuz silkerken, "Arada," diye cevap verdim. Gözlerindeki ifade alev aldığında yanağımın iç kısmını ısırdım. Tam da doğru cevabı vermiştim.

"Bir daha olursa bana getiriyorsun."

Alık alık yüzüne baktım, son derece ciddi görünüyordu.

"Elin saçığı yüzünden aşırı tepki veriyorsun. Takıpleşmiyoruz bile, muhtemelen internette bulduğu bir cümle ve herkese yazıyor."

Aniden, "Benim kanıma yazamaz!" diye parladığında, ağzım açık bir şekilde yüzüne bakakaldım. Daha iki gün önce, biz gerçekten evli değiliz diyen adam gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti. "Engelle sen de şu herifleri."

Son söylediğini duymazdan gelerek ağzımı kapattım. "Evliliğimizin sahte olduğunu unuttun herhalde."

Sesimdeki iğneleyici ton, kendini belli ediyordu. Yüzü öfkeden kaskatı kesilmişti. Anlaşılan sözlerim, hedefi tam on ikiden vurmuştu. Aniden üzerime doğru eğildiğinde şaşkınca geriye doğru çekildim. Bu yaptığımla dengemi kaybedip geriye doğru düşünce sırtım yatakla buluştu. Fırsattan istifade eden Vural, iyice üzerime doğru eğilince gözlerim iri iri açıldı. Bedeninin üst kısmı neredeyse benim üstümdeydi.

"N-Napıyorsun?"

Kısık bir sesle sorduğum soru üzerine gözleri kısıldı. Yüzü iyice yüzüme yanaştığı için sıcacık olan nefesi, dudaklarıma ve boynuma doğru akıyor, tenimin ısısını arttırıyordu. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum.

Boğuk çıkan tok sesiyle, "O sahte kısmını unutmama ramak kaldı," dediğinde, tükürüğüm boğazıma kaçtı.

"Unutunca ne olacakmış?"

Sözlerim üzerine kısık sesiyle konuştu. "Belki de bir şeyler gerçek olacak."

Kısılı gözlerimle yüzüne bakarken öfkeyle soludum. Ardından elimi göğsüne yaslayıp boşa bir çabayla kas kütlesini iteledim.

"Diyelim ki ima ettiğin şey oldu ve biz birlikte olduk, ya sonrası? O zaman her şey gerçek mi olacak? Bu kadar basit mi?"

Ani yükselmem karşısında ifadesi ciddileşirken kaşları çatıldı. "Onu kastetmediğimi biliyorsun."

Aslında bilmiyordum, düşünceleri öyle değişkendi ki ona dair hiçbir şeyi kestiremiyordum. "Neyse, çekil artık üstümden."

Fakat ağırlığını daha fazla üzerime verdiğinde nefesim sekteye uğradı. "Çekilmek istemiyorsam ne olur?"

Gözlerindeki öfkenin izleri silinirken yerini bıraktığı arzu, canlanmış alev alev yanıyordu. Bu bakışı kalp ritmini bozduğu gün nefes nefese kalmama neden olmuştu. Kendimi bu ana bırakmak o kadar kolay olurdu ki...

Onun rüzgârına kapılmayı dilerken rızası olan bir yaprak gibiydim.

Ama yapamazdım, o gün söylediği sözlerin yarattığı kırgınlık kırıntıları, cam parçaları gibi kalbimin dört bir köşesine saplanmış, o yaprağı kurutmuştu.

Sertçe, "Çekilirsin," dediğimde, sert göğsü tarafından eziliyordum. Bedenimi kasarken parmağımı göğsüne sertçe bastırıp konuşmaya devam ettim. "Çünkü benim, bu evliliğin sahte olduğunu unutmamdan korkarsın."

Sözlerini tekrarlamam, bir kova soğuk su etkisi yaratmıştı. Vural donup kalırken içimde kopan fırtınaları dindirmek için tırnaklarını avuçlarıma sapladım. Birkaç saniye hareketsiz kalan Vural, kaskatı bir şekilde doğrulduğunda, derin bir nefes aldım. Dağılmamak için tüm gücümü kullanırken ben de onun gibi doğruldum.

Aramızdaki sessizliğe daha fazla tahammül edemediğim için konuşmaya başladım. "Odama neden gelmiştin?"

Vural bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Sema teyzelere gideceğimizi haber verecektim."

Saat henüz öğleden sonra ikiydi. "Şimdi mi?"

Ayağa kalktığında kısaca, "Evet, hazırlan çıkalım," dedi.

Sırtını dönüp odadan çıktığında boş gözlerle arkasından baktım. Tuttuğum nefesi dışarı üflerken omuzlarım çöktü. Aramızdaki ilişki her geçen gün kötüye gidiyordu. Anlaşılan evlenerek büyük bir hata yapmıştık.

İsteksizce yataktan kalktım, üstümdeki taytı ve tişörtü çıkarıp dolabımın kapağını açtım. Haki yeşili, triko elbiseyi elime aldım. Kalın askılı olan kare yaka elbise, dizlerimin üstünde biten dar bir kumaşa sahipti. Onu giydikten sonra üstüne aynı renk ve kumaşa sahip uzun kollu hırkamı giydim. Aynanın karşısına geçip topladığım saçlarımı açtım. Maşanın fişini prize taktıktan sonra ısınmasını beklerken yüzüme renk gelmesi için makyaj yaptım. Kapatıcı, maskara ve ruj sürdükten sonra saçlarımın uç kısımlarını kıvırdım. Daha iyi ve canlı görünüyordum. Etrafı hızlıca topladıktan sonra merdi-

yenilerden aşağı koşar adımlarla indim. Salona girdiğimde Vural'ı, kanepede uzanmış maç izlerken buldum. Bulduğu tüm boşluklarda maç izleme potansiyeline sahip bir adamdı.

"Hazırım ben."

Dalgınca, "Tamam," dese de izlemeye devam etti. Kollarımı önümde bağlayıp beklemeye devam ettim. İki dakika geçmesine rağmen tık yoktu. Oflarken, "Vural ya, hadi kalk," dedim. Neyse ki bu defa kumandayla televizyonu kapatıp doğruldu. Bana doğru döndüğünde dikkatlice başta aşağı incelemeye başladı. Bakışlarının altında kıpırdanmadan durmak çok zordu.

Gözleri saçlarıma takıldığında dalgınca, "Böyle güzel olmuş," dedi.

İltifatı karşısında şaşırırken saçımın uçlarını tuttum. Genelde düz kullanırdım saçlarımı. Fakat bundan sonra daha sık dalgalı yapacağımı biliyordum. "Teşekkür ederim." Birlikte salondan çıktık. Ayakkabılarımızı giyip sokağa çıktığımızda haber vermeden uzanıp elimi tuttu. Dışarı çıktığımız için böyle yaptığını bilsem de heyecanlanmama engel olamıyordum. Dokunuşu, bağışıklık kazanamayacağım bir hastalık gibi bütün vücudumu ele geçirmişti.

Sessizce yürüdüğümüzde çocuklar dışarıda top oynuyordu. Attıkları top bize doğru gelirken Vural, ayağını uzatıp usta bir manevrayla tuttu.

"Oo, Vural abim sahalarda."

Uzun boylu esmer çocuğun sözleri üzerine Vural ona göz kırptı. "Tabii lan sıpa, ne sandın?"

Ayağıyla topu çevirirken çocuk hayranlıkla onu izliyordu. Vural topu ona doğru attığında hevesle öne atıldı.

"Abim, bir maç yapar mıyız? Tahir abi de katılır."

Vural başıyla onayladığında, "Yaparız abim," dedi.

Çocuk sevinçle, "Aslan abim," deyip arkadaşlarına döndü.

Yan gözlerle gevşeyen yüzüne baktım. "Demek futbol da oynuyorsun."

Başını aşağı doğru eğdi. "Eskiden çok oynardım." Buraya geleli çok kısa bir zaman olmasına rağmen onun hakkında aylardır öğrenemediğim kadar çok şey öğrenmiştim. Bu hoşuma giden bir

ayrıntıydı. Vural elimi daha sıkı tuttu. "Neden gülümsüyorsun?" Sorusunu duyana kadar gülümsediğimin farkında bile değildim.

Omuz silkerken, "Hiç," diye geçiştirdim.

"Kendi kendine gülene deli derler."

Kuru bir sesle söylediği sözler üzerine kaşlarımı çattım. "O konuşan değil miydi?"

Yan gözlerle bana bakarken, "Aynı şey işte," diye geveledi.

"Yoo. Kim demiş?" diye direttim.

Sert bir sesle, "Zeynep," dediğinde sesindeki uyaran tonu görmezden geldim.

"Efendim?"

"Uzatma yavrum."

Deli diyerek başlatan oydu oysa. Cümlenin sonuna koyduğu sevgi kelimesi hoşuma gittiği için uzatmamaya karar verdim. Malûm, ağzından güzel lafı kerpetenle alıyorduk. İçimden huysuz diye geçirirken Vural, kahverengi ahşap bir evin önünde durdu. Bizim evin aksine tek katlı bir evdi.

Vural kapıyı çalmadan önce bana döndü. Uzun uzun yüzüme bakarken sıkıntılı bir nefes aldı. "Sema teyzenin üzerimdeki emeği büyüktür. Annem öldükten sonra annelik yaptı bana." Başımla onayladığımda Vural devam etti. "Ama esas işimi onlar da bilmiyor. Dikkatli ol, tamam mı?"

"Olurum, merak etme," diye güvence verdim. Bu konunun ciddi ve hassas olduğunu Balıkesir'de öğrenmiştim.

Vural uzanıp kapıyı çaldı. Annesi kadar değer verdiği bir kadınla tanışacağım için streslenmeye başladım. Ellerimin içi terliyordu. Midem ise düğüm düğümdü. Ya beni sevmezse? Tam şüphelerimi Vural ile paylaşacaktım ki evin kapısı, Tahir'in kardeşi Şeyma tarafından açıldı. Şeyma ışıl ışıl bir gülümsemeyle, "Hoş geldiniz," diye şakıdı. Uzun saçlarını topladığı için yaşından daha genç görünüyordu. Üstündeki çiçekli elbisenin de bunda katkısı büyüktü.

Vural, "Hoş bulduk," dediğinde içeri girip ayakkabılarımızı çıkardık. Şeyma ikimiz için de terlik vermişti. "Annen nerede?"

Şeyma çenesiyle salonu gösterdi. "İçeride. Benden duymuş olsan ama sana fena kızgın."

Vural'ın kaşları çatıldı. "Korkunun ecele faydası yok be, Şeyma."

Şevval kıkırdamaya başladı. "Vallahi öyle abi."

Vural'ın çekindiği birilerinin olması şaşırtıcıydı. Bu durumun hoşuma gitmediğini söyleyemezdim. Dudaklarımdaki gizli gülümsemeyle yürüdüğümde daha şimdiden Sema teyzeyi sevmiştim.

Salona girdiğimizde sade eşyaları olan geniş bir alan bizi karşıladı. Açık renk oturma grubu, duvara asılı televizyon haricinde duvarın kenarında duran yemek masası vardı. Sema Teyze ise tekli koltukta oturmuş elişi yapıyordu. "Anne, misafirlerimiz geldi."

Şevval'in sesini duyunca, başını kaldırıp gözlüklerinin ardından bize baktı. Annesi daha çok Tahir'e benziyordu. Onun gibi esmer olmasının yanı sıra dudak ve göz şekilleri aynıydı. Dikkatlice beni izleyen kahverengi gözlerinin altında gergince gülümsedim.

"Hoş geldin kızım."

Vural'ı görmezden gelerek sadece benimle konuşmuştu.

"Hoş bulduk," dediğimde Vural'ın elini bırakıp ona doğru yürüdüm. Elini uzattığında eğilip öptüm. Vural yanımıza doğru gelse de Sema teyze ona bakmamakta kararlıydı.

"Valide Sultan, ben de geldim." Sema teyzenin tavrı değişmeyince Vural, "Küs mü kalacaksın bana, hem de gelininin yanında," dedi. Sema teyze sadece omuz silkti. Vural yanına eğilip elini tuttu. "Annem sayılırsın, insan evladına küser mi?"

Bu sözlerin ardından kadın ona hışımla döndü. "İnsan yıllarca annesini ihmal eder mi hayırsız?"

Vural başını yana eğip daha önce görmediğim bir tatlılıkla gülümsedi. Gülümseyince yanağında çıkan gamzesi benim bile kalbimi çaldı. "Yaptım bir eşeklik, affet," deyip elini öptü.

Elini çekmeye çalışan Sema teyze, konuşmaya devam etti. "Sen annen benim canımdı Vural, sen canımın canısın bilmez misin?" Vural'ın gözlerine çöken hüzün bulutları boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Canımın emanetisin ama kendini mahrum ettin bizden."

"Teyzem biliyorsun," dediğinde kadın elini kaldırıp cılız itirazını susturdu.

"Bilmiyorum ben bir şey, yıllar içinde unuttum."

Vural başını yana doğru eğdi. "Üzülüyorum sen böyle yapınca."

Sema teyze inatçı bir tavırla yüzüme baktı. Vural'a duyduğu sev-gi gözlerinden taşıyordu. Öyle büyük bir sevgiydi ki bu içimi ısıttı. Vural sevgiyi en çok hak eden insanlardan biriydi çünkü.

"Sen de bizi üzdün, gelmeyerek kimi cezalandırıyorsun?"

"Öyle değil biliyorsun, hem bak, gelin istiyordun. Onu da getirdim."

Kadın yüzüme bakarken iç çekti. "Tamam tamam, sulanma. Otur et karın yanında." Bakışları tekrar beni buldu. "Güzel de gibi ama coruh bu."

Gibi lafına takılmadan kullandığı kelime üzerine boş gözlerle baktım. "O ne demek?"

Şeyma gülerek araya girdi. "Zayıf demek."

Kaşlarım havalanırken bakışlarım bedenime kaydı. "Ben zayıf mıyım? Gerçekten mi?" Sesim son derece mutlu çıkmıştı. Kilolarımdan hep dert yanıyorken ilk defa zayıfsın sözünü duymuştum.

Kadın Vural'a dönüp kısık olduğunu sandığı bir sesle konuştu. "Avel mi bu? Laf söyledim, iyi bir şey sandı."

Vural kısık sesle kahkaha attığında ben ağzım açık kalmış bir şekilde kadına bakıyordum. "Avel falan değilim," diye itiraz ettim.

"Formundasın yine, Sema Sultan."

Ters ters Vural'a baktım. Kadın bana saf diyordu, onun verdiği tepkiye bak. "Bakıyorum da çok hoşuna gitti," diye iğnelediğimde boğazını temizledi.

Sema teyze yine araya girdi. "Çıkar şu hırkanı bakayım, sonra da etrafında dön."

Bu da ne demekti? "Anlamadım?"

"Bir kerede anlamıyor da, kesin avel," diye söylenirken sesini yükseltti. "Çıkar kız, aaa." Ben de artık öyle olduğumu düşünecektim çünkü dediklerini anlamıyordum. Üstümdeki hırkayı çıkarıp kanepenin üstüne koyduğumda, "Etrafında dön," dedi.

Daha fazla itiraz etmemek için isteksizce döndüm. Sema teyze yüzünü buruşturdu. "Coruh bu coruh, kadın dediğin etli butlu olur az ye."

Kendisi neredeyse yetmiş beş kilo vardı. Beni zayıf bulması normaldi aslında. Ters laf etmemek için dilimi ısırdım. "İyiyim ben böyle."

Yüzünü buruşturarak ağzının içinden, "Kocanın gözü başkasına kayınca görürüm ben seni," diye söylendi. Gözlerim irileştiğinde Vural gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Tam konuşacağım sırada Vural anlamış gibi araya girdi. "Karımdan başkasına kör benim gözlerim."

Sözleri ister istemez hoşuma gittiği için susmaya karar verdim. Meğerse ince demek tatlı dilli olabiliyordu. Sema teyze ise memnuniyetsiz bir tavırla dudaklarını büktü. "Rahmetli de senin gibi derdi ama güzel kadın görünce, gözleri fıldır fıldır olurdu. Erkek değil misiniz, hepiniz aynısınız."

O sırada evin kapısı çaldı ve bu rahatsız muhabbet nihayet bitti. Kapıya bakan Şeyma, "Abim geldi," diye seslendi.

Vural ayaklanırken, "Ben Tahir ile çıkacağım," dedi. Ardından Sema teyzeye döndü. "Zeynep sizinle kalsın, akşam tekrar gelirim, azın uzun konuşuruz."

Ne yani, ben burada tek mi kalacaktım? Kadın başıyla onayladığında ben dehşete düşmüş bir yüz ifadesiyle Vural'a bakıyordum. Bu kadın beni çiğ çiğ yerdi be.

Vural kanepeye attığım hırkamı aldığında, "Eve de geçebilirdim," diye fısıldadım.

Vural beni duymazdan gelerek hırkayı uzattı. "Hava soğuk, giy tekrar."

Halbuki hava soğuk değildi. "Yoo, değil."

Boğazını temizlerken, "Giy işte," diye diretti. Elinden alıp giydiğimde memnun olmuş bir şekilde konuştu. "Daha iyi."

Kısık bir sesle, "Vural, beni tanımadığım insanlarla bırakıp nereye gidiyorsun?" diye sızlandım.

"Vural, hadi oğlum, ağaç oldum."

Vural, "Bir şey olmaz, yemezler seni," deyip eğildi ve yanağımı öptü. Ani teması karşısında irkildim. Başkalarının yanında yaptığını bilsem de heyecanlanıyordum.

"Mesafeni koru."

Beni duymazdan gelirken, "Hadi eyvallah," deyip salondan çıktığında arkasından bakakaldım. Kendimi kurdun önüne atılmış kuzu gibi hissediyordum. Sessizce, "Alacağın olsun, Vural," diye söylendim. Ardından derin bir nefes aldım ve gergin bir gülümsemeyle

Şeyma teyzeye döndüğümde göz göze geldik. Öyle dikkatli bakıyordu ki ürperdim.

"Ağaç gibi dikildin kaldın, otur kız şöyle."

Boynumu kaşırken, "Oturayım," deyip karşısına geçtim.

"Kaç yaşındaydın?"

"Yirmi iki."

Beni izlerken başını aşağı yukarı salladı. "Okudun mu?"

Kendimi sorgu odasında gibi hissediyordum. Hoş sorguya çekildiğimde bile bu kadar gerilmemiştim. Polis memurları bile daha insaflıydı. Kaynana terörü bu oluyordu demek ki...

"Lise mezunuyum."

"Bak, Şeyma ile Afra ne güzel okuyor."

Bu durumdan ben de memnun değildim ama küçük gören tavrı üzerine yüzüm asıldı. "Ben de okuyacağım," diye diklendiğimde elini salladı.

"Evlisin artık, boş ver." Tekrar dilimi ısırdım, yoksa ters bir cevap verecektim. "Hamile misin?"

Aniden sorduğu soru üzerine yüzüm kıpkırmızı kesilirken öksürmeye başladım. Yok artık! Tiz bir sesle, "Değilim," diye cevap verdiğimde Şeyma içeri girdi.

"Anne, başladın mı soru yağmuruna?"

Huysuz bir tavırla, "Sen karışma," diye kızını tersledi.

Şeyma gözlerini devirirken başını iki yana doğru salladı. "Zeynep, mutfakta bana yardım eder misin? Birazdan kızlar çeyizlerine bakmak için gelecek."

Sorgulamadan ayağa kalktım. Bu ortamdan kaçmak için her şeyi yapardım. "Ederim tabii."

Salondan koşarak çıkmamak için kendimi zor tuttum. Resmen terminatör gibi kadındı. Vural'ın ondan neden çekindiğini daha iyi anlıyordum. Şeyma uzanıp kolumu tuttu.

"Annemin huyu böyledir, üstüne alınma."

Şüpheli bir şekilde yüzüne baktım. "Emin misin?"

Gülümseyerek cevap verdi. "Nişanlım Vedat'ı tanımasına rağmen çocuğun burnundan getirdi." Sözleri içime az da olsa su serpmişti. Çünkü benden hoşlanmadığını düşünmeye başlamıştım. Mu-

Pişe girdiğimizde sandalyeyi gösterdi. "Otur sen, her şey hazır. Seni mutfaktan kurtarmak için çağırdım."

Sesimize kıkırdadığımda minnetle, "Teşekkür ederim," dedim. Şeyma'yı şimdiden çok sevmiştim, o ortamda biraz daha kalsaydım nasıl bir tepki vereceğimi kestiremiyordum. Kadın bam telime basıyordu. Resmen hamile misin diye sormuştu! Şaka gibiydi...

Şeyma ise hazırladığı börekleri, kekleri ve kısırı tabaklara doldurdu. "Kızlar her an gelir."

Başımla onayladığımda, "Yardıma ihtiyacın olmadığından emin misin?" diye sordum. Boş oturmaktansa bir şeyler yapmak daha iyi hissettirecekti.

"Eminim." O sırada kapı çaldı. "Geldiler bile."

Ayağa kalktım. "Sen işini hallet, ben bakarım."

Kapıyı açtığımda karşımda Afra'yı, annesini ve daha önce görmediğim, benim yaşlarımda genç bir kızı gördüm.

"Hoş geldiniz," dediğimde Afra gülümsedi.

"Hoş bulduk."

İçeri girdiklerinde Sevim teyze bana döndü "Nasılsın kızım, iyisin inşallah?"

Hafifçe gülümsedim. "İyiyim Sevim teyzeciğim, sen nasılsın?"

"Ne olsun işte, ev ve çocuklarla uğraşıyorum."

"Sevim, kız, yanıma gel."

Sema teyzenin sözleri üzerine onun yanına gittiğinde Afra'ya ve beni dikkatle izleyen kıza döndüm. Açık kahverengi saçları olan beyaz tenli, güzel bir kızdı. Açık kahverengi gözleri küçük ve çekikti. Yuvarlak yüzü dolgun, elmacık kemikleri çıkıktı. İfadesiz yüzüne bakarken, "Merhaba, Zeynep ben," dedim.

İnce dudakları yavaşça kıvrıldı. "Ben de Gül, tanıştığımıza memnun oldum."

Afra boğazını temizledi. "Şeyma nerede?"

Elimle mutfağı işaret ettim. "Bir şeyler hazırlıyor mutfakta."

Birlikte mutfağa geçtiğimizde Şeyma masayı hazırlamıştı bile. Kızlarla selamlaştıktan sonra, "Çay demini alana kadar eşyalarıma bakalım," dedi.

Afra heyecanla, "Olur," diye atıldı.

Ben olayı pek anlayamadığım için soru sormak yerine ayak uydurmaya karar verdim. Birlikte mutfaktan çıktığımız Gül, Şeyma'ya döndü. "Heyecanlı mısın?"

Şeyma'nın yatak odasına girince olayı anlamıştım. Her yerde çeyiz malzemeleri sırayla dizilmiş duruyordu. "Düğün günü yaklaştıkça heyecandan ölecek gibi oluyorum."

Heyecanı o kadar güzeldi ki gülümsedim. Bakışlarım eşyalara kaydığında Fatma ablanın alışverişte neden bu kadar ısrarcı olduğunu daha iyi anlamıştım. Bizim aldıklarımız, Şeyma'nın eşyalarının yanında devede kulak kalıyordu.

"Her şey çok güzel görünüyor."

Sözlerimi duyan Gül araya girdi. "Senin eşyaların nasıl?"

Bu soruyu beklemediğim için başta ne diyeceğimi bilemedim. Boğazımı temizlerken sahte bir gülümseme ile cevap verdim.

"Çoğu Balıkesir'de kaldı."

Kızlarla beraber çeyiz eşyalarını incelemeye başladık. Her şey birbirinden güzel ve hep emeğiydi. Lifler, işlemeli yazmalar, masa örtüleri... Annesi çoğunu kendi yapmıştı. Özlemle iç çekmekten alıkoyamadım kendimi. Acaba annem hayatta olsaydı, o da benim için bunları yapar mıydı? Boğazımdaki düğüm büyürken gözlerim doldu. Keşke hayatta olsaydı, hiçbirini yapmamasına da razıydım. Ama hatırladığım kadarıyla örgüyü çok seviyordu. Benim için yelek ve patik tarzı şeyler örmüştü. İç çektiğimde Afra koluyla Şeyma'yı dürttü.

"İlk gecene de az kaldı." Şeyma'nın yüzü domates gibi kıpkırmızı kesildiğinde Afra kıkırdadı. "Yandın kızım sen."

Şeyma, utandığı için tiz çıkan bir sesle, "Sussana kızım ya," diye cırladı.

"Zeynep yardımcı olsun sana."

Afra'nın sözlerini duyunca tükürüğüm boğazıma kaçtı. Sertçe öksürmeye başladım. Benim de ondan pek bir farkım yoktu ki...

Boğulur gibi araya girdim. "Ben niye yardımcı oluyorum ya, internet denen bir şey var." Ardından ayağa kalkıp kaçar adımlarla odadan çıktım. "Su içeceğim ben."

Afra arkamdan, "Utandı, yeni gelin," diye seslendiğinde gülmeden edemedim. Kızlar da arkamdan mutfağa gelince masaya geçtik.

"Yarın da Zeynep'e mi gitsek?"

Gül'ün sorusu üzerine Afra dik dik ona baktı. Gözleri kısılırken sıkılı dişlerinin arasından "Ne işimiz var yeni evlilerin evinde, Gül?" dedi.

Gül omuz silkti. "Ne var sanki? Alt tarafı bir çay içeriz."

"Ben de evde sıkılıyorum, gelin tabii."

Afra'nın onaylamayan gözlerle Gül'e baktığını görsem de anlam veremedim. Gül de umursamaz bir ifadeyle bana döndü. "Saçların ne güzelmiş, hangi şampuanı kullanıyorsun?"

Kullandığım şampuanı söylediğimde konu kapanmıştı. Birlikte yemek yerken kızlar sürekli bir şeylerden bahsediyordu. Anlattıkları olaylarda geçen kişileri pek tanımadığım için sadece dinlemekle yetiniyordum. İki saatin sonunda Afra, annesi ve Gül kalktıklarında Sema teyze mutfağa geldi.

"Çıkın mutfaktan, oğlanlarıma yemek yapacağım."

"Biz yaparız," diye araya girdiğimde alttan alttan bana baktı. Araya girdiğim için ânında pişman olurken beni duymazdan geldi.

"Çıkın dedim, madımak yapacağım."

Bu defa itiraz etmeden mutfaktan tüydüm. Çok sert bir kadındı ve lafını esirgemiyordu. Ne diyeceğini kestiremediğim için çekiniyordum ondan. Salona girdiğimizde Şeyma'ya doğru döndüm. "Nişanlın nerede?"

Şeyma yüzünden oluşan gülümsemeyle, "Okulda şu an, dersi var," dedi. Ondan bahsedince bile gözlerinin içi gülüyordu. "Annem ona da az çektirmedi. Milletin abisi sorun yapar, benim annem." Sözleri üzerine kıkırdadım. Kadın bana böyle davranıyorsa Vedat'a neler yaptığını kestiremiyordum bile... "Babam biz küçükken ölünce annem de evin hem babası hem annesi oldu. Ondan böyle sert."

Başımla onayladığımda, "Size zarar gelmesinden korkuyordur," derken sesimdeki özlemi bastıramadım. Keşke benim de hayatımda böyle biri olsaydı...

"Öyle. Hem bakma sen böyle sert durduğuna, yumuşak bir kalbi var onun. Zamanla alışırsınız birbirinize."

Ben de öyle olmasını umuyordum. Vural'ın annesi gibiydi ne de olsa... Yaklaşık bir saat sonra Sema teyze yemeği yapıp içeri geçti-

gimde bize sofrayı hazırlamamızı söyledi. Sözünü ikiletmeden mutfağa girdiğimizde Vural ve Tahir de eve geldiler.

Şeyma yemekleri tabağa doldurduğunda bir burdak su aldım. O sırada ikisi mutfağa girdiklerinde Tahir umursamaz bir ifadeyle, "Afralar mı buradaydı?" diye sordu.

Şeyma rahat bir tavırla başını aşağı yukarı doğru salladı. "Siz gelmeden bir saat falan önce çıktılar."

Vural yanıma gelip sırtını pencereye yasladı. Yanımda olduğu için heyecanımı bastırmaya çalışarak suyumdan bir yudum aldım. Gözleri üzerimde gezinirken, "Günün nasıl geçti?" diye sordu.

Yavaşça, "İyiydi," dediğimde yan gözlerle ona baktım. Dudaklarında varla yok arası bir kıvrılma vardı.

"Bak, yememişler seni." Ters bir laf etmemek için kendimi zor tuttum. Tanımadığım insanlarla bir başıma bırakmıştı beni! Gözlerimi devirirken suyumu içmeye devam ettim. Onun ise gözleri benim üzerimde durmaya devam ediyordu. "Sevdiler seni, zamanla alışırsın."

Kuru bir sesle, "Yanımda olsan daha çabuk alışırdım," diye fısıldayıp uzaklaştım.

"Oo, annem madımak mı yapmış?"

Şeyma güldü, "Evet, sizin için yaptı," dediğinde masaya geçtiler. Biz tok olduğumuz için sadece onlar için masayı kurmuştuk. Vural'dan özellikle uzak durmaya çalışarak telefonumla ilgilendim.

Sema teyze de yanlarına gelip oturduğunda Vural ona doğru döndü. "Çok özlemişim, ellerine sağlık."

Sema teyze elini omzuna yasladı. "Afiyet olsun, paşa oğlum."

Camın kenarındaki çiçeğe kaydı gözlerim. Sıra sıra toz mavisi saksıların içindeki küçük, pembe çiçekler çok güzel duruyordu. Her zaman çiçeklere karşı zaafım olmuştu. Yanına gidip yavaşça yapraklarına dokunduğumda, Şeyma, "Cam güzeli adı," dedi.

"Çok güzelmiş."

Başımı kaldırdığımda Vural'ın gözleriyle karşılaştım. Bana böyle yoğun baktığı zaman kalbimde oluşan depremlerin şiddetini biliyor muydu acaba?

Gözleri hislerimi ve kafamı karıştırırken ufak bir nefes alıp telefonuma döndüm. Instagram'da gördüğüm şiir üzerine dudaklarımı büzdüm. Ne kadar da beni anlatıyordu. Ekran görüntüsünü alıp da-

numu Vural haricinde herkese gizlendikten sonra WhatsApp durum kısmına ekledim.

Aşkım da değişebilir, gerçeklerim de
Hepinize iyi niyetle gülümsüyorum
Hiçbirinizle dövüşemem
Siz ne derseniz deyiniz
Benim bir gizli bildiğim var
Sizin alınız al, inandım
Morunuz mor, inandım
Ben tam kendime göre
Ben tam dünyaya göre
Ama sizin adınız ne
Benim dengemi bozmayınız
Tam da bana uyan sözleri içeriyordu.

"Telefona bakmaktan şaş olacaksınız şaş. Çay koy üstüne, Şeyma."

Sema teyzenin bağırışı üzerine Şeyma ile aynı anda irkilirken telefonu kaldırdık. Kadın çocuk gibi azarlıyordu bizi. Tahir ve Vural yemekten kalkıp salona geçtiklerinde etrafı toplayıp çayı hazırladık. Artık evime gitmek istiyordum.

Çayı ikram ettiğimizde kanepenin köşesine çekildim. Saat neredeyse on olmuştu. Esnememi bastırmak için elimi ağzıma bastırdım. Vural'ın gözleri bana kaydı. "Uykun mu geldi?"

Başımla onayladığımda elimin tersiyle gözümü ovdum. Günlerdir doğru düzgün uyumadığım için erkenden uykum geliyordu.

"Kalkalım biz."

Sema teyze araya girdi. "Ne kalkması Vural, odanı hazırladık. Bu gece burada kalın."

Vural'ın bu evde odası mı vardı? "Yok, zahmet etmeyin, Sema Sultan."

Kadın kaşlarını öyle bir çattı ki yerime sindim. "İkiletmeyin sözümü, yıllardır görmemişim seni, bırakır mıyım hemen?"

Vural hafifçe güldü. "Tamam tamam, kızma."

Sema teyze kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Şeyma, geceliğini ver kıza, abinin eşofmanından da Vural'a ver bakayım."

Itiraz etmek istesem de Şema teyzeye bakınca vazgeçtim. Kadının hana daha fazla gıcık olmasını istemiyordum. Ayağa kalktığımda Şeyma ile beraber koridorun sonundaki bir odaya girdik. Orada tek kişilikten biraz büyük olan bir yatak vardı. Komodin ve lambader haricinde bir şey olmayan küçük, sade bir odaydı.

"Vural abi annesini kaybettikten sonra bizde kalırdı. Burası da onun odasıydı."

Gençlik yıllarında kullandığı odaya bakarken iç çektim. Zor günlerini kolaylaştıran bir odaydı anlaşılan. Şeyma, getirdiği geceliklerı yatağa bıraktı.

"Yorgunsun, uyu istersen."

"Teşekkür ederim, Şeyma."

Şeyma odadan çıkınca kaçtığım gerçek hemen önümde, öylece duruyordu. Onunla aynı odada ve çok da büyük olmayan bir yatakta birlikte uyuyacaktık. Bir kez yan yana uyumuştuk ama o zaman ikimizin de bilinci pek yerinde değildi. Sıkıntılı bir nefes aldığımda elim ayağım buz kesmişti.

En iyisi üstümü değiştirip bir an önce uyumaktı. Üstümdeki hırkayı çıkarıp odada bulunan sandalyenin üstüne düzgün bir şekilde koyduktan sonra elbisenin etek kısmını yukarı sıyırdım. Elbiseyi çıkardığımda koyu bordo rengindeki iç çamaşırlarımla kalmıştım. Alışveriş yaparken en sevdiğim şey, iç çamaşırı almaktı. Üstümdeki de dantelli bir takımdı ve güzel duruyordu. Arkamı dönüp Şeyma'nın getirdiği elbise tarzındaki geceliği aldığım sırada kapı birden açıldı. Başımı çevirince Vural ile göz göze geldim. Ufak bir çığlık atıp elbiseyle çıplaklığımı kapattım.

"Kapıyı çalmadan içeriye niye giriyorsun?" diye bağırdığımda irileşen gözlerini kırpıştırdı. "Arkanı dön!"

Kapıyı kapatıp, "Tamam, sakin," deyip arkasını döndü.

Hızlı davransam da muhtemelen yarı çıplak hâlimi görmüştü. Gözlerindeki ışıltı kendini ele veriyordu. Geceliği titreyen ellerimle üstüme geçirdiğimde tekrar bana döndü. Yanaklarım kızarırken dizlerimin üstünde biten penye geceliği düzelttim.

Vural boğazını temizledi. "Rengi yakışmış," deyip göz kırptığında gözlerim irileşti. Anlaşılan görmekle kalmayıp inceleme fırsatı da bulmuştu.

Beni utandırmak da hoşuna gidiyordu. Yataktan aldığım yastığı ona doğru fırlattığımda sevecen bir gülümsemeyle tuttu. "İyi, neler kaybettiğini de görmüş oldun," deyip alay ettiğimde dudakları tek çizgi hâlini aldı.

Ağzının içinde, "Sanki bilmiyorum amına koyayım," diye homurdandığını duysam da görmezden geldim.

"Hem kapısız yerden mi geldin sen?" diye parladığımda omuz silkti.

"Karımın odasına girerken kapı mı çalayım?"

Başımı bezgince iki tarafa doğru sallayıp, "Karın değilim ben senin," diye tersledim ve elbisemi sandalyenin üstüne koydum.

Dik dik bakmakla yetinirken odanın içine girip yastığı yatağa attı. Ardından üstündeki siyah tişörtü çıkarttı. Baklavaları sayesinde bayram eden gözlerimi kırpıştırdım. Onu her çıplak gördüğümde ağzım damağım kuruyordu. Elleri pantolonuna kayınca gözlerimi anında kaçırıp sırtımı döndüm. Yatağa doğru ilerlediğimde yanaklarımdaki kızarıklık yoğunlaştı. İyi ki esmerdim de kızardığımı görmüyordu.

Battaniyeyi açtığımda Vural da diğer tarafa geldi. Üst kısmı çıplak bir şekilde yatağa girdiğini görünce gözlerim irileşti. "Üstün nerede senin?"

"Sadece eşofman altı vardı," dediğinde rahatlığı karşısında gözlerim kısıldı. "E kendi tişörtünü giy."

Omuz silkti. "Böyle rahatım," dediğinde gözleri bir kez daha bana kaydı. Sağ kaşı havalanırken, "Rahatsız mı oldun?" diye sordu.

Dik dik gözlerine bakarken açık açık cevap verdim. "Evet, çıplak bir adamla uyumak istemiyorum."

Kolunu başının altına alınca kollarındaki kaslar gerildi. Kalbindeki hızlanmayı görmezden geldiğimde Vural rahat bir şekilde, "Abartıyorsun," dedi.

Kollarımı önümde bağladım. Rahatlığı karşısında iyice sinir oluyordum. "O zaman ben de geceliği çıkarıp yatayım?"

"Sen bilirsin, nasıl rahat edeceksen öyle uyu," deyip gözlerini kapattı. Umursamaz cevabı karşısında ağzım resmen bir karış açık kaldı.

Işığı kapatırken, "Dengesiz herif," diye sessizce homurdandım. Karanlık odada yatağın içine girip kenara çekildim.

Ona sırtımı dönüp bacaklarımı kendime doğru çektim. Kalbimde titreşen hisleri görmezden gelebiliyor olmam benim için bayağı mucizeydi. Hemen yanımdaydı, bir nefes kadar uzağımda... Her şey neden bu kadar zordu? Hareketsiz bir şekilde uzanmaya devam ederken nefes almaya bile çekiniyordum. Birkaç dakika geçmişti ki Vural konuşmaya başladı.

"Dengeni mi bozuyorum?" Paylaştığım şiirden yaptığı alıntıyı duyunca başımı tavana doğru çevirdim. Sessizliğim istediğim cevabı vermişti. "Peki ya dengeleri bozan asıl kişi sensen?"

Kısık sesimle, "Ben," desem de devam etmeyip sustum. Sözleri aklımı bulandırıyordu. Ne düşüneceğimi bilmiyordum artık.

"Benim," deyip derin bir nefes aldı. Devam edeceğini düşünsem de etmedi. Sessizlik ortamı ele geçirirken zaman yavaşça geçiyordu. Yorgun göz kapaklarım kapandı, tam uyuyakalacağım zaman Vural boğuk çıkan sesiyle sessizce konuştu.

"Asıl dengesi bozulan kişi benim, Zeynep. Farkında bile değilsin..."

14. BÖLÜM
KEŞKE

"Babasından kurtuldum derken bu defa kızı çıktı başıma."

Amcamın yan odadan duyulan sesi üzerine dişlerimi birbirine bastırdım. "Sülük gibi yapıştı kaldı. Ben kendi çocuğuma yetemiyorum, başıma bir de kardeşim olacak hayırsızın veledi kaldı."

Gözlerime dolan yaşlar tanıdıktı. Bu eve geldiğimden beri her gün duyduğum laflardan ötürü, o yaşlar gözlerime hep dolardı. Akmadan öylece kalır, sonra yavaşça geri çekilirdi. Burnumu yavaşça çekip mutfaktan çıktım. Amcam da yatak odasından çıktığında öfke saçan gözleri beni buldu.

"Fare gibi ne geziyorsun ayak altında?" Konuşmamak için tüm gücümü sarf ediyordum. "Bakma bana öyle pis pis, yoksa elimin tersini yersin."

Gözlerimi onun yüzünden çektim. Babam görünüş olarak annesine benzerdi, amcam ise babasına. Bu yüzden birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Bunun için Allah'a her gün şükrediyordum. Onun zalim yüzünde, babamın izlerini görmek benim için her şeyi daha kötü bir hâle getirirdi.

"Aynı babası gibi nemrut suratlı. Yüzünü görmeye bile dayanamıyorum."

Boğazımda dizilen kelimeler, canımı acıtıyordu. Ama konuştuğum an suratımda patlayacak tokatın acısını bildiğim için sustum. Bu adamın bende daha fazla izler bırakmasını istemiyordum.

"Gitme şunun üstüne, zaten bir başına kalmış."

Yengemin sözleri üzerine amcam güldü. "Doğru dedin, ne de olsa zavallının teki. Hayatın boyunca yalnız kalacaksın, Leyna, kimse seni ne sevecek ne de isteyecek."

Amcamın kahkahaları kulaklarımı çınlatırken aniden gözlerimi açtım. Gördüğüm rüyanın etkisiyle kalbim deli gibi atıyordu. Karanlık tavana bakarken gözümün kenarından süzülen yaşlar eşliğinde nefes almaya çalıştım. Amcam olacak o adamın sesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

Gördüğüm rüya derinlere ittiğim her şeyi, tekrar gün yüzüne çıkarmıştı. Gözlerimden akan yaşları durduramıyordum. Söylediği sözlerin yarattığı iz, ömür boyu silinmemek üzere kalbimin bir kenarına kazınmıştı. Onların gözünde gördüğüm sevgisizliği, hayatım boyunca aşamayacaktım. Tenim ürperirken battaniyeyi üstümden attığımı fark ettim. Bakışlarım karanlık odada gezindiğinde nerede olduğumu hatırladım. Başımı yanımda uyuyan Vural'a doğru çevirdiğimde arkasını dönmüş bir şekilde uyuduğunu gördüm.

Yatak küçük olmasına rağmen aramızda mesafe vardı. Uyurken bile birbirimizden uzak köşelere çekiliyorduk. Bu ruh hâlimi kötü bir şekilde etkiledi. Gözümden akan yaşlar hızlanırken sırtımı dönüp bacaklarımı kendime doğru çektim ve kollarımı bacaklarıma sardım. Amcam karabasan gibi üstüme çökmüştü. Onlarla geçirdiğim yılları unutmayı her şeyden çok istiyordum. Zihnime işledikleri yalnızlık ve sevgisizlik, her an benimleydi. Evliydim ama her şey bir düzmeceden ibaretti. Sevdiğim adam dahi sevmiyordu beni.

Belki de amcam haklıydı, ben hep yalnız ve sevgisiz kalacaktım. Hep beni sevmeyen insanlardan sevgi bekleyip, birilerine yük olarak yaşayıp gidecektim. Bu gece gördüğüm rüya, ayak bileğime dolanan ağır bir pranga gibi beni acı dolu bir okyanusun dibine doğru çekiyordu. Gözyaşlarım yastığımı ıslatırken sessiz sessiz ağladım. Yalnızlık bir koza gibi beni sararken Vural ile aramızdaki mesafe gittikçe büyüyordu.

En çok bu gece beni sevmesini isterdim.

Dudaklarımda, kırık bir gülümseme oluştu. Daha kendimi sevmeyi ve sevdirmeyi beceremediğim şu hayatımda, onu bu kadar çok sevmem... Yazık ediyordum, kendime çok yazık ediyordum.

kalbime ise haksızlık... Zavallı kalbim, karşılıksız bir aşk uğruna kıyan oluyordu. Bu yaptığım akıl kârı değildi. Aklımı başıma toplamalıydım artık.

Bu gece bir şeyleri daha net ve acı bir şekilde anlamaya başlıyordum. Bir şeyler kafamda iyice otururken zaman ilerliyordu. Bir yerden sonra ağlamaktan yorgun düşen gözlerimi kapattığımda tenim buz gibiydi. Üstümü örtecek gücü dahi kendimde bulamamıştım. Uykuya dalacağım vakit sıcak bir el belime dokundu. Bu temas bir an uykumu açsa da sabit durmaya devam ettim. Gözlerimi açacak gücüm yoktu ve zihnim, uyku ile uyanıklık arasında bir yerdeydi.

Bana dokunduğunda yalnız olduğumu bir an unuttum. Elini belime atıp hafifçe kendine doğru çektiğinde, sıcaklığı üşüyen tenime iyi geldiği için bu defa kısa sürede uyuyakaldım. *Belki o kadar da yalnız değildim...*

Sabah uyandığımda, ağladığım için şişen gözlerimi zor da olsa araladım. Başta kafam karıştığı için nerede olduğumu anlamamıştım. Şaşkınca belime sıkıca sarılan kola baktım. Yüzümü Vural'ın göğsüne yaslamış, kolumu da beline hafifçe sarmıştım. Onun kolu ise beni o kadar sıkıca sarmıştı ki hareket etmem mümkün değildi. Sıcaklamış bir hâlde gözlerimi kırpıştırdım.

Başımı yavaşça kaldırdığımda derin bir uykuda olduğunu gördüm. Yüzümü yavaşça göğsüne sürtüp teniyle karışan parfümünün ardıç kokusunu içime çektim. Bilinçsizce de olsa bana sarılması, kırık kalbime iyi geliyordu. *Zavallı kalbim, konu o olunca o kadar alçak gönüllü oluyordu ki ufacık bir şeye bile tamah ediyordu.* Ama artık bu durumun değişmesi gerektiğini biliyordum. Bir başıma olduğum bu hayatta, dik bir şekilde ayakta durmayı öğrenecektim. Kimseye bel bağlamadan, hislerimi görmezden gelerek yapacaktım bunu.

Bu yüzden içimi huzurla dolduran adamın kollarından yavaşça sıyrıldım. Gözlerim uykudan gevşeyen yüzüne takıldığında kendime birkaç saniye izin verip uzun uzun izledim. Saçları iyice dağılıp alnına döküldüğü için ona daha genç bir hava katmıştı. Kızarık du-

dakları hafifçe aralanmış bir şekilde huzurla uyuyordu. Hafifçe iç çektim, keşke hep böyle tasasız olsa...

Başımı iki yana doğru sallarken ayaklarımı yerle buluştırdım. Sahte evliliğimizi unutmamamı hatırlatan kocama sırtımı döndüm. Beni istemeyen birini istemeyi bırakma vaktim gelmişti de geçiyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça yataktan kalkıp üstümü giydiğimde, amcamın sözleri hâlâ benimleydi. Gördüğüm rüyanın etkisini taşıdığım için pek keyfim yoktu. Tüm gün uyumak istediğim bir günü yaşıyordum. Odadan çıkmak için kapının kolunu indirdim. O sırada arkamı dönünce Vural ile göz göze geldik. Uyanık olduğunu görmem verdiğim kararı sağlamlaştırırken gözlerinin büyüsüne kapılmayı bıraktım. Birkaç saniye sessizce yüzüne baktıktan sonra yorgun bir şekilde ona sırtımı dönüp yavaşça odadan çıktım. *Böylesi daha iyiydi...*

İçinde bulunduğum ruh hâliyle mutfağa geçip uyanmış olan Şeyma'nın yanına gittim. "Günaydın," dediğinde ben de karşılık verip kahvaltı için yardım etmeye başladım. Kahvaltıyı mutfak masasında hazırladığımızda Sema teyze de geldi. Tokat'a özel tirit yaparken biz de geri kalan şeyleri hazırladık. Tahir ve Vural da mutfağa geldiğinde hep beraber masaya geçtik. Gülümsemek için kendimi zorlasam da beceremiyordum. Pek konuşasım yoktu, açıkçası bir an önce eve gitmek istiyordum. Kimseyle konuşmadan yemeğimle ilgileniyordum.

"Gelin bugün pek bir suratsız, burada kaldınız diye mi anlamadım?"

Sema teyzenin iğneleyici sesini duyunca başımı kaldırdım. "Hayır, sadece başım ağrıyor."

İtirazımı duyunca dudak büktü. Vural bana dönüp, "İyi misin?" diye sorduğunda kısaca ona bakıp başımla onayladım.

"Vural, gerçekten de o balıkçıda mı işe başlayacaksın?"

Tahir'in sorusu üzerine Vural'ın bedeni gerildi. Başıyla kısaca onaylayıp çayını içti. "Evet." Sesi net ve keskindi.

"Hangi balıkçıymış bu?"

Tahir annesine dönüp asık suratıyla, "Şu Akdağların balıkçısında," dediğinde Sema teyzenin de yüzü düştü.

"Ne işin var oğlum onların yanında? Ne iş yaptıkları belli değil, mahalleli de hazzetmiyor zaten onlardan."

Vural derin bir nefes aldı. "İşe ihtiyacım var."

Vural'ın işe falan ihtiyacı yoktu. Fakat bunu bilen tek kişi bendim. Bu yüzden bakışlarımı elimde duran bardağın üzerinde tuttum.

"İş mi kalmadı da o ne idüğü belirsizlerle çalışacaksın?"

"Henüz kabul etmediler ama ederlerse evet, çalışacağım."

Vural'ın sesi kararlı olduğunu gösteriyordu. İşin içinde başka bir iş olduğunu tahmin ettiğim için sessiz kalıp konuya girmedim.

"Çok yanlış yapıyorsun kardeşim. Mahallenin belalılarına bulaşmak akıl işi değil." Vural, Tahir'i duymazdan gelerek çayını bitirdi. "Az arkadaş sözü dinle."

Vural, elini Tahir'in omzuna vurdu. "Abartıyorsun kardeşim." Ardından gözlerini bana çevirdi. "Yemeğini bitirdiysen kalkalım mı? İşlerim var." Eve gitmeyi istediğim için ikiletmeden ayağa kalktım.

"İşine gelmedi ya, hemen kaç," diye söylenen Tahir'e tüm kalbimle katılıyordum.

"Bugün de kalsaydınız, Şeyma'nın yarın kınası da var hem."

Vural eğilip Sema teyzenin yanağını öptü. "Nasılsa buradayız artık, görüşürüz."

Sema teyze söylense de hep beraber mutfaktan çıkıp kapıya doğru yürüdük. "Her şey için teşekkür ederim."

Teşekkür etmemin üzerine başıyla onayladı. "Sık sık gel, arayı açmayın."

"Geliriz geliriz, hadi eyvallah."

Vural ile beraber evden çıktıktan sonra temiz havadan derin bir nefes aldım. Henüz saat erken olduğu için mahalle sakindi. Hızlı adımlarla Vural'ın önünde yürüyordum. Duş alıp bir an önce yatağa girmek istiyordum açıkçası.

Başımı Vural'a doğru çevirdim. Beni süzen bakışlarıyla karşılaştığımda görmezden gelip, "Kendim giderim, işlerini hallet sen," dedim.

Bakışları yüzümde gezindi. "Üstümü değişip duş alacağım."

Başımla onaylayıp tekrar önüme döndüm. Sessizce eve doğru yürüdüğümüzde çalışacağı yeri merak ediyordum. Fakat onun bu

konu hakkında konuşmayacağını bildiğim için sessiz kaldım. Ses ilgili tek kelime etmezdi. Evin önüne geldiğimizde Vural garajı açtı. İçeri girdiğimde evi özlediğimi fark ettim. Bu fark üzerine kaşlarım çatıldı. Buraya kısa sürede çok fazla duygu... Kendimi bu kadar kaptırmam iyi değildi. Yarının ne getireceği değildi ne de olsa...

"Ben duşa giriyorum."

Vural ile aynı anda merdivenlere yöneldiğimiz için çarpıştık. Hafifçe geriye doğru sendelediğimde, "Odama çıkacaktım," diye açıklama yaptım. Bakışlarımı ondan uzak tuttuğum için yüzünü göremiyordum. Merdivenden çıkmasını beklerken bana doğru bir adım attı.

"İyi misin sen?"

Şüpheli sesini duyunca hızlıca, "İyiyim," dedim. Tekrar merdivenlere yöneleceğim sırada koluma uzandı. Kolumu geri çekip ilerlemasını engelledim. "Yorgunum, uyuyacağım."

Koşar adımlarla odama çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Bugün beni dibe çeken anıların bütün ağırlığı sırtımdaydı. Mücadele etmeyi bıraktığım an, zemine düşeceğimi biliyordum ve bugün, çoğu günlere oranla ayakta durmak çok zordu. Ufak bir nefes alırken yorgunca yatağa çöktüm. Tam uzanacağım sırada telefonumdan mesaj sesi geldi.

Afra: Çay planı geçerli mi?

Yüzümü buruşturdum. Tamamen aklımdan çıkmıştı. Afra'ya geçerli olduğunu yazdıktan sonra yorgunca doğruldum, üstümdeki elbiseyi çıkarıp tişört ve tayt giydim. Saçlarımı atkuyruğu şeklinde bağladıktan sonra odamdan çıkıp koşar adımlarla merdivenlerden indim. Elimi belime yerleştirip mutfağa baktığımda ne yapsam diye düşünüyordum.

"Uyuyacağını söylemiştin?"

Vural'ın sesini duyduğumda ona bakmadan cevap verdim. "Misafirlerimin olduğunu hatırlamadan önceydi."

Vural sebilden su aldığında yan gözlerle ona baktım. Duş aldığı için saçları ıslak ve alnına dökülmüştü. Üstünde siyah tişört ve aynı renk kot vardı.

"Misafirlerin?"

"Afra, Şeyma ve Gül."

Başını bana doğru çevirdi. "Gül ne alaka?"

Suyunu içtiği zaman omuz silktim. "Dün tanıştık, o da gelecek."

Boşalan bardağı lavabonun üstüne koyduğunda kendi kendime, "Ne yapsam acaba?" diye mırıldandım.

"İncirli kurabiyelerin güzel oluyor."

Üzgün bir şekilde dudaklarımı büktüm. "Eser çok severdi," diye iç çektiğimde onlara duyduğum özlem, gün yüzüne çıktı. Keşke onlar da yanımızda olsaydı.

Vural, "Sadece Eser seviyordu sanki!" diye homurdandığında onu duymazdan geldim. Ağzının içinde konuşmak yerine gelip benimle açık açık konuşacağı zaman dinleyecektim onu. Dolabın kapısını açıp malzemelere baktığım zaman eşikte duran Vural'ın bakışları hemen üzerimdeydi. Görmezden gelerek gerekli malzemeleri tezgâhın üzerine yerleştirdim. "Çıkıyorum ben."

Ona bakmadan düz bir sesle, "Görüşürüz," dediğimde bir süre daha baktı.

"Bir şey lazım mı?"

Kısaca, "Hayır," dediğimde iç çekti.

Ardından tek kelime etmeden çıkıp gitti. Gözlerim az önce olduğu yere kayarken derin bir nefes aldım. Büyük bir çıkmazın içinde yuvarlanmaya devam ediyorduk. Başımı iki yana doğru salladım, umarım çok sert bir duvara çarpmadan önce durmayı başarabilirdik.

Yaklaşık bir buçuk saatin ardından kapı çalmaya başladığında fırından böreğin olduğu tepsiyi çıkarıyordum. Sıcak tepsiyi tezgâhın üstüne koyduktan sonra kapıyı açmaya gittim. Şeyma elinde tuttuğu kek kalıbıyla karşımda duruyordu.

"Hoş geldin," diyerek geri çekildiğimde içeri girdi.

"Hoş buldum, kızlar haber verince kek yaptım."

Düşünceli tavrı karşısında içten bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Birlikte mutfağa geçtiğimizde, "Etraf mis gibi kokuyor," dedi.

Kurabiye kokusunu içime çektim. "Pek bir şey yapamadım aslında. Kurabiye ve börek."

Elindeki kek kalıbını masanın üstüne bıraktı. "Kek de var, yeterli bence."

Cevap veremeden kapı tekrar çaldı. "Gül ve Afra geldi sanırım." Kapıyı açtığımda tahminimde haklı çıkmıştım. İkisi içeri girerken Afra biraz gergin görünüyordu. Gül ise solgun teniyle içeri girip etrafa bakındığında sessizdi. "Hoş geldiniz."

Afra sadece, "Hoş bulduk," diye cevap verirken Gül salona geçmişti bile. Tepkisi garip gelse de görmezden geldim. Şeyma da yanımıza gelince salona geçtik.

"Zeynep, kusura bakma, emrivaki yapar gibi olduk."

Başımı iki yana doğru salladım. "Hayır hayır, gelmeniz iyi oldu. Sıkılıyordum ben de."

"Eviniz güzelmiş."

Bakışlarım geldiğinden beri ilk defa konuşan Gül'e kaydı. Evde pek bir değişiklik yapılmadığı için sözlerini pek anlayamadım. Yine de "Teşekkür ederim," dediğimde gözleri beni buldu. Gözlerinde bir anlık da olsa yakaladığım hüzün karşısında afalladım. Gözlerini hemen kaçırırken gülümsemeye çalışsa da tepkilerinin nedenini yavaştan çözmeye başlamıştım.

"Ben çayları getireyim," diyerek yanlarından ayrıldığımda Şeyma da yardım etmek için arkamdan geldi. Aklım Gül'ün tepkilerinde kaldığı için dalgındım. Acaba Vural ile aralarında bir şey mi geçmişti? Ama öyle bir şey olsa Vural söylerdi. Ona karşı bir şeyler hisseden kızın, evimize gelmesine sessiz kalmazdı herhalde.

Bardakları hazırlarken Şeyma da tabaklara hazırladığımız şeyleri yerleştiriyordu. "Şeyma, Gül kaç yaşında?"

"20 yaşında." Yaşı çok da küçük değildi. Şeyma, tabağı masaya bırakırken, "Ben bir lavaboya gideyim," deyip mutfaktan çıktı.

Ben de tepsiyi alıp salona geçtim fakat kimse görünürde yoktu. Masanın üstüne bıraktığım tepsinin ardından doğrulup etrafa bakınca Vural'ın odasından sesler geldiğini duydum. Odaya doğru yürüdüğümde kısık da olsa ağlama sesi geliyordu. Kaşlarım çatılırken kapalı kapıya doğru yürüdüm.

"Gül, kes artık ağlamayı, gerçekten saçmalıyorsun."

Afra'nın sesini duyduğumda kulağımı kapıya yanaştırdım. Yaptığımın çok yanlış bir şey olduğunu biliyordum ama merakıma en-

gel olamıyordum. Hem başkasının evinde izinsiz odaları gezmek de ayıp bir şeydi.

"Afra, anlamıyorsun," diye sızlanan Gül, burnunu çekti. "Ben yıllardır seviyorum onu. Daha küçük çocukken bile ayrılmazdım peşinden. Hep Vural'ın benimle evleneceğini düşünürdüm ama şimdi," deyip hıçkırdı. Gözlerim irileşmiş bir şekilde az çok tahmin ettiğim şeylerin doğru çıkmasını dinliyordum. "O da bana karşı hep iyi olmuştu, ona olan aşkımı itiraf ettiğimde bile olumsuz bir şey dememişti."

İşte bu son duyduklarımı beklemiyordum. Sinirlerim iyice bozulurken Afra araya girdi. "Gül, Vural abi seni kırmamak için ters bir şey söylemedi."

"Sus artık Afra, yıllardır beklediğim adam başka bir kızın elinden tutarak geldi. Şimdi o kızla beraber benim hayallerimi yaşıyorlar. Buna dayanamıyorum, görmüyor musun?"

"O zaman neden geldin?"

Gül tekrar hıçkırdı. "Çünkü görmem gerekiyordu. Kalbim yerinden sökülse de onun başka biriyle bensiz bir hayata başladığını kendi gözlerimle görmem gerekiyordu."

Saçlarımı geriye doğru itelerken hafifleyen baş ağrım tekrar nüksetti.

"Yanlış yaptın, Gül."

"Biliyorum ama kendime engel olamadım. Başka türlü Vural'ın başka bir kadına ait olduğunu kabul edemezdim."

"Artık kabul ettin mi?"

"Ben," diye ağladı. "Tüm bu gördüklerimden sonra nasıl etmem? Artık kalbim parçalara ayrılsa da kabullenmek zorundayım."

"Çok üzgünüm, Gül."

"Ben de çok üzgünüm, başka şansımın olmadığını bilmek beni kahrediyor."

Kapının önünden çekildim, başka bir kadının, sevdiğim adama duyduğu aşk yüzünden çektiği acıyı daha fazla dinlemek istemiyordum. Arkamı döndüğümde salona giren Şeyma ile yüz yüze geldik. Duyduğum şeylerin neler olduğunu yüzüme bakar bakmaz anladı. Elimi dudağıma götürüp sessiz olması gerektiğini gösterdim. Ardından mutfağa girdiğimde o da arkamdaydı.

"Böyle duymanı istemezdim."

Öfkeyle ona baktım. "Onun Vural'a olan hislerini bile bile neden evime getirdiniz?"

Şeyma beyazlayan yüzüyle yanıma geldi. "Yemin ederim sevmeye devam ettiğini bilmiyordum. O kadar umursamaz davranıyordu ki artık unuttuğunu düşündüm."

Elimi alnıma yerleştirip gergince ovduğumda kapının kapanma sesi geldi. Mutfağın kapısına döndüğümde Afra içeri girdi. O da en az bizim kadar kötü görünüyordu.

"Şey, Gül'ün annesi çağırdı o yüzden acilen-"

"Afra, konuştuklarınızı duydum," diyerek araya girdim. Daha fazla yalan duymak istemiyordum.

Afra'nın gözleri irileşti. "Çok özür dilerim, Zeynep, inan ben de gelmesini istemiyordum ama sana nedenini açıklayamayacağım için müdahale edemedim."

Soğuk bir şekilde yüzüne baktım. "Yine de buraya gelmemeliydi."

"Vallahi unuttuğunu sanıyordum. Yeni bir sevgilim falan var dedi, saf gibi inandım ben de. Ortamı germek istemedim." Sırtımı tezgâha yaslayıp kollarımı önümde bağladım. Afra ise konuşmaya devam etti. "Sonra evin önüne gelince kötüleşti. İçeri girme desem de beni dinlemedi. Sen mutfağa gidince de evi gezerek ağlamaya başladı."

Gözlerimi yumarken dişlerimi birbirine bastırdım. Vural, kızın ona olan hislerini bile bile onun evimize gelmesine ses etmemişti.

"Kaç yıldır süren bir mesele?"

"Küçüklükten beri Vural abiyi seviyor. Vural abi bilse de bozuntuya vermezdi. Heves olduğunu düşünüyordu ta ki-" deyip sustu.

Kaşlarım havalanırken, "Ta ki?" diye üsteledim. Afra gözlerini eline indirdi, konuşmak istemiyor gibiydi. "Afra, konuşsana?"

"Ben," dediğinde Şeyma araya girdi. "İntihara yeltenene kadar."

Gözlerim bu defa fal taşı gibi açıldı. "Ne?" diye soluduğumda yaşadığım şaşkınlık sesime yansımıştı.

Afra boğazını temizledi. "İlaç falan içmişti."

Şaşmış kalmış bir hâldeydim. "Vural ne yaptı?"

Afra dudaklarını büzdü. "Kötü bir olaydı. Vural abi Gül ile konuştuktan sonra mahalleden gitti ve uzun bir süre gelmedi. Ama Gül beklemeye devam etti."

Sessizce dururken duyduklarımı hazmetmeye çalışıyordum. Neler olmuştu böyle? Ne tepki vereceğimi bilmeden afallamış bir şekilde kalmıştım.

Kısa bir sessizlik ardından, "Anladım," diye fısıldadım.

"Eski bir mevzu, üzülme lütfen."

Afra'nın sözlerini başımla onaylasam da bu olayı kafama takacağımı biliyordum.

Şeyma uzanıp kolumu tuttu. "Hadi, içeri geçelim."

İçeri geçtiğimizde ortamdaki hava gergindi. Az önce yaşananların ağırlığı hepimizin üstüne çökmüştü. Afra, ortamdaki gerginliği gidermek için yarın düzenlenecek kına gecesi hakkında sorular sormaya başladı. Fakat kendimi konuşmaya veremiyordum. Gül'ün gözlerinde bir anlık dahi olsa gördüğüm acıyı düşünüp duruyordum. O acı bana tanıdıktı, o kadar tanıdıktı ki kalbim acıyordu. Aynaya baksam, aynı acıya ev sahipliği yapan gözlerimle karşılaşırdım.

Gül'ü anlıyordum, Vural tüm duvarlarına rağmen sevmesi kolay biriydi. Anlıyordum ama kıskanıyordum da... Onu, benden başka kimsenin sevmesini istemeyen bencil yanımdı bu. Engel olamıyordum.

"Sen de geleceksin değil mi kınaya?"

Şeyma'ya gülümsemeye çalıştım. "Bilmiyorum, önce Vural ile konuşmamız gerekiyor."

Vural ile hesaplaşmamız gerekiyor, daha doğru bir tanımdı.

"Gelin lütfen."

"Şeyma, bu elbiseyi yarın giyeyim mi?" Telefonda gösterdiği elbiseyi incelerlerken çaylarını doldurdum. Hazırladığım hiçbir şeyin tadına bile bakmamıştım. Canım hiçbir şey istemiyordu.

Kızlar biraz daha oturduktan sonra Şeyma'nın yarın işleri olduğu için erkenden kalktılar. Onlar gidince içeriyi dahi toplayamadan odama fırladım ve telefonumu aldım.

Zeynep: *Ne zaman geliyorsun?*

Vural: *Yoldayım, bir şey mi oldu?*

Zeynep: *Bilmem, olmuş mudur?*

Vural: Ne bileyim kızım, sana soruyorum işte.
Zeynep: Durduk yere bir şey olduğunu sormazsın sen.
Vural: İyi misin sen?
Zeynep: Gelince görüşürüz.

Telefonu yatağın üstüne fırlattım. Sinirlerim o kadar bozuktu ki ne tepki vereceğimi kestiremiyordum. Balkonun kapısını açıp temiz havadan derin bir nefes aldım. Yaşananları düşünürken Vural'ın Gül hakkında hiçbir şey dememiş olmasını bir türlü anlayamıyordum. Evliliğimiz formalite olsa da ona olan hislerim gerçekti ve o, hislerimden haberdardı. Buna rağmen onu seven başka bir kızın evimize gelmesine ses etmemiş ve beni, Gül'ün duyguları hakkında bilgilendirmemişti. Başımı iki yana doğru salladım.

Odamın kapısı açıldığında yerimde sabit durmaya devam ediyordum. "Zeynep?" Adımı seslendiğinde başımı ona doğru çevirip soğuk gözlerle yüzüne baktım. Gözleri hafifçe kısıldı. "Sorun ne?"

O kadar çok sorun vardı ki hangi birini sayacağımı bile bilmiyordum.

Sahte bir sakinlikle, "Sensin," dedim.

Kaşları havalandığında, "Ben mi?" dedi.

Başımla onayladığımda bedenimi de ona doğru çevirdim. "Evet, sorun tam olarak sen ve sürekli gizlediğin şeyler."

Kaşları çatıldığında ne hakkında konuştuğumu anlamıştı. İç geçirirken ifadesiz bir sesle, "Gül yüzünden mi?" diye sordu.

Adını duyunca dişlerimi birbirine bastırdım. Kızın herhangi bir suçunun olmadığını biliyordum, yine de içimdeki kıskanç kadını bastıramıyordum. Onu yıllardır seven kızın adını söylemesini dahi istemiyordum.

"Bak," dediği zaman, "Bakıyorum!" diye bağırdım. "Nasıl böyle bir şeyi benden gizlersin?" Ona doğru yürürken sesim öfkeden ötürü titriyordu. "Nasıl seni seven bir kızın, bu eve gelmesini izin verirsin?"

Elini ensesine yerleştirip gergince ovdu. "Konuşmama izin verecek misin?"

Sakin ses tonu beni daha da çileden çıkarıyordu. Elimi kaldırırken alayla, "Konuş lütfen çünkü açıklamanı gerçekten merak ediyorum," dedim.

"Uzun yıllar önce olan anlamsız bir mevzu, sana da bu yüzden söyleme gereği duymadım."

Dişlerimin arasından, "Gereğinin olup olmadığını bana sorsaydın keşke," diye konuştuğumda bana doğru bir adım attı.

"Abartıyorsun," diye homurdandı.

Bu sözü ipi koparmama yetmişti. Bağırarak, "Ben mi abartıyorum?" diye sordum. Ellerimle saçlarımı geriye doğru attım. "Senin aşkın uğruna ölmeyi göze alan ve yıllardır seni bekleyen kız, evimin içine kadar giriyor ama abartan ben oluyorum, öyle mi?" Başımı iki yana doğru salladığımda hayretle, "Gerçekten inanılmazsın," diye soludum.

"Aramızda hiçbir şey geçmedi, huzursuz olmanı istemediğim için söylemedim."

Alay dolu bir şekilde güldüm. "Çünkü o evimde senin için ağlarken hiç huzursuz olmadım! Ne kadar da düşüncelisin," diye iğnelediğimde gözleri açıldı.

"Ağladı mı?"

Şaşkınlığı karşısında sahte bir tatlılıkla cevap verdim. "Ne bekliyordun ki?" Ona doğru yürüyüp parmağımı sertçe göğsüne bastırdım ve birbirine bastırdığım dişlerimin arasından devam ettim. "Küçüklükten beri seni seven Gül'ün, karınla yaşadığın evde gülüp eğlenmesini mi bekliyordun yoksa?"

Sertçe ofladığında iki elini saçlarının arasına geçirdi. "Böyle olacağını düşünemedim," diye patladığında boğazımdaki düğümü gidermek için yutkundum.

Kısık bir sesle devam etmeye zorladım kendimi. "Senin, beni bu duruma düşürmeye hakkın yoktu. Tamam, beni sevmiyorsun ama bu kadar mı değersizim de buraya gelmesine mâni olmadın?"

Gözlerini yumduğunda yüzü çok yorgun görünüyordu. "Bilemedim."

Burnumdan sert bir nefes aldım. "Bilmeliydin." Geriye doğru bir adım atıp yatağıma oturduğumda omuzlarım çökmüştü. Yaşadığım şeyler o kadar ağır geliyordu ki iyice dibe doğru çekiliyordum. Bir şeylerin düzelmesini beklerken her geçen gün daha beter bir hâle geliyordu sanki. "Aslında benim bunları sana söylemeye de hakkım yok, değil mi? Evliliğimiz sahte, aramızdaki her şey sahte...

Bu kadar sahteliğin içinde benim böyle bir gerçekliğe takılmam..." Sesimdeki acı ton üzerine yanağımın iç kısmını ısırdım.

"Hakkın olduğunu biliyorsun, yaşananlarının tek suçlusu benim. Daha düşünceli olmalıydım." Sesindeki öfke kendine yönelikti. Ama öfkeli ya da haklı olmam şu an için pek de işe yaramıyordu. *Haklı olmak, yaşananların acı izlerini silmiyordu.*

"Vural?" dediğimde gözlerini gözlerime çevirdi. Gözlerime dolan yaşlarla, "Ben çok yoruldum," diye itiraf ettim. Dirseklerimi dizlerime yaslayıp başımı ellerimin arasına aldığımda göz temasımız kesilmişti. Artık bir şeylerle nasıl başa çıkacağımı kestiremiyordum. Pek de gücüm kalmamıştı. Bu yüzden bu kadar saldırgandım. Kendi içimde çözemediğim sorunları bile ona yükleyip hıncımı ondan alıyordum. Yaptığımın sağlıklı olmadığını içten içe bilsem de kendimi durduramıyordum. Bana karşı bir şeyler hissetmesine rağmen kendini durdurmasını kabullenemiyordum çünkü. "Ben o kadar yoruldum ki... O kadar," deyip sustum.

Sevilmemekten... Önemsenilmemekten... Sustuğum şeyler içimde birikirken kalbimde kopan bir şeyler vardı.

Kısık bir sesle, "Zeynep," dediğinde sessiz durmaya devam ettim.

Neden kimse beni umursamıyordu? Neden sevdiğim adam, bu durum karşısında ne kadar üzüleceğimi düşünmemişti?

Vural gelip yanımda diz çöktüğünde gözlerim yerde bir noktaya sabitlenmişti. Elini bana doğru uzattığında geri çekilip temas kurmasını engelledim. Bana dokunmasını istemiyordum. Bu isteğimi anladığı için elini geri çekti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Sözlerinin ardından gözlerimi yumdum. Acaba özrü, beni sevmediği için miydi yoksa umursamadığı için mi? Bu düşünce, dudaklarımda acı dolu bir gülümseme doğurdu.

"Yalnız kalmak istiyorum."

"Bir şey-" dediği sırada, "Lütfen," diye sözünü kestim. Ardından yüzüne bakmadan doğrulup yatağa uzandım ve sırtımı döndüm. Vural bir süre sessizce odada durdu. Daha sonra ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüğünde gözlerimi yumdum.

"Keşke her şey daha farklı olsaydı."

Sözleri kalbimin sağlam kalan küçük kısmını da parçalara ayırmaya yetmişti. Keşke dediğine göre her şey böyle kalmaya devam edecekti. Gözümden bir damla yaş akarken, "Keşke," deyip kısa bir an sustum. "Keşke sevmeseydim seni."

Kalbimle hissetmeden söylediğim sözlerin ardından bizi engelleyen duvarlara o kadar sert çarptık ki o an, bizden geriye sağlam hiçbir şey kalmadı. *Bittik.* Hiç başlamadan bitmiş olmak, canımı mümkünmüş gibi daha çok acıtıyordu. Çünkü yaşananlar, cümledeki keşke kadar anlamsız ve işe yaramazdı. Vural, beyazlayan yüzüyle odadan çıktığında yüzümü yastığa gömdüm ve hıçkırıklara boğuldum.

Keşke, bana hiç keşke dedirtmeseydin...

Ertesi güne kadar odamdan çıkmadım, Vural da yanıma hiç gelmedi. Evde olup olmadığını dahi bilmiyordum. Kendi içime kapanmış, kalbime aldığım ağır hasarları iyileştirmek istiyordum. Pek mümkün olmasa da deniyordum işte. Yataktan çıkacak gücüm olmadığı için Şeyma'nın kınasına da gidemedim. Aslında gitmek istiyordum ama gerçekten kötü hissediyordum. Yataktan çıkmaya çalıştığımda kendimi lavaboya zor atıp kusmuştum. Hafif de ateşim vardı. Bu yüzden tek yaptığım uyumak oldu. Vural'ın ertesi gün sabaha doğru odama girdiğini hayal meyal hatırlıyordum. Sırtımı dönüp onu odada istemediğimi belirttikten sonra tekrar uyumuştum.

Sabahın ilerleyen saatlerinde ise daha fazla üzülmeyi kendime yasaklamıştım. Bir şeyleri kabullenmek sancılı bir süreçti ama daha fazla uzatamazdım. Oturup üzülmek bir işe yaramıyordu. Bu yüzden yataktan kalkıp odamı topladım. Sonrasında gidip bir şeyler yedim. Enerjimi topladıktan sonra bütün evi temizledim. Yerimden kalkıp bir şeyler yapınca kendimi daha iyi hissetmiştim. Kalbim hâlâ kırıktı, kolay iyileşmeyeceğini de biliyordum. Ama oturup kendime acımakla da bir yere varamıyordum.

İşimi bitirdikten sonra uzun sıcak bir duş aldım. Odama geçtiğimde dolabımı açıp Fatma abla ile beraber aldığım elbiseye uzandım. Bu elbiseyi almam için o ısrar etmişti. Özel bir gün olursa gi-

yersin demişti. Elbiseyi dolaptan çıkarırken telefonumu alıp Fatma ablayı aradım. Onu o kadar çok özlemiştim ki telefonu açıp, "Zeynep, güzel kızım," dediğinde gözlerim doldu.

Burnumu çekerken, "Fatma ablam," diye cevap verdim.

"Nasılsın?"

Ağlamamak için direnirken, "İyiyim ama sizi özledim," dediğimde sesim boğuktu.

"Oy kuzum benim, ben de sizi çok özledim." Yatağın üstüne oturdum. "Vural nasıl? Evliliğiniz nasıl gidiyor?"

"Sahte evliliğimiz diyecektin."

Onaylamayan bir sesle, "Evliliğin sahtesi olmaz," diye azarladığında dudaklarımı büktüm. *Söz konusu ben ve bahtsızlığım olunca her şey olabiliyordu.* "Sahte kısmını geçin artık. O senin kocan, sen de onun karısısın."

Bunları benden önce Vural'a anlatması gerekiyordu. "Kâğıt üstünde evet, öyleyiz."

Sözlerimin ardından ufak bir kahkaha attı. "Sen o geceliklerini bir giyin de görürüm ben kâğıt üstünü."

Yanaklarım kızarırken, "Abla ya," diye cırladım.

"Yalan mı? Vural efendi, seni aldığım o güzel gecelikler ve iç çamaşırlar içinde bir kez görsün de görürüm ben sahteyi."

Sıkıntıyla ofladım. "Abla, kapatıyorum bak ben."

"İşine gelmedi ya, kapat hemen."

"Hadi görüşürüz, öpüyorum seni," deyip telefonu kapattım.

Söylediklerine gülsem mi kızsam mı bilememiştim. Telefona bakarken Afra'dan gelen mesajlara göz attım. Kınaya neden gelmediğimi sormuştu. Bugün de düğüne gelip gelmeyeceğimi sormuştu. Dün hasta olduğum için gelmediğimi yazdıktan sonra bugün geleceğimi söyleyip telefonu yatağa bıraktım.

Siyah, boyu dizlerimin üstünde biten elbisemi giydim. Elbise uzun kolluydu ve yakası kalp şeklinde olduğu için güzel bir göğüs dekoltesi sunuyordu. Bu yüzden sütyen takmadım. Dar bir kumaşa sahip olduğu için bedenimi ikinci bir deri gibi sarmalamıştı. Aynanın karşısına geçip güzel bir makyaj yaptıktan sonra kuruyan saçlarımı düzleştirdim. Boynuma ince bir kolye taktıktan sonra ise ince topuklu, tek bantlı siyah ayakkabımı giydim. Odamın kapısı tıklatıl-

dığında bordo rujumun kapağını açıyordum. Vural içeri girdiğinde ona bakmadan aynaya ilerledim.

Kısa bir an sessiz kaldıktan sonra boğazını temizledi. "Düğüne gelecek misin diye sormaya gelmiştim."

Odamda olması, her şeye rağmen kalbimi titretiyordu. Tek fark vardı, bu titremelere karşı duyarsız olmayı öğrenmiştim. Kısaca, "Geliyorum," deyip ruju dudaklarıma yasladım. Aynada gözlerim bir anlığına onu bulduğunda kalbim tekledi. Beyaz gömlek giymişti. Bu rengin ona ne kadar çok yakıştığını bilse sürekli giyerdi bence. Yeşil gözlerindeki yoğunluk ellerimi titretirken gözlerimi kaçırdım. Burnumdan nefes alırken yavaşça ruju sürmeye başladım. Odada çıt çıkmıyordu. Hava o kadar gergindi ki elimi uzatsam tutabilirdim.

Vural orada durup beni izlemeye devam etti. Bakışları eşliğinde ruju taşırmadan sürdüğüm için kendimi içten içe tebrik ederken rujun kapağını kapatıp ona doğru döndüm. Bakışları yüzümden başlayarak tüm bedenimde acı verecek yavaşlıkta gezindi. Yüzündeki ifade bacaklarımı titretmeye yetiyordu. Ona karşı kayıtsız olmak sandığımdan zor olacaktı. Duruşumu dikleştirirken, "Çıkalım mı?" dedim. Başıyla onaylarken sessizliğini korumaya devam ediyordu.

Odadan çıktığımızda aramızda oluşan mesafe, bir kıymık gibi göğsümün orta yerine saplanmıştı. Bu acıyla yaşamaya bir gün alışacak mıydım? Evden çıkınca Vural, arabanın kilidini açtı. Arabaya bindiğimizde bakışları oturduğum için yukarı sıyrılan elbisemin açıkta bıraktığı bacaklarıma kaydı. Rahatsız bir ifadeyle boğazını temizlediğinde yüzüne baktım.

Dudakları tek çizgi hâlini almıştı. "Fazla kısa değil mi?"

Omuz silktiğimde, "Bilmem," diye geveledim.

"Çok kısa."

Cevap vermedim. Çünkü konuşursam dilimin ayarı olmayacaktı. Vural, asabi hareketlerle arabayı çalıştırdı. Düğün aşağıdaki mahallede, damadın ailesinin evinin bahçesinde yapılacaktı. Bu yüzden kısa sürede varmıştık. Arabadan indiğimizde Vural hemen yanıma geldi. Elbisenin etek kısmını düzelttiğimde aniden ellerini bana doğru uzattı. Şaşkınca yüzüne baktığımda çatılı kaşlarıyla göğüs dekolteme bakıyordu. Elleri elbisenin üst kısmını tutup yukarı doğru çekti.

"N'apıyorsun ya?"

Cevap vermek yerine iyice yukarı çekti. Elleri çıplak tenime sürtünce bedenim elektriklendi. "Daha iyi," dediğinde ellerini iteledim.

"Çekilsene."

Bu kadar yakın olmasını istemiyordum. Elbisemin yakasını eski hâline getireceğim sırada ellerimi tuttu. Ters ters yüzüne baktığımda gözlerini kısmıştı.

"Bozarsan eve gideriz."

Gözlerim irileşti. "Saçmalamasan mı acaba?"

Elimi indirip yürümem için beni çekti. "Ciddiyim," diye homurdandığında gözlerimi devirdim. Eğer bize doğru gelen insanlar olmasaydı bu kavgayı büyütürdüm.

"Hoş geldiniz."

Bizi karşılayan insanlara gülümserken, "Hoş bulduk," dedim. Sema teyze yanımıza gelip Vural'ın kolunu tuttu.

"Hoş geldin oğlum," dedikten sonra bana döndü. "Sen de hoş geldin gelin." Cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ki, "Dün niye yoktun sen?" dedi.

"Hastaydım."

Eliyle geçiştirdiğinde yüzüm asıldı. Yok, bu kadın beni hiç sevmemişti. Vural elini belime yerleştirip beni kendine çektiğinde nefesim tıkandı. Bedenimin üst kısmı, sert göğsüne yaslanmıştı. Boğazım kururken aramızda olan çekim tüm canlılığıyla oradaydı. Geri çekilmeye çalıştım fakat eli belime baskı uygulayarak bunu yapmama izin vermedi.

"Rahat dur," diye homurdandığında Sema teyze bizimle beraber oturacağımız masaya doğru yürüyordu.

Dişlerimin arasından, "Mesafeni korusana," diye fısıldadım.

Ters ters yüzüme baktı. "İnsanlar bize bakıyorken mi?"

Yüzüm asılırken gözlerimi kaçırdım. Masaya geçtiğimizde ışık hızıyla uzaklaşıp yerime oturdum. Vural iç çekerek yanıma oturduğunda onun da yüzü asıktı. Sema teyze karşımıza oturup bize baktığında görmezden gelmeye çalıştım.

"Derdiniz ne sizin?"

Kadının gözünden hiçbir şey de kaçmıyordu. Vural ile aynı anda, "Hiç," dediğimizde gözlerini kısarak bize doğru eğildi.

"Hiçmiş, yüzünüze bakan anlar bir şeyler olduğunu "

Kollarımı önümde bağlarken sessizliğimi korudum. Vural kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti.

"Bir şey yok, Sema Sultan."

Bana böyle dokunduğu zaman kalbim güm güm atmaya başlıyordu ve ondan neden uzak durmam gerektiğini de unutuyorum. Aramızdaki kahrolası çekim tüm savunma duvarlarımı yıkıyordu. Bu yüzden düşünmeden ayağa fırladım.

"Ben Afra'ya bakayım."

Dizlerimdeki titremeyi ve sırtımdaki gözleri görmezden gelerek yürümeye devam ettim. Daha fazla Vural'ı düşünüp gecemi zehretmek istemiyordum, bu yüzden olanları aklımdan çıkardım ve bu geceye odaklandım.

"Zeynep abla?"

Başımı eğince Esra'nın bana doğru koştuğunu gördüm. Dudaklarımda ufak bir gülümseme oluşurken ona doğru eğildim. Üstünde kırmızı tütülü bir elbise vardı ve çok tatlı görünüyordu.

"Çok güzel olmuşsun," dediğinde saçlarını okşadım.

"Sen daha güzel olmuşsun."

Yüzünde kocaman bir gülümseme oluşurken uzanıp elimi tuttu. "Gel ablamların yanına gidelim."

Doğrulup onu takip ettiğim sırada üstümde hissettiğim bakışlarla kafamı sağa çevirdim ve Gül ile göz göze geldim. Masada oturmuş, asık suratıyla bana bakıyordu. Bakışlarını yakaladığımda gözlerini kaçırdı. Onu görünce yüzümdeki gülümseme silindi. Ufak bir nefes alıp takılmamaya çalıştım. Esra'yı takip ederken pamuk ipliğine kaçan modumu yüksek tutmak için uğraşıyordum. Biraz daha ilerleyince Afra'yı ayakta dikilmiş telefonuyla uğraşırken gördüm.

Üstünde lacivert renginde, parlak bir kumaşı olan kalem elbise vardı. İp askılı elbise dizlerinin biraz üstünde bitiyordu. Ayağındaki ince topuklular sayesinde olduğundan uzun görünürken makyajı sayesinde yaşı da büyük duruyordu. Dalgalı saçlarını geriye doğrularken çaktırmadan karşıya baktı. Baktığı yöne doğru başımı çevirince onu izleyen Tahir'i gördüm. Tahir duvarın karanlık bir köşesine yaslanmış onu izliyordu. Afra gözlerini devirirken tekrar telefonuna baktı.

"Selam."

Sesimi duyunca başını kaldırıp bana baktı. "Ne zaman geldiniz?"

Yanıma gelip yanağımı öptü. "Az önce geldik."

İçten bir gülümsemeyle. "Hoş geldiniz, birazdan gelin ve damat da gelir." dedi. Başımla onaylarken alt dudağımı çekiştiren bir tikle ile vardı. "Şey, mı geçen gün," diyerek lafı ağzımda geveleyince duruşumu dikleştirdim.

"Bunları konuşmayalım." Sözlerimi bitirdiğim sırada davul sesi duyulmaya başladı. Afra aceleyle, "Geldiler," dediğinde davul zurna eşliğinde bahçeye giren Şeyma ve nişanlısı Vedat'a bakmak için arkamı döndüm.

Herkes ayağa kalkmış alkışlıyordu. Vedat, uzun boylu, kumral, hoş bir çocuktu. Açık kahverengi düz saçları, kulağının hemen üstünde bitiyordu. İnce yüz hatları keskindi. Şeyma ile yakışıyorlardı. Şeyma'nın duvağını açıp alnını öptüğünde alkış sesleri yükseldi. Birbirlerine attıkları bakış, o kadar samimi ve içtendi ki gülümsedim. Sevdiğin kişi tarafından koşulsuz şartsız sevilmek... Güzel bir his olmalıydı. Alkışlar eşliğinde yürürlerken davul zurna susup dans müziği çalmaya başladı. İkisi dans ederken Afra bana doğru yaslandı.

"Çok güzeller, ağlayacağım."

Sözleri üzerine gülümseyerek, "Öyleler," dediğimde iç çekti.

"Benim de böyle sevip sevileceğim biri çıkar mı ki karşıma?"

Bu çok zor bir soruydu. "Umarım çıkar," diye geveledeğimde gözlerim Afra'yı izlemeye devam eden Tahir'e kaydı. "Belki de çıkmıştır," dediğimde gözleri baktığım yere kaydı.

Boğazını temizlerken, "Ne alakası var?" diye cırladı. Hafifçe güldüm.

"Ben bilmem."

Afra duruşunu dikleştirirken Tahir de Vural'ın olduğu masaya geçti. Vural'ın gözlerini üzerimde hissetsem de ona bakmamaya karar vermiştim. Dans eden gelin ve damat, müzik bitince onlar için hazırlanan masaya geçti. Saz ekibi hareketli bir şeyler çalmaya başladığında gençler oyun alanı için bırakılan yere geliyordu. Afra ile beraber Şeyma'nın yanına gittiğimizde yüzünde oluşan gülümsemeyle ayağa kalktı.

"Zeynep, geldiğine çok sevindim."

"Dün hasta olduğum için gelemedim, kusura bakma lütfen."

Sözlerimi duyunca anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Asıl olanlardan sonra sen kusura bakma."

"Tatsız konuları bırakalım bir kenara," diye şakıyan Afra, uzanıp Şeyma'nın elini tuttu. "Peri kızı gibi olmuşsun."

Afra, sözlerinde haklıydı. Prenses model gelinliği ince bedeninde çok güzel görünüyordu. Açık renk saçları dalgalar hâlindeydi ve soft makyajı ona çok yakışmıştı.

"Ben nasılım, Afra Hanım?"

Damat ayağa kalkıp bize döndüğünde Afra kıkırdadı. "Çok yakışıklısın enişteciğim."

Vedat gülümseyerek elini bana doğru uzattı. "Ben Vedat."

Elini tutarken, "Zeynep, tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

Elimi geri çektiğim sırada sırtımda hissettiğim dokunuş yüzünden hafifçe irkildim. Dokunuşun sahibini görmesem de bedenimde yarattığı değişimler sayesinde tanıyordum. Vural, boğazını temizlerken uzanıp Vedat'ın omzuna hafifçe vurdu.

"Tebrik ederim kardeşim."

"Sağ ol kardeşim, hoş geldin."

Vural başını aşağı eğerken Şeyma'ya sevecen bir tavırla baktı. "Bu herif seni üzerse bana söylemen yeterli. Dost falan demem alırım boyunun ölçüsünü."

Gülmeye başladığımızda Vedat sahte bir hayal kırıklığıyla, "Vural ya," diye söylendi.

Vural beni kendine çekerken, "İşin özü, ayağını denk al kardeşim," dedi.

Gergin bedenimle dikilirken Afra bize döndü. "Hadi, gidip biraz çiftetelli oynayalım."

Vural ile aynı anda tepki verdiğimizde ben, "Olur," diye atılmıştım, o ise kesin bir dille, "Olmaz," demişti.

Başımı ona doğru çevirip boş boş yüzüne baktım. "Niye olmazmış?"

Gergince, "Çünkü," dediğinde rahatsızca kıpırdandı. "Çünkü?" diye üsteledim.

Çenesiyle elbisemi işaret etti. "Çok dikkat çekiyor."

Gözlerimi devirirken sahte kocamdan uzaklaştım. "Saçma," diye çıkışıp Afra'nın koluna girdim ve elbisemin önünü de tekrar eski hâline getirdim.

"Gel hadi," dediğimde arkamızdan söylenen Vural'ı görmezden gelip ortaya çıktık. Vural'ın yanına giden Tahir de bize bakmaya başladı. Afra ile onları görmezden gelerek oynamaya başladık Vural'ın inadına, hissettiğimden daha coşkulu bir şekilde oynuyordum. Vedat ile Şeyma da yanımıza geldiğinde ortam daha eğlenceli olmaya başladı. Tempo artarken saçlarım terden ıslanan tenime yapışıyordu. Kendimi yellerken hemen karşımdaki masada oturmuş dik gözlerle beni izleyen Vural'ı gördüm. Saçımı geriye doğru savururken ona sırtımı dönüp kıvırtarak oynamaya başladım. Yeni bir şarkı başlarken topuklular yüzünden ayaklarım ağrımaya başlamıştı ama umurumda değildi. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

Tabiri caizse, tüm kurtlarımı dökmüştüm ve çok iyi gelmişti.

Yeni bir şarkıya geçildiğinde Afra'ya doğru eğildim. "Çok susadım."

Afra başıyla onaylarken, "Ben de," dedi. Oyundan çıkarken eliyle saz ekibinin arkasında kurulan masaları gösterdi. "Gel bir şeyler içelim."

Onu takip ederken sık sık aldığım nefeslerden ötürü göğsüm inip kalkıyordu. "Çok sıcak," diye söylendiğimde saçlarımı hafifçe toplayıp terleyen ensemi havalandırdım.

Afra gülerek, "Uzun zamandır böyle oynamamıştım," dedi. Gençlerin çoğu burada toplanmış içki içiyordu. "Ne içelim?"

Afra'ya dönerken, "Su?" dediğimde hınzır bir şekilde gülümsedi.

"Hiç eğlenceli değilsin."

Kaşlarım havalandığında rakı şişesini aldı. "Düğün günlerinde annemler içkiye çok sorun çıkarmaz."

Başımı iki yana doğru sallarken Afra ikimiz için bardak hazırladı. "İçmesem daha iyi," dedim son içtiğimde yaşadıklarımı hatırlayınca.

"Bir bardaktan bir şey olmaz," diye diretti. Kararsızca bana uzattığı kadehe bakıyordum. "Hadi, kırma beni."

Sandalyeye oturup su sayesinde rengi beyaza dönen bardağı aldım. Ufak bir yudum alsam da rakı çok keskin olduğu için boğazımı yakmıştı. Öksürürken yüzümü buruşturdum.

Afra da bana eşlik ederken ikinci yudumu da aldım. Bakışlarım etrafta gezinince gençlerin çoğu neredeyse buradaydı. Birkaç tanesi ceketlerini çıkarırken, "Hadi," diye seslendi. Ortaya geçerlerken ceketlerini bellerine sarıp roman havası oynamaya başladılar. Hepsi son derece ciddi görünüyordu fakat şimdi kendilerinden geçmişçesine oynuyorlardı. Bu hâllerine gülerken rakıdan birkaç küçük yudum daha aldım. En kuvvetli içkilerden biri olduğu için şimdiden çarpmıştı. Her şeye gülmeye başlarken bardağı tekrar dudaklarıma götürdüm fakat bir el engel oldu.

Başımı kaldırınca Vural ile göz göze geldik. Kaşlarımı çatarken, "Bıraksana," diye söylendim.

Vural gözlerini devirirken bardağı elimden alıp kendine doğru çekti. Gözleri gözlerimde asılı kalırken, "O benimdi," dedim. Kısılan gözlerini yarısından fazlası içilmiş bardağa çevirdi. Rujum yüzünden bardakta dudaklarımın izi çıkmıştı. Vural kadehi dudaklarına doğru götürüp dudağımın izinin çıktığı yerden büyük bir yudum aldı. Bu yaptığı boğazımın kurumasına neden olurken gözleri yine gözlerime kaymıştı. Sertçe yutkundum ama boğazımdaki kuruluğa hiçbir faydası olmadı. Bakışlarındaki derinlik aramızdaki elektriği tutuşturduğu için tenim birkaç derece daha ısındı.

Bardağı tekrar dudaklarına yaslayıp kalanını bitirdikten sonra bana doğru eğildi. O kadar yakınımda durdu ki ceketi neredeyse göğsüme değecekti. Bardağı masaya bırakıp geri çekildiğinde ayağa fırladım.

"Ha-Hadi Afra, biraz daha oynayalım."

Afra'nın cevap vermesini beklemeden sahneye fırlamıştım. Boğazımı temizlerken tenimde baş gösteren ürpertileri bastırmak için derin nefesler aldım. Fakat aldığım alkol yüzünden kanım kaynıyordu, zihnim ise bulanıktı. Afra kıkırdayarak karşıma geçtiğinde tekrar oynamaya başladık. Bu defa Vural'ın yakıcı bakışlarını her hücremde hissediyordum ve bu sıcaklayan tenime hiç iyi gelmiyordu. Sırtını oturduğu sandalyeye yaslamış, elinde tuttuğu ruj izimle süslü bardaktaki tazelenmiş rakısını içiyordu. Gözlerini benden çekmesi-

ni istiyordum. Beni ona çeken çekimin de yok olmasını istiyordum ama ikisi de olmuyordu.

"Zeynep?" Başımı çevirince Afra'nın bana seslendiğini duydum.

"Ne oldu?"

Gülmeye başlarken bana doğru gelip yüksek sesle, "Vural abi sana neden öyle bakıyor?" dedi.

Kaşlarım çatılırken, "Nasıl bakıyor?" dedim.

Tekrar güldü. "Hasret kalmış gibi. Gören de karısına değil, kavuşamadığı sevgilisine bakıyor sanacak."

Sözleri üzerine gözlerim irileşti. "Ne alakası var?"

Omuz silktiğinde, "Çok alakası var. Adam sanki karısına hasret," diye ısrar etti. Dudaklarımı büzerken yan gözlerle Vural'a baktım. Hâlâ durmuş beni izliyordu.

"Daha çok hasret kalacak o."

Afra, "Bir şey mi dedin?" diye seslendi.

"Hiç. Sana öyle gelmiştir."

Gözlerimi kaçırdığımda müzik durdu. Sarsak adımlarla kenara çekilip soluklandığımda Afra, lavaboya gideceğini söyleyerek yanımdan uzaklaştı. Tahir'in de arkasından gittiğini görünce hafifçe güldüm. Boş bir sandalyeye oturduğumda dengemi bulmam biraz zor olmuştu. Sarsak hareketlerime gülmeden edemedim.

"Şey, merhaba."

Başımı sesin geldiği yöne doğru kaldırınca uzun boylu, beyaz tenli genç bir adam bana bakıyordu. Çekingen bir ifadeyle, "Merhaba," dediğimde yüzünde oluşan belli belirsiz kızarıklıkla elini ensesine yerleştirdi. Siyah saçları geriye taranmış, düzgün yüz hatları olan hoş bir adamdı ama fazla gergin duruyordu.

"Ben," deyip duraksadı. Hafifçe gülümserken utangaç ifadesi karşısında şaşkınca bakakaldım. "Nasıl desem bilemedim." Kafam hafif dumanlı olduğundan durumu kavrayamamış gibi yüzüne bakıyordum. "Çok güzelsiniz."

Gözlerim irileşirken, "Hı?" diyebildim. Kafamda uğuldayan sesler olmasa algım daha açık olurdu. Yavaşça ayağa kalkıp sandalyeye tutundum.

"Çok ani oldu değil mi?" dediğinde başımla onayladım. "Benimle dans eder misiniz?"

Sanırım evli olduğumu bilmiyordu. Yoksa bu teklifi etmezdi. "Ben ne yazık-" dediğim sırada Vural'ın, "Edemez," dediğini duydum. Eli belimdeki yerini alırken utangaç adamın rengi iyice kızardı.

"Sevgiliniz mi?" diye bocaladığında Vural sakin bir sertlikle, "Karım," diye cevapladı. Adamın gözleri irileşirken düştüğü durumdan ötürü gözlerini kırpıştırdı. Mahcup bir şekilde, "Kusura bakmayın, fark edemedim," diye geveleyip iyi geceler dedikten sonra hızla uzaklaştı.

Vural adamın arkasından dik dik bakarken geri çekilmeye çalıştım. "Lavaboya gideceğim." Sersemlemiş bir hâlde eve doğru yürürken hemen arkamdaydı.

"Bu kadar eğlence yeter, eve gidiyoruz," dediğini duydum. Başımı ona doğru çevirip dudak büktüm.

"Sen istiyorsan gidebilirsin, ben gelmiyorum."

Gözleri irileşirken yürümeye devam ettim. "Ne demek gelmiyorum?"

Omuz silktim. "Basbayağı gelmiyorum demek."

"Hasbinallah," diye homurdandığında onu duymazdan geldim. "Çıldırtmak mı istiyorsun sen beni? Zaten iki dakika yalnız bıraktım diye etrafın çakallarla doldu!"

"Ne o? Çok mu kıskandın?"

Alaylı cevabım üzerine uzanıp elimi tuttu. "Hadi, gidiyoruz."

Bakışlarım bizi izleyen Gül'e kaydı. "Sen git Gül'ün yanına," diye mırıldandım. Kız tüm gece çekinmeden Vural'ı izlemişti. Benimle evli olduğunu bile bile böyle yapması sinir bozucuydu. Hiç mi saygısı yoktu?

Çatık kaşlarla, "Ne dedin?" diye sordu.

Alt dudağımı büktüm. "Hiç."

"Hadi, eve gidiyoruz."

Elimi çekmeye çalıştım ama bırakmadı. "Gelmiyorum dedim ya."

"Zeynep, çıldırtma beni."

"Bana ne, çıldır? Hem lavaboya gideceğim dedim, anlamıyor musun?"

Arkamda söylentilerini duymazdan gelerek eve girdim. Hareketlerim tutuk olsa da lavabo boş olduğu için işim umduğumdan

daha kısa sürede bitti. Aslında Vural haklıydı, eve gitsek daha iyi olurdu. Kendimi pek de iyi hissetmiyordum. İçki bana gerçekten de pek yaramıyordu. Esnerken evden çıktım. Vural'a bakınırken etrafta görünmediğini fark ettim. Kaşlarım çatılırken düğün alanına doğru ilerledim. O sırada arkası dönük biriyle konuşurken gördüm. Başını yana eğerken konuştuğu kişinin Gül olduğunu gördüm.

Dişlerimi öfkeyle birbirine bastırırken, "Aptal," diye söylendim. Mahallelinin bulunduğu düğünün orta yerinde onun için canına kıymaya kalkışan kızla konuşuyordu. İçimde kaynayan şeylerin adı öfke mi yoksa kıskançlık mı kestiremiyordum. Sadece fazla yakıcıydı ve mantıklı düşünmemi engelliyordu. Saçma bir şey yapmadan önce sırtımı dönüp bahçenin kapısına doğru yürüdüm. Dudaklarımdan dökülen hakaretler ikisini de kapsıyordu. Eve doğru hışımla yürürken ayağımı bir kez burktum. Yüzümü buruştursam da durmadan yürümeye devam ettim.

"Bir de utanmadan beni kıskanıyor! Kızın ağzının içine düşseydin."

Tamam konuşurken aralarında mesafe vardı ama olsun. O kızla aynı ortamda bulunmasını bile kaldıramıyorken herkesin ortasında konuşmuş olması canımı sıkıyordu. "Keşke çocuğun dans teklifini kabul etseydim, görürdü o zaman o dümbelek!" diye hırladım. "Dümbelek ne ya?" Alnımdaki kırışıklıklarla başımı iki yana doğru salladım. Yok, beni de kendi gibi manyak etmişti. Ayağım bir kez daha burkulduğunda ağzımdan ufak bir küfür döküldü.

Bu yol geldiğimizde bu kadar uzun değildi sanki. Boş sokaklara bakarken tekrar hızlandım. Şu an tek istediğim eve gidip yatağa girmekti. Birkaç dakika içinde evi görünce rahat bir nefes aldım. Vural efendiden önce geldiğime göre yokluğumu hâlâ fark etmemişti. Tabii Gül'ü ile konuşsun o!

Evin kapısına geldiğimde bir araba süratle yanımdan geçti. Korkuyla irkilirken tanıdık araba durdu ve Vural saniyeler içinde arabadan indi. Çenemi dikleştirip kapıya doğru yürüdüğümde onu görmezden gelmeye karar verdim.

Fakat onun başka planları vardı. Kolumu tutarken, "Neredesin sen?" diye bağırdı.

Kolumu hışımla elinden çektim. "Buradayım, görmüyor musun?"

Gözlerinden çıkan öfkeyle bana bakıyordu. "Kaç dakikadır seni aradığımı biliyor musun sen?"

Gözlerimi devirirken sahte bir sakinlikle konuştum. "Nereden bileyim?"

"Sana bir şey oldu diye aklım çıktı lan benim!"

Öfkeyle ona dönüp, ellerimi göğsüne yerleştirip sertçe iteledim. "Öyle mi?" diye tısladığımda bir kez daha iteledim. Tepkim karşısında gözleri şaşkınlıktan irileşmişti. "O zaman elalemin kızlarıyla ilgilenmek yerine karının yanında olsaydın."

Neyi kastettiğimi anladığında geri çekildim. Ona sırtımı dönüp el çantamdan çıkardığım anahtarla kapıyı açtım. Vural arkamdan içeri girerken, "O yüzden mi gecenin bir vakti çekip gittin?" dediğinde alayla güldüm.

"Aa, nasıl bildin?"

Anahtarları vestiyere attıktan sonra eğilip ayakkabımı çıkardım.

"Düzgün konuşacak mısın artık?"

"Hayır," dediğimde sesim netti. Ona yan gözlerle baktım. "Senin dengesiz tavırlarınla uğraşmaktan bıktım."

Yorgun bir şekilde nefes verdi. "Sakin olur musun?"

Omuzlarım çöktüğünde uzun uzun yüzüne baktım. Gözlerindeki yorgun bakış sendelememe neden oldu. En az benim kadar yorgun ve tükenmişti. Bu evlilik gerçekten iyi bir fikir miydi? Elimdeki çantam yere düştüğünde sırtımı duvara yaslayarak ayakta kalmaya çalıştım.

"Geldiğimiz hâle bak?" diye sorduğumda sesim o kadar kısıktı ki ben bile zor duydum. Burnumu çekerken elimi kaldırıp onu gösterdim. "Birbirimizi tüketiyoruz." Bu gerçeklik sertçe bize çarptığında elim yana doğru düştü. Bana doğru yürüdüğünde başımı iki yana doğru salladım. "Gelme."

Sesim güçsüz ve titrekti ama Vural'ı durdurmaya yetti.

"Zeynep ben..." deyip sustuğunda derin bir nefes aldı. "Yanlış anladın." Sessiz kaldığımda devam etti. "Gül'ü etrafında dolaşmaması için uyarıyordum. Tüm gece ikimizi izlemesinden ben de rahatsız oldum."

Başım öne doğru düştü. Söylediklerine karşılık vermek yerine, "Birbirimizi tüketiyoruz," diye tekrar ettim. Yaslandığım yerden

doğrulurken günlerdir yaşadığım tüm çaresizlik üstüme yıkılmıştı. "Dinlemiyoruz, anlamıyoruz, saygı duymuyoruz." Boğazımdaki düğümü gidermek için yutkunup devam ettim. "Sen haklıydın, nikahımızın kıyılacağı mekâna girmeden önce vazgeçmekte haklıydın."

Vural geriye doğru sendeledi. Sanki sözlerim silahı ateşlemişti ve kurşunun hedefi Vural'dı.

Sert bir sesle, "Sus artık," dediğinde tekrar bana doğru yürüdü ve önümde durdu.

"Bu evlilik-" dediğimde parmağını dudaklarımın üstüne koyup, "Devam etme," diyerek sözümü kesti. Gözlerimden birer damla yaş aynı anda aktığında, "Hataydı," diye devam ettim.

Gözlerinde yıkılan şeyler, hayallerimin yansımasıydı. *Yıkılıyorduk, yeniliyorduk, tükeniyorduk.* Ve bunlara biz sebep oluyorduk. Birbirimizi uçurumdan aşağı itelemiş, yere çakılacağımız ânı bekliyorduk.

"Belki de ay-" dediğimde parmaklarının yerini dudakları aldı. Dudaklarını sertçe aralık dudaklarıma bastırıp, "Sus," diye fısıldadı. Beni öperek susturmaya çalıştırdığında gözlerimi yumdum ve birkaç damla daha aktı. Öpüşüne karşılık vermeden öylece durdum ve buz kesen kanımın ısınmasını diledim. Fakat bu defa öpüşü bile beni ısıtmaya yetmedi. Geri çekilip geriye doğru bir adım attım. Ona sırtımı döndüğümde kolumdaki eli bileğime indi ve adım atmamı engelledi. "Ben o gün büyük bir hata yapacaktım ama beni durdurdun." Elimi kaldırıp dudaklarına yerleştirdiğinde nabzımın üzerine ufak bir öpücük kondurdu. Keşke kalp atışlarım bu ufak temasına böyle şiddetle karşılık vermeseydi. "Şimdi bana ayrılıktan bahsetme, yapma bunu."

Burnumu çektim. "Belki de zorlamayı bırakmamız gerekiyordur."

"Bırakmıyorum," deyip kısa bir an sustu. Yüzünü saçlarıma doğru yanaştırıp derin bir nefes çekti. "Duydun mu beni? Bizi bırakmıyorum."

15. BÖLÜM
KÖRDÜĞÜM

Elimi tutan elinin ısısını hissediyordum ve bu göğsümde dermansız bir yangın başlatıyordu. Kuruyan dudaklarımdan ufak bir soluk aldım. Başımı ona doğru çevirdiğimde dudaklarından dökülen kelimelerin gözlerine vuran yansımasını gördüm. Daha günler önce karşıma dikilip evliliğimizin sahte olduğunu hatırlatan adam, yine karşıma geçmiş bizi bırakmayacağını söylüyordu. *Parçalara ayırdığı ilişkimizden geriye biz diye bir şey kalmış mıydı?* Daha ne istiyordu benden? Onun tutarsız tavırlarının beni ne hâle getirdiğini hiç mi görmüyordu?

Gözlerine bakarken, "Vural..." deyip elimi yavaşça elinden çektim. Hayatım boyunca yaptığım en zor şeylerden biriydi ama belli etmemek için kalan gücümün son kırıntılarını da kullanmıştım. Dudaklarının izinin sindiği elim, yanıma doğru düştü. "Günler önce, evlilik sahte, bunu unutma diyordun, şimdi karşıma geçmiş bambaşka şeyler söylüyorsun." Tutmaya çalıştığım gözyaşlarım hızla akıyordu. Başımı yana doğru eğdiğimde gözlerimde yaşadığım çaresizliği görsün istedim.

"Söylesene bana, kalan tek şey canım, onu da mı almak istiyorsun? Ben tükendim, bittim, görmüyor musun? Görmüyorsan duy, tükendim ben, Vural." Burnumu çektiğimde konuşmak için tüm gücümü kullanıyordum. "Beni kıskanıyorsun. Bazen öyle bakıyorsun ki kendimi değerli hissediyorum. Bazen öyle bir gülüyorsun ki, içim titriyor benim." Ufak bir nefes aldım. "Ben seni böylesine severken, sen nasıl bu kadar kıyıyorsun bana?"

Sitem dolu sorum üzerine gözlerini kısa bir an yumdu. Dişlerini birbirine bastırdığı için çene kasları dalgalandı. "Zeynep," dediğinde konuşmasını her şeyden çok istediğim için "Efendim?" dedim.

Gözlerini açtığında öyle büyük bir fırtınayla karşılaştım ki... Bu fırtına ikimizi de kasıp kavururdu. Sessizliği fırtınanın şiddetini artırırken çenemi havaya kaldırdım. "Ya tut elimi ya da bırak düşeyim. Senin elimi tutma ihtimalin beni tüketiyor. İnan düşsem daha az acır canım."

Acımasız sesim üzerine bana doğru bir adım geldi. "Senin düşmene izin verir miyim sanıyorsun? Yemin ederim ki ben de istiyorum, normal biri gibi olmak, her şeyin yolunda olmasını..."

"İstiyorsun ama neden hiçbir şey yapmıyorsun?" diye yakındım.

"Çünkü benim kaderim..." deyip sustuktan sonra sertçe yutkundu. "Ben öyle bir hâle geldim ki, benden geriye hiçbir şey kalmadı Zeynep." İtirafı karşısında ortamı kısa süreli bir sessizlik kaplad Vural sözlerini sindirmem için bekledikten sonra derin bir nefes aldı. "Ama çabalamak istiyorum, benden geriye neler kaldığını bulmak için, düzelmek için..."

Bundan bir ay önce olsa bu sözlerine tutunur ve yetinirdim. Fakat geç kalmıştı. Bu sözler bana yetmiyordu daha fazlasına ihtiyacım vardı. Başımı iki yana doğru salladığımda dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Artık çabalamanı istemiyorum, daha fazlasını istiyorum."

Beni sevmesini istiyordum. Amcamın sözlerine inat, bu hayatta beni seven birileri olsun istiyordum. En çok da Vural sevsin istiyordum. *Çok mu imkânsızdı?*

Daha fazla konuşmasına izin vermeden önüme döndüm. Çünkü dinlersem acıyla dolup taşan kalbime mâni olamazdım. Daha şimdiden ona kapılmam için beni zorluyordu. Çünkü her durumda onu sevmeye devam eden kalbim, duyduğu iki güzel sözle yelkenleri indirecek kadar saftı. Ağır adımlarla merdivenlerden çıkarken bakışları hemen sırtımdaydı.

Konuşmasını istiyordum, bir şeyler söylemesini istiyordum ama sustu. *O sustu. Ben de gittim.*

Zaten bizim hikâyemiz bundan bir adım ileriye gitmiyordu.

Sabah kalbimdeki ağırlığı yok sayarak uyandım. Son zamanlarda onu sürekli yok saydığım için pek zor olmamıştı. Camı açıp odayı havalandırırken telefonumdan son zamanlarda sürekli dinlediğim şarkıyı ayarladım. Odamı topladıktan sonra saçlarımı toplayıp geceliklerimle aşağı indim.

Yüksek sesle şarkıya eşlik ederken mutfağa girdim. "Bilmem mi? Zor günlerimde hep sen yanımda vardın," diyerek sözlerini söylediğim sırada tezgâha yaslı duran Vural ile göz göze geldim. Sesim anında kesilirken dudaklarımı kapatıp bana bakan adama kocaman açılmış gözlerimle alık alık bakıyordum. Dünkü konuşmadan sonra böyle bir karşılaşma... Sanırım evlilik de tam olarak böyle bir şeydi. Her an her şekilde yüz yüze gelmek mümkündü. Rezillik...

"Şey, işe gitmedin mi?" diye durumu toparlamaya çalıştığımda başını iki yana doğru salladı. Elini dudağının kenarına uzatarak olası bir gülümsemeyi engellerken konuştu.

"Sabah konseri demek..." Yanaklarımda kan toplanırken şarkı devam ediyordu. Gözlerimi kaçırırken yüzümü buruşturdum. Şarkıyı kapattığımda Vural, "Devam etseydin," dedi. Bu defa ters ters yüzüne baktım.

"Canım isterse ederim," diye çemkirdiğimde hafifçe güldü ve o gamzesi bana göz kırptı. *Bakma, sakın gamzelerine bakma.* Tezgâha yürüyüp çay suyunu koydum.

"Henüz işe başlamadım."

Merakla, "Neden?" diye sorduğumda sigarasını yakmak üzereydi.

"Öyle yerler araştırmadan işe almaz."

Yanına gidip tam önünde durduğumda gözlerimde onaylamaz bir ifade vardı. Kaşları merakla havalanırken parmaklarımın ucunda yükselip sigarayı dudaklarından çektim. Sertçe, "Aç karnına sigara içme," diye azarladım. Gözlerini devirse de sessiz kaldığında geri çekilip devam ettim. "Peki araştırmadan sonra işe alacaklar mı?"

"Muhtemelen," derken sandalyeye oturdu.

Dün aramızda yaşananlar hiç yaşanmamış gibi davranmaya devam ederken sessizce kahvaltıyı hazırladım. Konuşmasak da ortamda bir ağırlık vardı ve bizi yalnız bırakmıyordu. Aslında son sözler

söylenmişti ama yine de belli belirsiz sorular, varlığını korumaya devam ediyordu. Masaya oturduğumda iyice sessizleşmiştim. Film de değildi, sürekli ne olacağını düşünüyordum. Dünkü sözlerime rağmen çabalayıp çabalamayacağını merak ediyordum.

İştahsızca yemeğimle ilgilenirken telefonum çalmaya başladı. Ekrana baktığımda Eser'in görüntülü aradığını gördüm. Yüzümde oluşan gülümsemeyle cevapladığımda, Eser, kamerada kendine bakarak saçlarını düzeltiyordu.

"N'aber yeni evliler?"

Onu görünce içim özlemle doldu. İç çekerken, "İyilik güzellik," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "O nemrut suratlı Vural ile iyilik güzellik mi olur?"

Sözlerine gülerken Vural gözlerini devirdi. "Eser, sabah sabah siktirtme belanı kardeşim."

"Kızım desene yanında olduğunu."

Omuz silktiğimde Ceyda, "Kiminle konuşuyorsun?" diye seslendi.

"Zeynep ve huysuz kocasıyla."

Ceyda, Eser'in yanına gelip, çenesini omzuna bastırıp sabit bir yüz ifadesiyle, "Selam," dedi.

"Selam," dediğimde Eser'in yanağını öpüp, "İçerideyim ben," deyip geldiği gibi gitti.

"Soğuk nevale," diye ağzımın içinde geveledeğimde Eser'in gözleri kısıldı.

"Dudaklarını okuyabiliyorum." Omuz silktiğimde dil çıkardı.

"Ee, ne zaman geliyorsun buralara?"

Eser sorum üzerine kısa bir an düşündü. "Ceyda'nın müsait olduğu bir hafta sonu geliriz."

"Mutlaka gelin, özledim sizi."

Eser ile konuşurken Vural'ın telefonu çaldı. Yusuf Akdağ, yazıyordu. Çalışmak istediği balıkçıyla alakalı mı diye merak ederken Vural telefonu cevapladı.

"Neyse, sonra görüşürüz."

Eser ile vedalaştığımda Vural, "Dediğin saatte gelirim," diyerek telefonu kapattı. Ona doğru döndüğümde telefonunu siyah kotunun cebine koyuyordu. "İş için çağırdılar."

İçime dolan endişeye engel olamıyordum. İşler yolunda gitmezse olacak olanlar beni korkutuyordu. "Dikkat et." Başıyla onayladı. "Bu arada, dershaneye yazılmak istiyorum."

"Olur." Kolundaki saate bakarken, "Dışarıda az işim var, sen hazırlan. Bir saate gideriz," dediğinde sorgusuzca kabul etmesi karşısında gülümsedim.

"Tamam."

Aniden bana doğru geldiğinde hâlâ ona bakıyordum. Eğilip dudaklarını alnıma yaslayınca bir an nefes almayı bıraktım. Donup kalmıştım resmen. Alnıma ufak bir öpücük kondurup geri çekildi. "Görüşürüz."

Kapıya doğru yürüdüğünde derin bir nefes aldım. Arkasında kalan kokusunu içime çekerken gözlerimi kırpıştırdım. Beklenmedik temasları kalbimi sarsıyordu. Gerçekten çabalayacak mıydı? Daha fazlasını istediğimi bile bile... Ne düşüneceğimi şaşırmış vaziyette çayımı içerken az önce yaşananlar gözlerimin önünden gitmiyordu.

Ufacık bir harekete de tav olmazsın be, Zeynep...

Boğazımı temizleyip kendimi azarlarken kalkıp masayı topladım. Şu an odaklanmam gereken daha önemli şeyler vardı. Dershaneye yazılıp ders çalışmak gibi. Güzel bir bölüm kazanmak istiyordum ve bunun için çok çalışmam gerektiğini biliyordum. İşimi bitirince yukarı çıkıp üstümü değiştirdim. Siyah, uzun kollu crop bir kazak giydim. Altına da yüksek bel, açık renk kotumu giydikten sonra saçlarımı atkuyruğu şeklinde bağladım. Yüzüme hafif bir makyaj yaptıktan sonra hazırdım.

Telefonumu alıp aşağı inerken Vural'a hazır olduğuma dair mesaj attım. O gelene kadar kendime acı bir kahve yaptım. Dünden kalma hafif bir sersemlik vardı. Bu yüzden kahveyi içtikten sonra daha iyi hissediyordum.

Telefondan gelen bildirim sesiyle ekrana baktım. Vural, kapıda olduğunu yazmıştı. Çantamı alıp dışarı çıktığımda arabanın kapısına yaslanmış beni bekliyordu.

Yanına gidince gözleri kazağımda fazla oyalandı. Alnında kırışıklıklar belirirken ciddi bir şekilde, "Yarısı nerede bunun?" dedi. Onu duymazdan gelerek arabaya geçtim. Cidden bazen fazla kıskanç olabiliyordu. Bu hâlleri beni eğlendiriyordu. O da sürücü koltuğuna geçtiğinde dik dik bana baktı. "Ceketin falan yok mu?"

"Yok."

"Git al. Hava soğuk, üşürsün."

Yan gözlerle yüzüne baktım ve sahte bir tatlılıkla cevap verdim. "Üşümüyorum."

Arabayı çalıştırırken söylenmeye devam ediyordu. Onu duymazdan gelerek radyoya uzandım. Güzel bir şarkı ayarladıktan sonra camdan dışarıyı izlemeye başladım. Hava bugün çok güzeldi. Camı açıp elimi dışarı çıkardım. Rüzgâr saçlarımı geriye doğru savururken gözlerimi kapattım. Rüzgârın tenimde bıraktığı hissi seviyordum.

"Üşüyeceksin." Vural'ın sesini duysam da tepki vermedim. Temiz hava iyi gelmişti. Uzanıp elimi tuttu. "Buz gibi olmuş," diye söylendiğinde başımı ona doğru çevirdim. Onun elleri ise sıcacıktı. Yola bakmaya devam ederken elimi bırakmadı. Az önceki sakin ve hâlim yerini bozuk kalp atışlarına bıraktı.

Araba durduğunda elim hâlâ elindeydi. Artık ellerim üşümüyordu. Arabadan inmek için elimi bıraktığında kapıyı açtım, kurs merkezi gibi bir yere gelmiştik. Vural yanıma geldiğinde onaylamayan ifadesiyle bana bakıyordu. Başımı ne var anlamında salladım. Kafasını yana eğip kazağa baktı, uzanıp kazağın etek kısımlarını tuttu.

"N'apıyorsun?" Hafifçe aşağı çektiğinde elleri yanlarıma değdi ve gülmeye başladım. Huylandığım için geri çekilmeye çalıştım. "Ya dur." Daha fazla gülerken dokunuşunu engellemek için çırpınıyordum.

"Tikin mi var?"

"Sadece huylanıyorum, çekilsene." Çekilmek yerine dişlerini göstererek sırıtmaya başladı. Elleri çıplak tenime kaydığında bu defa bilerek huylanmam için dokunuyordu. Elimde olmadan kahkaha atarken, "Ya n'olur bırak," diye yalvarıyordum. Elleri en son hareketsiz durduğunda belimi kavradı. Gülmekten yüzüm acıyordu

ve gözlerim yaşarmıştı. Cadde boş olsa da endişeyle etrafa baktım. "Ay rezil olduk ya."

Halbuki çıplak belimde duran elleri yüzünden tenim bambaşka şeyler söylüyordu. Keskin bir sıcaklık ve ince bir sızı, hücrelerime nüfuz ederken ağzımın içi kupkuru kesildi. Elleri hafifçe hareket ettiğinde ürperdim. Aramızda cereyan eden çekim, akıl sağlığımı bozuyordu. Başım çenesinin altında durduğu için gözlerimi göğsüne dikmiştim. Yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. Çünkü yüzü, şu an yaşadığım hislerin yansımasını taşıyordu. Görmesem de biliyordum.

Boğazımı temizleyip hızlanan kalp atışlarımı görmezden geldim. Vural, son kez kazağın etek uçlarını tutup çekiştirdikten sonra ağır hareketlerle geri çekildi. Kazak tabii ki ânında eski hâlini almıştı. Vural sessizce söylenirken uzanıp elimi tuttu ve yürümeye başladı. Ellerimize garip garip bakarken ses çıkarmadan onu takip ettim. Hâlâ buna alışamamıştım.

Yaklaşık yarım saatin ardından kaydımı yaptırmıştım. Kurs merkezi ile ilgilenen kişi, 1 Eylül gibi derslerin başlayacağını söylemişti. O zamana kadar ders çalışabileceğim kaynaklar ve izleyeceğim videolar önermişti. Dersler başlayana kadar konuları bitirmem gerekiyordu. Arabaya bindiğimizde neyi, nasıl yapacağımı planlamaya çalıştığım için sessizdim. Sessizliğime ayak uyduran Vural, beni eve bırakıp iş görüşmesine gitti. Evin kapısını kapatıp içeri geçtiğim sırada zil sesi yankılandı. Vural'ın bir şey unuttuğunu düşünerek kapıyı açtım ve Sema teyze ile karşılaştım.

Onu görmeyi beklemediğim için şaşkınca, "Merhaba," dedim ve içeri gelmesi için kenara çekildim. "Hoş geldiniz."

"Hoş buldum," diyerek içeri girdi. Kadının yanında çok gerildiğim için nasıl davranacağımı bilemiyordum. Birlikte salona girdiğimizde kanepeye oturdu.

"Nasılsınız?"

Gözlerini bana çevirdi. "Asıl sizi sormalı, siz nasılsınız?"

Tavrı karşısında ifadesizliğimi korurken, "İyiyiz," dedim. Bakışları sözlerime inanmadığını belli ediyordu. "Bir şey içer misiniz, çay ya da kahve?"

"Bir kahveni içerim."

Başımla onaylarken yerimden kalkıp mutfağa geçtim. Kocamın yanında bu kadar gerilmiyordum yahu ben. Mutfakta rahat bir nefes alırken kahvesini hazırlamaya başladım. Neden geldiğini merak etsem de yavaş hareket ediyordum çünkü tepkilerini pek kestiremiyordum. Bu yüzden onunla tek vakit geçirmekten çekiniyordum. Keşke Murat da evde olsaydı.

Kahveyi fincana doldurup içeri götürdüğümde camdan dışarıyı izliyordu. İçli bir nefes çekti. "Ev aynı, eşyalar aynı ama ne zaman eski zaman ne de içinde yaşayanlar." Ne cevap vereceğimi bilmediğim için sessizliğimi korudum. Uzanıp kahvesinden bir yudum aldıktan sonra bana döndü. "Dün nereye kayboldunuz?"

Yerimde kıpırdanırken, "Çok yorulmuştum, ondan erken eve geldik," dedim.

Başıyla onayladığında bir yudum daha alıp fincanı masaya bıraktı. "Komşu sizi tartışırken görmüş."

Aniden konuya girmesi üzerine gözlerim irileşti. "Hangi komşu?"

"Ne önemi var sanki? Önemli olan yeni evli çiftin komşuların diline düşecek kadar çok kavga etmesi."

Çenemi havaya kaldırıp sert bir sesle cevap verdim. "Kimseyi ilgilendirmez."

Bana üstten bir tavırla baktı. "Böyle küçük bir mahallede yaşıyorsanız ilgilendirir." Ters bir cevap vermemek için dilimi ısırdım. İnsanların bu saçma merakı ve dedikoduları sinirlerimi bozuyordu. "Düğünden ayrı ayrıldığınızı fark etmedik mi sanıyorsun? Suratlarınız da sirke satıyordu."

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. "Her evli çiftin arasında böyle şeyler olur."

Beni duymazdan gelerek devam etti. "Aklını başına devşir kızım, kocana iyi davran."

Kaşlarım çatıldığında, "Önce kocam aklını başına devşirsin," diye patladım. Her şeyi kadınlardan bekliyorlardı ama o işler öyle yürümüyordu.

"Erkek ne anlar akıldan, aptal kız." Kahvesini içerken dudaklarını büktü. "Biz olmasak onlar hiçler hiç. Neyse," deyip gözlerini bana çevirdi. Ciddi bir ifadeyle yüzüme bakarken devam etti. "Vu-

mı'ın zor olduğunu biliyorum, o yaşadıklarından sonra öbür türlüsü de beklenmezdi zaten."

Sözleri karşısında donup kaldım. "Siz biliyor musunuz?"

Başıyla onayladığında gözleri acıyla dolmuştu. "Bu mahallede tek bilen benim, bir de Tahir." Ne diyeceğimi bilmeden yüzüne bakıyordum. Onlar da biliyordu. "Onun yerinde başkası olsa şimdi ne durumda olurdu kim bilir? Vural, zorda olsa ayakta durmayı başardı. O yüzden onu yıkma, evlenerek yükünü sana yaslamış, sen de ona destek ol."

Sık sık aldığım nefeslerden ötürü göğsüm inip kalkıyordu. "Bana bir şey yasladığı yok."

Sesim buz gibiydi. Kaşları çatılırken, "Nasıl yani?" dedi. "Sen bilmiyor musun?" Başımı iki yana doğru salladım. "Aptal oğlan, aptal!" Uzanıp elimi tuttuğunda bakışlarında ilk defa anlayış vardı. "Sana anlatmasa bile seni hayatına almış, seni sevmese bunu yapmazdı. Olanlardan sonra bu benim için bile mucize. Onun tekrar," deyip sustuğunda doğru kelimeyi bulmak için birkaç saniye susup devam etti. "Yaşarken görmek mucize..."

Olanları bilmediğim için ne diyeceğimi bilemiyordum ama o yanılıyordu. Tamam, Vural bana karşı bir şeyler hissediyordu ama sevmek, bu çok büyük bir şeydi. Ve seven insan böyle davranmazdı. Kendimden biliyordum, istesem de onun bana davrandığı gibi ben ona davranmazdım. Her şeyden önce kalbim müsaade etmezdi. Ama Sema teyze olanların diğer yüzünü bilmiyordu. Bu yüzden sessiz kaldım.

"O seni yanına almış, sen de orada dur. Yanında ol."

"Ben daha yaşadıklarını bile bilmiyorum!"

Tepkim karşısında ufak bir nefes aldı. "O anlatmıyorsa ben anlatırım."

Uzun zamandır beklediğim fırsat ayağıma gelmişti. Vural'ın neler yaşadığını her şeyden çok merak ediyordum. Ama...

"Vural, yaklaşık iki üç yıl önce-"

"Anlatmayın," diye araya girdim. Ama bu şekilde öğrenmek istemiyordum. Onun anlatması doğru değildi. Vural haricinde kimsenin anlatması doğru değildi. Yaşadıklarını ondan dinlemek istiyordum. Başkasından dinlemenin bir anlamı olmazdı. Sadece onu anlamakla kalırdım. Ama Vural bana anlatacak kadar güvenip içini

açacak kadar benimserse ilişkimiz gelişirdi. "Lütfen anlatmayın, zamanı geldiğinde nasılsa öğrenirim."

"Emin misin?" diye sorduğunda kararımdan memnun olmadığını görebiliyordum. Başımla onayladığımda derin bir nefes aldı. "O zaman sözümü dinle, kocana iyi davran. Bir yuva kolay kurulmaz ama çok kolay bozulur."

Başımla onayladığımda ellerini çekti. Gözleri üzerimde gezinirken suratını buruşturdu. "Yemek yemiyor musun sen, iyice zayıflamışsın." Bakışlarım bedenime kaydı. Hiç de zayıflamamıştım. "Coruh gelin istemem ben."

Sözlerini iltifat olarak kabul ettim çünkü zayıf olmayı istiyordum. "Yiyorum, merak etmeyin."

"Kalk oğluma güzel yemekler yap, ben de evime gideyim."

Biraz daha oturmasını söyledim ama dinletemedim. Sema teyze gittiğinde ne yapacağımı şaşırmış bir vaziyetteydim. Anlaşılan bu mahallede attığımız adımlara dikkat etmemiz gerekiyordu. Hiçbirinin de gözünden bir şey kaçmıyordu belli ki. Başımı iki yana doğru sallarken salona geçip kanepeye uzandım. Vural'ın yaşadıklarını Sema teyzeye anlatıp bana anlatmamış olması beni üzüyordu. Tamam, o kadını annesi olarak görüyordu ama ben de sahte de olsa karısıydım ve bizi bırakmayacağını söylemişti. Bunun yapması için önce her şeyi konuşmamız gerekmiyor muydu?

Sanki bir şeyleri halletmeye çalıştıkça daha büyük sorunlarla yüz yüze geliyorduk. Yüzleştiklerimiz ise kalbimde çatlak oluşturmak dışında bir işe yaramıyordu. Aldığım her darbe diğerinden büyük olduğu için gerisinde de ağır hasarlı bir yapı bırakıyordu. Yaklaşık bir saatin sonunda Vural eve geldiğinde kanepede uzanmaya ve düşüncelerimle boğuşmaya devam ediyordum.

Salona gelip beni öylece uzanırken gördüğünde, "Selam," dedi. Cevap vermek yerine başımı ona doğru çevirip boş gözlerle yüzüne baktım. Bir yanım hesap sormak bir yanım susmak istiyordu. Her şeyi zamana bırakmam gerekiyordu belki de. Hangisini yapacağıma karar veremediğim için yattığım yerden doğruldum. Başımla selam verdikten sonra odama geçmek için hareketlendim. Yanından geçeceğim sırada kolumu tuttu. "Yine ne oldu?"

Sadece hiç deyip yoluma gitmem daha iyi olacaktı muhtemelen ama sorusu içimde uyuyan canavarı uyandırmıştı. Ona doğru dönüp üstüne doğru yürüdüm. Aramızda mesafe kalmadığında durup başımı yana doğru eğdim.

"Neden böyle bakıyorsun?"

Sorusuna cevap vermek yerine yavaşça, "Neden susuyorsun?" dedim.

Kaşlarının arasında oluşan derin çizgilerle beraber konuştu. "Ne hakkında?"

Sakince, "Her şey hakkında," dediğimde, aradan birkaç saniye geçmişti. "En çok da geçmişin," diye eklediğimde bakışları ânında sertleşti.

"Adı üstünde geçmiş, konuşmanın ne gereği var?"

Gözlerim kısıldı. "Sence bu kadar basit mi? Geçmişimiz bizi şimdi olduğumuz insan hâline getirirken sadece geçmiş demek..."

"Basit olduğunu söylemedim. Sadece geçen giden bir şeyi konuşmanın bir manası yok."

Başımı iki yana doğru salladığımda hayal kırıklığıyla dolmuştum. Dün söylediklerinden sonra bir şeylerin farklı olacağını düşünmüştüm ama yanılmıştım. Ondan uzaklaşıp odama gideceğim sırada tekrar kolumu tutmak için uzandı ama izin vermeyip hızlı adımlarla merdivenlere yöneldim.

"Zeynep?" Duymazdan gelerek yürümeye devam ettiğim sırada, "Zeynep, dur," dedi.

Kolumu tutarken tekrar adımı seslenince öfkeyle ona döndüm. "Ne, ne var? Adımı mı ezberliyorsun?"

"Fazla tepki veriyorsun!"

Merdivenlerin yanında dikilirken elimi öfkeyle saçlarımın arasından geçirdim. "Sema teyze neler yaşadığını bilirken benim bilmemem ve anlatmadığın için öfkelenmem, fazla tepki mi oluyor?"

Ensesini gergince ovdu. "Sürekli tartışma çıkaracak bir şeyler oluyor ve sen hiç durmuyorsun, fırsatı kaçırmıyorsun."

"Ve bu beni suçlu mu yapıyor, Vural?" diye çıkıştığımda nefesini sertçe dışarı üfledi.

"Hayır, sadece biraz duramaz mıyız? Birbirimizi yormak dışında bir şey yapmıyoruz!"

Haklıydı fakat hayatım boyunca o kadar çok durdurulmuştum ki...

"Bunca şey yaşanırken oturup susamam. Özellikle sen dün gece," deyip ufak bir nefes aldım. "Bizi bırakmayacağını söylerken!"

Başını geriye doğru atıp tavana bakarken, "Anlatamam," diye konuştu.

Dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerime dolan aptal yaşlara mâni olamıyordum. Anlatamazsa olmazdı, aramızdakileri aşamazdık ya da biz diye bir şey olmazdı. Neden bunu anlamıyordu?

"Ben sana geldim, Vural, ben sana sadece gelmedim, ben sana kapılarımı açtım. Kalbimi, ruhumu..." diye yakındım. Gözümden akan yaşı silecek gücü dahi bulamadım kendimde. "Ben her şeyimi verdim ama bir kendimi sana sevdiremedim." Kalbim yaşattıkları yüzünden acıyla doluydu. "Benim her şeyimi bilirken, her zerreme sahipken kendin hakkında en ufak şeyi dahi söylemiyorsun. Bana hissettiklerine rağmen bunu yapamıyorsun." Bunun ne kadar acıttığını nasıl anlatacağımı bile bilmiyordum. "Bana bunları yaşat diye mi sevdim ben seni bu kadar?" Son cümleyi kendi kendimle konuşur gibi sessizce söylemiştim.

"Zeynep," diye yakardığında sesindeki çaresizlik bir ateş gibi yüreğimin orta yerine düştü.

"Nedenini öğrenemeyecek kadar da mı bir şey olamıyorum hayatında?"

Diğer koluma uzanıp sıkıca tuttu. Bedenim o kadar hâlsizdi ki bezden bir bebek gibiydim ellerinde. Beni kendine doğru çektiğinde parmak uçlarımda yükseldim. Gözlerim, akları kızaran yeşil gözlerine kaydığında gözyaşlarım şiddetlendi. Yüzünü bana doğru eğip kısık bir sesle konuştu. "Hiç düşünmedin mi?" dedikten sonra birkaç saniye durdu. "Yaşadıklarımın ağırlığı yüzünden sustuğumu, acımın orta yerine seni de hapsetmek istemediğimi..." Kollarımdaki parmakları sıkılaştı. Gözlerinde yıkılan geçmişin enkazı vardı. "Seni kendi geçmişimin karanlık acılarından koruduğum için sustuğumu hiç mi düşünmedin?"

Oysa tüm acılarını sırtlayacak kadar seviyordum onu.

Sadece gözlerine bakmakla yetindim. "Ben," dediğimde kollarımı bırakıp geri çekildi.

Ellerini saçlarının arasına geçirip çaresiz gözlerle yüzüme baktı, gözlerindeki acılar bir alev topu gibi beni diri diri yakıyordu. Du-

dudaklarında acı bir gülümsemeyle konuşmaya başladı. "Ben istemez miydim tasasız bir adam gibi ellerimde çiçeklerle kapına gelmeyi?" Yavaşça yutkunduğumda ilk defa bana kendini açışını izliyordum. "İstemez miydim bu acının dondurduğu kalbimi sana rahatça vermeyi, seni hak ettiğin gibi sevmeyi..."

"Vural," dediğimde bana doğru gelip yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Beni yirmi yedimde öldürdüler, Zeynep! Şimdi sen diyorsun ki bana, ölü kalbini hayata döndür. Yapamam," dediğinde sesi titredi. Sertçe yutkunup kısık sesiyle konuşmaya devam etti. "Seni kendi cehennemime çekemem." Ağır bir balyoz gibi üstüme inen kelimelerini her sarf ettiğinde biraz daha parçalanıyordum. Gözlerine dolan yaşlarını gördüğümde dudaklarımın arasından kaçan hıçkırığa engel olamadım. "Bu yüzden bilme değerlim, bana dair yaşananları bilme. Sırtına daha fazla acı yükleme."

Gözlerinden usulca akan yaş, görünmez bir kezzap gibi kalbimin orta yerine damladı. Vural'ın önünde çok yıkılmıştım ama o benim önümde ilk defa yıkılıyordu.

İkimiz de mahvolmuştuk.

Öyle şeyler yaşamıştık ki, bizden geriye kalanların büyük bir kısmını da kaybetmiştik. Şimdi onu da anlıyordum ve bu, mümkünmüş gibi beni daha çok üzüyordu. Anlatamayacak kadar büyük bir acı çekmiş olması...

"Sen ağırlığı altında eziliyorsun ama. Taşımana yardım etmeme izin ver." O benim yüklerimi taşımamda yardımcı olmasaydı, kim bilir şu an ne hâlde olurdum. Sessiz kaldığında, "Bunu bilmem lazım, biz olabilmemiz için anlat bana," diye fısıldadım.

Omuzları gerilirken, "Ben," deyip kısa bir an sustu. Yüzüne beklentiyle bakıyordum. Sertçe yutkunduktan sonra konuşmaya başladı. "Bu konuyu ilk ve son kez konuşacağız."

Başımla onayladığımda elimi yüzüne yerleştirdim. Yanağını avucuma yasladığında anlatmadığı şeylerin onu nasıl tükettiğini görebiliyordum.

"Emre," dedi ve tekrar yutkundu. Dört harfli bir kelimenin bu kadar acı bir şekilde söylendiğini ilk defa duydum. "Küçücük oğlumu ve karımı, benim yüzümden..." Sustu, o kadar uzun süre sustu

ki devam etmeyeceğini dahi düşündüm. Gözlerinin içindeki enkaz ruhumu boğuyordu. "Öldürdüler."

Emre, o daha çok küçük.

Vural'ın gecenin bir yarısında söylediği bu sözler, kulaklarımda yankılanırken ciğerlerimdeki nefes boşaldı.

"Hayır," diye inledim.

Buz gibidir o buz. Sevemez ki kimseyi, haksız da sayılmaz.

Hayır hayır hayır.

Yaşadıklarından sonra yaşaması bile mucize.

Bu zamana kadar duyduğum sözler kulaklarımda yankılanırken ruhum milyonlarca parçaya ayrılmıştı. Her parçamdan da acı sızıyordu. Tüm taşlar yerine otururken anlam kazanan cevapsız sorular zihnimi yakıyordu.

Kısık bir sesle, "S-Sen evli miydin?" diyebildim. *Sen bir zamanlar birini evlenecek kadar sevmiş miydin?* Kalbime ucu keskin bir şeyler batıyordu. Cevap vermesini beklemeden devam ettim. "Çocuğun... Çocuğun mu vardı?" Sesim çok uzaklardan geliyordu. *Ve çocuğunu ondan almışlardı.*

Dizlerim titriyordu.

Vural başıyla onayladığında gözümden yaşlar hızla boşaldı. Onun ailesini öldürmüşlerdi. Vural'ın kendini sorumlu tuttuğu bir ölüm. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum, sadece ağlıyordum. Nasıl olduğunu sormak istedim ama yapamadım. Cesaret edemedim. Çünkü alacağım cevabın ağırlığını kaldıramaz, altında ezilirdim.

"Başka soru yok," dediğinde sesi sertti.

Başka soru soracak gücüm de yoktu. Geriye doğru sendelediğimde duyduğum şeyleri kaldıramamıştım. Bacaklarım o kadar güçsüzdü ki beni taşıyamıyordu. Vural beni tuttuğunda gözlerindeki azap kalbime sıçradı. Bir insanın gözlerine bu kadar acı sinemezdi.

Alnını alnıma yasladığında soluduğumuz nefesler yüzümüze çarpıyordu. Duyduklarım beni öyle derinden sarsmıştı ki... Ne tepki vereceğimi ya da düşüneceğimi şaşmıştım. Aslında uyuşmuştum. Sevdiğim adamın bir parçasını öldürmüşlerdi. Onun... Onun bir zamanlar evli olduğu kadını öldürmüşlerdi. Ellerini belime sardığında düşmemek için bana tutundu. Kollarımı boynuna sarıp ben de ona

nıhındım. Tutunmasam parçalara ayrılacak gibiydim. Çektiğim acının kaynağı oydu ama şifayı yine aynı yerde aradım.

Neden kaderine bu kadar çok acı yazılmıştı?

"Sana bunu neden yaptılar?" diye ağladım. *Seni neden bu hâle getirdiler?* "Sana, size nasıl kıydılar?"

Gözlerini kapattığında birer damla yaşın daha aktığını gördüm. Kalbim acıyla ezilirken hıçkırıklara boğulmamak için dişlerimi birbirine bastırdım ve daha sıkı sarıldım. Acılarını tüm çıplaklığıyla görmeme ilk defa izin veriyordu. *Bizi bırakmıyordu...* Yaşadıklarını öğrendikten sonra özellikle bizim için çabalaması daha anlamlı ve özel geliyordu. Gözlerindeki ışıkların neden söndüğünü biliyordum artık. Biliyordum ama çare olamıyordum. Sarılmaktan başka bir şey elimden gelmiyordu, ben de sarıldım. Dakikalar boyunca o şekilde durmaya devam ettik. *Vural Alazoğlu, acısı acıma denk gelen adam kollarıma sığındığında, kalbimi kalbine tekrar tekrar bağladı.*

Kalbim kalbine kördüğümdü. Sadece kördüğüm...

Afra'nın uzattığı tabağı alırken, "İçeri gelsene," dedim. Başını iki yana doğru salladı.

"Annem masayı hazırlıyor, yemeğe gecikirsem kızar."

"O zaman sonra gel."

Hafifçe gülümsedi. "Yarın gelirim."

Başımla onayladığımda telefonu çaldı. Ekrana baktığında dudaklarındaki gülümsemeyi bastırmaya çalışıyordu. Gözlerim ekrana kaydığında Tahir Abi yazdığını gördüm.

"Açmayacak mısın?"

Sorum üzerine boğazını temizleyip meşgule attı. "Hayır, eve gitmem lazım." Telefonu cebine koyduğunda Vural'ın arabası kapının önünde durdu. "Vural abi de geldiğine göre ben kaçar."

Vural yanımıza geldiğinde Afra ona el sallayarak uzaklaştı. Vural'ın bakışları bana kaydığında gülümsedim. "Hoş geldin."

O günün üzerinden tam iki gün geçmişti. İki gün önce bana her şeyi olmasa bile çoğu şeyi anlatmıştı. Aynı evde yaşasak da iki gündür birbirimizi doğru düzgün görmüyorduk, bu yüzden nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Bu süreçte ikimiz de sessiz ve

düşünceliydik. Kendi kabuklarımıza çekilmiş, yaşananları hazmetmeye çalışıyorduk. Vural işe başlamıştı, bu yüzden geç saatlere kadar eve gelmediği de oluyordu. Bu defa amacı benden uzaklaşmak değildi. Sadece anlattıklarını ikimizin de sindirmesini bekliyordu. Yine zor bir dönemeçten geçiyorduk.

"Hoş buldum," dediğinde bakışları üzerimde gezinmeye başladı.

İp askılı beyaz bir bluz ve dizlerimin altında biten, kırmızı, ince kumaşlı bir etek vardı. Etek, çan şeklindeydi ve ön kısmı yarıya kadar düğmeliydi, bu yüzden uyluklarıma kadar uzanan yırtmacı vardı.

Genelde ifadesiz bakan yüzünde bu defa beğeni dolu bir ifade yakalamıştım. Bacaklarımda oyalanan bakışları kısa süreli olsa da iç çektiğini duymuştum. Bozuntuya vermemeye çalışarak eve girdiğinde kapıyı kapattım ve mutfağa geçtim. Ben öncesinde bir şeyler atıştırdığım için toktum. Bu yüzden kendime kahve hazırlamıştım. Tam bir yudum içmiştim ki tekrar kapı çaldı. Kahveyi masanın üstüne koydum.

"Ben bakarım," diye seslenip kapıyı açtığımda kargocuyla karşılaştım.

"Zeynep Alazoğlu?"

"Benim," dediğimde telefonuma gelen kodu sordu. Cevap veremeden Vural arkamdan gelip kodu söyledi. Kargonun getirdiği büyük kutuyu içeri aldığında kapıyı kapattım. "Ben sipariş vermemiştim."

Vural içeri geçtiğinde arkasındaydım. "Ben verdim." Kutuyu yere bıraktığında, "Aç bakalım," dedi.

Günler sonra ilk defa normal bir diyalog kurmanın heyecanını yaşıyordum. Merakla eğilip bantlarını söktüğümde içinden ne çıkacağını deli gibi merak ediyordum. Nihayet kutu açıldığında sınav için alınan konu anlatım kitapları ve test kitaplarıyla karşılaştım.

"Yeni sisteme göre hazırlanan kaynaklar, dershane açılana kadar bunlardan çalışabilirsin."

Gözlerimi kırpıştırarak kitaplara bakıyordum. Böyle bir şey beklemediğim için donup kalmıştım. Bir yandan da içim sıcacık olmuştu. Bu benim çok değerliydi, benim içimde sürekli bastırılan, okul okumasına izin verilmeyen küçük kız için çok önemliydi. Gözlerime dolan yaşlara engel olamasam da gözlerimi kırpıştırarak yaşların ak-

masını engelledim. Boğazımı temizlerken ayağa kalktım. Bakışlarımı ona çevirip gözlerine bakarken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Hafifçe gülümsedi. "Bilgisayarımı istediğin gibi kullanabilirsin. Videoları oradan izlemek daha yardımcı olur."

Vural her zaman düşünceli bir adam olmuştu ama uzun zamandır bu yönünü benden sakladığı için bu hâllerini özlemiştim. Sanki onu az seviyormuşum gibi bir de hayallerimin anahtarını elime bırakıyordu. Ama dedim ya, Vural hep böyle biriydi. Öyle olmasaydı zaten onu bu kadar çok sevemezdim.

Şu an içimden ona sarılıp yüzünün her köşesini öpmek geliyordu. Bu isteğime bir an için engel olamayınca parmak uçlarımda yükseldim. Elimi koluna koyduğumda göğsüm omzuna basınç uyguladı. Yanağını öpeceğim sırada yüzünü aniden bana doğru çevirdi ve dudaklarımız çarpıştı. Hızlı bir öpücük kondurduğumda tutku bir yıldırım gibi vücudumu sardı. Erkeksi kokusunu içime çekerken sıcaklığı çok davetkârdı. Aklım, olmaması gereken şeylere kayarken karşılık vermesine izin vermeden ânında geri çekilip, "Teşekkür ederim," diye geveledim.

Dilini alt dudağında gezdirdiğinde yanağımın iç kısmını ısırdım. Sertçe. Gözlerim dudaklarında asılı kalmıştı. Hızlanan kalp atışımı görmezden gelerek geriye doğru bir adım attım. "B-Ben kahvemi içeyim." Bakışlarımı yüzünden kaçırdım çünkü gözlerinde filizlenen arzu işimi pek de kolaylaştırmıyordu.

"Odamdayım," dediğinde sesi boğuk ve kısıktı.

Başımla onaylarken resmen mutfağa kaçtım. Sıcaklayan yüzümü serinletmek için elimle yelledim, aniden sıcak basmıştı. Masaya oturduğumda etek yana açılarak bacağımın büyük bir kısmını ortaya çıkarsa da umursamayacak kadar dalgındım. Uzanıp kahvemden içtim ama ılıdığı için yüzümü buruşturdum. Bir şeyleri sıcak içmeyi severdim. Parmaklarımı dudaklarıma yaslayıp hafifçe çekiştirdiğimde yaşananların ağına düşmüş kurtulamıyordum.

Alt tarafı ufak bir öpücüktü. Yankısı büyük olsa da...

"Zeynep, beyaz tişörtlerim nerede?"

Vural'ın aniden yükselen sesini duyunca elimi bardağa çarptım ve kahve bacağımın üstüne döküldü. Daldığım için irkilirken Vural hızlı adımlarla yanıma geldi. Bacağıma dökülen kahveyi gördüğün-

de telaşla önümde diz çöktü. Üst kısmı çıplaktı. Eli eteğimi iyice itelerken sıkıca bacağımı tutuyordu.

"Kalk, soğuk suya tutalım."

Endişe dolu gözleri beni buldu. Kahve ılık olduğu için yanmamıştım. Fakat elinin dokunduğu yerler alev alev yanıyordu. Kıpırdanmamak için kendimi zor tutarken Vural kalkmak için hareketlendi. "İyiyim, kahve çok sıcak değildi."

Bakışları tekrar bacağıma kaydığında iyi olduğumu gözleriyle görmek istiyor gibiydi. Eli yavaşça yukarı doğru kaydığında sertçe yutkundum. Kanım damarlarımın içinde fokurduyordu. Kalbim o kadar şiddetli bir şekilde göğüs kafesime çarpıyordu ki göğsüm sancıdı. Başparmağı tenimde hafifçe gezinirken eğilip dudaklarını kahvenin döküldüğü yere yasladı. Bacağımdaki yangın kalbime sıçradığında için için yanıyordum. Hafif bir öpücük bırakıp yüzünü bana doğru kaldırdı. Şimdi yüzlerimiz birbirine fazlasıyla yakındı. Fırsatı kullanan tutku, sanki bizi bir çember içine almış, geçen her saniyeyle beraber daralıyordu.

Ona kızgındım. Kırgındım. Hayal kırıklığına uğramıştım fakat... *Onu istiyordum.* O kadar çok istiyordum ki canım acıyordu: İsteklerim ve arzularım el ele verdiğinde sağ duyumu yitirdim. Vural'ın eli yavaşça yukarı doğru çıkınca etek kalçamı açıkta bıraktı. O saniyelerde kim daha önce hareket etti bilmiyorum, sadece dudaklarımızın şiddetli bir şekilde çarpıştığını hatırlıyorum. Ellerim ensesini bulduğunda onu kendime doğru çektim.

Eteğimin altına kayan eli kalçamı avuçladığında, oturduğum sandalyenin ucuna doğru kaydım. Dili dudaklarımın arasına kaydığında ona yer açtım. Bu öpüşmemiz diğerlerinden farklıydı. Saf bir çaresizlik hâkimdi. Arzu o kadar şiddetli ve yoğundu ki onu her bir hücremde hissediyordum. Vural kolunu belime sardığında ayağa kalktı ve beraberinde bedenim de yükseldi. Kalçamdaki eli bacağıma kaydı, bacağım sıkıca beline sarıldığında iç çektim. Dilini sertçe emdiğimde tadı karşısında genzimden ufak bir inleme yükseldi.

Onu o kadar çok istiyordum ki geride kalan her şey siliniyordu. Bacaklarımın arasına yerleştiğinde sertleşen erkekliğini kadınlığıma bastırdı. Bu temas dizlerimin titremesine neden olurken karnımın alt kısmında biriken arzu, şiddetle kadınlığıma doğru aktı. Bedeni-

nin her bir köşesi ihtiyaçla zonkluyordu. Kalçam masanın üstüyle buluştuğunda diğer bacağımı da beline sararak onu bacaklarımın arasına hapsettim.

"Seni istiyorum, seni o kadar çok istiyorum ki!" Sesindeki ihtiyaç kanımı kaynatmaktan başka bir işe yaramıyordu. Sızlayan göğsümü onun sert gövdesine bastırıp bacaklarımı sıkılaştırdım. Eli askılı bluzumdan içeri kayıp sırtıma doğru çıktığında tenim o kadar hassastı ki irkildim. "Zeynep, durdur beni," diye inlediğinde dişlerini alt dudağıma geçirdi.

Durmasını istemiyordum. Son zamanlarda sadece kötü şeyler yaşadığımız için bir kaçışa ihtiyacımız vardı. Bu yüzden üzüntülerimizin ve yaşadıklarımızın yönünü değiştirmeye çalışıyorduk belki de. Başka şeyler hissetmek, yaşananlardan soyutlanmak istiyordum. Sonrasında neler olacağı da şu an umurumda değildi. Cevap vermek yerine dudaklarına yapıştım. Ellerim çıplak sırtına kaydığında resmen eridim. Sırtı çok güzeldi, kaslarını hissedince bacaklarımın arasındaki sızı şiddetlendi.

Bluzumu başımdan yukarı sıyırıp attığında askısız sütyenimle karşısında dikiliyordum. Dudaklarımız öpüşmekten kabarmış ve kızarmıştı. Dilimle dudaklarımı ıslattığımda Vural dudaklarını boynuma gömdü. Derin bir nefes çekerken, "Kokun, tadın," diye fısıldayıp dilini boynuma bastırdı ve yukarı doğru kaydırdı. Elimi saçlarının arasına daldırdığımda alt dudağımı sertçe ısırdım. "O kadar güzelsin ki... Dokunsam yanacağım, dokunmasam aklımı kaybedeceğim."

Eli göğsümü kavradığında sırtım geriye doğru büküldü. Sütyenimi aşağı doğru çekiştirdiğinde karşısında üst kısmım çıplak bir şekilde duruyordum. Dudakları göğsüme doğru indi, sıcak ve ıslak öpücükleri yüzünden titriyordum. Parmakları sertleşen göğüs ucumu kavrayıp yavaşça ezdiğinde dudakları diğer göğsümün ucunu kavradı. Saldırısı karşısında saçlarını çekiştirdim. Dişleriyle çekiştirip diliyle basınç uygulamaya başladığında içimde yükselen duygulara engel olamıyordum. Onu iyice kendime doğru çekince sertliğini bana bastırmaya başladı. Kalçalarım ona ayak uydurarak hareketlendiğinde göğsümü sertçe yoğurdu.

"Vural," diye inledim ve gözlerimi sıkıca kapattım. Her şey çok yoğun, çok fazlaydı. Sıcak ağzı diğer göğsüme geçtiğinde bir yan-

dan sürtünmeye devam ediyordu. Kadınlığım kasılmaya başladığında bunu hissetmiş gibi hızlandı. Eli o bölgeye kaydığında, iç çamaşırımdan içeri süzülen parmaklarını, en hassas bölgemde hissedince beni ele geçiren duygular dört bir koldan saldırdı. Vural ise durmadı ve dokunmaya devam etti. Hassas düğüme avucunu bastırınca kendimi bıraktım. Şiddetli ve aniden olmuştu.

"Siktir! Şu güzelliğine bak, nefesimi kesiyorsun."

Kulağıma nefes nefese çıkan boğuk sesiyle fısıldadığı sözlerin ardından dudakları dudaklarıma kapandı ve beni kucaklayıp masadan kaldırdı. Kollarımı boynuna sardım, bedenim jöle kıvamını almıştı. Öpüşmeye devam ederken odasına doğru ilerlediğimizin hayal meyal farkındaydım.

Ağzı çeneme doğru kaydı, çenemi emip ısırdı. "Beni durdur," diye yakardı. Başımı iki yana doğru salladım. Alnımı terlediği için nemlenen alnına bastırdım. Aramızda ne geçerse geçsin bunu yaşamak istiyordum. Ne şartlar altında olursa olsun ilk birlikteliğim, kalbimin sevdiği, bedenimin istediği adamla olsun istiyordum. Çünkü bir daha kimseyi bu kadar çok sevip isteyeceğime inanmıyordum. Bencillikse bencillik, aptallıksa aptallıktı; Vural'ı istiyordum.

Kararlı bir sesle, "Seni istiyorum," deyip çıplak memelerimi göğsüne bastırdım. Odasına girdiğimizde beni yatağa yatırdı. Saçlarım beyaz çarşafın üstüne döküldüğünde geri çekilip koyulaşan gözleriyle yüzüme baktı. Parlak gözleri, karanlık ruhumun ışık saçmasını sağlıyordu. Aniden eteğimin iki yanından kavrayıp sertçe çektiğinde kopan düğmeler odanın kenarlarına saçıldı.

"O eteği seviyordum," diye yakındım.

Dişlerini göstererek sırıttı. "Ben de."

Tekrar öpüşmeye başladığımızda sütyenimin öndeki kopçasını açtı ve o da odanın bilinmeyen köşesindeki yerini aldı. Ellerimi pantolonuna uzatıp, düğmesini açıp yavaşça fermuarını indirdiğimde parmaklarım sert erkekliğine dokundu. Pantolonunu indirdiğinde bacaklarımı iki yana doğru ayırdı. Yüzü boynumdan aşağı kayarak göğüslerime indi. Yavaşça aşağı, göbeğime doğru indiğinde nefesim sekteye uğradı. Aldığım nefesler kesik kesikti ve ciğerlerime ulaşmıyordu. Çarşafa tutunup parmaklarımın arasında ezdim. Göbeğimden aşağı kaydırdığı dolgun dudaklarını külotuma yasladı. Sıcak

nefesi kadınlığıma değince iç çektim. Kamım içe doğru göçmüştü. Dudaklarını dokundurup yavaşça dişlerini sürttüğünde sırtım yay gibi gerildi. Ayak parmaklarım içe doğru kıvrılmıştı.

"Her yerine dokunmak ve her santimini tatmak istiyorum ama," dediğinde külotumu aşağı doğru indirmeye başladı. "Şu an o kadar bekleyemem."

Çıplaklığıma bir öpücük daha kondurduktan sonra doğrulup yüz yüze gelmemizi sağladı. Ellerim yüzüne kayarken parmaklarım kirli sakallarını okşuyordu. Gözlerinin içine bakarak onu kendime doğru çektim. Beni o kadar güzel öpüyordu ki bir an bile durmasını istemiyordum. Çıplak tenlerimiz temas ederken erkekliğini girişime yaslad. Beni neyin beklediğini izlediğim filmlerden ve okuduğum kitaplardan biliyordum. Korkmuyordum ya da utanmıyordum. Sadece birlikte yaşama şansını yakaladığımız için mutluydum.

Dili ağzımın içine daldığında beni adamakıllı öptü. İçime girmeye başladığında yavaştı. "Çok dar." Yüzünü boynuma doğru gömdüğünde, "Kasma kendini," diye fısıldadı.

Keskin bir ağrı hissettiğimde yüzümü buruşturdum. Dikkatinden kaçmadığı için başını kaldırıp yüzüme baktı. Bakışları aşağı indiğinde, "Sen," deyip sustu. Kaşları çatıldığında bakire olduğumu bilmediğini anladım. "Nasıl?"

Hafifçe gülümsedim. "Senin sayende," diye fısıldadım. Dudaklarını çenesine gömdüm. "Başıma bir şey gelmeden beni kurtardınız." Hayatımın kaymasına engel olmuşlardı. Eğer aksi olsaydı ne ben bugün burada olurdum ne de aramızda olanlar yaşanırdı. Benliğimi bir köşede yitirip giderdim.

Yanağını öptüğümde artık içimde olan Vural tekrar hareket etmeye başladı. "Keşke," dedikten sonra kısa bir an sustu. "Keşke hiçbirini yaşamasaydın."

Keşke sen de hiçbirini yaşamasaydın. Keşke kaderine bu kadar acı çalınmasaydı...

Elimi kalbinin üstüne koydum ve orayı okşadım. Kaybının izlerini ömrü boyunca kalbinde taşıyacaktı. Boğazıma düğümlenen yumruyu gidermek için yutkundum. Başını göğsüne uzatıp ufak bir öpücük kondurdum. Kayıplarına rağmen benim için çabalayacaktı. Bunun gerçek olmasını istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Vural elini saçlarıma yaslayıp yavaşça okşadı. Geri çekildiğinde daha önce görmediğim bir hayranlıkla yüzüme bakıyordu. "Eşsiz-sin, Zeynep, her şeyinle."

Alnımı hafifçe öptükten sonra hareket etmeye başladı. Az önce yaşadığım haz tekrar canlandığında bedenim beklentiyle dolmuştu. Yüzünü göğsüme doğru indirdi. Nefes almaya çalışırken dudaklarımı saçlarına gömdüm. Kokusunu içime çekerken göğsümdeki eli kalçama kaydı. Etimi kavrayıp okşadığında içimde hareketlenen hislere engel olamıyordum. Bacaklarımı iyice araladı. Büyük bedeninin üstümde olması ve ağırlığını hissetmek midemdeki kelebekleri sıkıştırıyordu. Dudakları göğsümün ucunu bulduğunda hareketleri hızlandı. Eli kadınlığıma kayarken nereye dokunması gerektiğini biliyordu. Zaman hem hızlı hem yavaş geçiyordu. Bana kalsa hiç geçmesin isterdim. Aramızda hiçbir engel yokken hep böyle kalmak isterdim. Her şey ne kadar basit ve kolay olurdu.

"Çok sıkı, çok ıslak." Göğsüme doğru yayılan hırıltılı sesi üzerine bacaklarım kasıldı. Bedenim zonkluyordu. Dokunuşları karşısında gözlerimi sıkıca kapattığımda bir kez daha kasılmaya başladım. Bu defa daha güçlü ve uzundu. Bu durum onu da tetiklediği için alnı göğüslerimin arasında dururken boşalmaya başladı.

Vural yana doğru devrildiğinde ikimiz de tükenmişlik. Sadece nefes alışverişlerimiz odada yankılanırken bedenim hamur gibiydi. Korunmadığımızı söylemem lazımdı ama şu an ona bile hâlim kalmamıştı. Gözlerimi yumdum, en az kitaplardaki kadar iyiydi. Artık bunca tantananın nedenini daha iyi anlıyordum.

"İyi misin?"

Sorusunu duyduğumda hafifçe gülümsedim. Gözlerimi açıp ona baktığımda dudaklarında oluşan kıvrılmayı gördüm. Alt dudağımı dişlerimin arasına alırken, "İyiyim," diye fısıldadım. O kadar yoğun bakıyordu ki yanaklarım ısınmaya başladı.

Vural sessizce kolunu belime atıp beni kendine doğru çekti. Yüzünü saçlarıma gömdüğünde hareketsiz durmaya devam ettim. Yaşadıklarımızı tekrar tekrar düşünmekten alıkoyamıyordum. Acaba başkasıyla yaşasaydım yine bu kadar yoğun ve güzel olur muydu? Yoksa onunla yaşadığım için mi böyle hissediyordum?

Viral'ın nefes sesleri düzene girdiğinde bile düşünmeye devam ediyordum. Zaman ilerlerken kolunu kaldırıp yataktan doğruldum. Gözlerim uyuyan yüzüne kaydı, oda karanlık olduğu için onu pek seçemiyordum. Eğilip şakağına ufak bir öpücük kondurdum. Kollarından derin bir nefes çektikten sonra yataktan kalktım. Uyandığında gözlerinde pişmanlık görmek istemiyordum. Bunu görsem kaldıramazdım. Bu yüzden onunla uyumadım. Bedenimdeki sızıları görmezden gelerek yürüdüğümde yüzümü buruşturdum. Eteğimi yerden aldığımda diğer eşyalarımı karanlıkta bulmak daha zor olacaktı. Eşyalarımı göğsüme bastırıp odama doğru ilerlediğimde duş alamayacak kadar yorgun hissediyordum. Bunu uyandıktan sonraya erteleyerek odamın kapısını kapatıp rastgele bir geceliği dolaptan aldım. Onu giydikten sonra yatağa girdim.

Onun yatağından sonra bu yatak soğuk ve büyük geliyordu. Bunu umursamamaya çalışırken gözlerimi yumdum. Birlikte olmuş olsak da bir şeylerin bir kerede değişmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden boşa umut etmeyecek ya da olanlara bir anlam yüklemeyecektim. Onunla birlikte olmak istemiştim ve olmuştuk. Şu anda bundan ötesini düşünmeyecektim. İçli bir nefes çektim. Neden her şey bu kadar zordu sanki? Elimi neye atsam elimde kalıyordu. Her şey zor ve tersine işliyordu. Yüzümü yastığa gömdüm, zordu, kaderim çok zordu.

16. BÖLÜM
SÜRGÜN

Aniden gözlerimi araladığımda daha gün doğmamıştı. Beni neyin bu saatte uyandırdığını anlamayarak gözlerimi kırpıştırdım. İzleniyormuşum gibi hissettiğim için başımı yana doğru çevirdiğimde odamdaki tekli koltukta oturan Vural ile göz göze geldim. Kafam karışırken neden burada olduğuna bir anlam veremedim. Fakat sonrasında yaşananlar bir yıldırım gibi zihnime düştü. Birkaç saat önce birlikte olmuştuk. O uyuyakaldığında da odama gelmiştim. Olanları hatırlamak göğsümde bir ağırlığın oluşmasına neden oldu. Etrafımızı saran bilinmezlik ağı gittikçe sıkılaşıyordu, en çok zararı da kalbim alıyordu.

Gözlerim gözlerinde asılı kaldığında birkaç saniye boyunca sessizce birbirimize baktık. Bakışları düz olduğu için ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Benim hissettiklerim ise o kadar çoktu ki hangi duygumun elinden tutacağımı şaşırdım. Onun yanındayken hep böyle olurdu zaten. Kalbime binbir duyguyu aynı anda hissettirirdi. Bir yanım deli gibi heyecanlanmış, bir yanım ise şaşkın ve korkmuştu. Aslında korkum boşunaydı çünkü göreceğimi sandığım pişmanlık gözlerinde yoktu. Bunu fark etmek göğsümdeki ağırlığı az da olsa hafifletti ama bilinmezliklerin yarattığı endişe oradaydı.

"Sorun ne?" Sesim yeni uyandığım için kısık ve çatlaktı.

"Neden burada uyuyorsun?"

Yavaşça doğrulup sırtımı yatak başlığına yasladım. Uykudan yeni uyandığım için sersem gibiydim. Bu konuşmaları yapmak için çok erkendi ve kafam karmakarışıktı.

"Çünkü odam burası."

Kaşları çatıldığında sert bir soluk verdi. "En son benim yanımdaydın, yatağımdaydın."

Üstüne basarak söylediği sözlerden nereye varmaya çalıştığını gerçekten anlayamıyordum. "Sonra da kendi odama gelmeye karar verdim."

Tedbirli bir şekilde söylediğim sözleri duyunca sırtını koltuğa yaslayıp elini saçlarının içine geçirdi. Birkaç saat önce benim ellerim o saçların içindeydi. Ve ne kadar yumuşak olduklarını hatırlıyordum. İçime dolan özleme engel olamadım. Keşke daha farklı şartlar altında olsaydık ve ona özlem duymadan rahatça yaşayabilseydim.

"Zeynep, biz birlikte olduk."

Ani çıkışı karşısında gözlerimi kırpıştırdım. "Biliyorum."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Pişman mısın?" dedi.

Yaşananlardan pişman olacak bir kişi varsa o da kendisiydi. Gözlerine dikkatle baktım, bakışlarında korku mu vardı? Pişman olmamdan korkmuş gibiydi.

"Değilim, Vural," diye itiraz ettim.

"O zaman neden yanımdan kaçtın?"

Ufak bir nefes alırken sakin bir şekilde konuşmaya başladım. "Çünkü bir anlam yüklemedim. Sadece istedim, istedik ve oldu." İçimde kopan fırtınalara rağmen bu kadar sakin konuşmam benim için bile şaşırtıcıydı.

Kaşları havalandı. "İstedin, istedik ve oldu? Bu kadar mı yani?"

Şaşkınlığını görmezden gelerek başımı aşağı doğru eğdim. "Aynen, bu kadar," dediğimde ayağa fırladı.

"Sen var ya, adamı deli edersin," diye patladı. Ardından arkasını dönüp kapıya yürüdü. Sırtına baktığımda sessizdim. Birkaç saat önce birbirinize çok yakınken şimdi aramızda uçurumlar vardı. Mesafelerin kapanmasını istesem de bunu yapacak gücüm kalmamıştı. Bu yüzden sessizce durup gidişini izliyordum.

Eli kapının koluna gitse de geri indirip bana döndü. Ardından bana doğru gelip önümde dikildi. Başımı geriye atmış yüzüne bakarken ne yapacağını kestiremiyordum. Sessizce bana doğru eğildi. Ani hareketi yüzünden geriye doğru çekilsem de çenemi parmak-

larının arasına alıp sıkıca tuttu. Gözlerimin içine bakarken yavaşça konuşmaya başladı. "Bu kadar değil ve bunu sen de biliyorsun."

Cevap vermemi beklemeden eğilip alnımı öptü. Sanırım dilimi yutmuştum. Kalbimin şiddetli atışları yüzünden konuşamıyordum. Vural odadan çıktığında şaşkınlığımdan sıyrılıp yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Yok, bu adam beni deli edecekti. Onun yüzünden ben de dengesizin teki olup çıkacaktım. Sırf gözlerinde pişmanlık görmemek için odama gelmiştim. Aramızda çözülmeyen olaylara bir yenisi daha eklenmesin diye birlikteliğimize fazla bir anlam yüklememeye çalışıyordum fakat öyle şeyler yapıyordu ki... Bir anda tüm suçlu benmişim gibi olayın orta yerinde kalıyordum.

Saçlarımı geriye doğru atarken yatağın içine girdim. Ona sormak istediğim ama günlerdir kendimi tuttuğum o kadar çok soru vardı ki! Karısını, evliliğini, çocuğunu... Hepsini merak ediyordum. Bunları konuşmadan ona kendimi tamamen bırakmamı nasıl beklerdi? Ben her gece başımı yastığa koyduğumda, Vural eski karısını düşünüyor mu, özlüyor mu diye kendimi yiyordum. Ama bunları ona belli edemiyordum. Yaşadığı acı zaten çok zordu.

Her şey o kadar çok karışıktı ki nasıl çözeceğimizi biz de şaşırmıştık.

Kafam çok dolu olduğu için daha fazla uyuyamadım. Ders çalışmaya karar verdiğim için yataktan kalktım. Önce sıcak bir duş alıp kendime geldikten sonra üstümü giyinip aşağı indim. Kafam allak bullaktı. Belki ders çalışarak rahatlamasını sağlayabilirdim. Mutfağa girdiğimde Vural'ın camın kenarında dikilmiş sigara içtiğini gördüm. Aç karnına sigara içmesi beni rahatsız etse de bu defa bir şey söylemedim. O da bir şey demedi. Çay yapacaktım ama daha sonraya ertelemeye karar vererek mutfaktan çıkıp salona geçtim.

Bilgisayarına ihtiyacım vardı. Kanepenin üstünde durduğunu görünce gidip aldım. Normalde şifreli olan bilgisayarı açtığımda benim için de bir kullanıcı oturumu başlattığını gördüm. Yine de önce onun hesabına girdim ve beklediğim gibi şifreyle karşılaştım. Oradan çıktığımda kendi hesabıma girdim. Nasıl ders çalışmam gerektiğine dair videolar izlemeye başladığımda Vural mutfaktan çıktı.

Kanepeye çöküp telefonuyla uğraşmaya başladığında başımı ona doğru çevirdim. "İşe gitmeyecek misin?"

Yüzüme bakmadan, "Bugün pazar," dedi.

Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. Gerçekten yanında uyumadığım için bozulmuş muydu? Yanında uyumama bu kadar bozulacağına o gelip yanımda uyusaydı. Bunları söylememek için dilimi ısırdım. Omuz silkerken tavırlarını görmezden gelerek ayağa kalktım.

"Nereye?"

Sorusunu duyunca, "Odamda ders çalışacağım," diye açıklama yaptım. Vural ayağa kalkıp karşımda dikildi. "Bir sorun mu var?"

Başını yana doğru eğdi. "Gerçekten bir şey olmamış gibi mi davranacaksın?"

Derin bir nefes aldığımda onu başımla onayladım. Kucağımdaki bilgisayarı sıkıca tutuyordum. "Dün yaşananları planlamadık, aniden gelişti. Bunu anlıyorum ve senden herhangi bir şey beklemiyorum."

Bir çırpıda sarf ettiğim sözler üzerine gözleri kısıldı. "O ne demek?"

"Kendini suçlama ya da ne bileyim, bir şeyler yapmak zorunda hissetmene gerek yok."

Bana doğru ilerlediğinde yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerine bakmam için yüzümü kaldırdı. Gözlerimi kırpıştırdığımda donup kalmıştım.

"Zeynep," diye fısıldadı. "Çabaladığımı görmüyor musun?" Ani sorusu karşısında afalladım. "Ben," dediğimde konuşmaya devam etti. "Ben sana bizi bırakmayacağım dedim, bunun için uğraşıyorum. Kendime rağmen bizim için çabalıyorum."

"B-Biliyorum," desem de gerçekten bilip bilmediğimden emin değildim. Vural o kadar değişkendi ki ona ayak uyduramıyordum. Bana kendini açmıştı ama yine de hep bir adım geride duruyormuş gibi hissediyordum. Bu yüzden kendimi ona teslim etmekten çok korkuyordum. Çünkü ona kendimi bıraktıktan sonra yapacağı en küçük yanlış, beni mahvederdi. Bu yüzden bu kadar temkinli davranıyordum. Bir kaybı daha kaldıramazdım, o kadar da güçlü değildim ki.

Başparmağı yavaşça yanağımı okşadığında başını iki yana doğru salladı. "Hayır, bilmiyorsun," dediğinde sesinde çaresiz bir kabullenme vardı. "Seni üzdüm, biliyorum. Yaptıklarımın, daha doğrusu yapmadıklarımın da farkındayım ama denemek istiyorum. Çünkü," deyip sustu. Boğazıma düğümlenen kelimeler konuşmamı engelliyordu. Tekrar konuştuğunda, "Sadece çabalayacağım," dedi.

Bu sözleri duymayı o kadar uzun süre beklemiştim ki... Şimdi ise inanmaktan korkuyordum. Ve artık verecek bir cevabım yoktu. Sadece daha fazlasını hak ettiğimi artık bildiğim için mücadele etmek yerine onun çabalamasını bekleyecektim. Hem aramızda yatan bir dert vardı. Ben hayatta bile olmayan bir insanı aşamazdım ki... Bunu sadece o yapabilirdi.

"Ben ne demem gerektiğini bilmiyorum."

Tuttuğu nefesi dışarı verdi. "Bir şey deme." Yüzümü bırakıp geriye doğru adım attı. "Sadece yaşananların basit olduğunu düşünme." Kafamdaki soru işaretlerini çoğalttıktan sonra mutfağa gitti.

Dalgın adımlarla odama çıktığımda yatağımın üstüne çöker gibi oturdum. Çıkmaz sokaklarım ne zaman bitecekti acaba? Yorgunca camdan dışarıya baktım. Onca yaşanan şeyden sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmak kolay değildi. Özellikle yaşananlar bu kadar tazeyken... Düşünmemeye çalışarak kendimi işime verdim. Birkaç video izlediğimde nasıl çalışmam gerektiğini daha iyi kavramıştım.

Saat öğlene doğru geldiğinde bir şeyler hazırlamak için aşağı indim. Vural'ı kanepede uyurken gördüğümde kendime engel olamadan birkaç saniye durup onu izledim. Yanına gidip ona sarılmak, öpmek istiyordum. O kadar çok istiyordum ki... Artık onunla olmanın ne demek olduğunu bildiğim için uzak durmak daha zor olacaktı. İç çekerken bunu yapmak yerine mutfağa geçtim. Bir şeyler hazırlayacağım sırada Vural'ın telefonu çalmaya başladı. İkinci çalışta konuşmaya başladı. Birkaç saniye sonra mutfağa geldiğinde telefonu kapatmamıştı.

"Tahir aradı, bizimkiler toplu kahvaltı yapacakmış, bizi de pikniğe çağırıyorlar, gidelim mi?"

"Ama hazırlık yapmadım."

"Sorun değil, pastaneye uğrarız. Afra da gelmeni istiyor."

Evden çıkmak iyi gelebilirdi çünkü aramızda yüksek bir tansiyon vardı. Her an kavga edecek gibiydik. Bu yüzden, "Olur, gidelim," dedim.

Hazırlanmak için yanından geçecektim ki kolumu tuttu. Ona baktığımda gözleri boynumdaydı. Başımı ne var anlamında salladığımda boğazını temizledi. "Boğazlı bir şey giy."

Ardından kolumu bırakıp mutfaktan çıktı. Kaşlarım çatılırken resmen uçarak odama çıktım. Aynaya baktığımda neden öyle söylediğini anlamıştım. Yüzüm pancar gibi olurken aynaya yaklaştım. Boynumda yer yer ufak kızarıklıklar ve morluklar vardı. Bunların ne ara olduğunu dahi hatırlamıyordum. Yüzümdeki kızarıklık boynuma doğru inerken başımı iki yana doğru sallayıp giysi dolabının kapağını açtım. Hava güzel olduğu için boğazlı giyinmek çok saçma olurdu. Yazlık bir elbise çıkardım.

Zümrüt yeşili elbisenin uzun kolları hafif balon şeklindeydi. Belime tam oturan elbisenin boyu dizlerimin birkaç santim üstünde bitiyordu. Öndeki küçük düğmeleri aşağı kadar uzanıyordu. Üst kısmı v şeklinde olduğu için boynumdaki kızarıklıkları fondötenle kapatıp hafif de bir makyaj yaptım. Ardından saçlarımı açık bıraktım. Şimdi herhangi bir iz kalmamıştı.

Daha önce hiç böyle bir pikniğe katılmadığım için beni nasıl bir ortamın beklediğini pek bilmiyordum. Aşağı indiğimde Vural dış kapıyı açıyordu. Bakışları bana kaydığında boynuma baktı. Tek nefeste, "Fondötenle kapattım," deyip önden dışarı çıktım. Arkamdan arabaya geldiğinde ikimiz de sessizdik. Sessizlik iyiydi ama ortam huzursuzdu. Üstünde durmamaya çalışarak camı açtım ve dışarıyı izledim. Vural bir pastanenin önünde durup arabadan indiğinde telefonuma baktım. Öylesine Instagram'da gezinirken Vural birkaç dakika sonra geldi.

Yüzündeki ifade iyice gerginleşmişti. "Ne oldu?" Sorum üzerine boğazını temizlerken elindeki küçük, beyaz poşeti bana uzattı.

"Dün," deyip boğazını temizledi. "Korunmadık."

Yüzüm alev alırken poşetin içindeki ertesi gün hapına bakıyordum. Ben telefonla ilgilendiğim için pastaneden çıkıp eczaneye uğradığını fark etmemiştim. Ne diyeceğimi bilmediğim için sessiz kaldım. Anlaşılan o da plansız bir hamilelik istemiyordu. Zaten işler bu kadar karışıkken çocuk olmaması daha iyi olurdu. Arabada bulunan su şişesini alıp paketten çıkardığım ilacı içtim.

Nedensizce utanmıştım ve bu sinirlenmeme neden olmuştu. Yolun geri kalanı boyunca tek kelime etmedim. Ben de çocuk istemiyordum şu an ama onun kadar detaylı düşünmemiştim. Sanırım en çok buna öfkeleniyordum. Pikniğin yapıldığı yere geldiğimizde

herkesin gelmiş olduğunu gördüm. Afra ve ailesi, Sema teyzeler ve Şeyma ile Vedat da vardı. Bir de daha önce görmediğim bir adam vardı. Yanında oturan küçük kız çocuğuyla ilgileniyordu.

Bakışlarımı fark eden Vural, "Kadir abi ve kızı Ceren," diye açıkladı. Ceren, sapsarı kıvırcık saçları olan çok tatlı bir kızdı. En fazla üç ya da dört yaşında olmalıydı.

Onlara doğru yürüdüğümüzde, "Annesi nerede?" diye sordum.

"Yok."

Vural'ın cevabı üzerine adımlarım aksadı. "Yok mu?"

Başıyla onayladığında, "Gel," dedi ve elimi tuttu.

"Hoş geldiniz."

Afra gülerek yanımıza geldiğinde, "Hoş bulduk," dedim. Uzanıp kolumu tuttu. "Neredeyse her şey hazır, tam zamanında geldiniz."

Yeşil bir alanda toplanmışlardı. Büyük bir masanın üstünde çeşit çeşit şeyler hazırlanmıştı. "Ellerinize sağlık, her şey çok güzel görünüyor."

"Gel, seni Kadir abiyle tanıştıracağım."

Vural beni, baba kızın yanına götürdüğünde göğsümde tanıdık bir yara sızladı. Babasız kalan yanımdı bu. Annesizliğin nasıl bir şey olduğunu bilen yanımdı. Tanımadığım küçük kız için kalbimdeki yaralar derinden sızladı. Sertçe yutkunduğumda bizi gören adam ayağa kalktı. Yüzünde samimi bir gülümsemeyle uzanıp Vural'a sarıldı. Boyu en az Vural kadardı. Saçları simsiyah, teni ise beyazdı. "Birkaç günlüğüne memlekete gittim, yokluğumda neler olmuş."

Gülerek geri çekildiğinde Vural, "Sadece biz geldik," dedi.

Adam, "Daha ne olsun," derken keskin bakan koyu mavi gözleri beni buldu. Elini uzattığında uzanıp tuttum. Keskin yüz hatları olgun duruyordu, en az otuz beş yaşlarında olmalıydı.

"Sonunda tanışabildik, Zeynep."

Elini sıktıktan sonra geri çektim. "Memnun oldum."

Eğilip kızını kucağına aldı. "Bu da benim küçük kızım, Ceren."

Ceren utangaç bir şekilde babasına sarılıp yüzünü gizledi. Vural'ın bakışları Ceren'e kaydığında yüzündeki gülümseme silindi. Daha acı, daha ketum bir ifadeye bürünürken gözlerini kaçırdı. Çocuğunu hatırlamıştı belki de. Aile acısını biliyordum ama evlat kay-

betmenin ne demek olduğunu, nasıl iç yaktığını hiç bilmiyordum. Boğazım düğümlense de uzanıp Ceren'in elini tuttum.

"Merhaba Ceren, Zeynep ben." Bana yan gözlerle baktığında tekrar utanıp babasına sokuldu. "Çok tatlı bir kız."

Kadir abi gülümserken, "Öyledir cimcime," dedi.

"Sonunda geldiniz kardeşim." Tahir bize doğru geldiğinde ben de bir adım geri çekilerek Vural'ın yanına geçtim. "Hadi, masaya geçelim de yemek yiyelim."

"Gelin Hanım, yardıma gel."

Sema teyzenin sesini duyunca gözlerimi çevirdim. Bir Gelin Hanım olmadığım kalmıştı. "Geliyorum," diye cevaplayıp yanlarından uzaklaştım.

Vural'ın aldığı börekleri tabaklara yerleştirdiğimde Sema teyze imalı bir şekilde, "Durumlar nasıl?" diye sordu. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Sahte bir tatlılıkla gülümsedim. "Çok iyi."

Dudaklarını büktü. "İyi iyi. Sen böyle akıllı olursan evliliğin de yürür."

"Vural çok pişman olduğu için kıramadım aslında onu." Beni çok sinir ettiği için böyle konuşmuştum. Çünkü evlilik sadece kadının değil erkeğin de ayakta tutması gerektiği bir birliktelikti.

"E akıllı ol kocanı da elinde tut işte fena mı?"

İmalı sesine karşılık gülümsedim. "Ben tutmasam bile Vural bırakmaz beni."

Yan gözlerle bana baktı. "Öyle olsun bakalım, Gelin Hanım."

Vural'ın yanındaki yerime geçtiğimde kalabalık ve güzel bir masa kurulmuştu. Vural yanıma otururken Kadir abi ve kızı da karşımızdaydı. Sema teyze önüme dolu bir tabak koydu. "Hepsini bitireceksin," diye buyurduğunda gözlerim irileşti.

"Bu kadarını yiyemem."

Sertçe yüzüme baktı. "İtiraz yok."

Yerime sindiğimde dudaklarımı sarkıttım. Bu kadınla birkaç gün yaşasaydım, vermem gereken birkaç kilodan daha fazlası olurdu.

"Asma suratını, ben sana yardım ederim."

Vural'ın sesini duyunca ona döndüm. "Tamam o zaman."

Tabağıma döndüğümde bakışlarım karşımda oturan Vedat ile Şeyma'ya kaydı. İkisi de o kadar mutlu görünüyorlardı ki. Resmen ışık saçıyorlardı. Vedat sigara böreğinden alıp Şeyma'ya uzattı ve onu kendi elleriyle besledi. Gözlerimi onlardan çektiğimde hafifçe gülümsedim. Böyle bir evlilik nasıl olurdu acaba? Vural'ın kalbi bu kadar acıyla yoğrulmasaydı, benim sınavım bu kadar zor olmasaydı... Biz de böyle mutlu ve tasasız olur muyduk? Hiç bilmediğim bir şeyin özlemiyle dolmuştum.

"Zeytin de al, Zeynep."

Sema teyzenin sesi üzerine düşüncelerimden sıyrıldım. Cevap verecektim ki Vural benden önce konuştu. "Zeynep zeytin sevmez." Bunu bildiğini bilmediğim için şaşkınca ona döndüm. Vural ise bozuntuya vermeden uzanıp reçel tabağını aldı ve önüme koydu. Yüzüme baktığında, "Vişne reçeli sever," dedi.

Yanağımın iç kısmını dişlerimle ezerken bildiği ufak detayların benim için ne kadar değerli olduğunu kelimelerle anlatamazdım. Vural elini yanağıma uzatıp saçımı yavaşça kulağımın arkasına iteledi. Başparmağı yanağımda gezindiğinde tenim karıncalanıyordu.

Dokunuşlarını seviyordum, bana hissettirdiği hisleri de öyle. Yeşil yeşil gözleri böyle baktığında ise içime oluk oluk akan bir şeyler vardı. Bu şeyler öyle güçlüydü ki, kelimeler, anlamını ifade etmemde yetersiz kalıyordu. Dünün anıları bize dokunmak için o âni seçmişti. Bana dokunuşu, öpüşü, sözleri... Hepsi gözlerimin önünden geçerken nefes alışverişlerim sıklaşmıştı.

Vural'ın gözleri koyulaşırken elini çekti. "Yemeğini ye, hadi."

Kızaran yanaklarımla önüme döndüğümde boğazım kupkuru kesilmişti. Dudaklarımın kenarlarında gezinen gülümsemeye engel olamıyordum. Bana böyle açık olduğu zamanlar onu daha çok sevdiğime karar verdim. Sanırım ilgiyi seviyordum. Bu yaşıma kadar benden esirgenen bir şey olduğu için şimdi öğreniyordum bunu.

Yemeğime döndüğümde Vural, Kadir abi ile maçla ilgili konuşurken Afra yanımda oturmuş Şeyma ile atışıyordu. Tahir ise Vedat'ın yanında oturmuş kaçamak gözlerle Afra'yı izliyordu. Ona olan bakışları çok içten ve tatlıydı. Benden başka kimsenin fark edip etmediğini merak ediyordum. Afra'nın annesi ve Sema teyze de masanın başında oturmuş farklı bir muhabbetin içindeydiler. Esra

yerinden kalkıp Tahir'in yanına gitti. Tahir onu kucağına aldığında Afra onlara döndü. Tahir, Afra'nın küçük kardeşi Esra ile çok güzel ilgileniyor, ne istese veriyordu. Esra aynı soruları defalarca sorsa da umursamadan cevaplıyordu. Afra'nın bakışlarından Tahir'in doğru yolda olduğu anlaşılıyordu. Acaba Tahir de bunun farkında mıydı?

Temiz havadan derin bir nefes çektiğimde hayatımın o kadar da kötü olmadığını fark ettim. Burada güzel insanlarla tanışmıştım ve şu an güvendeydim. Vural bile değişmeye başlamıştı. Bana kendini açacak kadar güvenmiş ve kabullenmişti. Hislerinin boyutunu bilmiyordum ama bir şeyleri kabullenmeye başlamıştı. Yavaş da olsa her şey yoluna giriyordu belki de.

"Çok suskunsun."

Afra'ya doğru döndüm. "Hava çok güzel, burası da öyle."

"Bahar geldi ya sık sık buradayız artık."

Şikâyetim olmazdı. "Bu arada dershane ile görüştüm."

"Öyle mi? Ne dediler?"

Çayımdan bir yudum aldım. "Eylül ayında başlayacakmış."

Düşünceli bir ifadeyle başıyla onayladı. "Peki o zamana kadar neler yapmayı planlıyorsun?"

İçten bir şekilde gülümsedim. "Vural benim için kitaplar almış, video izleyip oradan çalışacağım."

Afra gülümserken, "Yaa, çok tatlı," dedi.

Vural istediği zaman son derece tatlı biri olabiliyordu gerçekten. "Öyledir," dediğimde yan gözlerle ona baktım. Kadir abinin söylediği bir şeye gülüyordu.

"Ay nasıl da aşkla bakıyor kocasına." Afra'nın sözleri üzerine ona doğru dönüp dil çıkardım. Dirseğiyle beni dürttü. "Çok mu seviyorsun?"

Şakacı bir tavırla sorduğu soru üzerine ona yaklaştım. "Ya sen? Çok mu seviyorsun Tahir'i? Pardon, Tahir abini," deyip göz kırptığımda gözleri irileşti.

"Ya aşk olsun, Zeynep, bir duyan olacak," diye kısık sesle konuştu. "Hem abim sayılır o benim, ne sevmesi?"

Gözlerimi devirirken, "Hıhı, kesin öyledir," diye geveledim.

"Siz ne konuşuyorsunuz orada fısır fısır?"

Şeyma'nın sözleri üzerine Afra panikle, "Hiç," dedi.

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdım. "Aynen, hiç."

Kahvaltı bitince Kadir abi, Tahir ve Vural sigara içmek için uzaklaştı. Masayı toplarken Vedat çaktırmadan Şeyma'yı yanımızdan uzaklaştırdı.

Afra ile onlara bakarken güldük. "Siz de gidin gezin, biz toplarız."

Afra'nın annesi bizi gönderince yürümeye başladık. Yerlerde papatyalar çıkmaya başlamıştı. Afra eğilip bir tane kopardı. "Çok güzel kokuyor." Çimlerin üstüne oturduğumuzda başımı geriye atıp güneşin tadını çıkardım. "Zeynep?"

Afra'nın çekingen sesini duyunca ona baktım. "Efendim?"

"Hani masada söylediğin şey var ya?"

Düşünceli bir ifadeyle, "Tahir ile sen hakkında mı?" dediğimde gözleri kocaman açıldı.

"Şşş, sessiz ol."

"Etrafımızda kimse yok, sakin ol."

Gözlerini elinde tuttuğu papatyaya indirdiğinde, "Çok mu belli?" diye sordu. Sesi ağlamaklı çıkmıştı.

"Yani, dikkat eden kimsenin gözünden kaçmaz diyelim." Yüzünü buruşturdu. "Neden bu kadar çekiniyorsun?"

Başını iki yana doğru salladı. Cevap veremeden Esra yanımıza geldi. "Abla, topumu ver. Annem yerini ablan biliyor dedi."

"Ay nereden bileyim ben, Esra?"

"Ya hadi," diye bağırdığında Afra söylenerek ayağa kalktı.

"Ben birazdan gelirim, Zeynep."

Afra gittiğinde orada oturmaya devam ettim. Sonra telefonumu arabada unuttuğumu fark ettim. Ayağa kalkıp Vural'a bakınmaya başladım. İleride Kadir abiyle beraber sırtları bana dönük şekilde oturmuşlardı. Onlara doğru yürüdüğümde tam adını seslenecektim ki adımın geçtiğini duydum. Susarak biraz daha ilerlediğimde ağacın arkasında durdum.

"Aklını başına topla, Vural. Sana böyle bakan bir kızı bir daha bulamazsın."

Vural, "Biliyorum abi," dediğinde Kadir abi iç çekti.

"Onu biliyorsun da kendi bakışlarını bilmiyorsun." Adamın sözleri üzerine Vural sessiz kaldı. "Senin bakışlarının da ondan aşağı kalır yanı yok. Bu yüzden geç olmadan kendine gel."

"Belki de geç kalmışımdır." Vural'ın sözleri ve sesindeki umutsuzluğu duyunca gözlerimi kırpıştırdım.

"Çabala oğlum o zaman. Yaşadıkların kolay değil ama hayat bir şans daha verdi sana, güzel kullan."

Alt dudağımı ısırırken daha fazla dinlemek istesem de uzaklaştım. Onları dinlerken yakalanmak istemiyordum. Hafifçe gülümsedim. Demek Vural Bey, benim için geç kaldığını düşünüyordu. Bu düşünceyi onun için değiştirmeyecektim. Çünkü bir şeyler için geç kalmıştı. Bunu telafi edecek taraf yine oydu. Bu zamana kadar ben yeterince uğraşmıştım. Hissettiğim mutlulukla yürümeye başladım. O da yeni bir başlangıç için hazırdı.

Senin bakışlarının da ondan aşağı kalır yanı yok.

Demek ki ben uydurmuyordum, gerçekten de gözlerinde bana karşı bir şeyler vardı. Bazen o kadar kayıtsız davranıyordu ki şüpheye düşüyordum. Şimdi başkasından duymak iyi gelmişti.

"Gözlerini dikip dikip durmasana, insanlar yanlış anlıyor."

Afra yüksek sesle söylediği sözlerin ardından topu karşısında duran Tahir'e fırlattığında top bana geldi. Şaşkınca durduğumda beni fark etmeyen Tahir, "Kim ne anlıyormuş?" diye sordu.

Afra'nın gözleri beni bulduğunda, "Hiç Tahir abi, hiç!" dedi.

Arkasını dönüp uzaklaştığında Tahir de arkasındaydı. Alt dudağımı endişeyle ısırıp etrafıma baktığımda Vural'ın onların olduğu tarafa gittiğini gördüm. Daha ikisi ne olup bittiğini konuşmadan Vural'ın öğrenmesi tam bir felâket olurdu. "Vural," diye seslenip ona doğru yürüdüğümde bana döndü. Gözlerindeki ifadeyi görünce düşündüğümün başıma gelmiş olmasından korktum. Çünkü Vural öfkeli görünüyordu. Bakışları ağaçlık alanda kaybolan Afra ve Tahir'e döndüğünde aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Bilerek ayağımın burkulmasını sağlarken ufak bir çığlık attım. Bu Vural'ın dikkatini bana vermesini sağlamıştı. Hızla yanıma geldiğinde eğilmiş, bileğimi tutuyordum. Gayet sağlam olan bileğimi ovalarken gelip önümde diz çöktü.

Bileğimi tuttuğunda, "İyi misin?" diye sordu.

"Acıyor," diye sızlandım.

Yere oturduğumda bacağımı kucağına alarak bileğime bakmaya başladı. "Neresi acıyor?"

Dokunduğu yeri işaret ettim. "Tam orası."

Hafifçe masaj yapmaya başladığında bakışları bileğimdeydi. Sanırım dikkatini dağıtmayı başarmıştım. "İyi geliyor mu?"

"Hıhım."

Elleri yavaşça bileğimden yukarı çıkıp sonra tekrar aşağı iniyordu. Uzun parmakları işini bilir gibiydi. Ellerimi yere yaslayıp geriye doğru yaslandım. Ayakkabımı çıkarıp masajına devam ettiğinde bayağı gevşemiştim.

"Masaj yapmayı bildiğini bilmiyordum."

Hafifçe sırıtmak dışında cevap vermedi. Elleri tekrar yukarı çıktığında ürperdim. Dokunuşları yavaşlamıştı. Oturma şeklimden ötürü elbisem iyice yukarı sıyrılmış ve uyluklarımı gözler önüne seriyordu. Vural'ın elleri baldırımdan uyluğuma kadar kaydığında içimi saran ateş alevlendi. Kıvranmamak için avuçlarımı sıktığımda beni etkilediğini belli etmemek için bedenim kaskatı kesilmişti.

Kısık sesle, "Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu.

Gözleri beni bulduğunda kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Değilim."

Sesim ifadesiz çıktığı için kendimi tebrik ediyordum. Sağ kaşı havaya kalktı. "Emin misin?"

Başımla onayladığımda bıyık altından güldü. Elleri biraz daha yukarı çıkınca bacaklarımı birbirine bastırdım. Başımı yana doğru eğerken, "Yanlış bölge," diye fısıldadım.

Elleri sabit kaldı. "Öyle mi?"

"Öyle."

Elleri tekrar hareket etti. "O zaman neden doğru hissettiriyor?"

Yutkunduğumda sessiz kaldım. Kalp ritmim iyice bozulurken gözlerimi kapatmak gibi bir hata yaptım. Çünkü gözümü kapattığım an, gözlerimin önüne gelen görüntüler dün geceye aitti. Elleri bacaklarımda dolanırken bunu yapmak büyük bir hataydı. Nefeslerim sıklaştığı için göğsüm inip kalkıyordu. Vural üstüme doğru eğildiğinde dudaklarını yanağıma bastırdı. Bacaklarımı yavaşça araladığında eli elbisemin altında kaybolmuştu.

"N'apıyorsun?"

Sesim bu defa titrekti. Dudaklarını boynumun kıvrımına doğru kaydırdı. "Kokunun beni uyuşturmasına izin veriyorum."

Başım geriye doğru düşerken dudakları boynuma yakıcı öpücükler bıraktı. Parmakları iç çamaşırımın kenarına geldiğinde gözlerimi açtım.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," deyip elini tutum Yüzüme doğru gülerken ağırlığını üstüme doğru verince sırtım yerle buluştu. Saçlarım çimenlerin üzerine yayılırken ellerim omuzlarımı buldu. Gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktığımda bakışları ciddileşti.

"Dikkatini mi dağıttım?" Cevap vermeme izin vermeden eğilip burnunu burnuma sürttü. "Bana yapmaya çalıştığın gibi?"

"Öyle bir şey yapmadım," diye mırıldandım.

Dudakları, aralık kalan dudaklarıma kapandığında bir anda dışarıda olduğumuzu unuttum ve beni öpmesine izin verdim. Duyduğum şeylerden sonra buna ihtiyacım vardı. Ellerim yanaklarını bulunca sakalları avuçlarıma battı. Yüzünü kendime doğru çekerken dilini ağzımın içine itelemişti. Dilini emdiğimde vücudunu bana doğru bastırdı. Bu hareketi vücudumun ihtiyaçla dolmasına neden olmuştu. Dün geceden sonra onu tekrar, daha şiddetli bir şekilde istemem normal miydi? Kasıklarıma biriken arzudan anladığım kadarıyla normal olmasa da mümkündü. Geri çekilip yüzüme baktığında yanağımın iç kısmını ısırdım.

Onu seviyor muydun? Hâlâ seviyor musun?

Dilimin ucuna biriken kelimeleri tutmak için ağzımı sıkı sıkı kapattım. Başka soru yok demişti ama dayanamıyordum. Birini evlenecek kadar çok sevmişti. Bu gerçeği bilirken hiçbir şey yokmuş gibi davranamazdım. Ya hâlâ onu seviyorsa? Böyle bir sevginin üstüne mutluluk hayalleri kuramazdım!

"Vural?"

"Efendim?"

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Hiç," diye geveledim. Zamanı gelince anlatırdı. Bu sözü defalarca tekrarladım.

Vural dudaklarını başımın üstüne yerleştirdi. "O güzel kafandan neler geçtiğini biliyorum." Fısıldayarak söylediği sözler üzerine gözlerimi açtım. Vural ise başını göğsüme yaslayarak uzandığında ağırlığını yan tarafa vermişti. Gözlerini bulutların toplanmaya başladığı gökyüzüne doğru çevirmişti. "Yurt dışında yaşadığım bir zaman vardı. Sıla ile o zaman tanıştık. Dil eğitimi için Fransa'ya gelmişti." Bana eski karısını anlatıyordu. Tüm bedenim donup kaldığında sessizce durmaya devam ettim. "Aramızda ciddi bir şey yoktu. Ta ki hamile kalana kadar." Sesi duygu barındırmadığı için

dümdüzdü. "Evlenmek istedim ama o istemedi. Hayalleri başkaydı, evlenip çocuk yapmak ona göre değildi." Derin bir nefes alıp biraz bekledi. "Çocuğu aldırmasına izin vermedim, veremezdim. Benim de çocuğumdu ve söz hakkına sahiptim. Onu evlenmeye ikna ettiğimde yedi ya da sekiz aylık hamileydi."

Böyle bir hikâye duymayı beklemiyordum. Ben daha farklı senaryolar hayal etmiştim. Kendime engel olamadan kafamı kurcalayan soruyu dile getirdim.

"Ona âşık değil miydin?"

İçime dolan korku anbean çoğalırken Vural sessizleşti. Üstümüzden kuşlar geçerken endişeyle doluydum. Alacağım cevaptan korkuyordum.

"Hayır, değer verdiğim birisiydi ama bizimkisi aşk evliliği değildi." İtiraf etmem gerekirse sözleri karşısında rahatlamıştım. Yaşadığım rahatlama öyle büyüktü ki! Sürekli başkasını sevdiğini düşünerek kendime işkence eden yanım derin bir sessizliğe gömülmüştü. Kayıpları hâlâ çok büyüktü ama en azından ortada büyük bir aşk yoktu. "İşlerimin en yoğun olduğu zamanlardı. Bu yüzden onlarla çok vakit geçiremedim bile, şu içimi bir açsan..." deyip sustu.

Sesindeki keder kalbime aktı. Vicdan azabı çekiyordu. Yaşadığı azap o kadar büyüktü ki onu bambaşka bir adam hâline getirmişti. *Susmaları, geri çekilmeleri, dengesiz tavırları, karanlığı...*

Kuru bir sesle, "Hem aşk adamı olmadığımı anlamış olman lazım," dediğinde ortamdaki ağır havayı dağıtmaya çalıştığını anladığım için hafifçe güldüm. Demek bu odunluğu bana özgü değildi. Başını kaldırıp dik dik yüzüme baktı, gözlerindeki kederi gizlemeye çalışsa da artık daha net görüyordum. "Bana mı gülüyorsun?"

Başımla onaylarken, "Hayatım boyunca tanıdığım en odun adamın itirafına gülüyorum diyelim," dedim.

Dilini alt dudağında gezdirirken, "Odun, öyle mi?" dedi. Başımı aşağı yukarı doğru salladım. "O odun şimdi seni," deyip beni tekrar öpmeye başladı. *Söyleyemediği her şeyi barındırdığı öpücüğü, bana bakan gözleri...*

Vural, yüreğimi yüreğine sürgün ediyordu.

Aniden yağmur bastırdığında durup başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Yağmur şiddetlenirken üstümde durduğu için bedeni beni

konuyordu. Sabah güneşli olan gökyüzünde şimdi şimşekler çakıyordu. Hava durumu aynı Vural gibiydi...

Gülmeye başladığımda tekrar bana döndü ve beni öpmeye devam etti. Yağmurun altında ıslanıyor olmamızı umursamadan ona karşılık verdim. Kollarımı boynuna dolayıp çekilmesini istemediğimi belirterek öptüm. Tadı damağıma yayılırken kokusu üzerime sindi. Dün geceden sonra buna ihtiyacım vardı. Her ne kadar olanları basite indirgesem de değildi. Onu bu kadar severken aramızda yaşanan hiçbir şey basit olamazdı zaten.

Bizimkilerin sesini duyunca ayrıldık, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Vural ayağa kalkıp beni de kaldırdığında ayakkabımı giydim. Ayağımın üstüne bastığımı gördüğünde, "Düzelmişsin," dedi.

"Masaj iyi geldi," diye geçiştirdim. Arabaya doğru ilerlediğimizde yağmur hâlâ devam ediyordu. Diğerleri de arabalarına bindiğinde Vural'ın gözleri Tahir'i buldu. Ne düşündüğünü bilmek istesem de sormaya cesaret edemedim. Arabaya bindiğimizde kollarımı birbirine bağladım. Üşüdüğümü fark eden Vural klimayı açtı. Islandığı için alnına düşen saçlarını geriye iteleyip arabayı çalıştırdı.

Ellerimi sıcak hava üfleyen klimaya doğru uzattım. Ellerimin üşümesinden nefret ediyordum. Neyse ki geldiğimiz yer yakın olduğu için çabuk varmıştık. Arabayı evin önüne çektiğinde, "Sen şimdi in, benim biraz işim var," dedi.

"Bu yağmurda mı?"

Başıyla onayladığında telefonundan bir numarayı aradı. Arabanın kapısını açıp ineceğim sırada konuşmaya başladı. "Tamirhaneye geçtin mi?" Kapıyı kapattığımda, "Geliyorum," dediğini duydum.

Tahir'in tamirhanede çalıştığını biliyordum. Vural arabayla uzaklaştığında eve girmek yerine tamirhaneye giden yola girdim. Yağmur başladığı hızda kesildiğinde caddeler boştu. Tamirhane yakın olduğu için birkaç dakika içinde varmıştım. Vural'ın arabasının kapısı açık bir şekilde, rastgele park edildiğini gördüm.

İçimdeki kötü hisse engel olamıyordum. Vural'ın, "Nasıl yaparsın lan?" diye bağırdığını duyunca kötü hissetmekte haklı olduğumu anladım. Seslerini takip ettiğimde tamirhanenin içinde Tahir'in yakasına yapıştığını gördüm. "Lan kardeşin sayılır o senin, kansız herif!" Ardından yumruğu, kardeşim dediği Tahir'in suratında patladı.

Elimi ağzıma götürürken Tahir geriye doğru sendelemişti. "Babası kızı bize emanet ediyordu. Hiç mi utanmadın şerefsiz?" Tahir dudağının kenarındaki kanı silerken Vural onu iteledi. "Cevap ver lan!"

"Ben onun abisi değilim."

Tahir'in dişlerinin arasından söylediği sözleri duyan Vural, bir yumruk daha attı. "Siktir lan oradan. Abisi değilsen kız sana niye abi diyor?"

Tahir, Vural'ı sertçe iteledi. "Sizin yüzünüzden amına koyayım! Hepiniz bir olmuş, olmayan kan bağını öne sürüyorsunuz!" Tekrar Vural'ı iteledi. "O benim kardeşim değil. Ben onun abisi değilim. Benim tek kardeşim var, o da Şeyma. Ben sadece onun abisiyim."

Vural başını iki yana doğru salladı. "Hiç mi utanmadın?"

"İnsan âşık olduğu için utanır mı, Vural?"

Tahir'in sorusu üzerine Vural ellerini yumruk yaptı. "Ona abi diyen birine âşık olduğu için utanır. Utanmalı!"

"Lan sana ne? Ben senin hayatına karışıyor muyum?"

"Kes lan sesini!"

"Kesmiyorum! Sen daha karının elinden tutup onun sevgisine sahip çıkamıyorsun! Ne hakla gelmiş bana aşktan bahsediyorsun?" Geriye doğru sendelediğimde felç olmuş gibiydim. Vural tekrar Tahir'in yakasına yapıştı fakat Tahir susmadı. "Sen git önce kendi evliliğine bak! Git sahip çıkmaya korktuğun aşkına bak."

"Ulan, kendi kabahatini benim hatalarımla mı temizliyorsun?"

Vural, sözlerinin ardından Tahir'e bir yumruk daha attı. Tahir bu defa yere düşmüştü.

"Bu kinin neye kardeşim?" Sakin bir sesle sorduğu soru üzerine yavaşça yerden kalktı. "Ben senin yapamadığını yapıyorum diye mi bu kadar öfkelisin?"

"Tahir, sus."

"Ben senin gibi inkâr etmek yerine Afra'ya olan aşkımı kabul edip haykırdığım için mi bu öfke? Senin yapamadığını yapıp her şeye rağmen hislerime sahip çıktığım için mi?"

Bu soru ağırdı. Bu soru o kadar ağırdı ki Vural'ın sessizliğini kaldıramazdım. Oradan uzaklaşmak için arkamı döndüğümden yağmur tekrar başlamıştı. Tahir, Vural'a inat, "Ben Afra'yı seviyorum," dediğinde başımı kaldırdım ve karşımda dikilen Afra ile göz göze

geldim. Duyduklarından ötürü kocaman açılmış gözleriyle orada dikiliyordu. "Ve hepinize inat, gerekirse hepinizi karşıma alarak bu aşka sahip çıkacağım."

Afra gözlerini kırpıştırırken birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Muhtemelen Tahir'in duygularının bu kadar yoğun olduğundan habersizdi. Geriye doğru sendelediğinde ona doğru ilerlemek istedim ama bacaklarım kurşun gibi ağırdı. Afra aniden arkasını döndü ve koşmaya başladı. Benden mi, duygularından mı yoksa Tahir'in sözlerinden mi kaçtığını bilmiyordum. Tahir, Vural'a ve tüm olmazlara inat aşkını haykırırken, Afra sadece gitti.

Her aşkta giden bir taraf vardı. Bu yüzden ayrılıklar da sevdaya dahil olmalıydı.

17. BÖLÜM
ZEHİR VE ŞİFA

Orada ne yapacağımı bilmediğim için çöken omuzlarımla beraber eve doğru yürümeye başladım. Yol boyu Tahir'in haykırdığı sözler kafamda dönüp durdu. Vural'a söyledikleri, beni derinden etkilemişti. Vural'ın sessizliği ise beni o derinliğin içine atıp orada hapsediyordu. Eve nasıl geldiğimi bile anlamamıştım. Soğuktan titrer bir vaziyette odama geçip üstümdeki ıslak elbiseyi çıkardım ve saçlarımı dağınık bir topuz şeklinde bağladım. Bedenim o kadar uyuşuktu ki hareket etmek çok zor geliyordu. Bu yüzden iç çamaşırlarımla yatağa çöktüm. Üstüme bir şeyler geçirecek hâlim bile kalmamıştı.

Vural ile konuşmam gerekiyordu. Tahir ve Afra'nın arasında yaşananların onu ilgilendirmeyeceğini anlamalıydı. Yatağa uzanıp tavanı izlemeye başladım. Aramızdaki duvarları aştığımızı sandığım anda yeni bir engelle karşılaşıyorduk. Her defasında da o engele en sert çarpan taraf ben oluyordum. Aynı yerden sürekli kırılıyordum. *Bu aşktan o kadar çok darbe almıştım ki...*

Gözlerimi kapattım, canım yanıyordu.

Söylenmeyen sözlerin bu kadar acı yüklü olduğunu hiç bilmezdim. Bunu da Vural ile beraber öğrenmiştim. Bacaklarımı kendime doğru çektim. Uykusuzluktan dolayı sızlayan gözlerimi yumdum. Odamın kapısı açıldığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Vural'ın yürürken parkede çıkardığı sesi dinlerken hafifçe iç çektim. Sessizce odamda durduğunda içimden saymaya başladım.

178, 179, 180... 180. saniyede bana doğru geldi. Bu süre zarfında odamda dikilip beni izledi. Bu kalbimin ritmini değiştiren bir ayrıntıydı. Yatağın kenarında duran örtüyü üstüme örttüğünde burnum-

dan nefes aldım. Kokusunu içime çektiğimde huzur, bir kozalak gibi sarıp sarmaladı beni. Her şeye rağmen onda huzur bulduğum, kabullendiğim bir gerçekti. Vural doğrulduğu sırada gözlerimi araladım. Ellerinin üstündeki yaralara bakarken uyandığımı fark etmediği için arkasını döndü. Uzanıp elini tuttum. Gözlerim sıyrılan etinde asılı kalmıştı.

Başparmağım, kanlı parmak boğumlarının üstünde gezerken kısık bir sesle, "N'oldu?" diye sordum. Genelde sıcak olan elleri şu an ılıktı. Buz gibi olan parmaklarım bu düşük sıcaklığı bile severek karşılıyordu. Bakışlarım sırtına kaydı. Koyu yeşil renginde şapkalı bir sweat giymişti. Bana doğru döndüğünde bu rengin ona ne kadar çok yakıştığını kendi gözlerimle gördüm. Ayrıca üstündeki kıyafet ve ıslandığı için dağılan saçlarıyla çok tatlı ve yaşından genç görünüyordu. "Cevap vermeyecek misin?"

Sessizce yatağa oturduğunda gözleri üzerimdeydi. "Hayır çünkü neden olduğunu biliyorsun." Kaşlarım havalandığında, "Orada olduğunu biliyordum," diye homurdandı.

"Nasıl?"

Gözlerini devirdiğinde istemeyerek cevap verdi. "Bunun için eğitim aldım."

Yüzümü buruşturdum. Haklıydı. Yatakta doğrulduğumda üstüme örttüğü örtü açıldı. Bakışları sadece sütyenin kapattığı bedenime kaydı. Bakışları karşısında buz kesen tenim ağır ağır ısınmaya başlamıştı. Açıkçası onun yanında bu şekilde oturmaktan utanmıyordum. Çünkü bu hayatta en yakın olduğum insan oydu. Ne kadar kavga etsek de bu böyleydi.

Vural boğazını temizledi. "Üşüyeceksin." Kaşları çatılırken elini elimden çekti. Elinin sırt kısmını koluma yerleştirip yavaşça aşağı doğru indirdi. "Buz gibisin."

Dokunuşları karşısında içim kavruluyordu oysa. Boğazım kupkuru kesilirken tenim diken diken oldu. Öyle yavaş ve yumuşak dokunuyordu ki, boğazım düğümlenirken kan akışım hızlanıyordu. Elini çektiğinde üstündeki sweati hızlı hareketlerle çıkardı. Üstünü çıkarmasını istemiyordum, ona çok yakışmıştı.

"Üstümü giyecektim zaten," desem de beni dinlemeyip elindekini uzattı. Beyaz, kısa kollu bir tişörtle kaldı. Teni sayesinde sıcak

olan sweati başımdan geçirirken beni sarmalayan kokusunun tadını çıkardım. Bana birkaç beden büyük olduğu için ellerim kol kısmının içinde kalmıştı. Vural'ın dudakları hafifçe kıvrılırken uzanıp kollarını sırayla katladı. Bu ilgili tavırları kalbimi sıcacık yapıyordu. Kucağına atlayıp yüzünün her tarafını öpmek istiyordum. Kendimi zor tutarken dudaklarımda oluşan ufak gülümsemeyle tadını çıkardım. Katladığı kollara bakarken, "Şimdi daha iyi," dedi. Yan gözlerle ona bakmaya başladım. Başını bana doğru çevirip ne var anlamında başını salladı.

"Konuşmamız gerekiyor."

Sırtını yatak başlığına yaslayıp kot pantolonundan sigara paketini ve siyah zipposunu çıkardı. İçinden bir dal sigara çıkarıp paketi komodinin üstüne attı. Sigarayı dudaklarının arasına alıp ateşlediğinde konuşmasını bekliyordum. İçine çektiği dumanı yavaşça dışarı üflerken, "Ne hakkında?" diye sordu.

Başımı yana doğru eğdim. Ne hakkında konuşmak istediğimi bal gibi de biliyordu. Uzanıp dolgun dudaklarının arasına yasladığı sigarayı aldım. Başı bana doğru döndüğünde sırtımı onun gibi yatak başlığına yaslayıp sigarayı aralık dudaklarımın arasına yerleştirdim. Birkaç kez içmiş olsam da pek tadını sevmediğim için devam etmemiştim ama şimdi içmek istiyordum. Dumanı içime çektiğimde hafifçe öksürdüm. Tekrar dudaklarıma götürdüğümde Vural sigarayı aldı. Başını geriye doğru yaslayıp içmeye devam ettiğinde bir kez daha ondan aldım. Başımı omzuna yaslayıp bir nefes daha çektim. Öksürmeme neden olsa da iyi gelmişti.

"Yeter bu kadar."

"Sana da yeter," diye cevap verdim. Sigarayı elimden alıp komodinin üstündeki bardağın içine attı. "Odam senin yüzünden sigara kokacak."

"Benim odam da senin gibi kokuyor. O ne olacak?" Beklemediğim anlarda böyle sözler söyleyince kalbim yerinden oynuyordu. Vural derin bir nefes aldığında geniş göğsü havalandı. Başını bana doğru çevirip yüzünü kulağıma doğru eğdi. Nefesi içimi gıdıklarken kulağıma doğru, "Yatağım, yastığım..." diye devam etti.

Cevap vermek yerine ona biraz daha sokuldum. Fakat yetersiz kalıyordu. Bir kez daha içimden geldiği gibi davranarak doğruldum

ve bedenimi yan bir şekilde kucağına yerleştirdim. Yüzümü boynumun kıvrımına gömüp gözlerimi yumduğumda elleri belime kaydı. Beni iyice kendine doğru çekti. Kokusunu boynumdan soludum, saç filminin ardığ nnnnası tenime karışmıştı. Bu kokuyu seviyordum. Kolları benim yuvamdı, onun kucağında otururken ilk defa evim deymişim gibi hissettim.

Vural ile bir gün ayrılmak bir daha yaşadığım hiçbir yer evim gibi hissettirmeyecekti. Elleri sırtımdan belime doğru yavaşça çıkıp aşağı indi. Vural uzundu, zayıf olsa da kasları sayesinde heybetli bir adamdı. Kucağında küçük kalmıştım. Bu içime güven yayıyordu. Beni her şeyden koruyabilirmiş gibi hissettiriyordu. Bu hissi ailemden sonra ilk defa onunla yaşıyordum. Her ne olursa olsun Vural Alazoğlu, beni canı pahasına korurdu.

Boynuma ufak bir öpücük kondurdum. Isınmaya başlındığım için de mayışmıştım. Çok uykum vardı ve ona bu kadar yakın olunca bütün bedenim gevşiyordu. Konuşmamız gerekse de susturn. Susturn ve bu ânın tadını çıkardım. İkimiz de sakindik ve Vural bana yavaş da olsa açılmaya başlamıştı. Bunun göğsümde yarattığı mutluluk, geride kalan her şeyi gölgesinde bırakıyordu. Sadece birkaç saniye içinde uyuyakalmıştım.

Uyandığımda akşam çöktüğü için odanın içi kararmıştı. Gözlerimi araladığımda sırtımdaki sıcaklık ve belimdeki ağırlık Vural'ın yanımda olduğunun habercisiydi. En son kucağında uyumuştum ama şimdi yatağımda, ona sırtımı dönmüş şekilde uyuyordum. Başımı ona doğru çevirdiğimde yüzü bana dönük bir şekilde uyuduğunu gördüm. Dudaklarımda oluşan kıvrılmayla hafifçe gerindim. Kollarında olmayı sevsem de karnım acıkmıştı. İstemeyerek de olsa sıcak kollarından çıkıp parmak uçlarımda yürüyerek odadan çıktım. Önce banyoya girip elimi yüzümü yıkadım.

Merdivenlerden inip mutfağa girince dolaba baktım. Hızlıca bir şeyler hazırlamak istiyordum. Bu yüzden dolabı kapatıp hızlı olacağı için spagetti yapmaya başladım. Makarna haşlanırken domates sosunu, ardından masayı hazırladım. Vural'ı kaldırıp kaldırmama

konusunda kararsızdım. Sosu makarnaya döktüğüm sırada Vural'ın sesini duydum.

"Yataktan kaçmaya iyi alıştın."

Gülmeden edemedim. Tabakları masaya koymak için elime alıp ona dönerken, "Sadece acıktım," dedim. Kapının pervazına yaslanmış beni izliyordu. Gözleri çıplak bacaklarımdan başlayıp yukarı doğru yavaşça çıktı. Sağ kaşım havalandı. "Hoşunuza giden bir şey görmüş gibisiniz?"

Yoğun bakışları altında tenim ısınıyordu. Tabakları masaya bırakırken bana doğru yürüdü. Dudaklarında yan bir gülümseme oluşmuş, "Belki," diye cevapladı.

Gözlerimi devirirken masaya oturdum. Vural kendine su doldurup içtikten sonra arkama geçip üstüme doğru eğildi. Gözlerim irileşirken bir bardak dolusu suyu tabağımın yanına bıraktı. Ardından dudaklarını çıplak enseme bastırdı. Sıcak nefesi boynuma çarptığında karnımın alt bölgesi kasıldı. Bedenim ürperirken yanaklarım al al olmuştu. Bana yaklaştığı an kalbim maraton koşmuş gibi hızlanıyordu. Ortamın sıcaklığı birkaç derece birden artmış gibiydi.

Geri çekilip karşımdaki sandalyeye oturduğunda hissettiğim açlık hissi yok olmuştu. Şimdi çok daha farklı şeylerin varlığı içimde hükmünü sürüyordu. Vural ise yine o düz ifadesiyle yemeğine başladı. Alttan alttan ona bakıyordum. Ufak bir temasla dengemi bozmayı başarıp hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam edebiliyordu. Dudaklarımı büzdüğümde çatalımı makarnaya sapladım. Duygularını gizlemek için profesyonel eğitim almış biriyle olmanın zorluklarından biriydi işte. Sessizce yemeğimi yerken Vural'ın masanın üstündeki telefonu çaldı. Ânında gözlerim telefona kayınca arayanın Tabir olduğunu gördüm. Vural'a baktığımda kısaca aramaya bakıp görmezden gelerek yemeğe devam etti.

"Açmayacak mısın?"

"Hayır."

Net cevabı karşısında, "Neden?" diyerek üstüne gittim. Omuz silktiğinde kollarımı önümde bağladım. "O senin çocukluk arkadaşın." Çatalını masaya bırakıp peçeteye uzandı. Ağzını sildiğinde, "Bir şey demeyecek misin?" diye sordum. Telefonunu alıp ayağa kalktığında sessizliğini koruyordu. Mutfaktan çıktığında onu ta-

kip ettim. Kolunu tutarken, "Dursana," dedim. Başını bana doğru çevirdiğinde konuşmaya devam ettim. "İkisi de kocaman insanlar. Aralarına girme." Kolunu çektiğinde sessizliği karşısında iyice öfkelendim. "Çocuk seviyorum diyor, rahat bırak onları."

"Lan beraber büyüdüler, kız ona abi diyor, ne sevmesi?" Boynundaki damarlar belirginleşmişti. Anlaşılan hâlâ bu konuyu sindirememişti. "Afra, onu abisi gibi görüyor."

"Nereden biliyorsun?" diye karşı atağa geçtiğimde kaşları çatıldı.

"Görüyorum, hem seviyorsa niye abi diye geziniyor?"

Bu kadar kör olması sinirlerimi bozuyordu. "Çünkü korkuyor."

"Neyden korkuyor?"

"Tepkilerinizden." Elimle onu gösterdim. "Baksana, sen bile anlamak yerine onların karşısına geçtin. En yakın arkadaşınla kavga ettin."

Ellerini yüzüne yerleştirip sertçe sıvazladı. "Babası her göreve gittiğinde o kızı, Tahir'e ve bana emanet etti. Tahir'in bu dediklerini duysa kurşuna dizer onu kurşuna!"

"O zaman yanında ol," diye patladım.

"Kolaydı sanki amına koyayım." Elini ensesine yerleştirip odanın içinde yürürken burnundan soluyordu. "Sanki bir kardeşim diğer kardeşime yan gözle bakmış gibi hissediyorum."

"Abartıyorsun! Onlar gerçekten kardeş değil."

Gözleri beni bulduğunda alev alevdi. "Siktiğimin kan bağı yok diye mi? Beraber büyüdüler, Afra hep bize abi dedi. İnsan ona abi diyen birine nasıl âşık olur, aklım almıyor!"

Olaya bu kadar düz bakması karşısında ne tepki vereceğimi şaşırmıştım. İşler böyle yürümüyordu ki. "Vural," dediğimde sesim sertti. "Aşk laftan anlar mı sanıyorsun sen?"

"Anlamalı," dediğinde gözüm döndü.

"Ah doğru, aşk adamı değildin sen. Senden aşkı anlamanı beklemem saçma olur."

Ağır konuştuğumu biliyordum ama kendime engel olamamıştım. Vural bana doğru gelip kollarımı tuttu. "Doğru çünkü bir siz seviyorsunuz, değil mi? Biz kalp değil taş taşıyoruz!" Bu sözlerini beklemiyordum. "Sizin gibi haykırmadığım için aşktan da sevgiden de anlamam ben, değil mi, Zeynep?"

Dudaklarım tek çizgi hâlini aldığında gözlerine bakıyordum. Söylediklerini düşünmek yerine, "Aynen, anlamazsın!" diye doğruladım. "Çoğu zaman ne istediğini bilmeyen ya da sadece senin istediklerinin olmasını isteyen şımarık bir çocuk gibi davranıyorsun."

Dudakları alayla kıvrıldı. Kollarımı bıraktığında başını iki yana doğru salladı. "Aşka bakış açımız çok farklı belki de," dediğinde başımla onayladım. Ondan hiç şüphem yoktu.

"Ben mesela âşık olduğum bir insandan vebalıymış gibi kaçmam. Ne olursa olsun yanında olurum, aşkıma sahip çıkarım," dediğimde artık olay Tahir ve Afra değildi. İkimizin problemleri gün yüzüne çıkmıştı.

Acı acı güldü. "Ya âşık olduğun kişi senden daha iyisini hak ediyorsa?"

Sorusu üzerine alayla güldüm. "Bana bu klişeyi yapmış olamazsın," diye üstüne gittim. "Hem kim karar veriyor buna?"

Sözlerimin ardından öfkeyle burnundan soludu. Üstüme doğru geldiğinde kızgın bir boğa gibiydi. Yüzünü yüzüme doğru eğdiğinde burun burunaydık. Tırnaklarımı avuç içime geçirdim. "Şu bakışlarındaki acımasızlığa rağmen ne kadar sinirli olsam da ne kadar kırıp dökmek istesem de beni durduruyor. Sen bakınca..." deyip sustu. Gözlerimi kırpıştırdığımda bir adım geri çekildi. "Bir insan, sevdiği ya da değer verdiği kişiden, kâbus görmediği gecesi olmadığı, her gün ölmek için Allah'a yalvardığı, sırf Allah korkusu yüzünden canına kıymadığı..." deyip sustu. Sertçe yutkunduğunda gözlerini kısa bir an kapatıp devam etti. "Defolu, ağır yüklerle dolu hayatına çekmek istemediği için uzak duruyorsa? Bunlar da klişe mi? Yoksa sıktığımın hayatının ta kendisi mi?" Geriye doğru sendelerken gözlerime dolan yaşlar yüzünden görünüşüm bulanıklaştı. "Bunları yaptığı için kötü ve aşktan anlamamış mı oluyor yoksa," deyip sustu. Gözlerimin içine bakarken yavaşça devam etti. "Yoksa onu kendinden ve adına aşk denen zehirden korumuş mu oluyor?

Bana doğru ağır adımlarla yürüdüğünde titreyen çenemi engellemek için dişlerimi birbirine bastırdım.

"Kırmışlardı Zeynep seni, mahvetmişlerdi! Daha iyisini hak ediyordun, geçmiş yükleri olmayan, arızalı bir heriften daha fazlasını," dediğinde sesi sonlara doğru kısılsa da devam etti. "Mutlu olduğu

an vicdan azabı çekmeyen bir adamı, işi yüzünden sürekli ölümle burun buruna olmadığın bir hayatı hak ediyordun. Sana daha fazla yara açmak yerine yaralarını saran birini. Sana acınıyla yük olmak yerine acılarını sırtlayan..."

Sanki göğsümde bir ev yıkılmıştı. Sanki damarlarımda kan yerine zehir akıyordu. Kalbim her attığında vücuduma o zehri pompalıyordu.

"B-Buna ben karar veririm. Sadece ben!"

Başını iki yana doğru salladığında yalvaran gözleri gözlerimdeydi. "Kendini benden kurtar istedim, bu boktan hayatımdan korumak istedim seni. Yarınım bile belli değil. Bunu ne sana ne de kendime anlatamadım." Gözlerimden sırayla yaşlar süzüldü. Söyleyecek sözlerimi yitirmiştim. Gücüm bedenimden çekilmiş, boş bir kabuk gibiydi. Nasıl ayakta durduğumu bile bilmiyordum. Vural ise kızarmaya başlayan gözleriyle konuşmaya devam etti. "Uzak durmam bir işe yaramadı. Kaçtıkça kendimi sende buldum, seni itelesem de sana çekildim." Yorgun bir nefes verdiğinde hıçkırıklarımı bastırmak için yanağımın iç kısmını ısırdım. "Ne yapılırsa yapılsın kaderde yazılan değişmiyormuş. Şimdi her şeye rağmen, en çok da kendime rağmen bizim için çabalıyorum ama haklısın..." Sözleri zehirli bir ok gibi ruhuma saplanıyordu. Onun gözünden olaya bu şekilde bakmadığım için kalbim avuçlarının içinde parçalara ayrılıyordu sanki. Vural sertçe yutkunup devam etti. "Sizin gibi haykırmadığım için ben ne aşktan ne de sevgiden anlamam."

Ardından çöken omuzlarıyla arkasını döndü ve evden gitti. Dizlerim daha fazla beni taşıyamadığı için zemine sertçe düştüm ama canımın acısını hissetmedim. Ruhumdaki acı o kadar fazlaydı ki geride kalan her şeyi siliyordu. Başım öne düşerken elimi kalbimin üstüne yerleştirdim ve ağlamaya başladım. Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Günlerdir yaşadığım ikilemler gözyaşı olarak bedenimden taşıyordu. Sözleri kör bir kurşun gibi zihnimin orta yerine saplanmıştı.

"Neden?" diye hıçkırdım. Sessiz evin içinde, "Neden daha önce anlatmadın?" diye ağladım.

Neden kendini açmak için onu kırmamı beklemişti. Daha en başından beri bana kendini nasıl açmazdı? Duyduklarımla başa çıkamıyordum. Olay beni sevip sevmemesi değildi. Olay kendini bana

layık görmemesiydi. Bu saçmalıktı! En başından beri tüm meselenin bu olması da öyle! Birbirimizi anlamak yerine sürekli tartışmış ya da kaçmıştık. Şimdi her şey ortaya dökülmüştü ama parçalara ayrılmıştık. Ağlamam şiddetlenirken sözleri kafamda yankılanarak tekrar ediyordu.

Söylediklerini o kadar çok düşündüm ki her cümlesini ezberlemiştim, bir şarkı gibi tekrar tekrar kafamda çalıyordum. Bir ara kanepeye oturup bacaklarımı kendime doğru çekmiştim. Bu ilişkide hep onu suçlamıştım. Bana kendini tam olarak açmadığı için hâlâ suçluyordum ama sanırım ben de hataliydim. Onu yargılamak yerine daha çok anlamam gerekiyordu.

Başımı dizime yaslayıp gelmesini bekledim. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Aklım yaşadıklarımıza kayıyordu. Sürekli uzak dur benden demeleri ilk defa bir anlam kazanmıştı. Ama ondan başka hiçbir şey umurumda değildi. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Birbirimizin acısına ortak olmak istiyordum ben. Hiçbir zaman toz pembe bir hayatın hayalini kurmamıştım. Hem Vural'ın olmadığı bir hayat ne kadar güzel ya da sorunsuz olursa olsun benim için bir anlam ifade etmiyordu. Ben tüm yüklerine, acılarına, geçmişine rağmen onu istiyordum.

Evin kapısı açıldığında saat gece yarısını geçmiş ve dışarıda yağmur başlamıştı. Yağmurun cama vuran sesleri odayı dolduruyordu. Bacaklarımı kanepeden aşağı sarkıttığımda Vural salona geldi. O sırada çakan şimşek bir anlığına odayı ışıkla doldurduğunda çöken omuzlarını görebildim. Odanın içini sokak lambası aydınlattığı için tekrar etraf loş oldu.

Beni kanepede otururken gördüğünde yürümeyi bıraktı. Yavaşça ayağa kalktım. Alt dudağımı dişlerimin arasına hapsederken ona doğru yürümeye başladım. Herhangi bir tepki gelmeyince adımlarım hızlandı, neredeyse koşarak boynuna atladığımda bacaklarımı beline sardım. Bedenime dolanan elleri bana yardımcı olurken saatlerdir akıttığım için bittiğini sandığım gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Yüzümü boynuna gömdüğümde kanepeye doğru yürüdü. Çöker gibi oturduktan sonra geri çekilip yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Hiçbir şey bildiğin yok senin," diye hıçkırdım. "Seni o kadar çok seviyorum ki, söylediklerinin benim için hiçbir zaman sorun olmaya-

cağını bilmiyorsun." Alnımı alnına yasladığımda nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Alkol kokusu alabiliyordum. Vural konuşmak için dudaklarını araladığında, "Seni, tüm saydığın şeyleri umursamayacak kadar çok seviyorum ben," dedim. "Hepsine seve seve ortak olacak kadar çok..." İkimiz de gözlerimizi kapatmıştık. "Senden daha iyisi beni mutlu etmez çünkü sensiz bir hayatta yapamam."

Dışarıda yağmur yağmaya devam ederken dudaklarımı aralık dudaklarına sürttüm.

"Zeynep," diye fısıldadı. "Sana verdiklerimden daha çoğunu senden isteyeceğim. O zaman da sevmeye devam edecek misin? Bu yük treni olan hayatım ağır geldiğinde-" Konuşmasına izin vermeden dudaklarımı dudaklarına kapattım ve onu öpmeye başladım. Bir elim saçlarının arasına kayarken diğer elim yanağında geziniyordu. Avucumu çizen sakalları, sevdiğim bir ayrıntıydı. Vural öpücüğüme karşılık verdiğinde beline doladığım bacaklarımı sıkılaştırdım. Altımda sadece siyah, ince bir dantelden oluşan külot vardı. Bu sayede kot pantolonun altındaki sertliğini hissedebiliyordum. Eli kalçama kaydığında beni sertliğine bastırdı. Kanım ânında ısınmıştı. Göğsümde çırpınan kelebeklerin narin kanadında ateş topları vardı sanki. Her kanat çırpışlarında kasıklarıma yoğun bir sıcaklık gönderiliyordu.

Bize dair sevdiğim diğer şeylerden biri buydu. Ne yaşanırsa yaşansın aramızdaki yoğun çekim her şeyi silip atabiliyordu. Ve şu an çok ihtiyacımız olan şey, bu yakınlıktı. Bazen kelimelerin yetersiz kaldığı yerde dokunuşlar devreye girmeliydi. Vural ile o sınırdaydık. Konuşmak yerine hissetmek istiyordum. Bana karşılık verdiğinden anladığım kadarıyla o da benimle aynı durumdaydı. Parçalara ayrılmıştık, bu sayede tamamlanabilirdik.

Diğer eli çıplak bacağımda gezinirken göğsümü göğsüne yasladım. Dili ağzımın içinde nazik bir şekilde gezindi. Dişleri alt dudağımı çekiştirerek çeneme kaydı. Diliyle çenemi yaladığında nefesim tıkandı. Dişlerini hafifçe çeneme bastırdı. Gözlerim kapanırken başım hafifçe arkaya doğru düştü ve ona yer açtı. Dudakları çenemi öptükten sonra ağır ağır boynuma kaydı. Hiç acelesi yokmuş gibi yavaş hareket ediyordu. Kalçamdaki sıcak eli, iç çamaşırımın içine

kayıp çıplak kalçamı avuçladığında ürperdim. Dokunduğu yerler, sadece saniyeler içinde alev alev yanıyordu.

İçimde büyüyen ihtiyaçla bacaklarımı sıkılaştırdığımda erkekliğini bana sürtmeye başladı. Bu yaptığı yangının şiddetini arttırmaktan başka bir şey yapmıyordu. "Seni istiyorum," diye fısıldadım. Sesim o kadar boğuk ve nefes nefese çıkmıştı ki bana bile yabancı gelmişti.

Beni bana yabancı kılması ne büyük haksızlıktı...

Hırıltılı bir sesle, "Bu kadar istekli, bu kadar cesur olman," diye fısıldadı. Dokunuşları şimdi daha hoyrat ve aceleciydi. Ensesindeki yumuşak saçlarını okşadım. Dişlerini bu defa boynumun ince derisine sürttü. "Çok güzel kokuyorsun, doyamıyorum," dediğinde alt dudağımı ısırdım. Söylediği sözler kanımın hızlanmasına neden oluyordu. Burnunu boynuma yaslayıp derin derin nefesler çekti. Bacağımdaki büyük eli yukarı doğru kaydığında karnım içeri doğru göçtü. Tenim, hassas ve diken dikendi. Karnımdan göğsüme çıkan eli karşısında bütün vücudum titredi. Elleri ile tenim arasında yakıcı bir uyum vardı.

Mememi kavradığında dokunuşu karşısında sırtım kavislendi. Sütyenim de dantelden olduğu için dokunuşunu tüm canlılığıyla hissedebiliyordum. Parmakları göğsümün ucundaki halkada gezinerek bana sataştı. "Vural," diye sızlandım.

"Söyle değerlim," diye cevap verdi.

Konuşacak gücüm yoktu. Bedenim hamur gibi olmuştu. Üstümdeki sweati çıkarıp attığında kollarımı kaldırarak ona yardımcı oldum. Sweat yerle buluşunca yüzünü göğüslerime gömdü. Sık sık aldığım nefesler sanki ciğerlerime ulaşmıyordu. Sıcak ağzı göğsüme kenetlendi, beni emerken ince danteli ıslattı. Bacaklarımın arasında dayanılmaz bir sızı başlamıştı.

Becerikli parmakları sütyenime kaydı. Birkaç saniye içinde tek eliyle açınca sütyen dirseklerime doğru kaydı ve yere düştü. Ağzı bu defa çıplak meme ucuma indi. Dantel olmadan ağzı daha sıcaktı. Dilinin ucu dik meme ucumun etrafında tembel bir daire çizdi.

"Tenin yumuşacık ve çok duyarlı." Dudakları diğer göğsüme kaydığında, "Sana dokunmayı seviyorum," diye fısıldadı.

"Bana dokunmanı seviyorum."

Tenime doğru güldüğünde dudakları çok da yumuşak olmayan bir şekilde hareket etti. Ellerim pantolonuna kaydı, düğmesini açıp fermuarını indirdim. Bana yardım ederek erkekliğini serbest bıraktığında ona dokundum. Sıcak ve sert olan erkekliğini ellerimde hissedince dudaklarından ufak bir tıslama döküldü. Elleri uyluklarımdan yukarı kaydığında ben de inledim. Eli iç çamaşırımı kenara sıyırınca parmakları içime süzüldü.

"Şimdiden hazırsın." Boğuk sesini duyunca kadınlığım kasıldı. Acele etmeden dokunmaya devam etti. Dokunuşuna uyum sağlayan kalçam ona doğru hareketlendi. Parmakları hassas olan düğüme kaydığında sırtım büküldü. Adı dudaklarımdan sertçe döküldüğünde beni yönlendiren elleri eşliğinde yavaşça içime girdi. Onun içimdeki uyumu... Bu imkânsız derecede iyi hissettiriyordu. Birkaç saniye durdu, alışmam için bana zaman veriyordu.

"Devam et," diye mırıldandım. Sözümü ikiletmedi ve hareket etmeye başladı. Dünden dolayı hassas olan kadınlığımdaki sızıyı görmezden geldim. O, her yerime sızmıştı.

Dudaklarını tekrar göğsüme kapattığında elleri kalçalarımı bulmuştu. Nasıl hareket etmem gerektiği konusunda bana yardımcı olurken kısa süre içerisinde ortak bir ritmi yakalamış, birlikte hareket ediyorduk. Ellerim ensesine kayıp kafasını göğsüme doğru yasladım, yüzümü saçlarına yaklaştırdım. Şakaklarının etrafındaki saçları nemliydi. Kokusunu içime çekerken daha sıkı sarıldım ona.

"Siktir, çok fena geleceğim," diye hırladığında daha hızlı hareket etmeye başladı. Eli tekrar hassas bölgeme kaydı, içimdeki arzu patlamaya hazır bir volkan gibi büyüyordu. Diğer eli enseme kayıp beni geriye doğru yasladı. Yüzü şimdi boynumdaydı. Tenimi ısırıyor, öpüyor ve emiyordu. Tırnaklarımı kollarına geçirdim. Her şey çok yoğundu. Dayanamayacağım kadar yoğun, hiç bitmesini istemeyeceğim kadar güzel... Çelişkiler yumağı hâline gelmiştim. Hafifçe boynumu sıktı. Yüzünü kulağıma doğru yanaştırdığında nefesi cehennem ateşi gibiydi. "Çok iyi hissettiriyorsun." Terle kaplanan tenime dudaklarını bastırdı.

"Biz olduğumuz için bu kadar iyi," diye inledim. Göğsümde hıçkırık gibi bir şey şişti. Serbest kalma acısı. O kadar güçlüydü ki

tadını alabiliyordum. Diğer her şey kararmıştı. Sadece ihtiyaç kaldı. Nefes bile alamıyordum.

Dudakları kulağımın yanındaydı ama sesi kafamın içindeymiş gibi geliyordu. "Gelecek misin?" diyerek bana sataştı.

Başımla onaylarken, "Evet," diye fısıldadım.

"Benim için gel. Şimdi." Sesindeki komut, içime dolan ve gittikçe daha derinlere yayılan bir fitili ateşledi. Aklım düşüncelerden arındı. Gözlerim geriye doğru yuvarlandığında daha fazla kendimi tutamadım.

Kolunu belime dolayıp beni kendine doğru sertçe çekti ve ikimiz de aynı anda gelmeye başladık. Dudaklarımdan dökülen iniltiler karşısında beni tekrar öpmeye başladı. Islak ve sıcak bir öpücüktü bu. İkimiz de tükendiğimizde Vural sırtını kanepeye yasladı. Göğsüne doğru düştüğümde üstündeki tişörtü bile çıkarmadığımızı o zaman fark ettim. Vural'ın eli çıplak sırtımda gezinirken dudaklarını başıma bastırdı.

"Beni bırakma, Zeynep."

Sesindeki çaresiz ton, kalbime saplanmış bir hançer gibiydi. Başını iki yana doğru sallarken başını kaldırıp yüzüne baktım. Karanlıkta parlayan gözlerine bakarken, "Asla," dedim. "Seni asla bırakmam." Sözlerim yemindi.

Dakikalar sonra ikimiz de kanepede uzanmış sessizce tavanı izliyorduk. Yağmur yağmaya devam ediyordu. Odanın içini ara ara aydınlatan şimşekler her çaktığında Vural'a sokuluyordum. Bedenimin neredeyse tamamı onun üstündeydi. Kıyafetleri hâlâ üzerindeydi, ben ise sadece külotumla uzanıyordum.

"Üşüyor musun?"

Başımı iki yana doğru salladım. Az önce yaşananlardan sonra üşümem pek de mümkün değildi. "Hayır."

Yine de hafifçe doğrulup kolunu yere attı. Üstümden çıkardığı sweati yerden aldığında, "Bunu giy," dedi. Bedenim jöle gibiydi. Bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Vural hafifçe gülerken sweati üstüme örttü. Böyle daha iyiydi.

Elleri saçlarımın arasında geziniyordu. Annemden sonra saçlarıma dokunan tek kişiydi. Bu hoşuma gitmişti. Parmak uçlarının değdiği saç tellerim şanslıydı. Hafifçe mırıldandığımda gözlerimi

yumdum. Bir insanın dokunuşu, diğerine bu denli şifa olur muydu? *Hem zehir hem şifa*... İşte onun aşkı ikisini de bünyesinde barındıran bir karışımdı benim için...

"Bana kendin hakkında bir şeyler anlat."

Yusuf'un sesini duyduğumda gözlerimi araladım. Çenemi göğsüne bastırıp düşünceli bir ifadeyle yüzüne baktım. "Hımm," deyip düşünmeye başladım ve hayatımda hatırlamaktan mutlu olduğum kişileri anlatmaya başladım. "Annemle babam, bana çok düşkündü. İkisi de fazla yoğundu ama ilgiliydiler." Yüzümde hüzünlü bir gülümseme oluştu. "Hani şu, sabah kahvaltı veren, gece uyumadan üstünü örtüp masal anlatan aileler var ya, öyleydiler işte." Kaşlarım çatıldı. "Babam ailesiyle görüşmediği için bütün ilgisini ve sevgisini bize yönlendirmişti."

"Neden seni amcan aldı?"

Amcamı hatırlayınca ağzımda ekşi bir tat hissettim. "Teyzemin eşi istemedi, bu yüzden amcama kaldım." Yüzümü göğsüne gömdüm. O anları hatırlamak ruhumu çıplak ellerle boğuyordu.

"O şeref yoksunu, kansız amcan sana bunları nasıl yaptı?"

Sesinde buz gibi bir nefret vardı. Kalbimde taşıdığım nefretle aynıydı. "Babamdan nefret ediyordu. Çünkü babam, onun olmadığı her şeydi."

Gözlerime dolan yaşlar çok aniydi ama tanıdıktı. Onları düşündüğüm her an gözlerimde yaşlar birikirdi. Babamı hatırlamak kalbimi özlemle dövüyordu. O çok iyi bir insandı. Çalışkandı, başarılıydı, sevgi doluydu. Ölmek için çok gençti.

"Onu bulacağım, Zeynep. Yapacağım son iş olsa da onu bulacağım."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sana güveniyorum."

Dudaklarını saçlarıma yasladı. "Bana kendin hakkında bilmediğim bir şey söylesene."

Ortamdaki kasvetli ağır havayı dağıtmak için söylediği sözler üzerine dudaklarımı büzdüm. Aslında düz bir insandım, bu yüzden sakladığım pek bir özelliğim yoktu.

"Hımm, canım sıkıldığında ya da bir şeylere daldığımda tırnaklarımı yiyorum. İğrenç ve vazgeçmeye çalıştığım bir huy," diye ekledim.

Viral sessizce sağ elimi tuttu. Serçe parmağımı tutup elimi hava a kaldırdı. "Sadece bu tırnağını."

Kaşlarım havalanırken doğruldum. "Bunu nasıl biliyorsun ki? Uzun zamandır yapmamıştım."

Parmağı tırnağımın köşesine dokundu. "Arada hâlâ yapıyorsun, farkına vardığın an kendini durdurmuyorsun."

"Çok dikkatlisin, gözünden bir şey kaçmıyor," diye söylensem de benim hakkımda bu kadar dikkatli olması çok hoşuma gitmişti. Sessiz kaldığımda aklıma gelen başka şeyi söyledim. "Türkçe dersinde hiç başarılı değildim, aram sadece rakamlarla iyiydi. Annem sürekli kitap okumam gerektiğini söylerdi."

"Bak bunu bilmiyordum işte."

İç çektiğimde yüzüm düşmüştü. "Amcam yüzünden matematikte başarılı olmam bir işe yaramadı. Ben de geç de olsa annemi dinleyip kitaplara yöneldim."

"İşe yarayacak," dediğinde buna inandığı belli oluyordu. Bu içime güven aşıladı. Birilerinin bana inanması, yabancı olduğum bir duyguydu. Şu âna kadar buna ihtiyacım olduğunu bile fark etmemiştim.

"Umarım." Parmaklarım göğsünde gezinirken boğazımı temizledim. "Sıra sende. Bana seninle ilgili bilmediğim bir şey söyle."

Aldığı derin nefesle geniş göğsü havalandı. "Bunu birkaç gün önce yapmıştım."

Hafifçe göğsüne vurdum. "Hadi ama oyunbozanlık yapma."

"Sen böyle çıplak hâlde üstümde uzanırken ben mi oyunbozan oluyorum?"

Yanaklarım kızarırken geri çekildim "Ne alakası var?" diye cırladım. "Konuyu değiştirme."

Dişlerini göstererek güldü. Alt dudağını ağzına yuvarlarken kısa bir süre sessiz kaldı. "O olaydan sonra birlikte olduğum tek kadınsın."

Gözlerim kocaman açıldı. Pek insan canlısı biri değildi ama bu başka bir durumdu. Nedense bunu duymayı beklemiyordum. Eli yüzüme kaydığında saçımı kulağımın arkasına iteledi. "Sonra oğlumdan sonra gözümden esirgediğim tek kişisin, benim için çok değerlisin," deyip iç çekti. "Değerlimsin." Eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Başka ne

söylenir onu da bilmiyordum. Gözümden akan yaş yüzüne damladı. Hissettiğim yoğun hisler boğazıma düğümlenmişti. Ona daha fazla âşık olmam mümkünse eğer, az önce olmuştum. Geri çekildiğimde dudaklarını gözümün altına bastırdı. "Ağlama." Vural doğrulup, "Hadi, uyumaya gidiyoruz," dedi.

Sessizce başımla onayladım. Ayağa kalktıktan sonra aniden eğilip beni omzuna attı. Ufak bir çığlık attığımda baş aşağı duruyordum. Düşmemek için beline sarıldım.

"N'apıyorsun ya?"

"Bu defa kaçmak yok, Zeynep Hanım. İşimi sağlama alıyorum."

Odasına giderken gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Bir kolumu çıplak göğsüne dolamıştım. Serbest olan elimle sıkı kalçasına vurduğumda, "Nazikçe sorsan kabul ederdim!" diye bağırdım. Eli kalçamın üstüne sertçe indi. "Ay!" diye bağırdığımda, "Çok konuşuyorsun," diye karşılık verdi. Odasına girince kapıyı kapatıp arkasından kilitledi.

"Yok artık."

"Sana bu konuda güvenmiyorum hanımefendi."

Ardından beni yatağa attı. Dirseğimin üzerinde doğrulurken ters ters yüzüne baktım. "Biraz kibar olsana."

Üstündeki tişörtü çıkarıp yüzüme fırlattı. "Bunu giymezsen daha kaba olacağım."

Gözlerim kısılırken, "Edepsiz ya," diye söylendim. Tişörtü giydiğimde pantolonunu çıkardı. Dolaptan eşofman alıp giydikten sonra yatağa geldi. Duş almayı sabaha bırakmıştık. Yatağın içine girdiğimde elini bana doğru uzattı. Eli tişörtün içine kayıp göğsümün alt kısmında durdu. Boğazım kururken, "Böyle uyuyamam," diye mırıldandım.

"Şşş," deyip beni biraz daha kendine doğru çekti. Her ne kadar uyuyamam diye düşünsem de birkaç dakika içinde derin bir uykuya dalmıştım.

Gecenin bir yarısı telefon çalmaya başladığında iki üç saat kadar uyumuştuk. Vural telefona uzandığında yataktan doğruldum. "Efendim?" deyip karşı tarafı dinlediğinde kalbim korkuyla çarpıyordu. Bu saatte pek iyi haber gelmezdi. "Tamam, geliyorum." Telefonu

kapattığında, "Sonunda! Belanızı sikeceğim lan," diye söylenirken yataktan kalktı. Komodinin üstündeki gece lambasını açtım.

"Ne oldu?"

Korkuyla beyazlayan yüzüme baktığında, "Korkma, bir şey yok," dedi.

"Neler oluyor, anlatır mısın?"

Dolaptan kıyafet çıkardı. "Duş alıp çıkmam lazım," dedi ve odadan çıktı. Yataktan kalkıp onu takip ettim.

"Vural, konuş benimle, korkuyorum."

Merdivenlerden çıkarken bana döndü. Ellerini omzuma yerleştirip sakinleştirici bir tonla konuştu. "Ne kadar az bilirsen o kadar iyi, şimdi gidip uyumaya devam et."

Eğilip alnımı öptüğünde başımı iki yana doğru salladım. "Tamam da nereye gidiyorsun?" Geri çekilip banyoya girdi. Arkasından ben de banyoya girdim ama üstünü çıkarırken arkamı döndüm. "Anlatmadan gitmeyeceğim."

Suyun sesi geldiğinde, "İnatçı keçi," diye söylendi.

"Bekliyorum," diye seslendim ve kollarımı önümde bağladım.

Hemen arkamda çıplak bir şekilde duş alması karşısında yanaklarım kızarmıştı. Saçma bir şekilde utansam da yerimden kıpırdamadım. Birkaç dakika sonra duştan çıktığında orada durmaya devam ediyordum. Kıyafetlerini giyerken, "Sadece çalıştığım balıkçıyla ilgili," dedi.

Başımı ona doğru çevirdiğimde pantolonunu giyiniyordu. "Şebeke falanlar mı?"

Tişörtünü başından geçirip ıslak saçlarını düzeltti. "Başka soru yok, kuralları biliyorsun."

Sıkıntıyla ofladığımda banyodan çıkıp aşağı indik. "Tek başına gitmen güvenli mi?"

Askıdaki deri ceketini giyinip bana döndü. "Güvenli. Kimliğim açığa çıkmadığı sürece sorun yok."

İçime dolan sıkıntıya engel olamıyordum. Dudaklarımı kemirirken ikna olmamıştım. "Tek gitmeni istemiyorum," diye fısıldadım. Sesim yaşadığım korkuyu taşıdığı için güçsüzdü.

Bana doğru döndü. "Sorun yok, sadece ne işler çevirdiklerini öğreneceğim." Başımla onayladığımda kapıyı açtı. "Saat çok erken, git uyu hadi, sonra görüşürüz."

Uzanıp kollarımı beline sardım. "Lütfen dikkat et."

Duş aldığı için tazelenen kokusunu derin derin içime çektim Elimde değildi, ona bir şey olacak diye deli gibi korkuyordum. O da kollarını belime sıkıca doladı. "Merak etme, bana bir şey olmaz."

Gözlerimi devirdiğimde başımı geriye atıp dik dik yüzüne baktım. "Niye, süper kahraman mısın?"

Göz kırptığında dudaklarında serseri bir gülümseme belirdi. "Şşş, çaktırma. Sırrımı açığa çıkaracaksın." Eğilip şakağımı öptü. "Git uyu."

Evden çıktığında içimi kemiren endişeyle kapıyı kapattım. Gözlerim uykusuzluktan sızlasa da uyuyamazdım. Vural sağ salim gelmeden mümkün değildi. Ağır adımlarla merdivenlerden çıkıp banyoya girdim. Uzun, sıcak bir duş aldıktan sonra odama geçtim. Saat sabahın altısı olmuştu. Masaya geçip ders çalışmaya başladım fakat gözüm sürekli telefondaydı. Bir saat dayandıktan sonra onu aradım fakat açan olmadı. Bu içimdeki endişeyi büyütmüştü. Serçe parmağımın tırnağını dişlerimin arasında ezmeye başlayınca ders çalışmayı bırakıp çekmeceden oje çıkardım.

Aklımın dağılmasını sağlardı, hem oje sürünce tırnağım güvende oluyordu. Koyu mor rengindeki ojeyi tırnağına büyük uğraşlar sonucu sürdükten sonra kurumasını bekledim. Gözlerim telefondan bir an olsun ayrılmıyordu. Nasıl olduğunu merak ediyordum. Ayağa kalkıp odada gezinirken camı açtım. Temiz hava az da olsa iyi gelmişti. Güneş doğduğu için etraf aydınlansa da saat erken olduğu için sokaklar boştu. Biraz dışarıyı izledikten sonra tekrar aramaya karar verdim. Telefon uzun uzun çaldı. Tam kapanacağı sırada cevap verdi.

"Vural, neden açmıyorsun telefonunu?" Karşı tarafta kısa bir sessizlik yaşandı. "Vural?"

"Abla, Vural abi telefonunu burada unutmuş." Genç bir çocuğun sesini duyunca dizlerim boşaldı. Vural telefonunu bir yerde unutmazdı.

"Vural nerede?"

"Abla şey-" diye geveledığinde dişlerimin arasından, "Ney?" diye patladım.

"Vural abi yaralandı. Hastanede."

18. BÖLÜM
SOLUĞUMDASIN

Ailemin ölüm haberini aldığımda yaşadığım acıyı ilk günkü gibi hatırlıyordum. Sanki biri yüreğimin orta yerine kezzap dökmüştü Sanki biri sırtıma dünyanın yükünü yüklemişti. Küçücüktüm... Ve kimsesiz kalmıştım. O kadar kimsesiz kalmıştım ki yalnızlık, kemiklerime kadar işlemişti. Küçük bir kızın omzuna kimsesizlik yüklenmişti ve kimse yardım etmemişti. O acıyı unutmayacaktım, hiçbir zaman. Yaşadığım her an benimle beraber olacaktı. Tek tesellim o acıyı bir daha yaşamayacağımı ummaktı. Çünkü kimsenin ailem kadar yakın olacağını hiç düşünmemiştim. Kimseyi onlar kadar sevmem sanıyordum. Yanılmıştım. Yirmi iki yaşında koca bir kadındım ama yine aynı sınavla sınanıyordum. Omuzlarımdaki yükün ağırlığı arttığı için beni dibin en derinine çekiyordu.

O yükleri taşımam için bana yardım eden adam, şimdi kendi yokluğuyla beni yüz yüze getirmişti. Bu yükü kaldıramazdım, bir defa daha olmazdı. Tahir'in arabası durduğunda, "Geldik," dedi.

Boş gözlerimi arabanın camından hastaneye çevirdim. Ona neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neresinden yaralanmıştı, durumu nasıldı, hâlâ hayatta mıydı? İrkildim. Titreyen ellerimle arabanın kapısını açtığımda olanları başka bir boyuttan izliyor gibiydim. Etraftaki sesler kulağıma boğuk ve uzaktan geliyordu. Tahir, yanımda bir şeyler söylüyordu ama anlamıyordum. Sadece yürümeye çalışıyordum. Onun yanına gitmek istiyordum. Nasıl olduğunu görmeliydim. Hâlâ hayatta olduğunu bilmeliydim. Tenine dokunup kokusunu solurken hayatta olduğunu hissetmeliydim.

"Zeynep, bu taraftan."

Girişten bilgi alan Tahir, kolumu çekerek beni asansöre yönlendirdi. Kat düğmesine bastığında gözlerim dolu doluydu.

"Hayattadır, değil mi?" Sesim o kadar kısıktı ki ben bile zar zor duydum.

"Hayattadır tabii kızım, ona kolay kolay bir şey olmaz."

Boğazım düğüm düğümdü. Sesindeki inanç bile bunu gideremedi. Asansörden indiğimizde nereye gideceğimiz konusunda beni yönlendirdi. O yanımda olmasaydı ne yapardım hiç bilmiyordum. Telefonu kapattığım gibi Tahir'i aramıştım ve sadece birkaç dakika içinde hastaneyi de öğrenerek yanıma gelmişti.

"Vural Alazoğlu hangi odada?"

Hemşire aksi bir sesle, "Neyi oluyorsunuz?" diye sordu.

"Eşim," diye araya girdiğimde sesim titrekti.

Beni incelerken başıyla onayladı. "Durumu iyi, bacağından bıçakla yaralanmış," dedikten sonra odasını gösterdi. "Uyuyor şu an."

Derin bir nefes aldığımda elimle ağzımı kapattım. "Allah'ım çok şükür," diye fısıldadım.

"Dedim sana ben, boşuna korktun diye." Gözlerim onu bulduğunda solgun ve en az benim kadar korkmuş olduğunu gördüm. Dizlerimin bağı çözüldüğü için sandalyeye çöker gibi oturdum. Yanına gitmeden önce toparlanmam gerekiyordu. Tahir de kendini yanımdaki boş sandalyeye attı. "Çocukluk arkadaşım o benim. Son görüşüm, kavga ettiğimiz gün olmazdı." Sesindeki keder beni derinden sarstı. Başımı ona doğru çevirince yüzünde kavgadan ötürü birkaç ufak morluk olduğunu gördüm. "Ona söylediğim son sözler, o saçma suçlamalarım olmazdı."

Bugün onu kaybetmiş olabilirdik. İkimizin yüzleştiği gerçek bizi alaşağı etti. Dirseklerimi dizlerime bastırıp başımı ellerimin arasına aldım. "İkiniz de öfkeliydiniz," dediğimde, Tahir bir süre sessiz kaldı.

"Bok varmış gibi bunu birbirimizden çıkardık."

Ne diyeceğimi bilmediğim için sessizliğimi korudum. Derin nefesler alıp biraz daha toparlanınca yavaşça ayağa kalktım. "Vural'a bakacağım." Ayağa kalktığımda dizlerim hâlâ titriyordu. Dişlerimi birbirine bastırıp kapıya doğru yürüdüm. Elim kapının kolunda asılı dururken birkaç saniye bekledim. Onu daha önce de yaralı görmüş-

tüm. Bu kadar etkilenmemeliydim ama yol boyu kafamda kurduğum senaryolar savunma mekanizmamı yerle bir etmişti. Yaşadığım acı, derimin altına sızıp derine kadar işlemişti. Kapıyı açtığımda Vural'ın yatakta sırtı dönük bir şekilde oturduğunu gördüm. Kolundaki serumu çıkarıp çıkarmamak arasında kalmış gibi bakıyordu. "Aklından bile geçirme."

Sert çıkan sesimi duyunca başını bana doğru çevirdi. Sabah gördüğüm canlı yüzü solgun, dudaklarının pembeliği yerini uğursuz bir beyazlığa bırakmıştı. Gözlerinin altında oluşan morluk, fersiz yeşil gözlerini çevreliyordu. Ona doğru yürüdüğümde gözleri yüzümde asılı kaldı. Kaşları çatılırken tarazlı sesiyle, "Ne bu hâlin, rengin kül gibi. Ölü mü gördün?" dediğinde ters ters yüzüne baktım. Kendinden ve nerede olduğundan haberi yoktu sanki.

Ona doğru yürürken, "Az daha görecektim belki ondandır," diyerek somurttum. Sağ salim karşımda görüyor olsam da elimde değildi. Sanki içimden bir şey kopmuştu. Yanında durduğumda, "Kalkma yataktan," dedim. Sesim titriyordu. Telefon konuşmasından sonra o kadar çok kötü şey düşünmüştüm ki şimdi iyi olsa bile inanamıyordum.

Vural uzun uzun yüzüme baktığında başımı yere indirdim. Gözlerimdeki çatışmaları görsün istemiyordum. Elini uzatıp elimi tuttuğunda parmak uçları soğuktu. Genelde hep sıcak olduğu için irkildim. Bu soğukluk ona yabancıydı. "Kim haber verdi sana?"

Onu duymazdan gelerek, "Nereye gidiyorsun bu yaralı hâlinle?" dediğimde suçlayıcı konuşmuştum ama elimde değildi. "Ne senin canından daha önemli, Vural? Neye ya da nereye yetişmeye çalışıyorsun?" Burnumu çektiğimde ses tonum yükselmişti. Hiçbir şey onu durdurmuyordu. Yaralı bile olsa başına buyruk davranması sinirlerimi bozmuştu. "Yaralısın ama hâlâ işinin peşindesin. Bu hâlde bile," deyip elimi alnıma yerleştirdim. "Ya konuşsana," diye üstüne gittiğimde tuttuğu elimi kendine doğru çekti. "Senin canından daha önemli olan şey-"

Sözümü keserek, "Gel buraya," diye fısıldayıp beni aralık bacaklarının arasına aldı, sağlam olan bacağına oturttu. Kollarını belime sardığında gözlerimi kapattım. Beni göğsüne yaslayıp çenesini başımın üstüne yerleştirdi. Diğer eli sırtımda gezinirken gözlerimi

kapatıp hareketsiz durdum. Kalbinin atışını hissedince içimde olan rahatlamayı kelimelerle anlatamazdım. Burnumdan derin bir nefes alıp kokusunu içime çektim. Teni ılıktı ama buz kesen bedenimi ısıtacak güce sahipti.

Alt dudağımı ısırdığımda ağlamamak için bütün bedenimi sıktım. "Sana geliyordum." Sözlerini duyunca elimdeki çanta pat diye yere düştü. Böyle bir cevap duymayı beklemiyordum. "Sen haber almadan sana gelmem gerekiyordu," deyip iç çektiğinde dudaklarını saçlarıma yerleştirdi. Yanağımın iç kısmını o kadar sert ısırdım ki kanın metalik tadını aldım. "Çünkü sen, canımdan daha önemlisin." Saçlarıma bir öpücük daha kondurdu. "Daha değerlisin."

Ellerimi beline yerleştirdiğimde hıçkırıklara boğulmamak için tüm gücümü kullanıyordum. Sözleri içime sızıyor, kapanmayan yaralarıma dokunuyordu. "Vural," diye inledim. Alnımı göğsüne yerleştirip hafifçe bastırdım.

"Aklımdan o kadar çıkmıyorsun ki sana gelmek için kendimi durduramadım, Zeynep."

İtirafı göğsümün orta yerinde bir ateş yaktı, ilk kalbim tutuştu. Bu sözleri ondan duymayı o kadar uzun zaman beklemiştim ki. "Yapma bunu bana. Seni bu kadar seviyorken..." deyip sustum. *Yüreğime düşen aşkın bu kadar yakıyorken, bir de sözlerinle kül etme beni.*

"Aklım, fikrim, zikrim..." deyip içli bir nefes aldı. "Hep sen oldu. Farkında değil misin?" Gözümden akan iki damla yaş göğsüne damladı. "Şşş, ağlama güzelim, benim güzel sevgilim," diye fısıldadı. "Benim yüzümden o kadar kötü şeyler yaşadın ki, telafi bile edemiyorum. Sadece bir damla gözyaşının daha aktığını görecek gücüm de tahammülüm de kalmadı." Daha çok ağlamak istiyordum. Göğsüne sarılıp saatlerce, hiç durmadan ağlayabilirdim. Sözleri kalbimi yarıp geçmişti. Ellerini yüzümün iki yanına yerleştirdi. "Yine de yanımdasın, benimlesin. Solumdasın, soluğumdasın," diye iç çekti. Yüzümü havaya kaldırıp ıslak gözlerime baktığında eğilip dudaklarını alnıma yasladı. "Küçük bir olaydı ama duyduğunda korkacağını biliyordum," diye mırıldandı. Dudaklarını bu defa burnumun üstüne yerleştirip ufak bir öpücük yerleştirdi. "Bu yüzden sen duymadan eve gelecektim." Sağ gözümün altını öptü. "Ama yetişemedim." Bu defa sol gözümün altını öptü. "Sulu göz seni."

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Hemşire serumunun içine iğne yardımıyla ilaç takviyesi yaptıktan sonra, "Geçmiş olsun," diyerek odadan çıktı.

Şimdi küçük hastane odasında üçümüz tek kalmıştık. Vural ile Tahir'in arasında olan gerginlik hissediliyordu. Kısa bir sessizliğin ardından ilk konuşan Tahir oldu.

"Nasıl oldu bu olay?"

Vural başını yastığa yerleştirdi. Yorgun ve solgun görünüyordu. Onu böyle görmeye alışık olmadığım için içim acıdı. Yanına yaklaşıp yastığını düzelttim. "Kavga çıktı, ayırmaya çalışırken arada kaynadım."

Tahir sıkıntıyla konuştu. "Sana demiştim onlardan uzak dur diye."

"Sadece küçük bir kavgaydı, abartmaya gerek yok."

Yüzüne dik dik baktığımda bakışları beni buldu. "Bacağından bıçakla yaralandığına göre çok da küçük olmasa gerek?"

İğneleyici bir şekilde konuştuğumda Tahir, "Yürü be yenge, bir tek sen hakkından gelirsin bunun," diye araya girdi.

Vural öfkeyle Tahir'e döndü. "Ayarsız ayarsız konuşma," diye söylendi.

Tahir onu duymazdan geldi. "Gittin mahallenin en sorunlu insanlarının yanında işe girdin. Bak ne oldu? Daha ayın dolmadan hastaneye düştün. O bıçak bacağına gelmeseydi ne olacaktı kardeşim?"

Tahir sözlerinde haklı olsa da olayın iç yüzünü bilmiyordu. Bu yüzden sessizliğimi koruyarak meseleye girmedim. "Şu an iyi olduğum için olasılıklar üzerinden konuşmaya gerek yok, değil mi kardeşim?" diyen Vural olayı geçiştirdi.

Tahir, Vural'ın yüzüne onaylamayan gözlerle baktığında, "Öyle olsun," demekle yetindi.

"Neyse, hadi işine git sen."

Tahir başıyla onayladı. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Vural için eşofman getirsen iyi olur."

Tahir iş çıkışı geleceğini söyleyerek yanımızdan ayrıldığında tekrar baş başa kaldık. Vural yüzünü sıvazladığında yanına yaklaşıp örtüyü göğsüne kadar çektim.

"Uyu biraz, yorgun görünüyorsun."

Uykusuz gözleri yüzümde gezindi. "Sen de uykusuzsun."

Cevabı hatırlayınca yanaklarım kızardı. Boğazımı temizleyip, "Senden sonra uyuyamadım," diye geveledim.

Geri çekileceğim sırada elini bileğime doladı. Soru soran gözlerle baktığımda yana kaydı. "Yanıma gel."

Yatak onun için bile küçük sayılırdı. "İkimiz sığmayız ki. Hem yaralısın."

Beni duymazdan gelerek yana kaydı. "Gel hadi," diye diretti. Cazip bir teklifti fakat emin olamıyordum. "Yanıma gelmezsen uyumam."

Yavaşça yatağa oturdum. "Çok inatçısın."

Yanına uzandığımda, "Senin kadar değilim," dedi.

"Kendini kandır sen."

Ona doğru döndüğümde dudaklarında varla yok arası bir gülümseme olduğunu gördüm. Elimi göğsüne yerleştirip rahat bir pozisyon almaya çalıştım. "Böyle daha iyi," dediğinde ben de gülümsedim. Uykusuzluktan sızlayan gözlerimle ona biraz daha sokuldum. Yaşadığım şoku hâlâ atlatmış sayılmazdım.

Ölümle burun buruna olan bir işte çalıştığı için bu durumu sık sık yaşayacağımı bilmenin verdiği sıkıntıyla doldum. Bununla yaşamayı nasıl öğrenecektim? Bu kadar güçlü olabilir miydim? Kaybetmenin acısını bilmeseydim belki bu kadar çok korkmazdım ama ilikleriyle kadar yaşadığım için biliyordum. Parmaklarım, sert göğsünde yavaşça gezindi. Avucumu kalbine yerleştirip gözlerimi yumdum. Kalbinin atışını parmak uçlarımda hissedince içimdeki korku yavaş yavaş sakinleşti. Şu an benimleydi ve hayattaydı. Bundan ötesini şimdilik düşünmemeliydim. Göğsü düzenli aldığı nefeslerle beraber inip kalktığında uyuduğunu anladım. Onun kadar kısa sürede olmasa da ben de uyuyakalmıştım.

Gözlerimi açtığımda odada yalnız değildik. Sabahki hemşire serumu değiştiriyordu. Hafifçe doğrulduğumda Vural'ın hâlâ uyuduğunu gördüm. Tutulan boynumu ovarken kadının onaylamayan gözleri beni buldu.

"Yarasına dikkat etmeniz lazım."

Boğazımı temizlerken başımla onayladım çünkü ne diyeceğimi bilemedim. Yataktan kalkmak için hareket ederken Vural kolumu tuttu. Kafamı ona çevirince uykulu gözleriyle, "Nereye?" diye sordu.

Hemşire odada olduğu için gergince gülümsedim. "Su alacağım, uyu sen."

Vural gözlerini hemşireye çevirdi. "Bir sorun mu var?" Sert bir sesle sorduğu soru üzerine kadın başını aşağı eğdi.

"O yatak sizin için."

"Belki de karım olmadan uyuyamıyorumdur," dediğinde tükürüğüm boğazıma kaçtı. Kadının gözleri kısılırken dudaklarını birbirine bastırıp odadan çıktı. Ufak bir kahkaha attım. Vural kadının arkasından, "Uykumu da kaçırdı," diye söylendi.

Çantamdan telefonumu çıkarıp saate baktım. Neredeyse altı olmuştu. "Saatlerdir uyuyoruz." Muhtemelen kan kaybettiği için hâlâ yorgun görünüyordu. Yanına oturup elimi saçlarına yerleştirdim. "Uyumaya devam et, yanındayım."

Gözlerini kapattığında yavaşça saçlarını okşadım. Birkaç dakika içinde tekrar uyuyakalmıştı. Başımı yana doğru eğip uykuda gevşeyen güzel yüzünü izledim. Onu saatlerce izleyebilirdim ve bundan hiç şikâyetim olmazdı.

Vural'ın bu sakin halleri sonraki gün son buldu.

"Ya sikeceğim yarasını da bacağını da. Eve gidiyorum ben," diye gürledi.

Sabah olduğundan beri eve gideceğim diye inat etmişti. Sıkıntıyla ofladım. "Önce şu çorbanı içer misin?"

"Hayır!" diye patladı. Tiksintiyle çorbaya bakarken, "Tadı tuzu yok bunun, dünden beri hiçbir şey yemedim, açım ben aç," dediğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Çocuk gibisin," diye söylendim.

Omuz silkti. "Senin yemeklerini istiyorum."

İnadı tuttuğu için hastanenin yemeğini yemeyeceğini biliyordum. "Of Vural ya." Tepsiyi kaldırıp cebimden telefonumu çıkardım. Tahir'i aradığımda ikinci çalışta açtı. "Tahir, gelip bizi alır mısın?"

"Duramadı değil mi orada?"

Yan gözlerle telefonuna bakan Vural'a baktım. "Evet, sabah uyandığından beri huysuzluk yapıp duruyor."

Vural beni duymazdan gelmişti. "Tamam, hazırlanın geliyorum ben."

Yanına gittiğimde oyun oynadığını gördüm. Yüzündeki o ciddi ifadeyle adamları öldürüyordu. Bazen gerçekten de ele avuca sığmaz bir çocuk gibi davranıyordu.

"Gözün aydın, çıkıyoruz."

Gözünü telefondan ayırmadan, "Sonunda," dedi.

Tahir geldiğinde çıkış işlemlerini yapıp hastaneden ayrıldık. Yol üzerinden ilaçlarını da aldıktan sonra eve geçtik. Vural'ın bacağı yaralı olduğu için tek başına yürüyemiyordu. Tahir koluna girip eve kadar ona eşlik etti. Bacağını çok kullanmaması gerekiyordu ama Vural'ın bunu yapıp yapmayacağı hakkında kesin bir şey diyemiyordum. Nedense bu konuda ona pek de güvenemiyordum.

Tahir onu yatağına yatırdı. "Ulan ne ağırsın, belim kırıldı."

Vural acıyla yüzünü buruştururken, "Çok konuşma lan, sanki benden farkın var," diye söylendi. Haklıydı, ikisi de neredeyse aynı boy ve kilodaydı.

"Ben size çay yapayım," dediğimde tam odadan çıkmıştım ki kapı çaldı. Kapıya baktığımda Afra ile karşılaştım. O olaydan sonra hiç konuşmadığımız için kısa bir an ne tepki vereceğimi şaşırdım.

"Hoş geldin," dediğimde endişeyle, "Vural abi nasıl? Yeni duydum olanları," dedi.

Kimsenin haberi olmadığı için, "Sen nereden duydun, kim söyledi?" diye sordum.

İçeri girdiğinde hafifçe güldü. "Ohoo, dünden beri mahalle çalkalanıyor."

Bu mahallenin hızına asla yetişemiyordum. Başımı bezgince iki yana doğru sallarken kapıyı kapattım. "Vural daha iyi, odasında."

"Ben ona bakayım," dediğinde arkasından bakakaldım. Onu uyarıp uyarmama konusunda tereddütlüydüm. Sessiz kalmaya karar verirken arkasından yürüdüm. Afra odaya girdiğinde Tahir ve Vural aynı anda kapıya baktı. Gergince dudağımı ısırdım. Ortamdaki hava saniyeler içinde değişmişti.

Boğazımı temizlediğimde, "Afra nasıl olduğuna bakmaya gelmiş," diyerek ortamdaki sessizliği bozmaya çalıştım.

"Nasılsın, Vural abi?"

Afra gözlerini Vural'a kilitlemiş, kızarmış yanaklarıyla bakıyordu. Tahir dişlerini birbirine bastırırken bir adım geri çekilip duvar kenarına yanaştı. Gözlerini ayaklarına dikmişti.

Vural, gergince boğazını temizledi. "İyiyim Afra, ufak bir yaralanma sadece."

"Çok geçmiş olsun, korkuttun bizi."

Tahir, kısa bir an ona baktı. Gözlerindeki özleme anlayışla baktım. Herkesin karşısında duracağı bir aşkın içine düşmüştü. En yakın arkadaşı bile sırt çevirmişti. Dudaklarımı birbirine bastırıp Afra'ya baktım. Ellerini gergince ovuyordu. Tahir'e karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum ama bunun boyutunu kestiremiyordum.

"Annemler de akşam gelecek."

"Zahmet etmesinler, iyiyim ben." Vural dikkatli gözlerle ikisini incelemeye başladı.

"Çay koyacaktım ben."

Afra hızla bana döndü. "Ben de yardıma geleyim."

Odadan çıktığımızda rahat bir nefes aldığını duydum. Mutfağa girdiğimizde Afra düşüncelerine gömülmüştü. "İyi misin?"

Sorumu duyunca dalgın gözleri beni buldu. "İyiyim tabii ki, neden olmayayım?"

"Bilmem, solgun görünüyorsun."

Gülümsemeye çalıştı. "Korktum ya ondandır."

Gözlerim kısıldı. "Tahir ile alakası yok yani."

Lafı dolandırmadan sorduğum soruyla beraber irkildi. Kısık bir sesle, "Ne alakası var canım?" diye itiraz etti.

Neden bu kadar kaçıyordu? Yanına gidip anlayışla yüzüne baktım. "Afra, bana numara yapmana gerek yok."

"Yapmıyorum ki."

"Geçen gün hakkında konuşmak ister misin?" Başını şiddetle iki yana doğru salladı.

"Hayır, o gün hiç yaşanmadı, ben de hiçbir şey görmedim."

Duvarları o kadar yüksekti ki aşmak mümkün görünmüyordu. Derin bir nefes aldım. "Peki, öyle olsun istiyorsan..."

"Böylesi en iyisi."

"Benden kaçabilirsin, herkesten kaçabilirsin ama ya kendinden?" Sessiz kaldığında yüzü iyice solmuştu. "Kalbin bir yerde bu kaçışlarını kabullenmeyecek, ya o zaman ne yapacaksın?"

Burnunu çektiğinde duruşunu dikleştirdi. "Öyle bir şey olmayacak, asla."

Kendinden emin bir şekilde büyük büyük laflar edişini sessizlikle izledim. Ardından kaynayan suyun sesini duyunca çayı demlemeye başladım. Afra da bardakları hazırladı. Masanın üstündeki poşeti aldığımda, "Vural'ın ilaçlarını odasına bırakıp geliyorum," dedim. Mutfaktan çıktığımda Tahir ve Vural'ın kısık konuşma sesleri geliyordu. Odanın kapısına geldiğimde Vural, "Onu ne zamandır seviyorsun?" diye sordu.

Tahir içli bir nefes aldı. "Onu sevmediğim bir zaman dilimini hatırlamıyorum."

İtirafı karşısında içime bir fil oturmuştu. "Ulan ne bok yemeye gizledin bunca senedir?"

"Ne bileyim amına koyayım! Küçüktü o, kardeşim gibi sevdiğimi sanıyordum ama on yedi yaşlarına geldiğinde kardeşim gibi sevmediğimi anladım. Sonra..." deyip ofladı. "Korktum, kendimden, ondan, mahalledekilerden... Çünkü karşı geleceğinizi biliyordum."

"Kimse mi kalmamıştı da gittin Servet amcanın kızına âşık oldun?"

Tahir'in ayak seslerinden anladığım kadarıyla odada geziyordu. "Kalbim Servet amcanın kızı olup olmadığını umursamadı. Kendisi laftan anlamıyor malûm."

"Kalbini de seni de..." diye söylenen Vural'ın sesinin duyunca gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Sen bile karşımda durdun, diğerleri ne der Allah bilir."

"Bir kerede kabul edilecek bir şey değil, Tahir." Tahir sessiz kaldı. "Peki o da seviyor mu seni?"

"Onda da bir şeyler var ama," deyip sustuğunda, Vural, "Ama?" diye üsteledi.

"Korkuyor olmalı."

Evin kapısı çaldığında onları dinlemeyi bırakıp odaya girdim. İkisi de bana döndüğünde ilaç poşetini kaldırdım. "İlaç saatin gelmek üzere, sakın kaçırma."

Tahir ilaçları aldığında kapıya bakmak için yanlarından ayrıldım. Afra çoktan kapıyı açmıştı. Gelen Sema teyzeydi, içeri girdiğinde, "Hoş geldiniz," dedim.

"Hoş bulduk. Vural oğlum nerede?"

Odayı gösterdiğimde Sema teyze onun yanına gitti. "Afra, sen çayları götür, ben de Vural'a yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Afra isteksizce çayları götürdüğünde geçen yaptığım çorbayı dolaptan çıkarıp ısıttım. Uykusuzluktan sızlayan gözlerimi kırpıştırdım. Gece doğru düzgün uyumamıştım. Yatak dar olduğu için Vural'ın yarasına zarar vermekten korkmuştum. Bu yüzden yarı uyanık olduğum bir gece geçirmiştim. Vural'ın çorbasını odaya götürdüğümde gözlerim zor açılıyordu. Esnememi bastırıp içeri girdiğimde Sema teyze, Vural'ın yanında oturmuştu. Afra odanın bir köşesine çekilmişti. Tahir ise arkası dönük bir şekilde dışarıyı izliyordu.

"Çorba getirdim." Vural yavaşça doğruldu. Yatağın ucuna oturup tepsiyi kucağına koydum. "Birazdan yemek de hazırlarım."

Vural cevap veremeden Sema teyze araya girdi. "Hazırla tabii, aç bırakma oğlumu."

Tavrı karşısında oflamamak için kendimi zor tuttum. "Bırakmam bırakmam, siz merak etmeyin."

Beni duymazdan gelip Vural'a döndü. "Yemek getireyim mi oğlum?"

"Gerek yok, ben hallediyorum," diye araya girdim.

Yarım ağızla, "İyi madem," dediğinde sahte bir tatlılıkla gülümsedim. Sema teyze bazen çok sinir bozucu olabiliyordu. Vural'ı sevdiği için korumacı olsa da sınırını aştığında ters laf etmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Ben artık gideyim."

Afra'nın sesini duyunca ona döndüm. "Biraz daha otursaydın, yeni geldin."

"Yok yok, gideyim, zaten yorgunsunuz. Sonra görüşürüz."

Ayağa kalkıp onu geçirmek için odadan çıktım. Kapıya doğru ilerlediğimiz sırada, "Sema teyzeye takılma, huyu öyle onun," dedi.

"Denerim," dediğimde kapıyı açtım. "Görüşürüz Afra, istediğin zaman gelebilirsin."

Afra gittikten yarım saat sonra Nesna teyze ve Tahir de gitmişti. Vural'ı uyumaması için odada yalnız bıraktığımda önce mutfağa gidip yemek hazırladım, ardından odama çıkıp paragraf kitabımı aldım. Vural uyanıp da beni çağırırsa diye salonda çalışacaktım. Birkaç soru çözdükten sonra gözlerim kapanmaya başladı. Sürekli esnediğim için soruya odaklanamıyordum.

Vural'ın telefonun sesini duyunca ayağa kalkıp odasına girdim, hâlâ uyumaya devam ediyordu. Elimdeki kitapla yatağına yaklaşıp boş tarafında oturdum. Yatak çok davetkâr görünüyordu. Ama ders çalışmam gerekiyordu. Kitabı komodinin üstüne bırakıp telefonunu aldım. Kilitli olduğu için gelen mesajı göremiyordum. Telefonu yüzüne tutup ekran kilidini açtığımda uyanmamasına şaşırdım. Bankadan gelen bir mesajdı. Uygulamalarına girdiğimde hepsinin kilitli olduğunu gördüm. WhatsApp'ı açmak için de telefonu yüzüne tuttum fakat tüm sohbetler temizlenmişti. Gözlerimi devirirken fotoğraflarına girdim. Oraya bile kilit koymuştu. O kilidi de açıp fotoğraflarına bakınmaya başladım.

Evlendiğimiz gün çekilen fotoğrafı görünce gözlerim irileşti. Kasadaki kızın benim telefonumdan çektiği fotoğraflardı. Bunları benden ne ara aldığını bile bilmiyordum. Biraz daha geriye gidince uyuduğum zaman çekilen bir fotoğraf daha buldum. Gözlerimi kısarak baktığımda sarhoş olup uyuduğumuz ilk gecenin sabahında çekildiğini anladım. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

Biraz daha kurcalayacağım sırada telefon elimden çekildi. "Bu kadar yeter."

Ona doğru döndüğümde hâlâ gülümsüyordum. "Telefonu aldığından beri uyanıksın değil mi?"

Bana yan gözlerle bakarken fotoğrafları kapattı. "Odaya girdiğin an uyandım."

"Yani telefonunu kurcalamama izin verdin?"

Dudaklarını büktü. "Ne yapacağını merak ettim diyelim."

"Her şeyi sildiğin için pek bir şey yapamadım," deyip yanında uzandım. Biraz daha ona yanaştım. "Ee, başka gizli gizli çektiğin fotoğrafım var mı?" diye takıldım.

"Ne gizlisi?" diye homurdandığında dudaklarımı büzdüm.

"Bilmem, uyurken falan fotoğraflarımı çeken sensin."

"Yanlışlıkla çekmişimdir."

Dudaklarımdan alay dolu bir, "Hah," sesi çıktı. "O fotoğrafları da yanlışlıkla yolladın sanırım." Cevap vermediğinde, "Hem sen benim şifremi nereden biliyorsun ki?" dediğimde ciddi misin der gibi yüzüme baktı.

"Mail şifreni bile biliyorum."

"Nasıl ya?"

Bıyık altından güldü. "Hepsi aynı."

"En yakın zamanda hepsini değiştireceğim."

Bana bakıp pis pis sırıttı. "Sonra ne yaptığını unutup eski şifrene döneceksin." Beni bu kadar iyi tanıması karşısında ağzım açık kalmıştı. Yüzünü aniden bana doğru yanaştırıp dibime girdi. "Seni senden daha iyi tanıyorum yavrum," diye fısıldadığında içim erimedi desem yalan olurdu.

"İyi," diye somurttum.

Dişlerini, sarkıttığım dudağıma bastırıp hafifçe çektiğinde kasıklarıma saplanan sızı keskindi. "İyi," deyip geri çekildi.

Boğazımı temizleyip, "Acıktın mı? Bir şeyler hazırladım," dediğimde ne kadar etkilendiğimi belli etmemeye çalışıyordum.

"Geldiğimizden beri hiç dinlenmedin, uyu biraz. Sonra beraber yeriz."

"Bir şey olmaz, sonra dinlenirim," deyip doğrulmaya çalıştığımda kolumdan tutup yatağa geri çekti.

"Gözlerin uykusuzluktan açılmıyor," diye homurdandı. Sert bir sesle, "Dinlen," dediğinde yorgun bir nefes aldım.

Vural telefonuna döndüğünde yatağa iyice yerleştim. Yanında olduğum için huzur doluydum. Onunla uyumaya alışmak çok kolaydı. Bir bağımlılık daha... Ona yeterince bağımlı değilmişim gibi... Konu Vural olunca sürekli ateşe yürüyordum ve yansam dahi bunu umursamıyordum.

"Duş almam lazım." Başımı test kitabından kaldırıp Vural'a çevirdim. Bir şeye ihtiyacı olur diye bugün onun odasında çalışıyordum.

Sabahtan beri huysuzluğu üzerindeydi. Yatağa bağlı kaldığı için sürekli şikâyet ediyordu.

"Tek başına duş alamazsın."

Bana ters ters baktı. "Niye, yatalak mı kaldım da haberim yok?"

Tavrı karşısında gözlerimi devirdim. "Hıhı, aynen."

Alaycı tavrım karşısında, "Hasbinallah," diye homurdanıp bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Anında ayağa kalkıp yanına gittim.

"N'apıyorsun Vural ya? Yaranı kanatacaksın."

Beni duymazdan gelip acıyla yüzünü buruşturarak ayağa kalkmaya çalıştı. "Duş alacağım."

"Hey Allah'ım ya," diye söylenip koluna girdim. "Tek başına yapamazsın ki!"

İnatla, "Yaparım," dedi.

"Allah'ım, neden bu kadar inatçı bir kocam var?"

Kolunu omzuma atarken, "Kocan ha?" diye tekrarladı. "Benim gibi bir kocan olmuş diye şükredeceğine bir de söyleniyor musun?"

Küstahlığı karşısında alayla güldüm. "Yaa, her gece şükür namazına bile kalkıyorum, haberin yok mu?"

Sırıtmaya başladı. "Aferin akıllı karıma."

Dirseğimle midesine vurdum. "Hayır, ayakta duramıyorsun, ıslak zeminde nasıl duş alacaksın?"

"Senin yardımınla." Çok doğal bir şeymiş gibi söylediği sözlerin ardından tükürüğümde boğuldum. Öksürmeye başladığımda merdivenlerden çıkmaya başlamıştık. "Utandın mı sen?"

Eliyle kızaran yanağıma dokundu. "Yoo, ne münasebet." Halbuki utanmıştım.

"Sanki görmediğin şey."

Tiz bir sesle, "Aynı şey değil," diye cırladım.

Merdiven çıktığı için yarası zorlandı. Kısık sesle, "Aynı şey," dedi.

"Yaranı zorluyorsun." Beni duymazdan gelerek devam etti. Nihayet merdivenler bittiğinde alnında terler birikmişti. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Canını acıtması beni öfkelendiriyordu. Banyoya girdiğimizde üstündeki tişörtü çıkardı. Yanaklarım mora dönerken, "Gerisini ben çıkarırım," dedim.

Vural sessiz kaldığında yüzüne bakmaktan kaçınarak önünde durdum. Ellerimi eşofmanının lastiğine geçirip derin bir nefes aldım. Yavaşça aşağı çekerken ağırlaşan havayı görmezden geliyordum. Yere eğilip eşofmanı aşağı indirdim. Önce yaralı bacağını duvara tutunarak çıkardı. Ardından diğer bacağını çıkarttım. Uzun, kaslı bacaklarına bakarken boğazımı temizledim. "Hadi seni yıkayalım."

Doğrulduğum sırada yüzündeki sırıtmayı gördüm. Arkasını döndüğünde kalçasını sıkıca kavrayan boxerına baktım. Yuvarlak ve sıkı bir kalçası vardı. Boğazım kururken ellerini lastik kısmına geçirip aşağı indirdi. Gözlerim irileşirken aydınlık banyoda çıplak kalçasına bakakaldım. Benden güzel kalçasının olduğundan bahsetmiş miydim? Sargılı bacağına su gelmemesi için poşet getirme bahanesiyle kendimi banyodan attım.

Elimle yüzümü yelpazeledim. Vücut ısım birden on derece artmış gibiydi. Poşeti getirirken sakinleşmek için başka şeyler düşündüm. Fakat göğsümde atan düzensiz kalp atışlarım ve ellerimdeki titreme, pek yardımcı olmuyordu. Banyoya girdiğimde Vural, duş kabinin içinde, arkası dönük bir şekilde duruyordu. "Geldim," deyip yanına yaklaştım. Poşeti alıp hızlıca bacağına sardığında gözlerim onun haricinde her yerde geziniyordu.

"Yardım edecek misin yoksa orada dikilmeye devam mı?"

Boğazımı temizleyip tarazlı bir sesle, "Geliyorum," dedim.

"Üstünü çıkart," dediğinde aval aval, "Hı?" diye kaldım. Başını bana doğru çevirdi. "Islanma diye dedim," diye açıkladığında her an gülecek gibiydi.

Sevdiğim adam, aynı zamanda kocamdı. Daha önce birlikte olmuştuk. Neden bu kadar geriliyordum ki? Üstümdeki tişörtü ve taytı çıkarıp iç çamaşırlarımla oturacağı tabureyi alıp yanına gittim. Duş başlığını alıp suyu ayarladığımda bana doğru döndü. Bakışlarımı göğsüne dikmiştim. Vural elini çeneme yerleştirip yüzümü kaldırdı.

"Utanınca bu kadar tatlı olduğunu bilseydim, bunu daha sık yapardım."

Dik dik yüzüne baktım. Onu duymazdan gelip tabureyi gösterdim. "Otur, saçlarını yıkayayım."

Oturduğunda suyla saçlarına ıslattım. Utancım yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Şampuanı alıp yavaşça yumuşak saçlarını köpürttüm. Onunla ilgilenmeyi seviyordum. Bu yüzden yavaş hareket edip bu anı elimden geldiğince uzattım. Vural ellerimin altında gevşerken başını hafifçe geriye doğru attı. Köpüklü saçı göğsüme değdiğinde kıkırdadım.

"Çok iyi hissettiriyor ellerin."

Hafifçe gülümsedim, saçlarını suyla durulayıp tekrar yıkadım. İyice gevşemişti. Başını tekrar göğsüme yasladığında eğilip ıslak saçlarını, ardından alnını öptüm. "Temizlendin."

Başını iyice yaslarken iç çekti. "Asıl istediğim kirlenmek ama." Canım anında ısındı. "Seninle beraber," diye eklediğinde dilim damağım kurumuştu.

"Yaralısın."

"Umurumda değil," dediğinde gözlerini açtı. Koyulaşan yeşil gözlerine bakarken geri çekildim.

"Ama benim umurumda." Gözlerini devirdiğinde bu defa yüzümü boynuna gömdüm. Islak tenini öperken kulağına doğru çıktım. Sessizce, "Bir dahakine yaralanmamak için daha çok uğraşırsın belki," diye diye fısıldadım. Yüzünü bana doğru çevirdiğinde uzanıp yanağımı tuttu ve çekilmemi engelledi.

Gözlerime bakarken, "Bunun intikamını alırım ben," diye fısıldadı.

Cilveli bir şekilde gülümsedim. "Bekliyor olacağım, bu yüzden," deyip çenesini hafifçe öptüm. "Elinden geleni ardına koyma, sevgilim."

Dershaneye gitmek için evden çıktığımda hava bulutluydu. Her an yağmur yağacak gibi duruyordu. Üstümdeki trençkota sarılırken kulaklığımı taktım. Yürürken şarkı dinlemeyi çok seviyordum. Temiz havadan derin bir nefes aldım. Vural'ın yaralanması üzerinden beş gün geçmişti. Bugün daha fazla evde kalmayacağını söyleyerek Tahir'in yanına gitmişti. İki gün sonra da işe başlayacaktı. O adamlarla

çalışması beni çok geriyordu ama az kaldığını söylemişti. Başına bir şey gelmeden bu görevin bitmesini bekliyordum.

Kolumdaki saate baktım. Bir saat içinde danışma hocamın yanında olmam gerekiyordu. Ders çalışma programı hakkında konuşacaktık. Vural evde olduğu için pek çalışamamıştım. Üç gündür onunla ilgileniyordum. Çünkü sürekli kendi işini kendi halletmeye çalışıyordu. Bacağını zorlamasını istemediğim için sürekli etrafında geziniyordum. Benden yardım istemek, en son seçeneği oluyordu hep.

Hafifçe güldüm. Ders çalışmam için özellikle bunu yaptığını bilmek içimi ısıtıyordu. Hayallerimi, yıkanların aksine ayakta tutmak için uğraşan bir adamdı. Her şeye rağmen böyle bir adamı sevdiğim için mutluydum. Geçirdiğimiz her günle beraber aramızdaki ilişki değişiyordu. Vural'ın kalın duvarları bile inceliyordu. Bazen bana bakışlarını yakalıyordum. Öyle derin ve içtendi ki, gözlerine yansıyan hislerini görebiliyordum. Fakat gördüklerimi dile getiremiyordum. Kulağımda Sezen Aksu'nun *Onursuz Da Olabilir Aşk* şarkısının sözleri yankılanırken yürümeye devam ettim.

Yeter ki onursuz olmasın aşk, diye saydırıyordum
Dillerim kopaydı, benim kutsalım sensin
Büyük konuştum, yerlerde sürünüyorum
Evvelimden gitsen de ahirim sensin

Şarkı bittiğinde sözlerindeki derinlikte asılı kalmıştım. Düşünceli bir ifadeyle yürürken birine çarptığımda geriye doğru sendeledim. Kulaklık kulağımdan düşerken başımı kaldırıp benden biraz uzun olan bir adamla karşılaştım. Uzun, siyah sakalları olan kel bir adamdı. Otuzlu yaşlarının ortasında duruyordu. Beni baştan aşağı incelerken, "Affedersin bayan," dedi. Kullandığı tabir karşısında kaşlarım havalandı. Sensin bayan, dememek için kendimi zor tutarken yanında geçmek için hareketlendim. Önüme geçerek, "Seni tanıdım ben," dedi.

Lakayıt tavrı karşısında, "Anlamadım," dediğimde pis pis sırıttı.

"Bizim Vural'ın karısısın."

"Sizin Vural?" dediğimde başıyla onayladı.

"Abimin balıkçısında çalışıyor."

Adamın iticiliği gözümde daha fazla arttı. Pis işlerde olduklarını biliyordum. "Öyle mi?"

Başıyla onayladığında sakallarını sıvazladı. "Yaralanmıştı, iyileşti mi?"

Sıkıntılı bir nefes aldım. "Daha iyi. Neyse, gitmem lazım, iyi günler."

Yürüyecektim ki tekrar önüme geçti. "Ne bu acele yenge?"

Gülümsemeye çalıştım. "İşlerim var."

Başıyla onayladığında kahverengi küçük gözleri yüzümdeydi. "Kocan biraz değişik biliyor musun?"

Kaşlarım çatılırken, "Anlamadım?" diye soludum.

Dudaklarını büktü. "Öyle sessiz bir tip. Sevmem ben sessizleri."

Hasbinallah, deli miydi neydi? Ters bir şekilde, "Ee?" dediğimde omuz silkti.

"Öyle yani. Değişik adam, biraz kafadan kırık. Benim gibi," deyip güldü.

Derin bir nefes aldım. "Gerçekten gitmem gerekiyor."

"Amma da acelen varmış. Neyse, git sen." Bir adım attığım sırada tekrar konuştu. "Selam söyle kocana. O geldiğinden beri işlerde sorun çıksa da abim sever onu. Yamuk yapacağına inanmadığından sevgisi."

Bedenim gerilirken sessiz kalıp yürüdüm. Adamın bakışlarını sırtımda hissetsem de karşılık vermedim. Konuşmasından ve tavrından şüphelendiği anlaşılıyordu. Sokağın köşesinden dönünce telefonumu çıkarıp Vural'ı aradım fakat telefonunu açmadı. Tekrar aradığımda tamirhanenin yolumun üstünde olduğunu hatırladım. Önce oraya uğramaya karar verdim. Vural'ı adamın tavrına karşı uyarmak istiyordum. Hiç güven teşkil eden bir tip değildi. Açık açık gözdağı vermişti. Salak herif.

Tamirhane görüş açıma girince telefonu çantama attım. Karşıya geçince Vural'ı az ileride, arkası dönük bir şekilde gördüm. Onu görünce bile kalbimin ritmi değişiyordu. Dudaklarımda hafif bir gülümseme yeşerdi. Ona doğru yaklaşınca yalnız olmadığını gördüm. Kiminle konuştuğunu görünce ise gülümsemem saniyeler içinde silindi.

Vural, Tahir'in tamirhanesinin önünde Gül ile beraber karşılıklı durmuş konuşuyorlardı.

19. BÖLÜM
TEHDİT

İçime dolan öfke öyle ani ve yakıcıydı ki... Sanki bir avuç köz, mideme oturmuştu. Kıskançlık, kızıl bir perde gibi gözlerime indi. Dişlerimi birbirine sertçe bastırdım. Demek telefonlarına ulaşamama nedenim, çok sevgili platonik aşkıyla yaptığı baş başa konuşmaymış. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Pek de işe yaradığını söyleyemezdim. Onlara doğru yürüdüğümde Vural varlığımı hissetmiş gibi başını çevirip bana baktı. Hafif de olsa irileşen gözleri dikkatimden kaçmadı. Ona bir şeyler anlatan Gül de dikkatinin dağıldığını fark etti. Onun baktığı yöne doğru bakışlarını çevirdiğinde yanlarına varmıştım. Dik dik Vural'ın yüzüne baktım.

"Merhaba."

Gül'ün çekingen sesini duyduğumda ona bakmadan, "Merhaba," diye geveledim. Vural konuşmak için dudaklarını araladığında sahte bir tatlılıkla araya girdim. "Konuşabilir miyiz hayatım?"

Cevap vermesini beklemeden ilerleyecektim ki Gül tekrar araya girdi. "Şey, Zeynep, yanlış anlama lütfen."

Gözlerim ânında ona kaydı. "Anlamadım?" dediğimde gözlerini kırpıştırdı.

"Ben sadece geçmiş olsun demek için uğramıştım. Yanlış anlamanı ya da rahatsız olmanı istemem."

Kaşlarım havalandığında içim içimi yese de yüzümü sabit tuttum.

"Hayır, neden yanlış anlayıp rahatsız olacakmışım onu anlamadım. Başka bir durum var da haberim mi yok?"

Beni rahatsız ettiğini bile bile Vural'a yakın oluyordu demek. Belki de göründüğü kadar masum değildi.

"Hayır, sadece."

"Hem rahatsız etmiyorum, Gül, merak etme," diye sözünü kesti gümüş yüzü düştü. "Görüşürüz," deyip yanından uzaklaştım. İçimde taşan öfkenin aksine bu kadar sakin durmayı başardığım için kendimi daha sonra tebrik edecektim. Vural yanıma geldiğinde iğneleyici bir sesle, "Rahatsız etmiyorum değil mi?" deyip ona döndüm. Vural'ın arkasına baktığımda, Gül gitmişti. Öfkemi bastırmak zorunda değildim artık.

"Ne rahatsızlığı, Zeynep? Saçma sapan konuşma."

"Ne bileyim, telefonlarını bile açmadığına göre önemli bir konuşma olduğunu düşündüm."

Gözlerini devirip, "Şu olayı abartma konusunu, daha ne kadar abartabilirsin merak ediyorum," diye söylendi.

Kaşlarım havalandığında alaycı bir sesle güldüm. Her şeyi bu kadar basite indirgemesinden nefret ediyordum. Böyle yaptığı zamanlar beni öfkeden deliye döndürüyordu. "Seni yıllardır seven kadınla mahallenin orta yerinde baş başa konuşuyorsun. Abartan ben oluyorum öyle mi, Vural?" diye patladım.

Başını yana eğdiğinde sıkıntıyla ofladı. "Ne sevmesi ya, çocukluk hevesiydi o. Kafanda kurup kurup triplere giriyorsun."

"Ben mi triplere giriyorum?" diye soludum.

"Hayır, kapris güzeli de seçilmiyor ki birinciliği sana verelim."

Ağzım açık kaldı. Resmen hem suçlu hem de güçlüydü. "Ben kaprisliysem sen de her şeye dümdüz bakan odunun tekisin. Emin ol birinciliği açık ara farkla götürüyorsun," diye köpürdüm. "Çocuklukmuş!" deyip alayla güldüm." Lan kız senin için intihar etmiş, bu yaşına gelmesine rağmen daha geçen gün evimize gelip ağlamış, gelmiş hâlâ çocukluk diyorsun." Sözlerimi duyunca vücudu gerilse de devam ettim. "İnsanların duygularını basitleştirme. Onun hisleri çocukça, benimkiler için ne demiştin?" Düşünür gibi yaptım. "Beni kurtardığın için sana duyduğum bir hayranlık mıydı? Öyle bir şey demiştin zamanında."

Öfkeyle yüzüme bakarken dişlerinin arasından cevap verdi. "Geçmiş gitmiş meseleler işte, ne demeye kurcalıyorsun? Olay niye buraya geldi ben anlamıyorum ki?"

Gözlerimi devirdim. "İşine gelmedi ya geçmiş gitmiş oldu. Ama [illegible] o işler öyle kolay değil."

"Hasbinallah ya. Nereden nereye geldik."

"Ne, yalan mı?" diyerek üstüne gittim. Ona doğru bir adım attığımda parmağımı göğsüne bastırdım. "Sen inanmasan da seni seven insanlar var. Bunu kabullen ve ona göre davran. Sürekli kolay yolu seçerek geçiştirmen, durumu değiştirmiyor çünkü."

Dişlerini birbirine bastırdığında burnundan soluyordu. "Öyle bir şey yapmıyorum, kafanda kuruyorsun."

"Sen ciddi olamazsın." Dik dik yüzüme baktı. "Olay geçmiş değil, olay senin bakış açın. Sözlerinin arkasında durmayı ne zaman öğreneceksin gerçekten merak ediyorum," diyerek öfkemi püskürttüm. Neden anlamamakta bu kadar ısrar ediyordu?

Elini ensesine yerleştirirken bir adım geri gitti. "Hay ben beni sikeyim ya. Vallahi bak, dilimi de sikeyim, kafamı da sikeyim. Bu saatten sonra Gül'e selam veren de şerefsizdir. Oldu mu?"

Gözlerimi kıstım. "Olmadı."

"Ya niye amına koyayım?!"

Öfkeyle, "Düzgün konuş benimle," dedim. "Ayrıca mesele selam verip vermemen değil. Sadece onun hislerinin bilincinde ol ve mesafeni bil."

"Kız yoldan geçerken beni gördü. Sadece geçmiş olsun demeye geldi."

Omuz silktim. Ben aynı şeyi yapsam mahalleyi yakardı. "İyi Vural, hislerini görmezden gelmeye devam et sen."

"Delirtme adamı, Zeynep. Öyle mi yapacağım dedim ben şimdi? Sadece abartıyorsun."

İkimiz de öfkeyle soluyorduk. "Çok merak ediyorum," deyip ona doğru bir adım attım. Gözlerinin içine baka baka, "Ben aynısını yapsam, tepkin yine bu şekilde olur muydu?" dedim.

Bedeni kasılırken, "Aynı şey-" dediği sırada araya girip, "Tam olarak aynı şey," diye sözünü kestim. Ardından geri çekildiğimde en az benim kadar öfkeliydi. Bu şekilde daha fazla iletişim kurmamız mantıklı değildi. Bir adım geri çekildim. "Neyse, gidiyorum ben."

Yanından geçeceğim sırada kolumu tuttu. "Sen bir şey olmadan aramazsın beni. Ne oldu?"

Sinirden buraya neden geldiğimi de unutmuştum. Başımı çevirip yüzüne baktım. Soğuk bir sesle, "Bir adamla karşılaştım, patronum kardeşi sanırım," dediğimde duruşu dikleşti.

Alnındaki çizgiler derinleşti. "Ne dedi?"

"Sana selam söylememi istedi ama garip biriydi, ileri geri konuşmuş."

Adamın dediklerini anlattığımda Vural'ın yüzünde beliren öfke karşısında ben bile bir an çekindim. "Siktiğimin piçine bak!" diye hırladı. Kolumu bıraktığında vücudundan buram buram öfke yayılıyordu. "Niye baştan söylemiyorsun?" diye bana patladığında gözlerimi kırpıştırdım.

"Fırsatım mı oldu sanki?

Elini cebine attığında, "Telefonum nerede benim?" diye bakındı. "Çok oldu o yavşak!" Kollarımı önümde bağladığımda tamirhanenin içine girdi. Öfkeyle arkasından bakarken Tahir geldi.

"Naber?"

Kısaca, "İyi," dediğimde bakışları yüzümde gezindi.

"Ne bu gerginlik?"

O sırada Vural telefonunu bulup yanımıza geldi. "Ben gidiyorum," dediğimde telefonundan birini arıyordu. Arkamı döndüğümde, "Tahir, Zeynep'i eve bırak," dedi.

Hızla yürürken, "Gelme, Tahir," diye seslendim. Dershane hocasına mesaj atıp yarın geleceğimi söyledikten sonra eve yürümeye başladım. Tahir de hemen arkamdaydı. Öfkeyle ona döndüm. "Gelme demedim mi ben?"

Rahat bir tavırla omuz silkti. "Ama Vural, git, dedi."

"Hey Allah'ım ya," diye söylendim. "Daha geçen gün yumruklarınız konuşuyordu, şimdi de dediklerini mi yapar oldun?"

Tahir'in bedeni gerildi. "Sen nereden biliyorsun?"

Gözlerimi devirip önüme döndüm. "Oradaydım." Cevabımı duyunca sessizleşti. "Ayrıca hislerini gizlemeyi pek beceremiyorsun."

Derin bir nefes alırken yanımda yürümeye başladı. "Hadi ya," diye geveledi. "Şey," deyip bir an durdu. "Afra ne diyor?" Sesinde çekingen bir ton vardı. Bu çekingenliğin asıl nedeni ise korkuydu. Yüzümdeki hüzünlü gülümsemeye mâni olamadım. Hafifçe iç çektim.

"Bu konu hakkında konuşması gereken kişi ben değilim."

Ona Afra'nın tepkisi hakkında bilgi veremezdim. Çünkü Afra, ne isteyeceğini bilecek kadar kendinden emin değildi. Onun yaşadığı korkular, bunu engelleyen bariyerler oluşturmuştu. O bariyerleri bulup aşmak da Tahir'in göreviydi. Tahir cebinden sigara çıkarıp yakınca sessizleşti. Onu anladığım için sessizliğine ayak uydurdum.

Eve yaklaştığımızda yan gözlerle asık yüzüne baktım. "Aşk herkeste kolay değil be, Tahir." Gözleri beni bulduğunda devam ettim. "Herkes aşkı kabullenecek kadar cesaretli değil. Bazen kaçmak," deyip sustum.

"Daha kolay," diyerek cümlemi tamamladı. Başımı aşağı doğru eğdim. Evin önüne geldiğimizde, "Eyvallah, Zeynep," deyip başını eğdi.

Ardından tekrar tamirhaneye döndüğünde evin kapısını açtım. Tahir ile konuşunca Vural'a duyduğum öfkeyi bir anlık da olsa unuttum. Fakat kapıyı kapatırken karşı yolda telefonuyla konuşan Gül'ü görünce dişlerimi birbirine bastırdım. Kapıyı sertçe kapattığımda öfkem tekrar canlanmıştı. Tamam, Gül'ü anlamaya çalışıyordum ama bulduğu her fırsatta onunla konuşmaya çalışması sinirlerimi bozuyordu. Sonuçta artık benimle evliydi. Söylenmeye devam ederek üstümdeki trençkotu çıkardım. Tam asacağım sırada kapı çaldı. Açtığımda Afra ile karşılaştım.

"Hoş geldin," deyip içeri girmesi için kenara çekildim.

"Hoş bulduk," diyerek gülümsedi. Yüzümün hâli artık nasılsa gülümsemesi silindi. "N'oldu, ne bu yüzündeki öfke?"

"Yok bir şey," dediğimde alayla güldü.

"Ay bu olmayan hâliyse..."

İçeri geçtiğimizde içimde tutamadım. "Bu Gül ne ayak, Afra?"

"Gül ne alaka ya?"

Kanepeye çöktüğünde yanına oturup kollarımı önümde bağladım. "Ne zaman uzaklaşsam Vural'ın yanında bitiyor."

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Ciddi olamazsın."

"Ne yazık ki ciddiyim. Hayır yani adam evli, buna rağmen sürekli etrafında." Yüzüm iyice asıldı. Aynı mahallede yaşadığımız için kız sürekli hayatımızda olmaya devam edecekti.

"Ben konuşurum onunla, sıkma canını."

Pek işe yarayacağını sanmıyordum. "Onun yüzünden Vural ile tartıştık." Bana doğru döndüğünde anlatmaya devam ettim. "Kızın onu sevdiğini bilmesine rağmen konuşmaktan çekinmiyor. Ona kalsa Gül'ün hisleri çocukluk. Halbuki değil. Artık evli bir adam, daha mesafeli olması gerekmez mi?"

Afra dudaklarını büzdü. "Ay sanırım ben de olsam çok kızardım. Kızın onu sevdiği ortadayken tabii ki mesafesini korumalı. Haklısın."

Başımla onayladım. "Gel de bunu Vural'a anlat." Telefonum çaldığında cebimden çıkarıp bakınca Vural'ın aradığını gördüm. Meşgule atıp kanepeye koydum.

"Açmayacak mısın?"

"Hayır," dediğimde kıkırdadı.

"Bu arada," dediğinde ona döndüm. Bakışlarını ellerine indirirken, "Tahir abi seni neden eve bıraktı?" diye sordu.

Yanakları kızardığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Niye sordun ki?"

Omuz silkti. "Hiç, öyle merak ettim."

Onu daha fazla zorlamamak adına cevapladım. "Vural rica etti Tahir abinden." Abi kelimesini bastırarak söylemiştim.

Parmaklarını çevirirken, "Şey," diye geveledi. Sağ kaşımı havaya kaldırıp soracağı şeyi bekledim. "Bir şey dedi mi?"

"Ne hakkında?"

Olayı bilmezden geldiğimde sıkıntılı bir ifadeyle yüzüme baktı. "Biliyorsun," diye kıvrandığında boğazımı temizledim.

"Senin hiçbir şey görmediğin olay hakkında mı?"

Gözlerini kaçırdığında sessiz kaldı. Cevap veremeden zil çaldı. Afra ayağa kalktı. "Ben bakarım," dediğinde ayağa kalkıp arkasından gittim. Şeyma ve Sema teyze kapıda duruyordu. Arkasında da Afra'nın annesi Sevim teyze ve kardeşi Esra vardı. En arkada ise daha önce görmediğim ufak tefek bir kadın vardı. Sevim teyzeyle yaşıt görünüyordu.

"Kaç gündür Vural'ı görmek için gelecektik ama anca fırsat bulduk."

Vural evde olmasa da "İçeri gelin lütfen," dedim.

Beraber salona geçtiğimizde Sema teyze dikkatli gözlerle etrafa bakıyordu. Kadın resmen açığımı arıyordu. Hızla odaya bakındım.

liv, derli toplu olsa da gerilmiştim. Kanepeye oturduklarında Esra'nın bebeği yere düştü. Sema teyze hemen eğilip aldığında parmağını çaktırmadan yere sürttü. Doğrulurken eline bakışını şaşkınlıkla izledim. Sabah temizlik yaptığım için ev temizdi ama bu yaptığı beni şaşkınlığa boğmuştu.

"Nasılsın, Zeynep? Vural nasıl?"

Afra'nın annesine gülümserken, "Daha iyi, Tahir'in yanında," dedim. Şeyma'ya döndüm. "Sen nasılsın?"

Işıl ışıl bir gülümsemeyle bana baktı. "İyiyim, anneme gelmiştim, size de uğrayayım dedim."

"İyi yapmışsın, Vedat nasıl?" Vedat'ın adını duyunca bile yüzünde güller açıyordu.

"İyi, okulda o da, tüm gün dersi var bugün."

"Vedat'a söyle, okuldan çıkınca bize gelsin."

Sema teyzenin buyurgan sesi üzerine Şeyma, "Söylerim," dedi.

Tanımadığım kadına döndüm. "Siz de hoş geldiniz."

Dikkatli gözleri üzerimde gezinirken yarım ağızla, "Hoş bulduk," dedi.

"Zeynep, bu Fulya, geçen tanışmıştın, Gül'ün annesi."

Sema teyzenin sözlerini duyunca tepkisiz kalmak için kendimi sıktım. Ne Gül'müş ya? Bugün başımı nereye çevirsem ona dair şeyler görüyordum. Sabrım sınanıyordu. Gülümsemeye çalışarak, "Memnun oldum," diye geveledim.

Başıyla onaylayıp evi inceledi. Yüzündeki küçümser ifadeyi görünce gözlerim kısıldı.

"Hiç yeni gelin evi gibi değil bu ev, çok eski."

Burnunu kıvırıp söylediği sözler üzerine ânında cevap verdim. "Ben böyle seviyorum, maneviyatı yüksek hem."

"E öyle de, nerede görülmüş yeni evli çiftin eski eşya kullandığı?"

Şu an yüzüne karşı ağız dolusu bir 'sana ne' demeyi ne çok isterdim. "Bizim için sorun yok."

Gözleri tekrar beni buldu. "Yok mu bir bebek?"

Ne münasebetsizce bir soruydu bu? "Yok," dediğimde sesim aksi çıkmıştı.

Samimiyetsiz bir ifadeyle, "Göbeğini görünce hamilesin sandım," deyip güldü.

Ağzım resmen açık kalmıştı. Göbeğim mi çıkmıştı benim? Bakışlarım karnıma indi ama bu ara sürekli koşuşturmaca içinde olduğumdan karnım gitmişti.

"Saçmalama, Fulya, ne göbeği? Ayakta ölüyor bu çocuk."

Bu muhabbete daha fazla dayanamayacaktım. "Çay mı istersiniz kahve mi?" Bir an önce yanlarından ayrılmak istiyordum.

"İçeriz bol köpüklü sade kahveni."

"Hemen yapıyorum, Sema teyze." Mutfağa resmen kaçar gibi gittiğimde Afra da yardıma geldi. "Ay benim göbeğim mi çıkmış. Afra? Hamile gibi mi duruyorum?" dediğimde sesim ağlamaklı çıkmıştı. Elim karnıma gitti.

"Yok daha neler? Fıstık gibisin kızım."

Gözlerimi devirdim. "Yer fıstığı gibiyim daha çok. Göbekli olanından."

"Of ya ne göbeği? Fulya ablanın abartması işte. Kızından daha güzelsin ya çekemedi."

Yüzümü astım. Bir Fulya derdim eksikti. Gergince, "Canım çikolata istiyor ya," dediğimde dolapları açtım. Vural çikolata sevdiğimi bildiği için evden eksik etmezdi. Bütün dolapları açtım fakat hiçbir yerde yoktu. Sıkıntıyla ofladım.

"Ne oldu?"

"Çikolata da bitmiş, ne biçim bir gün ya bu?" diye somurtup dolaptan kahveyi çıkardım.

Afra telefonuyla uğraşırken, "Bizde vardı, bilsem getirirdim," dedi.

Dudaklarımı sarkıtırken kahveyi hazırladım. "Köpürmedi sanki."

Telefonu bırakıp yanıma geldiğinde, "Yoo, köpürmüş işte," dese de içim rahatlamıyordu.

"Sema teyze, beğenmeyecek bir şey bulur."

Afra gülmeye başladı. "Kaç senedir tanırım onu, henüz beğendiği bir şey olduğunu görmedim."

En azından bana özgü değildi. Kahve fincanlarını tepsiye koyduktan sonra yanına lokum koydum. Belki tatlı yiyince daha tatlı konuşurdu.

İçeri götürüp hepsine servis ettim. "Ellerine sağlık, güzel kızım."

"Afiyet olsun, Sevim teyze."

Afra'nın annesi içlerinden en tatlı olanıydı. Ona gülümseyip yemine geçtiğimde Fulya'nın gözleri üstümdeydi. Kızıyla kıyaslıyordu kesin. Oturuşumu dikleştirdim.

"Gül nasıl, Fulya?"

Adını duyunca bile gerilmiştim. Fulya gülümserken anlatmaya başladı. "İyi iyi, bu ara çok yoğun. Bir yandan okulu, bir yandan sürekli bana yardım etme derdinde. Çalışkan kız, yerinde duramıyor."

Belliydi yerinde duramadığı!

"Sen ne okumuştun, Zeynep?"

Küstah ifadesi karşısında sakin olmaya çalışarak, "Lise mezunuyum," diye cevapladım.

Yüzündeki acımayla, "Yaa yazık, keşke okusaydın," dedi.

"Okuyacağım, merak etmeyin siz."

Sema teyze araya girip konuyu değiştirmeye çalıştığında sabır çektim. Her an ters bir laf etmeme çok az kalmıştı. Boşalan fincanları topladığımda kapıdan anahtar sesi geldi. Başımı salonun kapısına çevirdiğimde elinde büyük bir çikolata kutusuyla eşikte dikilen Vural'ı gördüm. Ağzım açık kalırken tüm gözler Vural'a döndü.

Boğazını temizleyip, "Merhaba," dediğinde şaşkın bakışlarını hayatım boyunca unutmayacaktım sanırım. Far görmüş tavşan gibi bakıyordu kadınlara.

"Ayy, görüyor musun, Sema, şimdinin erkekleri ne iyi. Karısına çikolatasını almış da gelmiş."

Afra'ya döndüm. "Sen mi söyledin?"

Afra sırıtırken Vural'ın yanına gitti. "Vallahi ben sadece, karının gönlünü almak için çikolata al gel, dedim." Çikolatanın paketine baktığında gözleri irileşti. "Yuh be, Vural abi, Godiva'nın royal kutusunu mu aldın? En az bin liradır bu."

"Aman bu zamane gençlerine akıl sır ermez, bir çikolataya o para verilir mi?"

Sema teyzenin sözleri üzerine Sevim teyze güldü. "İçinden gelmiş almış işte, ne güzel."

Şeyma gelip elimden tepsiyi aldı. "Bu şaşkınlıkla bir kaza çıkmasın," dediğinde ona hak verdim.

"Hoş geldiniz."

Hepsi bir ağızdan, "Hoş bulduk, geçmiş olsun," dediler.

"Sağ olun," dediğinde gergin ve rahatsız olmuştu. Yanına gittiğimde kutuyu ânında bana uzattı. "Canın çekmiş diye duydum," deyip göz kırptı.

Sertçe yutkundum. Hâlâ kızgın olduğum için ifadesiz bir sesle, "Çekmişti," deyip elinden aldım. Bana doğru yanaştı.

"Yeme Zeynepciğim şöyle şeyleri. Hep kilo."

Ters bir şekilde Fulya'nın yüzüne baktım. Tam konuşacaktım ki Vural araya girdi. "Ne kilosu, Fulya abla? Üflesem uçacak."

"Ay yok oğlum, sağlık için diyorum. Hem yeni geline kilo yakışmaz."

Vural hafifçe güldü. "Zeynep'e mi yakışmaz?" diye sorduğunda sesindeki ton şaşkındı. "Şunun güzelliğine baksana, her şey yakışır ona," dediğinde hayranlık dolu gözleri hemen yüzümdeydi. "Merak etme sen." Sözleri üzerine Fulya susmuştu.

Yanaklarım ısındı. İstediği zaman nasıl da tatlı oluyordu hergele. Yan gözlerle ona baktığımda gülümsememek için kendimi zor tuttum.

"Kız getir tadına bakalım şu bin liralık çikolatanın," deyip gülen Sema teyze üzerine, "Getireyim," dedim.

Hâlâ kızgın olduğum Vural'ın yanından uzaklaşıp, paketi açıp hepsine çikolata dağıttım. Kıymetli çikolatalarımı Fulya'ya verirken içim gitmişti. Diğerlerine fazla fazla dağıtınca Vural, "Sen de yesene," dedi. Onu duymazdan gelip mutfağa gittiğimde arkamdan geldi. Kutuyu masanın üstüne koydum. "Yemeyecek misin?" Sessiz kaldığımda derin bir nefes aldı. "Tamam, haklıydın, daha düşünceli olmalıydım. Düşünemedim."

Başımı yana doğru eğdim. "Başka?" diye üsteledim.

"Ne başka?" diye sordu. Gözlerimi kıstım, özür bekliyordum. Elini ensesine yerleştirdi. "Başka bir şey yok." Mutfaktan çıkmak için hareketlendiğimde uzanıp kolumu tuttu. "Ne inatçı kadınsın sen."

"Asıl sen inatçısın," diye atıldım.

Gözlerini devirdiğinde, "Tamam ulan, özür dilerim, oldu mu?" diye parladı.

Ters bir ifadeyle yüzüne baktım. "Olmadı, düzgün dile."

Dişlerinin arasından, "Ya sabır, ya sabır!" diye tekrarladığında istifimi bozmadan bekledim. "Zeynep Hanımefendi, amına koydu-

gönlümü özrümü size sunuyorum. Lütfen kabul edin." Vural'dan da fazlası beklenmezdi zaten. İç geçirdiğinde, "Seni üzmek istemedim," diye ekledi. Yüzündeki ifade doğru söylediğini ele veriyordu. "Daha dikkatli olurum."

Tatmin olmuş bir şekilde gülümserken ona doğru bir adım attım. Elimi çenesinin altına yerleştirip dudaklarına uzandığımda yeşil gözleri çakmak çakmaktı. Başını bana doğru eğdiğinde, "Çok zor bir şey değilmiş, gördün mü?" diye fısıldadım. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, dudaklarım neredeyse dudaklarına değiyordu.

Tam geri çekileceğim sırada kolunu belime sarıp beni kendine doğru sertçe çekti. Bir sonraki an dudaklarımı ağzıyla kapatmıştı. Ciğerlerimdeki hava boşalırken gözlerimi kırpıştırdım. O kadar hızlı hareket etmişti ki neye uğradığımı şaşırmıştım. Dili ağzımın içine daldığında beni öpmeye başladı. Aklımı başımdan alırken bir elini kalçama yerleştirip kavradı. Kalçamı sertçe sıkarken dili ağzımın içinde gezindi. Sertleşen erkekliği hissedince dizlerimin bağı çözüldü. Kalbim, davul gibi gümbürdüyordu. İçerideki insanları bile unutmuştum. Son kez öptükten sonra başladığı hızda geri çekildi. Kollarında nefes nefese kalmıştım. Boğuk sesiyle, "Kışkırtma beni," diye fısıldadı. Dudaklarını yavaşça dudaklarıma sürttü. "Yoksa içeridekilere aldırmadan seni odaya götürürüm, sonra," deyip, alt dudağımı dudaklarının arasına alıp yavaşça emdi. Karnıma saplanan sızı kasıklarıma doğru aktığında bedenim kasıldı. "Şu güzel vücudunu duvara yaslar, kendimi içine gömerim."

Ağzımın içi kupkuruydu. Bedenimdeki ısı saniyeler içinde tavan yapmıştı. Bacaklarımı birbirine bastırdığımda dudaklarında serseri bir gülümseme belirdi. Tutulmuş bir şekilde titrek vücudumla kalakalmıştım. Eğilip dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Biz tartışıyorduk," diye soludum.

Yanağındaki gamzeyi göstererek gülümsedi. "Sonrasında öpüşmeyeceksek kavga etmenin de bir manası yok." Kolunu çekip bir adım geri gittiğinde düşmemek için arkamdaki masaya tutundum. "Şimdi misafirlerinle ilgilen."

Arkasını dönüp mutfaktan çıktığında arkasından sadece baktım. Daha saniyeler önce ona çok kızgındım. Şimdi beni bambaşka duygulara boğmuştu. Dengesiz biriydi ve benim dengemi de çok güzel

boğuyordu. Nefes almaya çalışarak öfkeyle ofladım. Bir de pişkin pişkin, misafirlerinle ilgilen, dedi. Sanki akıl bırakmıştı da bende! Soğuk su içip biraz da olsa sakinleştikten sonra içeri geçtiğimde kadınlar ayaklandı.

"Biz gidelim artık."

Vural, ortalarda görünmüyordu. Muhtemelen odasına gitmişti. Etrafımda olmadığında daha sağlıklı düşünebiliyordum. Hem öfkem daha taze kalırdı. Bu yüzden burada olmaması iyiydi. Herkes gittiğinde mutfağa geçip, çikolata kutusunu alıp odama çıktım. Kutuyu yatağa bırakıp içinden bir tane çikolata aldım. Gerildiğim zaman tatlı şeyler yemeyi seviyordum. Ve bugün yeterince gergindim. Göbeğim için yarın endişelenirdim. Birkaç tane çikolatayı yediğimde odamın kapısı açıldı. Elimde yarısı yenmiş çikolatayla kapıya baktığımda Vural sırıtıyordu.

"Afiyet olsun."

Soğukça, "Sağ ol," deyip geri kalanını ağzıma attım.

"Kadir abi bizi balık yemeğe davet ediyor, gidelim mi?" Başımla onayladım. "Hâlâ mı trip?"

Omuz silktim. "Doğru düzgün özür dilemeyi bile beceremedin."

"Yok bu kadın insanı deli eder," dedi, kapıyı çarparak odadan çıktı.

Asıl deli eden oydu. Ama sözünü ona yedirecektim. Aklıma gelen şeyle sinsi bir şekilde sırıttım. Dolabıma koşup elbiselerime bakındım. Nasıl deli edilir görecekti o.

Bir saat sonra merdivenlerden indiğimde Vural salonda oturmuş beni bekliyordu. Yine telefonuyla oyun oynadığı için dikkati oradaydı. Karşısındaki kanepeye oturup bacak bacak üstüne attıktan sonra telefonumu çıkarıp bakınmaya başladım.

"Ne zaman çıkıyoruz?"

"Sen hazır olun-" deyip sustu.

Bakışlarımı telefondan çekip ona çevirdiğimde açık kalan ağzıyla bacaklarıma bakıyordu. Boğazımı temizleyip yavaşça ayağa kalktım. Gözleri hâlâ bacaklarımdaydı. Gülmemek için alt dudağımı ısırdım. Kaşkorse siyah bir elbise giymiştim. Elbisenin fırfırlı etek kısımları dizlerimin neredeyse bir karış üstünde bitiyordu. Gözleri

biraz daha yukarı kaydı. Uzun kollu elbisenin v yakasının açıkta bıraktığı dekolteyi görünce gözleri irileşti.

Onun sevdiği gibi dalgalı yaptığım saçımı geriye attım. "Hazırım ben. Çıkalım hadi."

Gözlerini kırpıştırdığında, "Zeynep?" diye fısıldadı. "Bu ne yavrum?"

Sesi boğuk, gözleri ise alev alevdi. Yavaşça ayağa kalktığında, "Anlamadım?" diyerek bilmezden geldim.

Çenesiyle elbisemi işaret etti. Bana doğru yürüdüğünde duruşumu dikleştirdim. "Şu üstündeki şey ne?" Tam önümde durduğunda ayak parmaklarımız birbirine değiyordu.

"Neye benziyor?"

Elinin arka kısmını boynuma yerleştirdi. "Ufacık bir bez parçasına benziyor."

Sağ kaşım havalandı. Tenim dokunuşu yüzünden diken diken olsa da görmezden gelmeye çalıştım. "Biz buna elbise diyoruz." Parmaklarının arkası elbisenin açıkta bıraktığı göğüs yakasına doğru kaydığında dizlerim titredi. Eli göğsüme inince geri çekildim. "Hadi gidelim."

Bileğimi tutup geri çekilmemi engelledi. "Bu elbise denen şeyle bir yere gitmiyoruz."

Kaşlarım havalandı. "Sen öyle san."

Beni vazgeçiremeyeceğini anlayınca başını eğdi. Kulağıma doğru, "Birazcık hatırım varsa değiş şunu," diye fısıldadı.

Hafifçe sırıttım. Başımı yana doğru eğdim. "Sen bugün tüm hatır kotasını doldurdun."

Ardından çekilip kapıya doğru yürüdüm. "Allah'ım sen bana sabır ver. Sabır ver ki ben bugün kimseyi öldürmeden eve gelebilelim."

Onu duymazdan gelip kapıdan dışarı çıktım. Arabaya binene kadar tek kelime etmedi. Oturduğum için elbisenin boyu biraz daha yukarı sıyrıldığında bilerek düzeltmedim. Ağzının içinde bir şeyler homurdanıp gaza bastı. Başımı yana çevirip gülümsememi gizledim. İnadına bacak bacak üstüne attım. Öfkeli ruh hâlim nihayet geçmişti. Daha keyifli hissediyordum şimdi. O sinirlendikçe ben sakinleşiyordum sanki. Araba aniden durduğunda öne doğru savruldum.

Tepki veremeden, "Bilerek mi yapıyorsun? Çıldırmam için mi bu çaba?" diye kükrediğinde ona döndüm.

Rahat bir tavırla, "Ne alakası var?" dediğimde ateş saçan gözleri bacaklarıma kaydı. Elini bacağıma uzattığında elbisenin etek kısmını tutup aşağı doğru çekmeye başladı. "Ya bırak sana."

"Ne biçim bir şey bu, imalat hatası gibi, yarısını yapmamışlar."

Söylenerek düzelttiğinde kıs kıs güldüm. "Bence çok güzel."

"Ulan zaten sorun orada."

Yüzüme bakmadan tekrar arabayı çalıştırdı. Bedenimden buram buram yayılan öfkesi karşısında sakinliğim arttı. Sabah yaptığı gibi, "Abartıyorsun," demekle yetindim.

Ağzının içinde bir şeyler geveledeğinde omuz silktim. Gayet sade ve güzel bir elbiseydi. Araba durduğunda bana döndü.

"O önünü az düzeltsene."

"Of Vural," diye söylenip kapıyı açtım.

"Oflama bana." Saçlarımı düzeltirken yanıma geldi. Elimi tuttuğunda, "Yanımdan da ayrılma," dedi.

Cevap veremeden yanımızdaki motordan inen adam, "Oo ,Vural Bey, iyileştiniz mi?" diye konuştu. Adam kaskını çıkartınca sabah karşılaştığım kişi olduğunu gördüm. Gevşek bir sırıtmayla bize bakıyordu. Vural elimi daha sıkı tuttuğunda duruşumu dikleştirdim.

Kısaca, "Daha iyiyim," dedi.

"İyi iyi," deyip güldüğünde gözleri bana kaydı.

"Yenge Hanım da pek güzelmiş." Vural'ın gerginliğini kasılan omuzlarından ve kenetlenen çenesinden anlayabiliyordum. "Yengemi bu ara gözlerim çok görür oldu," deyip Vural'a baktı. "Ya da ben görmek istediğim için oluyor bu," deyip kahkaha attı.

Vural sıkılı dişlerinin arasından, "Ben de bu aralar sesini çok duyar oldum, Ahmet," dedi. Eğer görevde olmasaydı şu an üstüne atlayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Elini sıkıp sakin olmasını hatırlattım.

"Neyse, belli ki özel gece, tutmayayım ben sizi. Yengeye sahip çık. Bilirsin, etraf çakallarla dolu. Başına bir şey gelsin istemeyiz."

Adamın sözlerinin alenen tehdit olduğunu ben bile anlamıştım. Benim üzerimden Vural'ı tehdit ediyordu.

20. BÖLÜM
KISKANÇLIK

Adamın sarf ettiği sözler, herkesin öldüğünden habersiz olduğu çürümüş bir ceset gibi aramızda asılı kaldı. Buz gibi ürperti bedenimi sardığında, içgüdüsel bir hareketle Vural'a doğru yanaştım. Ondan güç almak istediğim için bunu yapmıştım. Benim aksime o ateş saçıyordu. Bedeni o kadar gergindi ki her an patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Boynundaki damar kabarmış, patlayacak gibi duruyordu.

"Soyunu sopunu siktiğimin orospu çocuğu. Ulan ben senin belanı sikmez miyim?" Vural dişlerinin arasından küfürler sıralarken cebinden telefonunu çıkardı. "Oğuz, hızlandırıyoruz işi. Bu piçlerin fişini çekme zamanı geldi." Karşı tarafı dinledikten sonra, "Tamamdır," deyip telefonu kapattı. "Ulan gidip saldırsam her şeyi mahvederim, bir şey yapmadan dursam da kendimi yerim."

Öfkesi karşısında ne yapacağımı bilmiyordum. Vural, tehditi yutacak bir adam değildi. Ama herhangi yanlış bir harekette de her şey biterdi.

"Sakin olman lazım," dediğimde sesim kısıktı.

Elini saçlarının arasından geçirdiğinde bana döndü. Gözleri öfkeden çakmak çakmak parlıyordu. "Nasıl olayım? Adam gelmiş benim karımla beni tehdit ediyor. Haysiyetine soktuğumun şerefsizi!" diye kükredi.

Alt dudağımı endişeyle ısırdım. Uzanıp kolunu tuttuğumda ona doğru bir adım attım. "Boş konuşuyordu. Bir şey yapamaz."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Az önce yaşananları yediremiyordu. "Bir bok da yapamıyorum amına koyayım. Elim kolum bağlı."

"Vural."

"Of of!" diye bağındı. Endişeyle etrafa baktım. Balıkçıdan müzik sesi duyulduğu için çok dikkat çekmemiştik. Yine de bir an önce sakinleşmesi gerekiyordu ve bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum.

Yanına ilerleyip önüne geçtim. Kollarımı yavaşça ince beline sarıp yüzümü göğsüne bastırdım. "Sakin olmalısın." Gergin bedeni kaskatı kesilirken, "Lütfen," diye fısıldadım. Alnımı göğsüne doğru sürtüp tenine karışan ardıç kokusunu içime çektim. Sıcaklığını hissedince bedenimi saran gerginlik azaldı. Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldığımda geniş göğsü havalandı. Çenesini başımın üstüne yerleştirirken kollarını bedenime doladı. Birkaç dakika boyunca hareket etmeden durduğumuzda bedenindeki gerginlik, onu yavaştan terk etti. Başını sağa doğru indirip yüzünü boynuma gömdü. Derin derin nefes alırken dudaklarını kulağıma doğru yanaştırdı.

"Sana kimse," deyip kısa bir an sustu. "Hiç kimse zarar veremez." Ona inancım tamdı. Vural yanımdayken bunun mümkün olmayacağını biliyordum. "Sana elini sürenin sonu olurum, duydun mu beni?" Benden çok kendini ikna ediyordu. Kolları sıkılaştığında boynuma ufak bir öpücük kondurdu. Göğsümde bir kuş kanat çırptı. Hafifçe geri çekildiğinde başımı geriye atıp yüzüne baktım. Kaşlarını çatarak gözlerime baktı. "Niye sana sarılınca sakinleşiyorum ben?" diye somurttu.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu durumda bile beni güldürebiliyordu. "Şikâyetin mi var yoksa?"

Başıyla onayladığında, "Var," dedi. "Böyle iş mi olur? Ufak bir temasla yumuşayacak adama döndüm." Ağzının içinde geveleldiği şeyler üzerine hafifçe güldüm.

Elimi yanağına yerleştirip başımı yana doğru eğdim. "İstersen sarılmayayım?"

Dudaklarında çapkın bir gülümseme belirdiğinde belimdeki kolu beni yukarı doğru kaldırdı ve göğsüm göğsüne yapıştı. Yüzünü yüzüme doğru eğdiğinde nefesim kesilmişti. "Sanki yapabilirmişsin gibi?" Başını yavaşça iki yana doğru salladı. "Benden uzak duramazsın sen."

"Yaparım," dediğimde sesim titrekti. Yalan söylüyordum ve ikimiz de bunun farkındaydık. Konu Vural olunca, hayır demek benim için dünyanın en zor şeyi oluyordu. Ona duyduğum aşk öyle büyük-

ti ki tüm zaaflarım, yenilgilerim o olmuştu. Bu o kadar aşikârdı ki gizleyemiyordum bile. Bu yüzden tüm yaptıklarıma rağmen ondan gidemiyordum. Tüm yollarım hep ona çıkıyordu. Göğsümü kaplayan aşkı bir kanser gibiydi. Gittikçe daha çok büyüyor ve yayılıyordu.

"Öyle mi?" deyip burnumu yavaşça burnuma sürttü.

Göz kapaklarım ağırlaşırken, "Hıhım," diye geveledim.

Vural sessizce güldü. "Yalancı," deyip burnumu ısırdı. "Hem sulu göz hem de yalancısın."

Geri çekildiğinde somurtuyordum. "Hiç de değilim."

"Hıhı," deyip geçiştirdiğinde uzanıp elimi tuttu. Bunu her yaptığında kalbim böyle şiddetle atmayı bırakmalıydı. Sadece elimi tutuyordu ama benim dünyam bununla bile tersine dönebiliyordu. İç çektiğimde balıkçıya doğru yürüdük. İçeri girdiğimizde birkaç masa doluydu. Cam kenarındaki boş masaya ilerledik. "Kadir abi henüz gelmemiş." Masaya geçtiğimizde Vural yanıma oturdu. Etrafa baktığımda, "Eskiden buraya çok gelirdim," dedi. Sesinde geçmişe duyulan bir özlem vardı. "Babam da severdi."

Sesindeki burukluk yüreğime dokundu. Çünkü hayat ikimizi de aynı yerden yaralamıştı. Onun kayıpları benimkinden çok olsa da aynı yerden kanıyorduk. Uzanıp elini tuttuğumda iç çekip cebindeki sigarayı çıkardı.

"Hoş geldin, Vural'ım. Ne alırdınız?"

Kırklı yaşlarında olan adama döndü, Vural. "Kadir abi gelince isteyeceğiz usta."

"Eyvallah," deyip bana babacan bir ifadeyle selam verdikten sonra yanımızdan ayrıldı.

Sigarayı yaktığında fonda Murat Göğebakan'ın sesi duyulmaya başladı. Vural sigarasından derin bir nefes çektiğinde başımı omzuna yasladım. Şarkının sözlerine sadece benim duyabileceğim bir şekilde eşlik etti.

Ben gönlümün gözyaşlarını
Senin yollarına döktüm de geldim
Ben gönlümün ateşini
Senin gözlerinden aldım da geldim
Vurgunum, yorgunum
Senin yoluna ölürüm ben

Sanırım Vural haklıydı. Biraz sulu gözdüm. Kulağıma fısıldadığı şarkının sözleri, gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Sigarasından bir nefes daha çektiğinde gözlerimi yumdum. Murat Göğebakan'ın sesi zaten beni derinden etkiliyordu.

Doğrulup burnumu çektim. "Beni ağlatmak mı istiyorsun ya sen?"

Dudağının sağ kenarı kıvrıldı. "Ağlamak için bahane arıyorsun bence."

"Ne alakası var?"

Kulağıma fısıldadığı şarkının sözlerinden haberi yoktu sanki. Bu sözleri duymayı ne kadar uzun süredir beklediğimi bilmiyormuş gibi... Masadaki suyu bardağa doldurup küçük bir yudum aldım. Gözlerime baktığında içine çektiği dumanı yavaşça dışarı üfledi. Bir elini yanağıma uzatıp saçımın arkasına iteledi. "Vurgunum, yorgunum... Senin yoluna ölürüm ben," deyip kısa bir an sustu. "Ne güzel söylemiş, değil mi?" Boğazıma düğümlenen hislerimi gidermek için yutkunduğumda başımla onayladım. Yüzündeki ifade ciddileşti. "Birini bu kadar sevmek," dedi yavaşça. "Mümkün mü?"

Dudaklarımda oluşan gülümseme hüzünlüydü. Parmak uçları yanağımda gezinmeye devam ediyordu. "Mümkün olmasa bu sözler yazılır mıydı?"

Kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşti. "Üstü kapalı bir cevap oldu."

Yüzümü parmaklarına yasladım. "Peki sence mümkün mü?" Cevap vermek yerine bitmek üzere olan sigarasını dudaklarına yasladı. Derin bir nefes çekip yavaşça üfledi. Ardından kül tablasına bastırıp turuncu ateşi söndürdü.

Uzun sessizliğinden sonra cevap vermeyeceğini düşünmüştüm ki konuşmaya başladı. "Seni tanımayan Vural'a göre değil." Göğsümden taşan aşkı, şimdi tüm hücrelerime sıçramıştı. Şifası olmayan bir hastalık, iç organlarıma kadar her yanımı kaplamıştı. İtirafı kalbimin ona ait odacığına saplanan bir ok gibiydi. Aramızdaki yoğun sessizlik, itirafının ağırlığıyla yanıyordu. Ruhumu ise tatlı bir sarhoşluk sarmıştı. Bu yüzden işte, cevap bile veremedim.

"Çok bekletmedim umarım?"

Kadir abinin sesi bizi içinde olduğumuz transtan çıkardı. Vural, boğazını temizleyip ayağa kalktı. Elimde sıkı sıkı tuttuğum bardağı

masanın üstüne bırakıp ben de ayağa kalktım. Vural, Kadir abinin elini sıkıp, "Yok abi, biz de yeni geldik," dedi.

Kadir abi bana döndü. "Nasılsın, Zeynep?" Bugün her duyguyu en uçlarda yaşamış olsam da her şeye rağmen iyi hissediyordum. Vural'ın sabahki davranışlarına rağmen sarf ettiği sözler ve yakınlığı sayesinde olduğunu biliyordum.

"İyiyim, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim. Ceren bir türlü uyumadı. Onu uyuttuktan sonra annemle bıraktım." Masaya oturduğumuzda daha genç bir garson yanımıza geldi. Kadir abi ona döndü. "N'aber Nedim?"

Yirmili yaşlarında genç biriydi. Gülümseyerek, "İyiyim abim, hoş geldiniz. Ne alırdınız?" diye sordu.

"Her zamanki gibi donat oğlum masayı."

"Hemen abim," diyerek yanımızdan ayrıldığında Kadir abi bana döndü. "Yemek teklifimi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Hafifçe gülümsedim. "Teklif için asıl ben teşekkür ederim."

Kadir abi sandalyeye yaslandı. Çenesiyle Vural'ı gösterdi. "Açıkçası bizim bu soğuk nevaleyi dize getiren kızı merak ettim."

"Vural ve dize getirilmek mi?" dediğimde sesimde inanmadığımı belli eden bir tını vardı. "Bu dediğin imkânsızı başarmak."

Hafifçe güldüğünde gözleri düşünceliydi. "Değil değil."

Vural rahatsız olmuş bir sesle, "Ben de buradayım yalnız," diye araya girdi.

Kadir abi güldü. "Görüyoruz lan." Garson masayı donatırken meze ve rakıları getirdi. "İçer misin, Zeynep?"

En son içtiğimde neler olduğunu hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Manda diye ortalıklarda gezinmiştim. "İçmesem daha iyi."

"Yok öyle içmesem daha iyi. Oturdun mu içeceksin de."

Vural'a baktığımda gülmemek için boğazını temizledi. Muhtemelen o da neler olduğunu hatırlamıştı. İsteksiz bir şekilde, "Peki madem," dediğimde Kadir abi bardağıma biraz rakı doldurdu. Kokusu ağır olduğunu için burnumu kırıştırdım. İçine su eklediğinde rengi beyaza döndü.

Balıklar da gelince masa tamamlanmıştı. Bizim aksimize Kadir abi yemeği beklemeden birkaç yudum içmişti bile.

"Yavaş abi." Vural'ın uyarısını duymazdan geldi. Kadir abinin gözlerine çöreklenen derin bir hüzün vardı. Sormaya çekindiğim bir ayrılığın izlerini taşıyor gibiydi. "Ceren nasıl?"

Yüzündeki ifade ânında yumuşadı. "Ceren mi?" deyip dertli bir şekilde iç çekti. "Annesiz bir çocuk nasıl olursa öyle işte." Cümlesinin altında gizli binlerce ima vardı. "Yine de akıllıdır benim kızım. Her gece annesinin yokluğuna ağlasa da iyidir."

İçime oturan taş öyle ağırdı ki gözlerim doldu. Amcamların evine ilk gittiğim zamanı hatırladım. Yas tutmak bile yasaklanmıştı. Ağladığım zaman dünyanın hakaretini yerdim. Çocuktum, nefretinin nedenini anlamayacak kadar şaşkın ve korkmuştum. Ağlamanın yasak olduğu bir evde, ailemsiz ayakta durmaya çalışıyordum. Bir süre sonra sadece gecelerin benim olduğunun farkına vardım. Yüzümü yastığa gömüp hıçkırıklarımı oraya hapsederek saatlerce ağlardım. Bazen sabaha kadar ağladığım bile oluyordu.

Bir çocuğun en büyük imtihanı, ailesizlikti.
Bir çocuğun en büyük yarası da ailesizlikti.

Ben öyle bir acıyla sınanmıştım ki... Yarım kalan çocukluğum, amcamın evinde öldürülmüştü. Bardağıma uzanıp içimde çağlayan acıyı dindirmesi için bir yudum aldım. Boğazımı yakan sıvı aşağı indiğinde daha iyi hissetmiyordum.

"O, yani annesi nerede?" Kısık sesle sorduğum soru üzerine Kadir abi rakısından büyük bir yudum aldı. Boşalan bardağını masaya vurduğunda gözleri boşluğa dalmıştı.

"Gitti." Sesinde yenilgi vardı. Biten bir aşkın matemiyle yıkanmış bir kabulleniş vardı. Kaşlarım çatılırken, "Bizi terk etti," dedi. Bardağını yenilediğinde nedenini sormak için içim içimi yese de yapamadım. Acısını kanatmak istemedim. "Nedenini merak ediyorsundur. Sonuçta hangi kadın, küçük kızını ve kocasını bırakıp gider ki?" Yanağımın iç kısmını sertçe ısırdım. Ona ihtiyacı olduğu anda kızını nasıl terk ederdi, aklım almıyordu. Gözlerimin içine baktı. "Ben de bilmiyorum biliyor musun?"

Gözlerim irileşti. Geçerli bir neden bekliyordum. Bir kadının çocuğunu bırakmasını aklım almasa da geçerli bir nedeni vardır diyemiyordum. Kısık bir sesle, "Nasıl?" diyebildim.

Acı acı rakısından büyük bir yudum daha aldı.

"Bir sabah uyandım, bir buçuk yaşındaki kızımla aynı yatakta uyandım. Hâlâ anne sütü içen kızımla." Boğazımdaki düğüm öyle büyüdü ki nefes alamadım. Gözlerime dolan yaşları tutmak için kendimi sıktım. Dişlerimi birbirine sertçe bastırdım. "Ve severek evlenmiştik," diye eklediğinde aklım iyice karıştı. Bir insan nasıl hem sevdiği adamı hem de kızını bir açıklama dahi yapmadan arkasında bırakıp gidiyordu? Bir yerde sevdiği adamı bırakmasını bile anlayabilirim ama çocuk... Canından bir parça ve ona muhtaçtı.

"Ben anlamıyorum," dediğimde Vural iç çekti.

"Hiçbirimiz anlamıyoruz."

"Ne diyordu şair?" diye araya girdi Kadir abi. "Ayrılık, demir çubuk gibi sallanıyor havada. Çarpıyor yüzüme yüzüme. Sersemledim. Kaçıyorum, ayrılık kovalıyor beni. Yolu yok elinden kurtulmanın."

Ayrılık, zaman değil, yol değil;
Ayrılık, aramızda bir köprü...
Kıldan ince, kılıçtan keskin.

Şiirin sözlerini içimden tamamlandım. Söylediği sözlerin ardından kadehini kaldırdı. "Nazım Hikmet'e."

Ona eşlik ettiğimizde acı bir şey yemiş gibiydim. Hikâyesi öyle ağır gelmişti ki kaldıramamıştım.

"Neyse, daha düzgün mevzulardan konuşalım. Sizin evlilik nasıl gidiyor?"

Düzgün bir konu deyip de bizim çalkantılı evliliğimizden bahsetmesi bir an gülme isteği doğursa da bastırdım.

"İyi gibi, daha çok Vural Bey'e bağlı."

Vural bana döndü. "Kötü olduğu zaman benim yüzümden mi?"

Kendimden emin bir şekilde, "Evet," dedim.

"Hasbinallah ya," diye söylendiğinde omuz silktim.

"Üzme lan kızı, alırım yoksa ayağımın altına."

"Bak emir büyük yerden," diyerek üstüne gittiğimde ayağa kalktı.

"Ben lavaboya gidiyorum, geldiğimde konu değişmemişse kalbinizi kırarım."

Arkasından gülümseyerek baktım. Ona takılmayı seviyordum.

"Onu çok seviyorsun ha, Zeynep?"

Utangaç bir yüzle ona dönüp başımla onayladım. "Sev, Vural zordur ama sevilmeyi en çok hak eden insanlardan biridir. Özellikle yaşadıkları..." deyip sustu. "Bir gecede iki büyük kayıp."

Vural'ın göğsünde açılan mezar taşları kalbimi acıtıyordu. "Yaşadıklarından sonra kalbinde oluşan buz kafesini kırdın sen. Onu hayata döndürdün, bize eski kardeşimi geri getirdin. Ne yaptın, nasıl yaptın bilmiyorum ama devam et."

Sözleri beni derinden etkilemişti. "Ben bir şey yapmadım ki," diye fısıldadım. "Sadece sevdim."

Öyle çok sevdim ki, bazen uğruna kendimi bile ezdim. Bazen ise pişmanlıktan ağladım. Ama yolun sonunda hep onu severken buldum kendimi.

"En zorunu yapmışsın sen. Sevmişsin, yanında kalmışsın." İç çekip masaya doğru eğildi. "Bu saatten sonra bir ölüm yıkar onu bir de sen."

Aynı sözlerin benim için de geçerli olduğunu biliyor muydu acaba?

Vural masaya geldiğinde daha fazla bir şey söylemedim. Balıklarımızı yerken ikinci kadeh içkiye başladığım için şimdiden sarhoş olmuş gibiydim. Rakı bana hep çok ağır geliyordu.

"Vural, al şu sazı bir şeyler çal be oğlum."

Vural başını iki yana doğru salladı. "Başka zaman olsun abi."

Kadir abi ayağa kalkıp Nedim'i çağırdı. "Getir şu sazı."

Çocuk hemen getirip Kadir abiye verdi. "Sen çalarsan söylerim," dediğinde, Kadir başıyla onayladı.

Çenemi elime yaslayıp Vural'a döndüm. Onu dinlemeyi çok seviyordum. Sesi çok güzel ve dokunaklıydı. Kadir abi, sazı çalmaya başladığında, Vural elindeki kadehiyle sandalyeye yaslandı. Gözleri gözlerime kaydığında derin bir nefes alıp söylemeye başladı.

Bizim pencereler yele karşıdır
Muhabbet dediğin karşı karşıdır
Girer isen bu sinemde neler var
Gülüp oynadığım ele karşıdır
Karşıdır, ele karşıdır

Yeşil gözleri, gözlerimi bir an olsun terk etmedi. Onu anlatıyordu bu türkü. Vural bu defa hislerini gizlemeden açık açık dile getir-

di. Bakışından bir yudum aldığımda açık olan kollarından içeri girip göğsüne sığındım. Ellerini kalçalarımdan bırakmadan koluyla beni sardı ve türkünün devamını etti.

Sabahın seherî günden ileri
Ben kimi sevmişim senden ileri
Zayıf olmuşsun kurban isterim
Kurban bulamadım canım ileri
İleri, canım ileri

"Ağzına sağlık."

Kadir abinin sesiyle Vural ona döndü. "Eyvallah abim."

Sıcaklığı beni mayıştırıyordu.

"Hadi kalkalım."

Kadir abi hesabı ödediğinde yavaşça ayağa kalktım ama bacaklarım ağırlaşmıştı. Hafifçe kıkırdadım. Vural kolunu belime sardı.

Kulağıma doğru, "Sarhoş mu oldun?" dedi.

Omuz silktim. "Yoo."

İçkiden ziyade beni asıl sarhoş eden oydu. Yüzümü göğsüne yaslayıp derin bir nefes aldım. Kokusu çok hoşuma gidiyordu. Eve gidince ona sarılarak uyuyacaktım. Böylece kokusunu istediğim kadar soluyabilirdim. Hem üstüme de sinerdi.

Dışarı çıktığımızda hava hafif rüzgârlıydı. Tenim uyuştuğu için pek soğuğu algılayamıyordum. Beni arabaya yerleştirdiğinde sessizdim. Ona sormak istediğim binlerce soru vardı ama sessizdim. Arabaya bindiğinde gözlerim yüzündeydi.

"Sarhoş oldun sen."

"Hayır," dediğimde dilim dolandı. "Ben sarhoş olmam, asla olmam." Bana yan gözlerle baktı. Birden sabah olanları hatırlayınca yüzüm asıldı. Önüme döndüğümde aniden öfkelenmiştim.

"Ne oldu?"

"Bu Gül niye hep senin etrafında? Tüm gün boyunca anası bir yandan, kızı bir yandan..."

"Bu konuyu kapatmıştık," dediğinde ona döndüm.

"Hayır, sen daha doğru düzgün özür dilemedin benden," diye çemkirdim.

Gözlerini şaşkınca kırpıştırdı. "Tamam, özür dilerim."

Dudaklarımı büzdüğümde kollarımı göğsümde birleştirdim. "Affetmiyorum. Bana ne? Elin şıfrın... Neydi o kelime ya? Şıfrını mıydı?" deyip düşünmeye başladım. "Şıprıntı. Evet şıprıfındı."

Vural, "Ne?" deyip gülmeye başladı.

"Öyle değil miydi?" diye sordum.

"Şırfıntı o."

Kaşlarımı çattım. Ne fark ediyordu sanki? "Evet, ondan işte. Ne işi var kocamın yanında?"

Vural benim aksime sakince konuştu. "Anlattım ya, Zeynep, geçmiş olsun demek için geldi."

"Gelemez ya," diye sızlandım. "Benim kocamın yanına gelemez, kardeşim. Onunla konuşamaz, selam bile veremez." İçimde tuttuğum her şeyi teker teker söylemeye başladım. Bunu yapma nedenim beynimi uyuşturan alkoldü ve ben kendimi durduramıyordum. Susmak yerine devam edip duygularımı iyice açığa çıkardım. "Sana bakmasın bile. Ama yok, peşinden ayrılmıyor. Kıskanıyorum ben, kıskanıyorum. Hatta onun gözlerini oymak istiyorum."

Vural'ın gözleri o kadar büyük açıldı ki aklım başımda olsaydı gülmekten patlardım.

"Hiç öyle görünmüyorsun ama içinde bir vahşi yatıyormuş senin."

Gözlerimi devirdim ya da devirmeye çalıştım. Bilmiyorum, her şey çok karışıktı. "N'oldu, beğenemedin mi, Vural Efendi? Malzeme bu," diyerek sokak ağzıyla tersledim onu.

"Ne Gül'müş arkadaş ya. Selam bile vermeyeceğim demedim mi?"

"Bana ne, sonuçta kıskandım. Ya o annesine ne demeli?" diye tekrar yükseldim. Gözlerim kısıldı. "Sinsi kadın. Kesin biliyor kızının seni sevdiğini. Sen de kızını almadığın için zoruna gitti. Ondan bana laf çaktı durdu."

"Fulya abla mı yaptı?"

"Evet," dediğimde dudaklarımı sarkıttım. Şimdi ise üzgün hissediyordum. "Üzdü beni kocaman kadın. Neymiş, göbeğim varmış." Burnumu çektim. "Şişko muyum ben, Vural?"

"Her içki içtiğinde kilona takıyorsun."

"Ya cevap ver, şişko muyum?" diye direttim.

Yoldaki bakışlarını bana çevirdi. Gözlerimin içine bakarak cevap verdi. "Değilsin bebeğim, hem sen çok güzelsin. Kilo alsan bile bu değişmez."

Hafifçe güldüm. "Bebeğin miyim?"

Başını aşağı doğru eğdi. "Bebeğimsin."

Başımı yana doğru düşürdüm. "Peki şişman olsam, böyle fil gibi, o zaman da güzel olur muyum? Beni öyle de sever misin?"

Vural sessizce güldü. "Fil gibi olsan hastancyi boylayacağını biliyorsun değil mi?"

Yüzüm düştü. "Hayır, hastaneleri sevmem ben."

"Neyi seversin?"

Yüzüne bakıp aptal aptal sırıttım. "Seni severim." Sonra aklıma elbiseyi gördükten sonra verdiği tepki gelince gülmeye başladım. O kadar çok güldüm ki karnım ağırdı. "Ama sen de beni iyi kıskandın. Çok güzel kıskandın. Bayağı iyi kıskandın."

"Ne kıskançlığı, yok öyle bir şey."

Sözlerini duyunca sırıttım. "Arabada kafanı direksiyona vurmamaya çalışıyordun kıskançlıktan."

"Sussana sen."

Alayla, "Hadi hadi, yeme beni," deyip tekrar güldüm.

"Hay ben direksiyonun da kıskançlığın da amına koyayım. Zehretti bana tüm günümü." Araba durduğunda kapıyı açtım. Ama bacaklarım ağırlaştığı için nasıl ineceğimi bilemedim. Neyse ki Vural yanıma geldi. "Gel, küçük sarhoş."

"Sarhoş değilim ki ben."

Ona yaslandığımda eve doğru yürüdük. Birden aklıma gelen şarkıyla gülümsedim. "Kıskanırım seni ben. Kıskanırım kendimden. Bu nasıl aşk Allah'ım?"

"Zeynep, sus gece gece tüm mahalleliyi uyandıracağız," deyip eliyle ağzımı kapattı.

"Ya karışmasana," deyip devam ettim. Nerede kalmıştım ki ben?

"Bu nasıl aşk Allah'ım? Öleceğim sevgimden."

"Yavrum, sus lütfen. Bak rezil olacağız."

Eli ağzımda olduğu için sesim boğuktu. "Utanıyor musun sen benden?"

"Ne alakası var? Gecenin bu saatinde herkesi uyandırmak istemiyorum sadece."

Somurtup yürümeye devam ettim. Zihnim puslu olduğu için hareketlerim sarsaktı. Kapıya geldiğimizde duvara yaslandım. Kapıyı açtığında elini bel boşluğuma yerleştirdi. Avucumdaki sıcaklık

üstümdeki elbiseye rağmen tenimi yakıyordu. Önce beni mutfağa götürüp büyük bir bardak su içirdi. Biraz da olsa ayılmıştım. Onun odasına gittiğimizde ışığı yaktı. Gözlerim kısıldı.

Beni aniden kendine doğru çekip, "Gel buraya," diyerek göğsüne yasladı. "Çok mu üzdüler bugün seni?"

Başımla onayladım. "Hıhım, sen de üzdün."

Elini saçıma yerleştirip yavaşça okşadı. "Senden başka kimse umurumda değil benim."

Benimle böyle ilgilenmesini seviyordum. Gözlerimi kapattım. *Acaba sen de beni seviyor musun?* İmalarının bu anlama geldiğini açık açık bilmek istiyordum. Alkol zihnimin gerilerine atıp susturmaya çalıştığım her şeye el feneri tutup gün yüzüne çıkarmıştı. Eski eşiyle arasında ciddi bir şey olmadığını söylemişti ama kadın hamile kalmıştı. Demek ki bir şeyler vardı. Bu konuyu irdelemek istiyordum ama alacağım cevaplardan korkuyordum.

"Gerçekten onu sevmedin mi?"

Sorum üzerine eli hareket etmeyi kesti. Birkaç saniye sessiz ve hareketsiz durduk. Başını bana doğru eğip yüzünü boynuma doğru yasladı. Burnu boynumda gezinince tenim diken diken oldu.

"Ben kimi sevmişim senden ileri?"

Söylediği türkünün sözlerini tekrar edince kalbimde bir şeyler alev aldı.

"Hiç mi sevmedin?"

"Bunun cevabını vermiştim," dedikten sonra geri çekildi.

"Ama onunla birlikte oldun ve hamile kaldı."

Geçmişi neden bu kadar canımı acıtıyordu. Benden başkasıyla olmasını bir yanım kabullenmiyordu. Ama o zamanlar hayatında bile yoktum. Düşüncelerim mantıksızdı ama elimde değildi. Geçmişindeki her şeyi silmek istiyordum.

"Bunun aşk ya da sevgiyle bir alakası yok, Zeynep. Yaşandı ama dikkatsizliğimiz yüzünden bitmedi." Yaşanmamasını istemem çok mu acımasızcaydı? Ya da saçma? "Neden geçmişi kurcalıyorsun? Değiştiremediğimiz şeyler yaşadık ama hepsi geçmişte kaldı. Şimdi bunları konuşmanın bir anlamı yok." Sessiz kaldığımda iç çekti. "Şimdi ve geleceğimde olan kişi sensin. Geçmişin hayaletleriyle bizi daha fazla sınamanın, ilişkimize bir yararı olmaz."

Bunların ben de farkındaydım ama elimde değildi. Çünkü ona âşıktım. Ve aşk, beni mantıksızlaştırıyordu. Onun da bana âşık olmasını istiyordum. Bunları bilmeye ve duymaya ihtiyacım vardı. O, açık açık itiraf etmedikçe, kuruntularım beni bırakmayacaktı.

"Daha açık cevaplara ihtiyacım vardır belki."

"Bana şimdiyi sormuyorsun ki. Geçmiş sana açık cevaplar vermez. Eskide kaldı onlar. Yaşandı ve bitti." Yan gözlerle yüzüme baktı. "Ben sana hiç geçmişini sordum mu?"

Sorusu sert bir tokat gibiydi. Sormamıştı. Başıma gelenler haricinde geçmişimi kurcalamamıştı. Genel evde yaşadıklarımı bile sormamıştı. Onunla birlikte olana kadar daha önce kimseyle birlikte olmadığımı bile bilmiyordu.

Cılız bir sesle, "Hayır," dedim.

"Çünkü geçmişin seni bugünkü insan hâline getirse de beni ilgilendirmez." O kadar hakkıydı ki sinirden ağlamak istiyordum. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. "Asma yüzünü." Elini yanağıma uzatıp elmacık kemiğimi okşadı. "Senin bir bakışına, bir gülüşüne benim içim nasıl gidiyor bilsen keşke."

"Bunları sarhoş olmadığımda söylesen keşke," diye somurttum.

"Sadece bir buçuk kadeh içtin aslında."

Haklıydı. Tam sarhoş değildim ama kendimde de değildim. Yüzüne baktım. Saçları esmer tenine dökülmüştü. Yüzünde yorgunluğun izleri olsa da çok güzeldi. Bıkmadan onu saatlerce izleyebilirdim.

"Duş almak ister misin?"

Başımı iki yana doğru salladığımda ona doğru ilerleyip aramızdaki mesafeyi sıfırladım. Eli belime kaydığında gözlerim dudaklarındaydı. Bugün yaktığı ateş içimde sönmeden duruyordu. Alkolün verdiği cesaretle parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarımı dudaklarına yasladım. Kanımdaki alkolden daha çok sarhoş etti bu beni. Ellerimi yüzüne yaslayıp dilimi dudaklarının arasına kaydırdım. İçimdeki tüm duygularla öptüm onu. Beni göğsüne yaslarken aramızdan rüzgâr bile geçemezdi.

Sırtım saniyeler içinde duvarla buluştuğunda, Vural geri çekildi. "Durmazsan işin şekli değişecek."

"Değişsin." Gözleri kararduğında yüzündeki elim ensesine kaydı. Yumuşak saçlarını yavaşça okşadım.

"Alkollüsün."

Başımı yavaşça iki yana doğru salladım. "Bilincim yerinde. Ne istediğimi biliyorum."

Burnunu burnuma sürttü. "Ne istiyorsun?"

Ensesinde duran elimle baskı yapıp başını eğdim. "Seni istiyorum."

Kalbini, ruhunu, bedenini... Her şeyiyle istiyordum onu. Her şeyiyle benim olsun istiyordum. Teni, tenimdeki geçmişi silsin, bana olan hisleri kalbindeki başkalarına duyulan her şeyi silip süpürsün de istiyordum. Ben çok şey istiyordum.

Dudakları tekrar dudaklarımla bütünleştiğinde elleri bedenimde gezinmeye başladı. Ellerimi ensesinden aşağı indirdim. Gömleğinin düğmelerini açtığımda tenine dokunmak isteyen parmak uçlarım karıncalandı. Güzel bir vücudu vardı. Onu dokunmayı seviyordum. Gömleğinin önü açıldığında göğüs kaslarına dokundum. Kasları sert, teni sıcacıktı. Benden önce tenine dokunan herkese duyduğum kıskançlık, göğsümde alev aldı. Benden başka dokunduğu herkesi hem kıskandım hem nefret ettim. Mantıksızdı. Ama elimde değildi.

Elim aşağı doğru inip karnında durduğunda dudakları çeneme kaydı. Boynuma doğru indiğinde, "Şu kokun," diye fısıldadığında sesi hırıltılıydı. "Mahvediyor beni." Boynumdan göğsüme doğru indiğinde bedenim titredi. "Tenin ise sadece bana ait bir yuva gibi." Bedenimde açan binbir farklı çiçek vardı sanki. Onun kollarında olunca ben de öyle hissediyordum. Elleri elbiseyi yukarı doğru sıyırdı. Kollarımı havaya kaldırdığımda elbiseyi bedenimden sıyırıp attı. Gözleri bedenimde gezinirken hayranlık dolu bir sesle, "Şu güzelliğine bak," dedi. Yüzümün kızarmaya başladığını hissettim. "Senden daha güzelini görmedim ben."

Ellerim pantolonunun bel kısmına kaydığında onun elleri de belime kaydı. Çıplak teni tenime değdiğinde cızırtılı bir elektrik beni sardı. Eli yukarı kayınca iç çamaşırlarım saniyeler içinde yok oldu. Vural, önümde diz çöktüğünde bedenim sarsıldı. Dudakları oradaydı ve benim dünyam parçalara ayrılıyordu. Sadece birkaç saniyede beni o uçurumun kıyısına getirmişti. Sızı dört bir yanımda kol geziyordu. Parmakları dudaklarına eşlik ederken dudağımı sertçe ısırdım. Hiç tatmadığım duyguları vadediyordu dudakları. Bacaklarım güçlü ellerinin altında titriyordu, kalçalarım yüzüne karşı havalandı.

"Vural."

Onu ihtiyacım vardı. Omzundan tutup çekiştirdim. Dudakları karnıma doğru çıktı, ardından göğüslerimde oyalandı. Yanıyordum, üşüyordum, birbirinden zıt duyguların hepsini aynı anda hissediyordum. Nihayet doğrulduğunda dayanacak gücüm de sabrım da kalmamıştı. İhtiyaçla yanıyordum. Bunu fark etmiş olacak ki işkencesine son verdi. Üstündeki kıyafetleri aceleci bir tavırla çıkarttım. Şimdi ikimiz de çıplaktık. Bir gün ruhunu ve kalbini de böyle açacak mıydı bana? Onu hassas bölgemde hissettiğimde ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Kalbim davul gibi gümbürdüyordu. Her seferinde daha iyi olamaz diye düşünüyordum. Her seferinde beni yanıltmayı başarıyordu. Geri çekilip gözlerimin derinliklerine baktı. Delici bakışlarının ardında gizlenen saf şehvet vardı ama tam olarak adını koymaya çekindiğim başka bir şey daha vardı.

Onu içimde hissettiğimde, bu yoğun düşünceler beni terk etti. Başım geriye doğru düştü. Dudakları boynumun ince derisine kaydığında dili de eşlik etti. Elleri her yanımda geziniyordu. Göğüslerime kayıp okşadığında dokunuşu sertti. Hassas tenime defalarca dokundu, dokunduğu yerlere dudakları eşlik etti. Dudakları göğüslerimde sırayla gezindi. Acelesi yok gibiydi. Saçını tutup yüzünü kaldırdım. Dudaklarımız tekrar buluştuğunda bacağımı tutup beline sardı. Sırtım geriye doğru büküldü.

Kulağıma doğru yanaştı. "Şifamsın benim, Zeynep. Zeynep'im. Tüm yaralarımın ilacı sende saklı."

Zamanında kırdığı yerlerden iyileştiren sözleri, asıl benim ruhuma şifaydı. Kollarımı ona doladığımda beni kucağına aldı. Düşmemek için sıkıca sarıldığımda saniyeler içinde yataktaydık ve o üstümdeydi. Serin çarşaf vücudumu serinletti, hareket etmeye devam etti. Tüm duyularımı onda yitirmiştim. Ondan başka her şeye kör, sağır ve dilsizdim. Ona duyduğum aşk kalbimi şişirirken hareket etmeye devam etti. Parmakları hassas bölgeme kaydı. Ayak parmaklarım kıvrılırken, vücudumdaki her bir sinirin, sadece bir vuruş ötedeki rahatlamaya ulaşmak için gerildiğini hissettim.

Bedenim hızla sınıra ulaştığında bu defa kendimi tutmayı bile denemedim. Kollarımı boynuna sarıp yüzümü boynuna gömdüm. Çalçam ona eşlik ederken, "Sana çok fena âşığım," diye fısıldadım.

Bu sözlerin ardından, "Siktir," diye kükredi ve o da kendini bana bıraktı. Birbirimize karıştık. Bütün olduk. Dudakları dudaklarıma

tekrar dokundu. İçtiğim rakıdan daha etkiliydi. Dudaklarıma doğru, "İlk defa böyle hissediyorum," diye mırıldandı.

Küçük bir itirafı ama benim için anlamı büyüktü. "Geçmişinde," dediğimde öpüşmekten kabaran dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni susturdu. "Geçmiş yok, sadece sen varsın." Geri çekildiğinde o kadar uykum vardı ki gözlerimi açamıyordum. "Duş alacağım."

Başımı yastığa yaslayıp gözlerimi yumdum. "Hıhım," dediğimde, "Sen?" dedi.

Tekrar, "Hıhım," dedim. Vural'ın gülüşünü duysam da gözlerimi açamadım.

"Korunmayı unuttuk. İlacını almayı unutma olur mu?"

Sözlerini duysam da tepki vermedim. Yarın duşla beraber yapılacaklar listesindeydi. Kendi tişörtlerinden birini giydirdiğinde de gözlerimi açamadım. Kısa sürede uyuyakalmıştım.

Uyandığımda ise sabah olsa da hava bulutluydu. Bu yüzden saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Sadece kapı sesi geliyordu. Sersemlemiş bir hâlde doğrulup telefonuma baktım. Saat neredeyse on ikiye geliyordu. Hiç bu saate kadar uyuyamamıştım. Başım çatlıyordu ve çok susamıştım. Yataktan kalktığımda üstümde sadece Vural'ın tişörtü vardı. Bu şekilde kapıya bakamayacağım için ona ait bir eşofman alıp giydim. Acaba Vural ne zaman evden çıkmıştı? Odadan çıkıp kapıya doğru gittiğimde açmadan önce gözetleme deliğinden baktım. Afra'yı görünce kapıyı araladım.

"Ne oldu kızım ya alacaklı gibi?"

İçeri girdiğinde bana şaşkınca baktı. "Kızım iyi misin sen, olayları duymadın mı?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne olayı ya? Yeni uyandım."

Gözleri üstümde gezindiğinde gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Uzun bir geceydi sanırım," deyip güldü.

Ters ters yüzüne baktım. "Sussana ya. Anlat bakalım, ne olayı?"

"Ben kesin haberin var sanıyordum. Vural abinin çalıştığı balıkçı yok mu, sabah oraya operasyon düzenlenmiş. Meğer yurt dışından eroin getiriyormuş şerefsizler. Neyse ki işleri bitmiş."

21. BÖLÜM
GEÇMEYEN GEÇMİŞ

Yorgun bakışlarım karanlık tavanda asılı kalmıştı. Yaklaşık bir saattir yataktaydım fakat bir türlü uyuyamıyordum. Bunun nedenini bildiğim için sıkıntıyla ofladım. Uyuyamayacaktım. Yataktan doğrulup ayağa kalktığımda üstümdeki siyah, ipek geceliğin sabahlığımı alıp üstüme geçirdim. Vural son günlerde doğru düzgün uyumuyordu. Sabahları çok erkenden uyanıyor, geceleri ise ben uyuduktan çok sonra yatağa geliyordu. Saat şu an gecenin biri olmasına rağmen hâlâ odaya gelmemişti. Bu yüzden ben de uyuyamıyordum.

Odadan çıkıp salona geçtim. Tahmin ettiğim gibi kanepede oturmuş sigara içiyordu. Varlığımı hissedince başını kaldırıp bana baktı. Odayı dışarıdaki sokak lambasının cılız ışığı aydınlatıyordu. Yüzü karanlıkta kaldığı için ifadesini çözemiyordum.

Yanına doğru ilerlediğimde, "Neden uyumadın?" diye sordu.

Cevabı basitti. "Çünkü yanımda yoksun." Tam önünde dikildim. Elimi çenesinin altına yerleştirip başını geriye doğru attım. Karanlığa alışan gözlerim, yeşil gözlerini daha net görüyordu şimdi. Öyle ki gözlerinin içindeki umutsuzluğu dahi görebiliyordum. "Sorun ne?"

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Sorun yok," dediğinde sesi kısıktı.

"Sorun var," diye direttim. "Son birkaç gündür neden böyle olduğunu bilmek istiyorum."

Uzanıp elindeki sigarayı kül tablasına bastırdı. Ardından ellerini belimin iki yanına yerleştirdi. Avuçları sıcacıktı ve geceliğin kumaşını hiçe sayarak tenime karışıyordu.

Yorgunca, "Zeynep," dediğinde araya girip, "Geçiştirme beni, Vural," diyerek sözünü kestim. Onu kendimden iyi tanıyordum. Kuruntu yaptığımı söyleyerek durumu hafifleştireceğini biliyordum. "Günlerdir uyumuyorsun, doğru düzgün yemek yemiyorsun, konuşmuyorsun bile!" Vural, nefesini dışarı verdi. Birkaç saniye boyunca sessizce sadece yüzüme baktı. "Her şeyin farkındayım, bu yüzden konuş benimle."

Belimi tutan elleri sıkılaşırken, "Sadece yorgunum, son olaylardan ötürü," dedi. Balıkçıda düzenlenen baskının üzerinden bir hafta geçmişti. Adamların hepsi içerideydi, yine de büyük bir şebeke oldukları için gergin olmalıydı. Ayrıca okların bir kısmı da Vural'ın üzerindeydi. Her ne kadar bir şey olmamış gibi davranmaya çalışsa da bir şeyler olmuştu. Çenesindeki elimi yanağına yerleştirip yavaşça okşadım. Sakalları avucumu tatlı tatlı çiziyordu. Keşke oda biraz aydınlık olsaydı da güzel yüzünü izleyebilseydim.

"Hadi benimle yatağa gel. Sensiz uyuyamıyorum."

Birlikte olduğumuz ilk gece haricinde geceleri birlikte uyuduğumuz için ona alışmıştım. Dudakları hafifçe yukarı doğru kırıldığında elleri sabahlığımı yavaşça iki yana doğru açtı. Kısık bir sesle, "Yatağa gelirsem seni uyutmam," dedi.

Yanaklarım ağır ağır kızarırken boğazım günlerdir su içmemişim gibi kupkuru kesildi. Sadece küçük bir cümlesi bile dizlerimi titretmeye yetiyordu. Onunla geçirdiğimiz anlar zihnime süzüldüğünde nefesim hızlanmaya başladı. Teninde bulduğum tutkuyu, ellerinde yaşadığım zevki anımsayan bedenimdeki her bir hücre zonkluyordu. Yüzüne doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına doğru yaklaştırdım. "Şikâyetim olmazdı."

Elleri geceliği yukarıya doğru sıyırdığında nabzım hızlandı.

"Bunları sevdiğimi daha önce hiç söylemiş miydim?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Sadece giydiğim için şikâyet ettiğini hatırlıyorum."

Dudaklarında oluşan gülümseme bu defa sinsiydi. "Bu küçük bez parçalarını seviyorum, özellikle senin üzerinde oldukları zaman."

Sözlerinin aksine geceliği yukarı sıyırmaya devam ederken ayağa kalktı. Karşımda uzun boyuyla dikiliyordu. Uzun boylu olmasını seviyordum. Ona dair her şeyi seviyordum ama vücuduna karşı

aynı bir tutkunluğum vardı. Bağımlısı hâline gelmiş gibiydim. Kalp atışlarım hızlanırken kollarımı yukarı kaldırdım, geceliğimi başımdan çekip çıkardı. Sıcak nasırlı elleri, bu defa çıplak kalan belime kaydığında içim ürperdi. Tenimin ısısı birkaç derece birden artmıştı. Ortamdaki hava gerginleşirken kulağıma doğru yanaştı. Hırıltılı bir sesle, "Ya da vazgeçtim, yerdeyken daha güzeller," dediğinde sessizce kıkırdadım.

"Öyle mi?" Dişleri boynuma kayıp hafifçe ısırdığında elleri kalçalarımdaydı. Daha şimdiden onun için hazırdım. Vücudum ihtiyaçla dolmuş, yanıyordu. Göğüslerim ağırlaşırken bacaklarımı birbirine bastırdım. Kalçalarımı kavrayıp yukarı doğru kaldırdığında kollarımı boynuna dolayıp bacaklarımı da beline sardım. Beni kucağına alıp yatak odasına doğru götürdüğünde sözünü tutup beni uzun saatler boyunca uyutmamıştı. Günler sonra ilk defa kolları arasında huzurlu bir uykuya dalmıştım.

Yaklaşık bir saat sonra derin uykudayken duyduğum bir ses üzerine zor olsa da gözlerimi araladım. Kafam karışmış bir şekilde karanlık odaya bakarken ne olduğunu anlayamamıştım. Sesi tekrar duydum, acılı bir iniltiydi ve ses, Vural'dan geliyordu. Doğrulmaya çalıştığımda bakışlarım ona kaydı. Göğsü şiddetle inip kalkıyor, dudaklarından ise hırıltılı sesler geliyordu. "Hayır hayır!" diye inledi.

Elimi yanağına yerleştirdiğimde ter içinde kaldığını gördüm. "Vural, uyan," diye seslendim. Onu gördüğü kâbustan kurtarmak istiyordum. Sevdiğim adamı böyle acılı görmek, yüreğimi ateşe veriyordu. Adını tekrar seslendiğimde uzanıp komodinin üstündeki ışığı yaktım. Oda soluk ışıkla aydınlanırken ona döndüm. Koyu renk saçları terlediği için ıslanmış bir şekilde alnına yapışmış, çıplak göğsü ter içinde kalmıştı. Omzuna dokunup, "Kâbus görüyorsun, uyan lütfen," dediğimde sesim ağlamaklı çıkmıştı.

Daha önce bir kez daha kâbus gördüğüne tanık olmuştum fakat yine aynı kederle dolmuştu içim. Bu görüntüye alışamazdım. Onu böyle görmek beni yaralıyordu. Gözlerim dolarken, "Vural, uyan lütfen," diye seslendim. Gözleri aniden açıldığında odaksız bakıyordu. Kafası karışmış bir ifadeyle bana baktı. Kısık bir sesle konuştum. "Kâbus görüyordun." Gözlerini birkaç kez kapatıp açtı. Ellerini yü-

yüne yerleştirip sertçe sıvazladı. Dudaklarından kısık sesli küfürler döküldüğünde sessiz kaldım. Yataktan doğruldu. "İyi misin?"

Sorum üzerine eğilip yerdeki eşofmanı alırken, "İyiyim," diyerek beni geçiştirdi.

Ayağa kalktığında şaşkınca, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendim.

"Su içeceğim." Cevabının ardından duraksamadan odadan çıktı. Bakışlarım komodinin üstündeki sürahiye kaydı. Burada yeterince su vardı. Ayağa kalkıp, yerdeki tişörtünü alıp çıplak bedenime geçirdim. Saçlarımı düzeltip odadan çıktım. Arkasından mutfağa girdiğimde pencerenin kenarında sigara içtiğini gördüm. Sessiz kalırken sırtımı kapının pervazına yaslayıp kollarımı önümde bağladım. Birkaç dakika boyunca öylece durmaya devam ettik. Sabah olmak üzereydi. Ortamı kaplayan derin sessizlik, sırtına hüznü yüklemişti.

Sadece durup onu izledim. Gözleri uzaklara dalmıştı. Geçmiş yine onun peşine takılmıştı. Keşke elimde olsaydı ve tüm kötü anılarını unutmasını sağlayabilseydim. Canı bu kadar yanmazdı o zaman. Sigarası bittiğinde sırtımı yasladığım yerden ayırdım. "Konuşmak ister misin?"

Gözleri beni buldu. "Sadece saçma bir rüyaydı."

Yalan söylüyordu. Saçma bir rüya olamayacak kadar kötü etkilendiğini biliyordum. Fakat üstüne gitmek yerine sessiz kaldım.

"Sıcak bir şey içmek ister misin?" Başını iki yana doğru salladı. Omuzları bile aşağı doğru çökmüştü. Çıplak ayaklarıyla yanıma geldiğinde içli bir nefes aldı. Yüzünde yorgun bir ifade vardı, kalbimi sızlatıyordu.

"Sadece," deyip kısa bir an duraksadı. "Sana sarılmak istiyorum."

Sesindeki muhtaçlık dolu tını, yüreğime dokundu. Yutkunmaya çalışırken parmak uçlarımda yükselip dolan gözlerimle boynuna sarıldım. Sıkıca sarıp sarmaladım onu. Yüzünü boynuma doğru düşürüp kollarını belime doladı. "Yanında kâbus gördüğüm ilk gece, bana sarılmak istediğini söylemiştin ama ben aptal inadım yüzünden kabul etmemiştim." Kısa bir an sustu. O günü hatırlıyordum. Bana yine *git* dediği günlerden biriydi. "O an," deyip tuttuğu nefesi dışarı bıraktı. "En çok istediğim şey sana sarılmaktı." İtirafı karşısında sessiz kalsam da geçmişte açtığı yaralardan bir tanesi silinmişti. "Bana sarıldığında geçeceğini biliyordum."

Orada bu şekilde kaç dakika kaldık bilmiyorum, çok sonra yatağa girdiğimizde Vural beni göğsüne yaslamıştı. Tekrar uyuyakaldığımda onun sabaha kadar hiç uyumadığını biliyordum.

Sabah Vural, erken saatte Tahir'e yardım etmek için evden çıkmıştı. O gittikten sonra ben de yataktan kalkmıştım. Gece boyu pek fazla uyuyamadığım için uykusuz ve yorgundum. Yine de bir şeyler atıştırıp ders çalışmaya başlamıştım. Son zamanlarda düzenimi az çok oturttuğum için istediğim gibi ders çalışabiliyordum. Dershane hocamın yardımıyla oluşturduğum programa sadık kalmam gerekiyordu. Hem ders çalışmak bana iyi geliyordu çünkü ertelemek zorunda bırakıldığım hayallerim vardı, artık gerçekleştirme zamanı gelmişti. Aklım Vural'da olsa da kendimi çalışmaya zorladım.

Öğlene doğru Vural mesaj atıp, Kadir abinin kızı Ceren'e bakıp bakamayacağımı sordu. Ceren'e karşı farklı bir sempati beslediğim için severek kabul etmiştim. O kızı doğru düzgün tanımamış olmama rağmen seviyordum. Yarım saat sonra Kadir abi gelip kapıdan Ceren'i bize bıraktı. Babasına son kez sarılıp çekingen bir şekilde yanımda durdu.

"Ceren'e bakmayı kabul ettiğin için sağ ol, Zeynep. Sana emanet."

Hafifçe gülümsedim. "Merak etme sen."

Kadir abi gittikten sonra içeriye geçtim. Ceren çekingen bir şekilde kanepenin köşesine oturmuş, elinde tuttuğu bez bebeği göğsüne bastırıyordu. Yanına gidip yavaşça oturdum. "Nasılsın, Ceren?"

İri gözlerini yüzüme çevirdi. "İyiyim." O kadar tatlı görünüyordu ki uzanıp saçlarını okşadım. Onu öpmek istesem de çekindiğini bildiğim için önce bana alışması için zaman vermeliydim.

"Ne yapmak istersin? Resim yapabiliriz ya da çizgi film izleyebiliriz." Hevesle bana dönüp, "Çizgi film izleyelim," dediğinde gülümsedim.

"Hemen açıyorum."

Televizyonda kanalları gezip istediği bir çizgi filmde durduğumda hevesle ekrana dönüp izlemeye başladı. Ben de kitaplarımı yanıma alıp onun yanında ders çalışmaya başladım. Çok uysal ve

sessiz bir kızdı. Ve o kadar tatlıydı ki... Annesinin onu nasıl bırakıp gittiğini hâlâ aklım almıyordu. Benim böyle bir kızımın olması için dünyaları verirdim. Her zaman çocukları çok sevmiştim, özellikle Ceren gibi tatlı kız çocuklarına farklı bir zaafım vardı. Sadece annesinin geçerli bir nedenin olmasını umuyordum. Bu düşünceyle beraber hüzünle gülümsedim. O geçerli neden bu kızın geçirdiği yılları telafi etmeyecekti.

"Ne yemek istersin tatlım?"

"Bilmem," deyip omuz silkti.

"Pizza yapalım mı?" Sorum üzerine başını hevesle aşağı yukarı doğru salladı. Gidip onu kucağıma aldım ve birlikte mutfağa girdik. Pizza yapmaya başladığımda o da hemen yanımda duruyordu. Hamuru açarken yanaklarına hep un bulaştırmıştı. Bu hâline gülerken yanaklarını öptüm. Beraber pizzanın hamurunu yaptıktan sonra iç malzemelerini hazırlamaya başladık. Ben malzemeleri ona verdikçe sırayla pizzanın üzerine diziyordu. Hafifçe iç çektim. Acaba bir gün Vural ile çocuğumuz olur muydu? Açıkçası olmasını istiyordum. Eğilip Ceren'in yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Pizzayı fırına attıktan sonra beraber içeri geçtik.

Akşama kadar beraber çok güzel vakit geçirmiştik. Onunlayken hiç sıkılmamıştım. Vural ve Kadir abi dışarıda yemek yedikleri için geç saatte gelmişlerdi. Ceren masada resimle uğraşıyordu. Kadir abi bana döndü. "Ona baktığın için çok teşekkür ederim, Zeynep."

İçten bir şekilde gülümsedim. "Benim için zevkti."

Kadir abi, Ceren'in yanına gittiğinde, Vural da bana doğru yanaştı. "Gününüz nasıl geçti?"

Ona bakarken başımı yana doğru eğdim. "Gayet güzeldi." Eğilip saçıma ufak bir öpücük kondurdu. Vural ile Kadir abi beraber maç izlemek için kanepe yerleştiler. Ben de onlara yaptığım çayı getirmek için mutfağa gittim.

Çay tepsisini içeri götürdüğümde ikisi de maç izlemeye dalmıştı. Ekrana o kadar dikkatli bakıyorlardı ki hafifçe güldüm. Maçtan nefret ettiğim için ikisinin ne bulduğunu hiç anlamıyordum. Ceren ise masada oturmuş resim çiziyordu. Çok sessiz bir kızdı. Yaşına göre çok olgun davranıyordu ve bu beni üzüyordu. Böyle olmasının nedeni annesizlikti. Kendimden biliyordum. Ceren'e bakınca, ailemi

kaybettiğim gün aklıma geliyordu. Annesizlik çok zordu ve kimse, babası da dahil, annesinin yerini tutamazdı.

Çayları masaya bırakınca Vural'ın gözleri beni buldu. Bakışları elimi ayağımı uyuşturuyordu. Son günlerde çok fazla konuşma fırsatımız olmuyordu, bu yüzden eskisi kadar tartışmıyorduk. Daha sessizdik, sanırım birbirimizi daha iyi anlamaya ve tanımaya çalışıyorduk. Ona hafifçe gülümsediğimde gözleri v yaka olduğu için önü açılan bluzuma kaydı. Kısa bir bakış olsa da yakalamıştım. Özlem dolu yoğun gözleri karşısında yanaklarım kızarırken, "Afiyet olsun," deyip hızlıca doğruldum.

Kadir abi gözlerini televizyondan ayırmadan, "Sağ ol, Zeynep," dedi. Ceren'in yanına gittiğimde resim çizmeye devam ediyordu.

"Süt ister misin?"

Sözlerim karşısında gözleri parladı. "Ama ballı olsun."

Eğilip yanağını öptüm. "Olsun."

Mutfağa geçtim, sütü cezveye koyup ısıtmaya başladım. Vural, mutfağa girdiğinde sütün içine bal katıyordum. Arkamda durup ellerini tezgâha dayayınca kollarının arasında kalmıştım. O kadar uzun boylu ve iriydi ki yanında kendimi küçük ve savunmasız hissediyordum. Göğsü sırtıma değdiğinde dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamadım. Yakınlığı her defasında aklımı başımdan alıyordu. Eğilip dudaklarını boynuma bastırdı. Teniyle bütünleşen parfümünün ardıç aromasını içime çektim. Yüzümü boynuna gömüp saatlerce kokusunu soluyabilirdim. Boynuma ufak bir öpücük bıraktığında etkisi öyle büyüktü ki dizlerim titredi. İç çektiğimde dudakları kulağıma doğru çıktı. Kalbim boğazımda atıyordu.

"Ceren, seni sevmiş."

Başımı geriye doğru attım. "Ben de onu çok sevdim. Böyle bir kızımın olmasını çok isterdim," diye iç çektiğimde vücudu gerildi ve dudakları hareket etmeyi kesti. Başımı yana doğru çevirdiğimde yüzündeki katı ifadeyle karşılaştım. Vural doğrulup bir adım geri çekildiğinde aramızdaki havanın ısısı birden on derece düşmüş gibiydi.

Aniden, "Hadi içeri geçelim," deyip hızlı adımlarla mutfaktan çıktı. Arkasından baktığımda sözlerime yorum yapmaması üzerine ne düşünmem gerektiğini şaşırmıştım. Birdenbire bu kadar gerilmesini beklemiyordum. Bunun üzerinde durmak yerine bardağı alıp

içeri geçtim. Henüz bu konuları konuşmak için çok erkendi. Hem ikimiz de çocuk olmaması için dikkat ediyorduk.

Misafirler gittiğinde saat onu geçiyordu fakat uykusuz olduğum için gözlerimi açamıyordum. Vural ise televizyona bakmaya devam ediyordu. O maç özetini izlerken ben de odaya gidip üstümü değiştirdim. Ardından yatağa girip uykusuzluktan sızlayan gözlerimi kapattım. Bir ya da iki saat uyuduktan sonra gözlerim aniden açıldı. Bakışlarım komodinin üstündeki dijital saate kaydığında gecenin üçü olduğunu gördüm. Tahmin ettiğimden daha fazla uyumuştum. Fakat yatak boştu. Kafam karışmış bir hâlde yataktan kalktım. Salona gittiğimde Vural'ın televizyonun karşısında uyuyakaldığını gördüm. Üstünde hâlâ aynı kıyafetleri vardı, oturur bir vaziyette uyuyakalmıştı. Bir süre onu izledim.

Yüzü yorgunluk çizgileriyle doluydu. Stres ve uykusuzluk yüzünden böyle olduğunu biliyordum. Onu böyle görmek beni üzse de elimden bir şey gelmiyordu. İç dünyasında neler yaşadığını bilmiyordum ve bana anlatmayacaktı. Ne yazık ki Vural kolay kolay içini açan biri değildi. İç çekerken odaya gidip battaniye aldım. Sonra tekrar yanına dönüp sessizce üstünü örttüm. Zor uyuduğunu bildiğim için uyanmasını istemiyordum. Ardından televizyonu kapatıp yatak odamıza geri döndüm. Bir kere uyanınca uyumamın zor olacağını biliyordum.

Tam yatağa gireceğim sırada duyduğum ses üzerine irkildim. Vural yine kâbus görüyor olmalıydı. Bu defa sesi daha yüksek çıkmıştı. Hızlı adımlarla odadan çıktım, yanına gidip ışığı açtım. Ona doğru ilerlerken yüzünü buruşturdu. "Hayır!" diye bağırdığında kolunu tuttum.

Bileğimi sertçe tuttuğunda, "Vural," diye seslendim.

Kan çanağına dönen gözleri aniden açıldı. Yine dün geceki gibiydi. Yüzü ter içinde kalmış, göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Aniden ayağa kalktığında şaşkın bakışları etrafta gezindi.

"İyi misin?" diye sordum. Bana cevap vermek yerine yanımdan geçip salondan çıktı. Arkasından gittiğimde merdivenleri tırmandığını gördüm. Banyoya girip kapıyı arkasından kilitlediğinde şaşkınca bakakalmıştı. Gördüğü her kâbus diğerinden daha kötü etkiliyor olmalıydı. Elimden bir şey gelmiyor olması canımı acıttı. Yorgunca

merdiven basamağında oturup onu beklemeye başladım. Bacaklarını kendime doğru çekip çenemi dizime yasladım. Kâbuslarını neyin tetiklediğini merak ediyordum. Dediği gibi işinden ötürü mü bu haldeydi yoksa başka bir nedeni mi vardı, bilmiyordum. Keşke elimden bir şey gelseydi.

Bu zaman ağır ve sancılı geçerken, Vural hâlâ banyodan çıkmamıştı, su sesi de gelmeye devam ediyordu. Ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama bir ara uyuyakalmış olmalıydım. Bedenim havalandığında gözlerimi araladım. Beni göğsüne yaslayıp, "Uyumaya devam et yavrum," diye fısıldadı. Beni yatağa yatırdığında o da yanımda uzanmıştı. Sormak istediğim çok şey vardı fakat konuşmayacağını bildiğim için sessiz kalıp başıma göğsüne yasladım. Vural yine sabaha kadar uyumadı.

Birkaç günümüz tam olarak böyle geçti, Vural ya hiç uyumuyordu ya da birkaç saat uyuyup kâbusla uyanıyordu. Sorularımı sürekli geçiştirdiği için ona nasıl yaklaşacağımı şaşırmıştım. Kendi hâlinde bırakmaya çalışsam da içim içimi yiyordu.

Bakışlarım saate kaydı. Öğleden sonra ikiydi ve canım çok sıkılıyordu. Ders de çalışasım yoktu. Evde çok daraldığım için kalkıp Afra'nın yanına gittim.

Annesi beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Hoş geldin, Zeynepciğim, nasılsın?"

"Hoş buldum, Sevim teyze, iyiyim. Sen nasılsın?"

"İyiyim, güzel kızım. Afra odasında."

Ona gülümsedikten sonra Afra'nın odasına yöneldim, kapıyı çalıp içeri girdiğimde yatağında uzanmış solgun bir yüzle telefonuna baktığını gördüm. Yanına gidip yavaşça yatağına oturdum. Gözlerini bana çevirdiğinde hafif endişeli bir sesle, "Ne yapacağım ya ben?" diye sızlandı. Ne olduğunu anlamadığım için kafam karışmış bir hâlde yüzüne bakakaldım. "Bu arada hoş geldin."

"Hoş buldum," dediğimde telefonunu çevirip yüzüme doğru tuttu. O zaman ne olduğunu anlamıştım.

Tahir: *Afra, artık konuşabilir miyiz?*

Tahir: *Senden haber bekliyorum.*

Tahir: *Konuşmamız gereken konular var.*

Bu şekilde art arda mesajlar atmıştı. "Bence de konuşmanız gereken konular var."

"Ama hayır, ben yapamam, ben yok, ben ı-ıh."

Bu tepkisi üzerine kahkaha attım. "Zevzek ya."

Telefonu bırakıp başını yorganın altına sakladı. "Onunla konuşamam, cidden yapamam." Sesi boğuk çıktığı için yorganı tutup kaldırdım.

"Afra, neden böyle yaptığını anlamıyorum? Onu sevmiyorsun desem, bir şeyler hissettiğin çok belli. Seni engelleyen şey ne, söyle artık?"

Gözlerini benden kaçırdı. "Zeynep, biz onunla beraber büyüdük. Ayrıca o Sema teyzenin oğlu." Kaşları neredeyse saç köklerine değiyordu.

"Ee?" dediğimde bana sen ciddi misin der gibi baktı.

"Sema teyze, dünyanın en zor insanı olabilir ve onun annesi. Öyle bir kadının gelini olduğumu düşünsene. Ay yok, düşüncesi bile korkunç." Bir yerde hakkıydı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ayrıca benim babamı tanımıyorsun. Böyle bir şey olduğunu duysa var ya, bizi keser keser."

Uzanıp soğuk elini tuttum. "Afra, şu an söylediğin şeyler ikinci planda kalıyor, farkındasın değil mi? İlk önce sen, Tahir ile aranda neler olduğunu netleştirsen, daha sonra da bu saydıkların için endişelensen?"

Başını iki yana doğru salladığında elini çekti. "Anlamıyorsun," diye sızlandı.

"Aydınlat beni o zaman."

Kuruyan dudaklarını diliyle ıslattıktan sonra devam etti. "Korkuyorum, Zeynep, o benden çok büyük mesela. Ayrıca hislerimin onunki kadar güçlü olup olmadığını bile bilmiyorum. Hem daha birkaç yıla kadar sürekli hayatına başka kızlar alan birinden bahsediyoruz ve ben ona abi diyordum. Şimdi nasıl hiçbiri yaşanmamış gibi isteğine karşılık verip bunca insanı karşımıza alacağız?" Yüzü iyice solgunlaşmıştı. Başını şiddetle iki yana doğru salladığında, "Hayır hayır, bunu düşünmek bile bana yeterince korku veriyor, bir de yaşamak..." deyip sustu.

İç çektim. Yaşı küçük olduğu için bu yaşadığı endişe normaldi. "Korkunu anlayabiliyorum ama ben abarttığını düşünüyorum. Sana gidip Tahir ile evlen demiyorum ki. Sadece onunla konuşun ve aranızdaki bu şeylerin ne olduğunu bulun."

Gözleri tekrar telefona kaydında, "Yapamam," dedi. Ardından elini karnına bastırdı. "Hem zaten regl oldum, karnım çok ağrıyor."

"İyi," diye geveledeğimde aklıma gelen şeyle beraber yüzümdeki gülümseme dondu. Ben en son ne zaman regl olduğumu hatırlamıyordum. Kendimi zorladım ama aklımda bir tarih belirmiyordu. Cebimden telefonumu çıkarıp uygulamaya girdim. Takvimi açtığımda, Afra mesajları tekrar okuduğu için bendeki değişimi fark etmemişti. Karşılaştığım sonuç üzerine donup kaldım. Neredeyse on gündür geçikmiştim.

Hissettiğim gerginlikle ayağa kalktım. Afra'nın gözleri beni buldu. "Ne oldu?" Boğazımdaki kuruluğu gidermek için yutkunmaya çalıştım fakat bir işe yaramadı. Gözlerimi art arda kırpıştırırken, "Sanırım ocakta yemeyi unuttum," diye aklıma gelen ilk yalanı söyledim.

Afra'nın cevap vermesini beklemeden odadan ok gibi fırlayıp dışarı çıktım. Göğsüm daralıyordu, aklıma gelen düşünce karşısında ne yapacağımı şaşırmıştım. Hamile olabilir miydim? Genelde birlikte olurken Vural korunuyordu, onun unuttuğu zamanlarda ise ertesi gün hapı alıyordum. Sadece bir kere birkaç saat geç almıştım, onun haricinde hep dikkat etmiştim. Bu nasıl olabilirdi, aklım almıyordu. Dalgın adımlarla yürümeye başladığımda kafam karışıktı. Ne düşüneceğimi şaşırmış bir vaziyetteydim. Bu olabilir miydi? Elim karnıma gittiğinde ateşe değmiş gibi geri çektim. Orada bir bebek olabilir miydi gerçekten? Vural ve bana ait bir parça...

Aklım iyice bulanırken adımlarım hızlandı. Ne kadar zaman boş boş yürüdüğümü bile bilmiyorum. Sadece bacaklarım ağrımaya başladığında durdum. Hava kararmaya başlamıştı, muhtemelen saatlerdir yürüyor olmalıydım fakat hâlâ bir sonuca ulaşamamıştım. Düşüncelerim toparlayamayacağım kadar dağınıktı. Başımı kaldırıp karşımdaki eczaneye baktım. Aklımdaki soruları, içimdeki şüpheleri gidermenin tek bir yolu vardı. Titrek bacaklarımla eczaneye girdiğimde gerginlikten dolayı bedenim kaskatıydı. Alacağım cevaptan

ödüm kopuyordu. Terleyen avuç içlerimi kot pantolonuma sürttükten sonra, "Hoş geldiniz," diyen orta yaşlardaki, sarışın kadına doğru ilerledim.

"Gebelik testi alabilir miyim?" Sesim kısık ve titiz çıkmıştı. Yaşadığım duygu durumundan ötürü böyle olmalıydı.

Kadın gülümseyip, "Tabii ki," diyerek raftan hamilelik testi aldı.

"İki tane olsun lütfen." Kadın iki kutu alıp bana uzattığında ücreti ödedim. Ellerimdeki titremeyi gidermek için tırnaklarımı avucuma geçirdim. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette, buyurun."

Boğazımı temizledim. "Korunan çiftlerde hamile kalma ihtimali var mı?"

Yanaklarım sorduğum sorunun yarattığı utanç yüzünden kıpkırmızı kesilmişti. Kadın bunu fark etmiş gibi anlayışla gülümsedi. "Hiçbir yöntem yüzde yüz etkili değildir."

Eve doğru yürürken yol boyunca kadının kullandığı cümle aklımda dönüp duruyordu. *Hiçbir yöntem yüzde yüz etkili değildir.* Yani hamile olma ihtimalim vardı ve eldeki verilere bakarak öyle olduğumu düşünüyordum. Başka hiçbir belirti göstermiyor olsam da reglim on gün gecikmişti. Ve bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Midemdeki bulantıyı gidermek için yutkundum. Gerginliğimin yanı sıra içten içe duyduğum bir heyecan da vardı. Yine de testin sonucundan emin olmadan düşünmek ya da hayal kurmak istemiyordum. Eve girdiğimde ilk önce banyoya girip kutuyu lavabonun üstüne koydum. Birkaç dakika boyunca dik dik kutuya bakmakla yetindim. Bir türlü cesaretimi toplayıp testi yapamıyordum. Alacağım cevaptan korkuyordum. Sanırım iki durumda da bir miktar hayal kırıklığına uğrayacaktım. Burnumdan derin bir nefes aldım. Endişelerimi ve kafamdaki soruları susturmanın tek yolu olan testlere uzandım.

Dakikalar geçerken küçük banyoda durmadan volta atıyordum. Buna bir son vermeli ve teste bakmalıydım ama bir türlü yapamıyordum. Bir yanım testin pozitif çıkmasını istiyordu. Vural ile ikimize ait bir çocuğumuzun olma düşüncesi kalbimi mutlulukla dolduruyordu. Çocukları çok seviyordum. Ne olursa olsun onu çok severdim. Ama diğer yanım... Henüz buna hazır olmadığımı bas bas

bağırıyordu. Hem geçen gün Vural'ın verdiği tepki de vardı. Hangi yanımın daha ağır bastığını bilmiyordum, bu yüzden testin sonucu ne olursa olsun hem sevinip hem üzüleceğimi biliyordum.

Başımı geriye atıp boş gözlerle tavana baktım. Yanaklarımı aldığım nefesle şişirip bir süre durdum. Ödleklik etmeyi bırakıp cevabı kendi gözlerimle görmeliydim. Gözlerimi kapatıp sakinleşmek için kendime bir süre tanıdım. Ardından lavaboya doğru yürüyüp test çubuklarını elime aldım. Ellerim o kadar şiddetli titriyordu ki birden düşeceğimi sandım. Gözlerim çubuklara kaydı. Bir süre sadece durup baktım. Baktım, baktım, baktım.

Çift çizgi...

Hamileydim.

Dünya bir an için durdu. Yavaşça yere çöktüğümde iki çubuk da elimdeydi. Diğer elim ise karnımda... Hamileydim. Ciğerlerimdeki nefes, gürültüyle boşaldı. Daha çok erkendi. Çok beklenmedikti.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Hazır olmayan yanım şokta olsa da diğer yanım mutlulukla dolmuştu. Bu yüzden gülmeye başladım. Gözlerim karnıma kaydı. Orada ikimize ait bir parça vardı. İçimde bir can vardı. Hem de canımdan çok sevdiğim adamla bize aitti. Banyonun zemininde hem ağlayıp hem gülmeye başladım. Sanırım delirmiştim. Ama elimde değildi. Çok beklenmedik bir haberdi.

Başta ne yapacağımı bilemedim, yarım saate yakın zeminde oturmaya devam ettim. Her türlü ihtimal kafamda dönüp duruyordu. Daha sonra ayağa kalkıp dağıttığım banyoyu eski hâline getirdim. Odama gittiğimde çubukları ne yapacağımı bilmiyordum, onları pantolonumun cebine koydum. Sanırım haberi Vural'a çubuklar aracılığıyla verecektim. Ne tepki vereceği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Yine de içimdeki korku yavaş yavaş çekilirken şu an tek hissettiğim mutluluktu. Her zaman bir çocuğumun olmasını istemiştim. Ailem beni küçükken o kadar güzel yetiştirmişti ki aynı sevgiyi ona da vermek için sabırsızlanıyordum. Belki biraz daha geç olabilirdi ama şimdi olmasına bile takılmayacak kadar mutluydum. Yalnız öleceğimi düşünürken şimdi bir aile kurma ihtimalim vardı. Vural'ı düşününce iç çektim. Çocuk istemediğini hareketlerinden anlamıştım. Ama olan olmuştu sonuçta. Başta o da şaşırırdı ama daha son-

ra alışması gerekiyordu. Onun için durum daha zor ve karmaşıktı. Özellikle bu ara işler daha zordu. Belki de bu haber ikimize derin bir nefes olurdu. Ne düşüneceğimi şaşırmış bir vaziyette karnıma baktım.

"Çok erken geldin be miniğim."

İçimde ikimizden bir parça olması çok garip hissettiriyordu.

Yaklaşık iki saatin ardından kapı açıldığında saat onu geçiyordu. Vural ilk defa bu kadar geç kalmıştı. Onu beklerken bile üstümdeki şoku atlatamamıştım. İki saattir hiçbir şey yapmadan öylece oturup gelmesini bekliyordum. Kafamdan her türlü ihtimal geçmişti. Kapı sesinin ardından ayağa kalkıp beklemeye başladım. Gerginlikten alt dudağımı o kadar çok ısırmıştım ki kan tadı alıyordum. Terleyen avuç içlerimi kot pantolonuma sürttüm. Vural içeriye girdiğinde gözlerim onu buldu. Yanına doğru yaklaştığımda alkol kokusu burnuma çarptı. Kaşlarım çatılırken sendelediğini fark ettim. Genelde bu kadar çok içmezdi. Yanına gidince kolunu omzuma attı.

Dili dolanarak, "Zeyno'm," dediğinde şaşkınca ona baktım. İlk defa onu bu kadar gevşemiş görüyordum. Muhtemelen alkol yüzündendi. Yüzündeki ifadeye gülmek istesem de o kadar gerginim ki yapamadım.

"Sarhoş musun?"

Bakışları çok ciddileştiğinde, "Keşke," dedi. Kısa bir kelimeydi ama içinde saklı olan acılar vardı ve ben duymuştum. Beraber kanepenin önüne çöktüğümüzde bakışlarım yüzünden bir an ayrılmadı.

"Vural?" Gözleri duvardaki bir noktaya kilitlenmişti. "Neyin var? Neden anlatmıyorsun?" Yenilmiş bir şekilde söylediğim sözler üzerine gözlerimi ellerime doğru indirdim. Günlerdir içimde büyüyen korku her yanımı kapladığında, titrek bir sesle devam ettim. "Yine neden benden uzaklaşıyorsun?"

Başını bana doğru çevirdiğinde gözlerini üzerimde hissetsem de karşılık vermedim. Gözlerinde göreceğim en ufak bir doğrulama beni parçalara ayırırdı. Vural elini çenemin altına yerleştirip yüzümü kendine doğru çevirdi. "Bana bak." Sesini duysam da bakamadım. Çünkü korktum. "Zeynep, bana bak dedim." Gözlerim gözlerini buldu. "Senden uzaklaşmıyorum."

"Peki neden öyle hissediyorum?"

Yüzündeki ifade sertleşti. "Çünkü," deyip sustu. Sessizliğinin altında ikimiz birden ezildik. "Çünkü kendimden kaçıyorum. Kendime dayanamadığım bir noktadayım."

Yüzümü yana doğru eğdim. "Neden?" diye yakardım.

"Zeynep," deyip dişlerini birbirine bastırdı. Kan çanağına dönen yeşil gözlerini yumdu. Elimi tutup kalbinin üstüne yerleştirdi. "Şuramda," deyip gözlerini açtı. Göz bebeklerinde biriken o kadar çok acı vardı ki boğuldum. Onun acısında boğuldum. "Öyle bir ateş var ki şuramda, her gece hiç durmadan yanıyor. Oğlum," deyip sustu. Dişlerimi sertçe alt dudağıma bastırdım. Vural boğuklaşan sesiyle devam etti. "Oğlum gittiğinden beri hiç sönmedi. İkisinin de katili oldum ben."

Gözlerimden süzülen yaşlarla yüzüne baktığımda karnıma ağrı girdi. Daha ufacık bir şey vardı içimde. Ama bir candı ve vardı. Onu daha iyi anlıyordum. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

"Özellikle bugün..." Bugünün ne olduğunu sormadım, soramadım. Alacağım cevabı bilsem de duymaya korktum çünkü. O kadar çok korktum ki odama gidip yatağın altına saklanmak istedim. Çocuğunun öldüğü gün, başka bir çocuk haberi... Bir şeylerle yüzleşmekten normalde korkmazdım ama şu an işler benim için değişmişti. İkimiz de susup kaldığımızda neyi nasıl söyleyeceğimi artık bilmiyordum. Cebimde taşıdığım test çubuğunun ağırlığını hissediyordum. Burnumu çektiğimde kelimeleri bir araya getirmeye çalıştım.

"Peki bir daha," deyip kısa bir an sustum. Boğazımı temizleyip, "Bir daha çocuğun olsun ister misin?" diye devam ettim. Şu an bunu konuşmanın zamanı değildi ama mecburdum. İçimde büyüyen bir hayat varken bunu yapmam gerekiyordu. Vural'ın esmer teni saniyeler içinde solgunlaşırken elini geri çekti. Başını iki yana doğru sallarken benden uzaklaştı. Cevap vermekten kaçınması bile yeterince net bir cevaptı ama "Vural," diye üsteledim.

Aniden, "Olmaz," dedi. Sert bir sesle, "Benden bir daha baba olmaz," diyerek kestirip attı. Karnıma bir sancı daha saplandı. Bile bile kırıldım. Hayal kırıklıklarım karnıma saplandı. Elimi karnıma yerleştirdim.

"Sahip çıkamadığım bir çocuğun azabı vicdanıma işlenmişken... Benden her şey olur ama baba olmaz."

22. BÖLÜM
MAĞLUP

Kalbime dayanan acı, beni yavaş yavaş parçalara ayırıyordu. Sanki kalbim, ellerinde milyonlarca parçaya ayrılmış kum taneleri gibiydi. Karnımda bebeğini taşırken onun söylediği sözler... Baba olacaktı ama istemiyordu.

Burnumu çektiğimde yaşlarla parlayan gözlerim acıyla yıkanmış yüzündeydi. "Ya ben istiyorsam?" Kaşlarının arasında oluşan derin kırışıklıkla bana baktı. "Ya ben bir çocuğumuz olsun istiyorsam?"

"İsteme," dediğinde sesinde yakaran bir ton vardı. "Benden bunu isteme, yalvarırım." İçimde çığlık çığlığa haykıran sesleri yutup dişlerimi yanağımın iç kısmına geçirdim. Sanki biri paslı bir hançeri sürekli sırtımdan içeri sokup çıkarıyordu. Kalbimin odacıkları kirli kanla doldu. Uzanıp ellerimi tuttuğunda bu defa elleri buz gibiydi. Kalbi de bu kadar soğuk muydu acaba? "Sana veremeyeceğim tek şeyi isteme benden."

Bedenimdeki titremeyi bastırmaya çalışarak kendimi sıktım. "Ama istiyorum, bir çocuğumun olmasını çok istiyorum," dediğimde sesim o kadar cılızdı ki...

"Ben sana yetmez miyim?"

Hıçkırığı tutmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. *Yeterdi.* Birkaç saat önceye kadar yeterdi... Ama artık değil. Başımı iki yana doğru salladığımda iki damla gözyaşı daha yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

"Yetmezsin."

"Ne demek bu?"

Titremelerim arttığında başımı öne doğru eğdim. Niye her şey bu kadar zordu? İsyan etmek istiyordum. Bağıra çağıra ağlamak istiyordum. Niye şimdi? İstediğim bebek neden şimdi düşmüştü rahmime? Korunmamıza rağmen neden hamileydim? O daha hiçbir acısını aşamamışken çocuğu ona söyleyemiyordum bile. Bunun fikri bile onu mahvederken... Başımı geriye doğru atıp tavana baktım. Sustuğum cümleler içimde bir balon gibi şişiyordu.

"Vural, ben kendime yetemedim ki hiç," deyip gözlerimi ona çevirdim. Azap dolu yüzü, yüzümün yansımasıydı. "Seni sevmek acı verse de yetiyordu bana. Şimdi seni sevmek hâlâ acı veriyor..." Titrek bir nefes aldım. "Ama artık yetmiyor."

Ben... Ben neden kendime hiç yetememiştim ki?

Neden her yolumun sonu karşımda oturan bu adamdı? Şimdi bile kendimden çok onu düşündüğüm için, bu haberle yıkılacağını bildiğim için heveslerimi ve mutluluğumu kursağıma dizmiş, onun zaten kanayan yarasını deşmemeye uğraşıyordum. Bu yüzden susuyordum. Çünkü hamile olduğumu bilmek, ondan ayrılmamdan daha çok acıtacaktı. *Ayrılık...* Bunu mu yapmaya çalışıyordum? Daha yeni yeni her şey düzelirken... Nefes alamadığımı hissettim. Geri çekilirken ayağa kalkıp üstümdeki tişörtün yakasını çekiştirdim.

Onu yaralarından vurmamak için ayrılacak mıydım gerçekten?

Vural ayağa kalkıp kolumdan tutarak beni kendine doğru çevirdi. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Saçmalıyorsun." Sesi bu defa sertti.

"Ben sadece normal insanlar gibi olmak istiyorum," diye yakardım. O kadar öfkeliydim ki... İçimden dışarı taşan lavlar vardı sanki. Her şeye kızgındım, özellikle kadere çok kızgındım. *Onun tamamen benim olmayışına...*

Kalbime çarpan gerçek, dünyamı bu defa parçalara ayırdı. Vural hiçbir zaman tamamen bana ait olmayacaktı. Kendine bu izni hiç vermeyecekti. Bu yüzden çocuk istemiyordu, bir daha aile kurmak da istemeyecekti. Yenilmiş bir sesle, "Her zaman bir çocuğum olsun isterdim. Ama sen karşıma geçmiş bunun olmayacağını söylüyorsun. Hani geçmiş, yaşanmış ve bitmişti?" dedim. "Bitmemiş işte," diye hıçkırdım. "Haklı çıktım. Sen geçmişine hapsolmuşsun, çıkamıyorsun oradan."

"Zeynep."

"Ne var Vural, hı? Daha ne istiyorsun benden? Kahretsin, en başında beri haklıydın," deyip kanepeye çöktüm. Titreyen bacaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı. Başımı ellerimin arasına alırken parçalanan dünyam başıma yıkılmıştı. Bu kabulleniş beni mahvediyordu. Nasıl ayakta kalacağımı bilmiyordum. Her şey o kadar bulanıktı ki yine önümü göremiyordum. "Benden uzak durmakta haklıydın ama aptal gibi seni zorladım, üstüne geldim."

Vural önümde dizlerinin üstüne çöktü. "Pişman mısın?"

Sesi soğuk ve sertti. Yaşlı gözlerimi yüzüne çevirdim. Yaşadığım hiçbir şey için pişman değildim. Fakat, "Keşke en başında seni dinleseydim," dedim. Bir şeyleri bitirmem için bir şeyleri yıkmam gerekiyordu. Bunun sorumluluğu yine bana kalmıştı. Vural, bebeği duyup daha fazla yıkılmasın diye onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Ve bunu onu kırarak yapmak zorundaydım. Nasıl kızgın olmazdım?

Sözlerim üzerine donup kaldı. Gözünü birkaç kere kırptığında, "Bu ne demek?" diye soludu. "Niye böyle şeyler söylüyorsun? Neden olmayan bir şeyi tartışıyoruz?"

Olmayan bir şey dediği şey, bizim olmasını istediğim geleceğimizdi. Ben hamileydim. O ise bir çocuk istemiyordu. Bunu nasıl aşacaktık? Şu an zihnim allak bullaktı. Beni o kadar büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı ki şu an tek istediğim uzaklaşmaktı. Her şeyi geride bırakmak istiyordum çünkü bu defa gücüm tükenmişti.

Gözlerinin içine baktım. "Çocuk istiyorum, mutlu bir aile istiyorum, bunu bana verecek misin?"

Lütfen evet de yalvarırım...

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldım. Dişlerinin arasından, "Hayır," dediğinde yüzüme bir tokat yemiş gibi oldum. Bu cevaptan sonra ona gerçekleri nasıl anlatabilirdim?

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken kalbimdeki sızı çoğaldı. "O zaman," dedim ama devamını getiremedim. Nasıl getirebilirdim ki? Canımdan çok sevdiğim adamın gözlerine bakıp nasıl söyleyebilirdim? Gözlerimi kaçırıp bir çırpıda konuştum. "Belki de uzatmanın bir manası yoktur." Kelimelerim beni boğdu ama ben nefes aldım.

"Ne diyorsun sen farkında mısın?"

"Hiç bu kadar olmamıştım," diye fısıldadım. Ayağa kalkıp ona sırtımı döndüm. "Ben çok yoruldum." Birkaç saniye bekledim. Gözlerimi yumduğumda konuşmak için kendimi zorladım. "Sana duyduğum aşk, kalbime düştüğü ilk andan beri bana o kadar çok acı verdi ki... Beni o kadar çok yordu ki..." Sözlerim eksikti. Ben tüm acıya rağmen onu sevmeyi ve onunla olmayı çok sevmiştim. Ama onu kendimden uzaklaştırmak zorunda olduğum için devamını bilmedi. Ona doğru döndüğümde hareketsiz bir şekilde durmuş beni izliyordu. Gözlerinde kırılan şeyler kalbime battı. "Daha neler yaşadığımı bile bana anlatamıyorsun. Geçmişine o kadar sıkışmışsın ki... Geçmişin hayatını o kadar kaplamış ki, geleceğine yer bırakmamışsın. Ben artık bunu kabul edemiyorum."

Ederdim, yemin ederim hamile kalmasam, bana verdiğin en küçük şeyle bile bir şekilde idare ederdim. İkimizi de kırardım ama bana olan sevgine tutunup bir şekilde kabul ederdim.

Bunları da duymadı.

Ayağa kalkıp karşımda yıkılmış bir dağ gibi dikildi. Yıkılan oydu ama altında kalan yine bendim.

"Neyi kabul etmiyorsun?"

"Bana verdiğin kırıntılarla yetinmeyi..." Sözlerimin içinde yalanlar vardı. Çünkü başta kırıntıları veren adam, sonrasında kalbini avuçlarımın içine bırakmıştı.

Ben kimi sevmişim senden ileri...

Geçen gün söylediği sözler kulaklarımda yankılandı. İlk günden beri ondan gelen ufak şeylere bile razı olmuşken, sürgün yediğim kalbini bana açmaya başlamıştı. Yetinebilirdim ama artık tek değildim. Bu yüzden durmam gerekiyordu. Çocuğumun onu istemeyen bir babayla yetişmesine razı olamazdım. Yüzüne bakmayan bir babası olursa yıkılırdım. Ona baktıkça geçmişini hatırlayan ve yetersiz geleceğini düşünen bir adam onu büyütemezdi. Şimdi kendimden ve kalbimden önce onu da düşünmem gerekiyordu. Vural yeni bir hayata başlamaya karar verip geçmişini arkasında bırakmadığı sürece biz diye bir şey olmayacaktı.

Karar vermesi gereken oydu. Bu defa onun bana gelmesi gerekiyordu.

"Geçmişindeki hayaletler bir yanında, ben diğer yanında duruyorum ve sen hep o tarafı seçiyorsun."

Kaşları çatıldı. "Seninleyim ben. Sana geldiğim gün hepsini geride bıraktım."

"O zaman niye çocuk istemiyorsun?"

"Çünkü yapamam, bu işte olduğum sürece yapamam. Bir daha kayıp kaldıramam."

İçimde taşan acıları bastırmak için derin derin nefes aldım. Hamile olmadan önce söyleyeceği bu neden benim için yeterli olurdu. Onu anlardım, şimdi de anlıyordum ama içinde bulunduğumuz şartlar yüzünden yanında olamıyordum.

"O zaman çabalamanın bir manası da yok."

"Yani? Bu kadar basit mi? Sen beni biliyordun, sırtımdaki yükleri söyleyerek gelmedim mi ben sana? Sen benim enkaz hâlimi kabul etmedin mi?"

Dişlerimi birbirine bastırdım. İçim alev alev yanıyordu. "Yaparım sandım ama yapamadım. Yapamıyorum. Sen o kadar beni düşünmüyorsun ki, ben artık dayanamıyorum."

Yalanlarım dilimi yaktı.

"Bunu nasıl söylersin? Seni gözümden bile esirgiyorum ben."

Acı acı güldüm. "Ama ilk zamandan beri ne düşündüğümü hiç umursamadın. Yine aynısını yapıyorsun. Benim için benden uzak durmak istedin ve isteklerimi hiçe saydın, şimdi de çocuk istememe rağmen sen istemediğin için kesin bir tavırla olmaz diyorsun. Benim isteklerimin neden senin için hiçbir zaman önemi olmuyor, Vural?"

"Öyle bir şey yok. Ben sadece seni düşünüyorum. Kırılmanı, üzülmeni istemedim. Yüklerimin seni ezmesini istemedim."

"Buna karar veremezsin, senin böyle bir hakkın yok," diye yakardım.

"Var, seni kendimden bile koruyacağım her zaman!" diye patladı. Bunlar artık yeterli gelmeyecekti. Sebebini söylemek isterdim ama şu an gözlerinde bebeğimiz yüzünden oluşacak olan bir yıkımı kaldıramazdım.

"Niye benim için duvarlarını yıkmıyorsun? Niye benim için çabalamıyorsun? Niye her defasında en kolay yolu seçip vazgeçiyorsun?"

"Kolay mı amına koyayım? Başımı her yastığa koyduğumda oradalar," diye yakardığında boynundaki damar belirginleşti, patlayacak gibi duruyordu. "Benim yüzümden öldüler. Şimdi batan gemiye bir çocuk daha istiyorsun. Aynı şeyleri yaşayamam," dediğinde sesi sonlara doğru kısıldı.

Yenilmiş bir şekilde birbirimize baktık. Mağlup olduğumuz bir aşkın sonundaydık. Söylenen hiçbir sözün yararı yoktu. Bir adım ileri gidemiyorduk. Zaten biz hep böyleydik. Bir adım ileri gitmeyi başardığımız an üç adım da geri gidiyorduk.

"Keşke hiç gelmeseydin bana."

Geriye doğru bir adım attı. Ona tokat atmış olsaydım bu kadar sarsılmazdı.

"Nasıl bunları söyleyebiliyorsun?"

Keşke sevgi her şeye yetseydi...

"Olmuyor, Vural, geçmişini aşamıyoruz. Öyle büyük bir engel ki o... Nereye dönsem acılarına çarpıyorum."

Başını iki yana doğru salladı. Hayal kırıklıkları dolmuştu yüzüne, kalbimi kesiyordu. Benim göğsüme dolan hayal kırıklıkları da ona dokunuyor muydu?

"Bu kadar basit olamaz. Yaşadığımız onca şeyden sonra?"

Basit değil. Ama bitmesi gerek. Sen daha fazla yıkılma diye bitmesi gerek.

"Ne yaşadık ki biz? Ben yaşadım, seni de zorla dahil ettim. Şimdi elimde patladı her şey. Ve ben pes ediyorum."

"Bizden vazgeçemezsin."

"Biz diye bir şey var mı?"

"Yok mu?" diye kükrediğinde irkildim. "Ulan ben sana geldim, tenine dokundum, ruhuna sarıldım, kalbini hissettim."

Yutkunmaya çalıştım. "Bunlar yeterli değil. Ben geçmişin altında eziliyorum. Daha bir çocuk bile vermiyorsun bana... Eski karınla yaşadığın şeyleri bana çok görüyorsun, bunu kaldıramıyorum." Karnımda çocuğunu, kalbimde aşkını taşırken söylediklerim midemi altüst etti. "Biz birbirimize iyi gelmiyoruz. Biz," deyip derin bir nefes aldım. "Birimizi mahvediyoruz."

Ve bu bataklığa çocuğumuzu da çekemezdim. Daha fazla ayakta durup gözlerine bakamayacaktım.

"Nem sözün bu mu?"

Ona cevap vermeden merdivenleri tırmandım. O kadar yorgun hissediyordum ki. Kapımı kapatıp yatağa çöktüm. Bacaklarımı kendime doğru çekip içli içli ağladım. Kaçtığım ayrılık bizi kıskıvrak yakalamıştı. Söylediğin şeyler zihnimde dönmeye başladı. Durmadan konuştuğumuz her şeyi düşünüyordum. Söylenen her söz, içimdeki yarayı deşiyordu. Söylediğim her şey ikimizi de delip geçmişti. İşin kötü yanı, bazı sözlerimde haklıydım ve işin en kötü noktalarından biri sadece buydu. Vural, geçmişini aşamıyordu, kendini oraya hapsetmişti. Geçmişini aşamayan bir adamla gelecek kuramıyordum, kuramazdım.

Kendimi kandırmayı bırakmam gerekiyordu. Ama keşke... Keşke bu kadar acıtmasaydı. Elimi kalbime bastırdım, kalbimdeki acı fiziksel boyuttaydı. Ne yapacağımı düşünüp duruyordum. Bize açık kapı bırakmıyordu, bu yüzden ben de açtığım kapıları kapatıyordum. Artık durmam gerekiyordu. Hareket etmesi gereken kişi oydu. Bana gelmeliydi, geçmişini gerçekten bırakıp bana gelmeli, beni istemeli, benimle yeni bir hayata başlamalıydı. Artık durmam gereken noktadaydım, bundan bir adım ötesi çocuğumu ezmek olurdu. Bu yüzden sevdiğim adam için çabalamayı o gece bıraktım. Bırakmak zorunda kaldım.

Onun aşkı kalbimde iken çocuğumuz için çabalamam gerekiyordu. Buna mecburdum. Çünkü o, bizden, bizim acı dolu geçmişlerimizden daha önemliydi. Elimi karnıma yerleştirip gözlerimi yumdum. Böyle söylemek, düşünmek ne de kolaydı. Yaşattığı acıya katlanmak o kadar zorken... Onu bu kadar severken, onun uğruna bu kadar yanarken nasıl hiçbir şey olmamış gibi arkamda bırakacaktım? Gözlerindeki hisler kalbime dokunmuşken nasıl onu ezip geçecektim?

İnsan korkularını yaşamadan ölmezmiş, derler... Şimdi durmuş aynadaki yansımamda yukarı sıyırdığım geceliğimin çıplak bıraktığı karnıma bakarken bütün korkularım ayaklarımın önünde birikmişti. Adım attığım an orta yerine düşüp içinde boğulacaktım. Titrek bir

nefes aldığımda açık olan penceremden içeri rüzgâr esti. Güneş yeni yeni sökerken *seher yeli* tenimi okşadı.

Bir seher vakti ayrılık kapımıza dayanmıştı.

Ağlamaktan kızaran gözlerimi aynadan çekip dolabımın kapağını açtım. İçime dolan hissizlik, bütün duygularımın üstüne çökmüş, onları kendi içine hapsetmişti. Şu an dünyanın en mutlu insanlarından biri olmak yerine acıdan hissizleşmiştim. Etimi kesseler dudaklarımdan tek kelime dökülmezdi.

Dolaptaki kıyafetlerime uzun uzun baktım. Onları toplamalıydım ama elim tutmuyordu. Titrek bir nefes aldığımda dolaptaki valizi çıkarıp yatağın üstüne koydum. Komodinin içindeki iç çamaşırlarımı sırayla valizin içine yerleştirdim, ardından kıyafet dolabıma yöneldim. Elbiselerimi askılıktan çıkardığım sırada odamın kapısı açıldı. Elimde kıyafetlerle kapıya baktığımda Vural'ın kızaran gözleriyle karşılaştım. Anlaşılan bu gece de uyumamıştı. Bu defa ona ben de eşlik ediyordum.

Başını yana doğru eğdiğinde tedirgin bir şekilde konuştu. "N'apıyorsun?"

Boğazıma atılan düğüme bir ilmek daha atıldığında durup yüzünü izledim. Yüzünü seviyordum, her ayrıntısını ezbere biliyordum ama onu izlemeye doyamıyordum. Öyle güzel, öyle yakışıklıydı ki kalbimi yerinden oynatıyordu. Yeşil gözlerindeki cılız ışıklar yine sönmüştü. Bu defa ışıklarını ben söndürmüştüm.

İçim acıdı. Keşke gidip sıkıca sarılabilseydim. *Keşke ona sarılınca geçseydi.*

"Toparlanıyorum."

Basit bir kelimeydi ama anlamı bizi yerle yeksan ediyordu. Çenesindeki kaslar dalgalandı. Dişlerinin arasından sadece, "Neden?" diye sordu.

O kadar çok neden vardı ki... Anlatmaya, bir kez daha yüzleşmeye gücüm yoktu. Yüzüne bakarak konuşamayacağım için ona sırtımı dönüp yatağın üstündeki valizime doğru yürüdüm. Gözlerimi sıkıca kapatırken kısık bir sesle cevap verdim. "Gidiyorum."

Kısık bir sesle, "Nereye?" dedi.

Neden bu kadar çok soru soruyordu? Cevabını bildiği her şeyi neden benden duymak istiyordu? "Vural," diye sızlandım. Neden daha fazla zorlaştırıyorsun?

Bana doğru yürüdüğünde bedenim kaskatı kesildi. Tenim özlemle yandı. Ona bu kadar yakın olup dokunamamak, sarılamamak beni mahvediyordu. Aramızda bir adım kala durduğunda nefes almayı bıraktım.

"Cevap ver," diye üsteledi. Sert bir nefes aldım. "Ne bu acele, Zeynep? Nereye yetişmeye çalışıyorsun? Benden ayrılmaya," deyip sertçe yutkunduğunda âdem elması hareket etti. "Neden bu kadar hevesalisin?"

Yanağımın iç kısmını ısırdım. Göğsümün orta yerine bıçak saplansa canım bu kadar acımazdı. Karnımın içinde büyüyen bir hayat vardı. Geçmişinden kurtulamayan bir babası, bir adam uğruna kendini defalarca ezen bir annesi vardı. Bunlara bir an önce son vermek zorundaydım, her şeyi geride bırakmalıydım. Yine işin en zor kısmı bana düşmüştü.

"Ayrılmak istiyorum." Sesim fısıltı gibiydi, o kadar kısıktı ki ben bile zor duydum. Dudaklarım parçalandı. Alnını başımın üstüne yerleştirdiğinde sıcak nefesi enseme çarptı. Gözlerimi açtığımda içine dolan yaşları yüzünden bulanık görüyordum. Dünden beri üşüyen tenim sıcak nefesiyle ısındı.

"Beni hiç bırakmayacağını söyledin."

Şu an tek istediğim kollarına sığınmaktı. Beni koruyup kollardı, tüm korkularıma ortak olurdu. Ama bu defa değil. Bu defa benim benden başka sığınacak kimsem yoktu. Çünkü Vural'ı tanıyordum ben. O kadar iyi tanıyordum ki bu bebeğin onu mahvedeceğini biliyordum. Bunu ona yapamazdım, aslında bize yapamazdım. Çünkü bu defa şahit olacağım yıkıntının nedeni bebeğimdi. Bebeğimiz yüzünden yıkılışını görürsem, onu sevmeyi bile bırakırdım ben.

İleriye doğru bir adım atıp Vural'dan belki de ilk defa uzaklaştım. "Yanılmışım."

"Yanılmışsın öyle mi? Bu kadar basit yani," diye isyan etti.

Soğuk bir sesle, "Basit değil," diye fısıldadım. Ona doğru dönüp parmağımı uzattım. "Sakın bir daha bana bu kelimeyi kullanma."

İçimden taşan öfkenin muhatabı direkt oydu.

"O zaman nasıl bu kadar kolay bir şeymiş gibi söylüyorsun?"

Alayla güldüğümde, "Kolay mı?" diye yükseldim. "Vural, ölüyorum ben burada, ne kolayı?" diye haykırdım. Gözlerinin içine bakarken, "Sen beni öldürüyorsun!" diye devam ettim. "Sevdiğim adam için hep ikinci sırada olmak beni öldürüyor."

"Seni kendimden bile önce tutuyorum ben!"

Geriye doğru sendelediğimde başımı yere eğdim. "Bana gelmediğin her an mahvettin beni... Bizi..." Bana uzanmaya çalıştığında kolumu geri çektim. Dokunuşuna dayanamazdım. "Ben sadece olanı ertelemeyi bırakıyorum. Ben yokum."

"Öyle bir şey yok, çıkar aklından."

Onu duymazdan gelip devam ettim. "Sırtındaki yükleri taşımayı bırakıp bana gelmediğin sürece yokum. Neden anlamıyorsun?"

Bunu başardığı zaman çocuğu söyleyecektim. Vural'ın en büyük korkularından biri baba olmaktı. En büyük korkusuyla sınamak yerine, kendimi en büyük korkumla sınıyordum. Yine kendimden önce onu tutuyordum ve canımdan çok sevdiğim adamı terk ediyordum.

Vural kolunu belime sarıp beni kendine doğru çektiğinde ani hareketi yüzünden göğsüne doğru sendeledim. Beni o kadar sıkı sarıp sarmaladı ki, sanki içine sokmak ister gibiydi. Gözlerimi bir anlığına dahi olsa kapattım.

"İzin vermem," dediğinde yüzünü boynuma gömdü. Kokusunu içime çektiğimde sessiz kaldım. Ona bir daha ne zaman sarılırdım bilmiyordum. Bu yüzden son kez olduğunu düşünerek yakınlığının tadını çıkardım. "Gitmene izin vermem."

Sessiz durmaya devam ederek kalbime sapladığı hançeri çevirmesine müsaade ettim. Yüzümü göğsüne gömmek ve kollarından hiç ayrılmamak istiyorum. Son bir nefes daha aldıktan sonra kısık bir sesle, "Evlendiğimiz günkü korkun gerçekleşti," dediğimde sözlerim zehir gibiydi. "Pişman olmamdan korkuyordun, sana mutsuz olursam giderim demiştim."

"Yapma, bunu bize yapma, değerlim." Çenemdeki titremeyi durdurmak için dişlerimi birbirine bastırdım. "Seni bırakamam artık, yapamam."

Ne beni bırakıyordu ne de geçmişini... Haksızlık ediyordu.

"Seni ısıtmak için daha fazla kendimi yakamam, artık yapamam." Sahip çıkmak zorunda kaldığım bir bebek varken olmazdı. Gözlerini yumduğunda yanak kasları dalgalandı. "Bu yüzden olmaz ar-"

Yüzümü kendi yüzüne doğru kaldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Sus, sus artık."

Ardından söylemediği tüm hisleriyle öptü beni. Ya da parçalara ayırdı benliğimi. Aslında karşılık vermemem gerekiyordu ama son kez olduğunu biliyordum. Son kez öpüyordum onu, son kez dokunuyordum tenine; son kez hissedecek, kokusunu son kez tenime bulaştıracaktım. Bu yüzden gözlerimi kapatıp beni öpmesine izin verdim. Aralanan dudaklarımdan içeri kayan dili karşısında dizlerim titredi.

Elimi ensesine yerleştirip onu iyice kendime doğru çektim. Hüngür hüngür ağlamak isteyen yanımı bastırmaya çalışmak o kadar zordu ki... Bu yüzden ayrılığı bir anlığına da olsa unutmaya çalıştım. Bir anlık dahi olsa sadece ikimiz kalalım istedim. Nasılsa gidecektim, bu ayrılık nasılsa gerçekleşecekti ama ona dair birkaç anı daha istiyordum. Elimde değildi. Söz konusu Vural olunca kendimi bile tanıyamıyordum. Kokusunu içime çeke çeke öptüm. Sırtım sertçe duvara yaslandığında elleri bedenimde geziniyordu. Sırtım yükselirken üstümde ince, pamuklu bir gecelik vardı.

Sert bedenini bana yasladığında dudakları yanağıma kaydı. "Benden gidemezsin, vazgeçemezsin," diye yakardı. Cevap vermek yerine başımı geriye atıp ona daha fazla yer açtım. Sertleşen erkekliği karnıma değdiğinde titredim. Bedenimi saran arzu, saman alevi gibiydi. Ve ben kendimi son kez olduğunu bile bile o alevin içine bıraktım. "Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Başını kendime doğru çekip cevabı verdiğimde öpüşmeye başladık. Geceliğimi yukarı doğru sıyırıp, başımdan çekip çıkardı. İç çamaşırlarım da aynı yolu takip ettiğinde beni saniyeler içinde kollarında tamamen çıplak bıraktı. Sırtımdan aşağı bir ter damlası yuvarlandı.

Sol omzuma öpücükler bıraktığında, "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Dudakları hızla aşağı doğru kaydığında dili meme ucumda gezindi ve hassas olan uçlarını dişlerinin arasına çekmeden önce emdi.

Tenim diken diken olurken bacaklarım jöle kıvamını aldı. Ayak parmaklarım içe doğru kıvrıldı.

"Vuml," diye inledim, sinirlerim ve korkum becerikli dudaklarının altında yavaşça eriyip gitti. Başımı geriye atıp ağzının yarattığı hissin zihnimi ele geçirmesine izin verdim. Uğraşmam gereken çok şey vardı ama şimdi değil. Bu anda değil. Ona son kez dokunurken değil.

"Çok güzelsin ve benimsin," diye inledi boynuma doğru.

"Sen neden tamamen benim olamıyorsun?" diye karşılık verdiğimde nefes nefese kaldığım için sesim kesik kesik ve boğuktu.

Başını kaldırıp alev alev yanan yeşil gözleriyle gözlerimin içine baktı. "Öyleyim, Zeynep, seninim."

Bu defa sessiz kaldım. Ellerimi tişörtünün eteklerine uzatıp yukarı sıyırdığımda kollarını kaldırıp bana yardımcı oldu. Gözlerim ona kaydı. Çıplak gövdesini görünce sanki ilk defa görüyormuşum gibi kalbim hızla çarptı. Karın kaslarına bakınca özlemle dudaklarını yaladım. Elimi uzatıp dokunduğumda ona ait her ayrıntıyı ezberlemek istiyordum. Dudaklarımı göğsüne bastırıp birkaç öpücük bıraktım. Ellerim omuzlarından sırtına kaydı. Dudaklarımı karnına doğru kaydırdım. Pantolonunun düğmesini ve fermuarını çözerek yere düşmesine izin verdi. Üstüme doğru yürüdüğünde doğrulup dudaklarımı boynuna kaydırdım. Bir sonraki an beni yatağa doğru iteleyip saniyeler içinde üstümdeki yerini aldı. Başımın iki yanında duran kaslı kolları esneyince, damarları dışarı çıktı.

Ağzını indirdi ve beni tekrar öptü. Ellerim saçlarını buldu. Bir eli çıplak bedenimde gezindiğinde bacaklarım aralandı. İki parmağını içime kaydırıp hassas noktama dokunduğunda inledim. Kasıklarımda oluşan sızıyı sadece dokunuşu dindiriyordu. Dokunmaya devam ettiğinde doruk noktasına çok yakın olduğum için gözlerimi kapadım. Her şey o kadar yoğundu ki saniyeler içinde o noktaya gelmiştim.

Eğilip boynumu öptüğünde dokunmaya devam ediyordu. "Şu kokunu üstüme kazımak istiyorum." Dokunuşu hızlanınca sırtım havalandı. İkimiz de ter içinde kalmıştık. Dudakları nemli tenimde gezindiğinde burnunu boynuma bastırıp derin bir nefes aldı. "Parfümün, saçının kokusu... Teninin kokusu... Her zaman üstümde olsun istiyorum." Parmaklarını dışarı kaydırırdı. Ardından yerini alan

erkekliği yavaşça içime girdi. "Of, siktir!" diye inledi ve gözleri titreyerek kapandı. Ardından hareket etmeye başladı. Elleri benimkini bulduğunda parmaklarımızı bağlayarak onları başımın üzerine kaldırdı. Bacaklarımı ona doladığımda yüzü boynumun kıvrımını buldu. "Zeynep Alazoğlu, sen bana aitsin, duydun mu? Benden gidemezsin, bunu bize yapamazsın."

"Her parçam senin." *Her parçan da benim olsun.*

Bu her zaman böyle olacaktı. Ayrılsak da değişmeyecekti.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp uyarıcı sinyalleri hissettim, saniyeler içinde paramparça oldum. Derimdeki tüyler diken diken olurken o da beni takip etti. Dudaklarından dökülen ismim bir dua gibiydi. "Sensiz yapamam," dediğini duyduğuma yemin edebilirdim. Gözlerimden süzülen yaşlara engel olamadım. Birkaç dakika sonra beni göğsüne çekti. Bu kadardı işte. Son veda anı da gerçekleşmişti. Son kez birbirimize karışmıştık. "O güzel kafandaki saçma düşünceleri çıkar. Gitmek yok. Her şeyi beraber aşmanın bir yolunu bulacağız."

Yüzümü göğsüne gömüp kokusunu içime çektiğimde gözyaşlarım her an akmak üzereydi. Parmakları çıplak sırtımda gezinirken saçlarımı öptü. Birkaç dakika sonunda göğsü sabit bir ritimle inip kalktığında uyuyakalmıştı. Bu ayrılığın onun içinde zor olduğunu anlamıştım. Ve bu işleri daha da zorlaştırmak dışında bir işe yaramamıştı. Hayat neden bize karşı bu kadar acımasızdı? Bu bebek bir yıl sonra olsaydı belki de işler bu kadar zor olmayacaktı.

Boğazıma tırmanan öfkeyi gidermek için yutkundum. Düşünmek yerine bu anın tadını çıkarmaya çalıştım ama yolun sonunda ayrılığın olması bunu kolaylaştırmıyordu. Onun yanında her zaman olduğu gibi saatler ışık hızında geçti. Birkaç saat sonra telefonu çaldığında uyuduğu uykusundan uyandı. Yana çekilip kalkması için başımı yastığa koydum. Vural doğrulup yataktan kalktığında boş bakan gözlerim tavandaydı.

Telefonda hızlıca bir şeyler konuştuğunu duysam da ne dediğini pek anlamıyordum. Düşünceler yine beynime üşüşmüştü. "Tamam, çıkıyorum birazdan."

Yanıma geldiğinde sessizce eğilip beni kucağına aldığında ona döndüm. "N'apıyorsun?"

Sessiz kaldığında düşmemek için kollarımı boynuna doladım. Beraber odadan çıktığımızda çenesini başımın üstüne yaslamıştı. Banyoya girip duş kabininin içine girdiğinde suyu açtı. Ardından yere çöküp sırtını duvara yasladı. Ben ise hâlâ kucağında hareket etmeden duruyordum. Isınan su başımızdan aşağı döküldüğünde daha fazla kendimi tutamadım. Yaşlar birer birer gözlerimden süzüldü. Kollarında onun için usulca ağladım. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmış sessizce gözyaşı dökerken, Vural her şeyden habersiz saçlarımı yıkamaya başladı. Gözlerim kapalı dokunuşunun tadını çıkarırken benimle bir bebekmişim gibi ilgileniyordu.

"Acilen şehir dışına çıkmam gerekiyor." Sözleri üzerine bedenim gerildi. "Korkmanı gerektirecek bir durum yok. Ufak bir iş, halledip geleceğim."

Başımı aşağı yukarı doğru salladığımda tekrar ayağa kalktı. İkimiz suyun altında dikilirken onun şampuanını aldım. "Eğilsene biraz."

Bana doğru döndüğünde yüzünde oluşan gülümsemeyle başını bana doğru eğdi. Şampuanı avucuma döküp saçlarını yıkamaya başladım. Ellerini belimin iki yanına yerleştirmiş sessizce onunla ilgilenmeme izin veriyordu. Saçlarındaki köpük bittiğinde doğruldu. Eğilip dudaklarıma ufak bir öpücük kondurdu.

"Hemen çıkmam lazım."

"Tamam," diye mırıldandığımda yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Sadece gelmemi bekle. Sonra her şeyi halledeceğiz." Son kez dudaklarımı öptü.

"Dünkü kurallar geçerli olacak mı?" Çenesi kilitlendiğinde telefonunun sesi evde yankılandı.

"Sadece bekle. Tahir yokluğumda yanında olacak."

Dudaklarını alnıma bastırdı. Yine hissizleşmiş bir şekilde duruyordum. Vural duştan çıktığında yere çöküp bacaklarımı kendime doğru çektim. Çenemi dizlerime yasladığımda onun için son kez ağladım. Omuzlarım sessiz hıçkırıklarım yüzünden sarsıldı. Neye dokunsam hep elimde yıkıntılar kalıyordu. İçimde beni esir alan acıya kendimi teslim ettim. Ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyordum. Kızarmış gözlerimle duştan çıktığımda ruhsuz adımlarla odama geçtim. Masanın üstündeki telefonumu elime aldım ve Oğuz'un numarasına tıkladım.

BİRKAÇ HAFTA ÖNCE

Yarın evleneceğime hâlâ inanamıyordum. Kalbim yerine sığmıyordu sanki. Vural'ın eşi olacaktım. Rüyamda görsem inanmayacağım şeyi yaşıyordum. Evin kapısı çalındığında, "Ben bakarım," diyerek kapıyı koştum. Vural gelmiş olabilir miydi? Düşüncesi bile nefesimi kesmeye yetiyordu. Fakat kapıyı açtığımda Oğuz ile karşılaştım.

Ufak bir gülümsemeyle içeri girdi. "Hoş geldin, Oğuz."

"Hoş buldum." Onu burada görmeyi beklemediğim için şaşırmıştım. Oğuz, derin bir nefes aldı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Gülümsemeye çalıştım. "Tabii ki."

Beraber mutfağa geçtiğimizde karşılıklı oturduk. Oğuz'un ela rengi gözleri yüzüme büyük bir ciddiyetle bakıyordu. "Zeynep, geçen hafta sana iki seçenek sunmuştum. Biri evlilik, diğeri yerini gizlemekti," diyerek direkt mevzuya girdi.

Başımla onayladığımda konuşmanın nereye gideceğini bilmediğim için şaşkındım. "Evet, hatırlıyorum."

"Evliliği seçtin ama içim rahat değil. Seni yapmak istemediğin bir şeye zorluyormuşum gibi hissediyorum." Bu konuşmayı beklemediğim için gözlerim irileşti. Elini hafif dalgalı, açık kahverengi saçlarının içinden geçirdi. "Hiçbir şeye mecbur olmadığını söylemeye geldim. Eğer istemiyorsan evlenmene gerek yok. Seni başka bir yere götürüp gizleriz."

Hafifçe gülümsediğimde ona duyduğum saygı içimde büyüdü. Oğuz, doğruları olan bir adamdı ve ne olursa olsun çizgisinden şaşmıyordu. "Teşekkür ederim ama ben kararımı verdim."

"Emin misin?" Başımla onayladığımda bana doğru eğildi. "Eğer pişman olursan bana söylemen yeterli, ne olursa olsun yanında olurum."

Gözlerim dolduğunda gülümseme çalıştım. "Söz mü?"

"Söz."

"Efendim Zeynep?"

Oğuz'un sesini duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. "Oğuz, bana verdiğin sözü hatırlıyor musun?"

Kısa bir sessizlik yaşandı. "Hatırlıyorum."

Burnumu çektüm. Gözlerimi yumarken diğer elim karnımın üstündeydi. Bebeğimin varlığından güç almaya çalışıyordum. "Sözünü tutmana ihtiyacım var. Ve ne olursa olsun kimseye söylemeyeceksin. Özellikle Vural'a..."

En azından bir süre yalnız kalıp düşünmek istiyordum.

Sadece, "Ne zaman?" diye sordu.

"Vural gelmeden önce."

Sert bir nefes aldı. "Yarın yanında olacağım."

Telefonu kapattıktan sonra anılarımızın sindiği odaya baktım. Yaşadıklarımız film şeridi gibi gözlerimin önünden akıp giderken evin tüm odalarını gezdim. Biriktirdiğimiz anılara dokundum. Ona bebekten illa bahsetmem gerekecekti ama şimdi değildi. Öncesinde yalnız kalıp bir şeyleri düzeltmem gerekiyordu. Kafamın içindeki dağınıklığı toparlayıp sağlıklı bir şekilde karar vermeliydim. Gücümü topladığımda Vural da bebeği öğrenirdi. Ne yapmak istediğine de o zaman kendi karar verirdi.

Odamı topladıktan sonra kıyafetlerimi de valize yerleştirdim. Gözlerim masadaki kitap ve defterlere kayınca masaya geçtim. Onları topladıktan sonra beyaz bir kâğıt alıp, içimde yaşadığım hisleri kâğıda dökûp ona veda ettim. Bunu yaparken ağlamamaya çalışmak zordu ama artık ağlamayacaktım. İçimdeki çocuğu daha fazla kötü etkilemeye hakkım yoktu. O aklıma gelince elimi karnıma yerleştirdim. Her şeye rağmen varlığı içime huzur yayıyordu.

Hafifçe gülümsediğimde, "Ben hep yanında olacağım miniğim," diye fısıldadım.

Ertesi gün gece geç saatte evime gelip başımda nöbet tutan Tahir işe gidince, tekrar Oğuz'u aradım. Bir saate kadar burada olacağını söylemişti. Kimsenin beni valizle görmesini istemediğim için saat erken olmasına rağmen valizle evden çıktım. Boğazım düğüm düğümdü. Görmezden gelerek yürümeye çalıştığımda bakışlarım etrafta gezindi. Bu mahalleyi her şeye rağmen sevmiştim. Bazen canımı sıkan şeyler yaşansa da güzel günler geçirmiştim. Oradan oraya savrulan köklerimin burada kök salacağını bile düşünmüştüm

...na yanılmışım. Nirvana ulaştığımı adamdan ayrılırken bir daha bu yerde kök salacağıma dair olan düşüncelerimi de geride bıraktım. Yürümeye devam ederken telefonum çaldı. Oğuz arıyordu.

"Zevnep, lastik patladı, biraz gecikeceğim. Hem bekler misin?"

"Sorun değil, gelince görüşürüz."

"Tamam, konumunu at bana."

Telefonu kapattıktan sonra Oğuz'u beklemek için açılan bir kafeye girmeye karar verdim. Telefonu arka cebime koyduğumda bakışlarım kolumdaki bilekliğe kaydı. Vural'ın düğün hediyesi olan bir bileklikti. Burnumu çekerken bu defa yüzüğüme baktım. Parmaklarım yüzüğü çevirdiğinde gözlerimi tetikleyen yaşları bastırdım. Onu çıkarmayacaktım. Derin bir nefes alıp yürüdüğümde bir araba aniden önümde durdu. Korkuyla geriye doğru sıçradığımda arabanın camları siyah olduğu için içeride olan kişiyi göremiyordum. Görmezden gelip yürümeye devam edeceğim sırada tanımadığım bir adam arabadan indi. Nedense kalbim korkuyla hızlanmıştı. İlk defa gördüğüm adamın gözlerindeki bakış çok tekinsizdi.

Bana doğru ilerlediğinde kaçmak üzereydim.

"Ahmet abinin selamını getirdim, yenge. Kapanan balıkçının kardeşiydi, hatırlarsın belki."

Sözleri üzerine donup kaldığımda kolumdan tuttu. Can havliyle çığlık attım. Fakat eliyle ağzımı kapatıp koluma bir iğne sapladı. Çırpınmaya çalıştığımda kollarım ve bacaklarım saniyeler içinde ağırlaşmaya başladı.

Kollarının arasına yığılırken, "Bu güzelliğe ölüm hiç yakışmayacak," diye fısıldadı. Son duyduğum cümle buydu.

23. BÖLÜM
ATEŞ VE BUZ

VURAL'DAN...

01/06/2019

Şehrin ışıkları söndü. Bundan tam üç yıl iki gün önce...

Biri göğsüne hançer sapladı, üç kalbi birden öldürdü.

01/06/2019

Bir yangın çıktı, üç kişi öldü.

İki mezar kazıldı. Üç ceset gömüldü. Üç kalp toprağa karıştı. Sadece biri canlıydı, biri canlı canlı mezara girdi. Biri hâlâ kalbi atarken toprağın dibine gömüldü. Kimse yardım etmedi.

Biri o gün karanlığa karıştı. Karanlıkla bütünleşti. O kadar o oldu ki... Kimse onu görmedi. Acısı onu öyle sıkı boğdu ki nefes dahi alamadı. Toprağın altında, gömülen kalbiyle yaşamaya devam etti ama. Çünkü hayatın kuralları böyle işlerdi. Bedenin gerçek manada toprağın altına girmeyene kadar, kimse öldüğünü görmezdi. Hayatla olan bağların bir neşterle tek hamlede kesilirdi ama herkes yaşadığına inanırdı.

Vural Alazoğlu, yıllar önce öldü ama herkes yaşadığını varsaydı.

Ta ki...

Ta ki biri onu görene kadar.

16/06/2021

Biri onu karanlığın içinde de olsa gördü, sadece görmedi, elini de uzattı. Vural karanlığından çıkmayınca, o kişi usulca yanına yaklaştı ve karanlığında yanına çöküp ona eşlik etti. Acele etmeden karanlık sokaklarını bir bir aydınlattı. Kalbinin buzdan yapılan kafesini ağır ağır ısıttı. Buzlar eridi, karanlıklar yok oldu, zaman acılarına rağmen geçti. Vural, hayata döndü.

Zeynep Kızıl, onun ışığı olmuştu.

Bunun anlamı öyle büyüktü ki, belki Zeynep bile hiç farkında olmamıştı. Vural'ın kaybettiği yaşama nedenini, ona tekrar vermişti. Ölen kalbini bile hayata döndürmeyi başarmıştı. Sancılı, zor bir süreçti. İkisini birden yaralamıştı ama en çok acıyı Zeynep çekmişti. En büyük korkuyu ise Vural yaşamıştı. Yok olan ailesiyle beraber kendini de öyle bir yok etmişti ki, tekrar hissetmeye başlayınca deli gibi korkmuştu. İnkâr etmişti, kaçmıştı çünkü peşinde olan ve onu bir an bile bırakmayan bir vicdanı vardı. Hissettiği her an, yaşadığı her saniye vicdanı üstüne çöküyordu. Göğsünde kazılan mezarlar eşeleniyordu.

Üstelik ölen karısını sevmemişken onu bu denli sevmek...

Bunun yarattığı hisler ve onun yüzünden yok olan ailesinin ızdırabı, mutlu olmasına izin vermiyordu. Özellikle ölümün sorumlusu bizzat kendisiyken. Vural bir uçurumdu, Zeynep de o uçurumu istiyordu. Vural ise ona o kadar kıyamıyordu ki, o düşmesin diye hep kaçmıştı. Kendince onu korumaya çalışmıştı ama en büyük zararı yine o vermişti. Bunu ancak yeni yeni fark ediyordu. Sırf Zeynep zarar görmesin diye onun isteklerini hiçe saymıştı. Sanki kendisi onun adına karar verebilirmiş gibi... Kaç yaşına gelmiş adamdı ama bunun ayrımını yapamamıştı. Tek istediği aylar önce kurtardığı yaralı bir ceylanı andıran kadının mutlu olmasıydı. Ama ne kadar kaçarsa kaçsın *kadere yazılan bozulmazdı.*

Hem Zeynep seviyordu onu. Bu hâlâ inanması güç bir gerçekti. Tüm soğukluğuna, karanlığına, acı yüklerine ve dengesiz tavırlarına rağmen onu seviyordu. Vural, Zeynep'in sevgisini tüm hücrelerinde hissediyor, gözlerine her baktığında görüyordu. Yüzünde oluşan

gülümseme ufak ama içtendi. Zeynep görse kalbinin son kısmını da bu gülüşe kaptırırdı.

Zeynep'in sevgisi öyle büyüktü ki, Vural artık durmak zorunda kaldı. Kalbini göz ardı edemediği için en büyük bencilliğini yaptı ve kendine izin verdi. Çünkü kalbini zapt edemiyordu. İlk defa tattığı duygular öyle güçlüydü ki her şeyi yeniyordu. Onu sevmek için kendine izin vermek, yaptığı en zor işlerden biriydi ama yaptı.

Derin bir nefes aldığında gözleri arabadaki tarihe takıldı. Bugün üç hazirandı. İki gün önce ailesinin ölüm yıl dönümüydü. İki gün önce Zeynep ondan ayrılmak istemişti. Bütün canavarları 1 Haziran'da serbest kalmıştı. Arabanın camını açtığında gaza yüklendi. Dün apar topar katılmak zorunda olduğu toplantıdan sonra ilk yaptığı şey Kocaeli'ye geri dönmekti. Çünkü Zeynep'in gözlerinde gördüğü bakış aklından hiç çıkmıyordu. Gidecek gibiydi... Düşüncesi bile göğsünün sıkışmasına neden oldu. Onu doğru düzgün sevememişti. Hak ettiği gibi sevmeden gitmesine izin veremezdi. Korkularının kazanması demekti bu. Ama her zaman büyük bir aşkla bakan gözlerinde, bu defa bambaşka duygular görmüştü. Kaldıramayacağı kadar ağır gelen bu duyguların altında ezilmişti. Ama izin veremezdi ki...

Ona o kadar karışmışken bunu yapamazdı. İki gün önceye kadar sorsalar, en büyük korkusu Zeynep'i ailesi gibi kaybetmek olduğunu söylerdi. Ama işler değişmişti. Sadece ölüm değil, ayrılık da onu mahvedecek bir gerçekti.

Çünkü ayrılık, ölümün yansımasıydı.

Uykusuzluktan sızlayan gözleri yola kilitlendi. Mayıs ayı yaklaştığında uyuyamazdı. Ama bu defa daha beterdi. Çalıştığı balıkçıdaki herifler kimliğini öğrenmese bile baskının onun yüzünden olduğunu düşünüyordu. Buna o Engin piçi neden olmuştu. Hapiste olmasına rağmen Vural'ı, Zeynep'le tekrar tehdit ettiğinde rüyaları biçim değiştirmişti. Günlerdir tek gördüğü rüya kollarında onun yüzünden ölen Zeynep'ti.

Bunun yarattığı azabı anlatmaya kelimeleri yetmezdi.

Bu kâbusların üzerine Zeynep'in çocuk istemesi... Elleri buz kesti. Sanki tarih tekerrür ediyordu. Ve Vural bunu kaldıramıyordu. Bu çocuk meselesi nereden çıkmıştı anlamıyordu. Düşüncesi bile içini panikle dolduruyordu. Bir çocuğunun acısıyla başa çıkamadan

bir diğerinin aynı tehlikeli hayata doğması... En kötü kâbuslarından bile daha beterdi. Hem çok erkendi. Vural, önce her şeyin rayına girmesini istiyordu. Daha yeni yeni toparlanıyorlardı. Zeynep bunu nasıl göremezdi, aklı almıyordu. Gidilecek daha çok yol vardı. Bir şeyler olmuş olmalıydı. Karısı sağduyulu bir insandı ve Vural'ı anlıyordu. Acısına, kıskançlığına rağmen saygı duruyordu. Ama sanki bir şey olmuş ve o Zeynep yok olmuştu.

"Niye benim için duvarlarını yıkmıyorsun? Niye benim için çabalamıyorsun?"

Zeynep'in sesi kulaklarında yankılandı. Vural da onun için çabalamayı çok istiyordu. Ama her adım attığında bileğine zincir gibi dolanan geçmişi buna müsaade etmiyordu. Vicdanı yakasını bırakmıyordu. Sertçe yutkundu.

"Keşke hiç gelmeseydin bana."

Bu cümle canını yakmıştı. 'Keşke sevmeseydim' dediği zamanki kadar yakmıştı.

"Sikeyim!" diye tısladı. Niye her şey bu kadar zordu sanki?

Elini gerginlikten kasılan omzuna bastırıp ovdu. Çocuk konusunda çok keskin davranmıştı. Bunu ona yapmaya hakkı yoktu ama birden paniklemiş, oğlunun ölüm yıl dönümünde, başka bir çocuk istediğini söylemesini kaldıramamıştı. Ama birlikte oldukları sürece bir orta yol bulunurdu. Birkaç yıl sonra bu meseleyi tekrar konuşabilirlerdi. Sıkıntıyla oflarken sabahın erken saati olmasına rağmen şehre gelmişti. Direkt evin önüne gittiğinde içinde bir sıkıntı vardı. Dünden beri içine yerleşen bu sıkıntı onu terk etmiyordu.

Zeynep'i görmeden, ona dokunmadan geçmeyecekti. Bu yüzden hareketleri aceleciydi. Zile basmadan cebindeki anahtarı çıkardı. Kapıyı açtığında mümkünmüş gibi içindeki sıkıntı büyüdü. Sessiz eve bakarken, "Zeynep?" diye seslendi. Ev o kadar sessizdi ki kaşları çatıldı. Kapıyı kapattığında içeri doğru adım atıp tekrar adını seslendi. Cevap almadığında nedenini biliyor olsa da ağırlaşan bacaklarıyla merdivene yöneldi. Basamakları çıktığında dişlerini birbirine sıkıca bastırmıştı.

Hayır, içgüdüleri onu yanıltıyor olmalıydı. Zeynep, onu bırakmazdı. İki cihan bir araya gelse yine gitmezdi. Odasının kapısına

geldiğinde kalbi acıyla sıkıştı. Odanın boş olduğunu bile bile içeri girdi. Üstüne çullanan boşluk üzerine gözlerini bir an yumdu.

Gitmişti.

"Senden daha iyisi beni mutlu etmez çünkü sensiz bir hayatta yapamam."

Daha haftalar önce söylemişti bu sözleri. Şimdi nasıl gidebilirdi...

Arkasında sadece kokusunu ve birkaç anıyı bırakmıştı. Zeynep'in kullandığı parfüm vanilya ve gül özlüydü, onun tenine karışınca ortaya öyle güzel bir koku çıkıyordu ki solumaya doyamıyordu. Şimdi boş odada silik bir koku vardı. Bunu nasıl kaldıracaktı? Acısıyla başa çıkmayı bilmezdi ki Vural... Zeynep olmasa aldığı nefesleri bile hissetmezdi. Şimdi o olmadan nasıl ayakta kalacaktı?

Gözlerini açtığında yatağına doğru yürüdü. Oradaki mektubu görünce sessizce uzanıp aldı. Bu odadaki anılar üstüne üstüne geliyordu. En son burada bakmıştı gözlerine, burada solumuştu kokusunu, burada dokunmuştu tenine... Nefes alamadığını hissederken hışımla arkasını dönüp odadan çıktı.

Zeynep olmadan bir daha nasıl nefes alacaktı?

Boğazındaki düğüm onu boğuyordu. Omuzları aşağı doğru çöktüğünde mutfağa geçti. Dolaptan çıkardığı rakı şişesini alıp su katmadan başına dikti.

Zeynep olmadan nasıl dayanacaktı?

Karanlık yine üstüne üstüne geliyordu. Acı sıvı boğazını yakarak aşağı kaysa da umurunda değildi. Sabahın erken saati olması da umurunda değildi. Sadece göğsünde yanan bir yangın vardı ve Vural onun durmasını istiyordu. Uyuşması gerekiyordu o acının.

Elindeki şişeyle içeri girdiğinde kanepenin köşesindeki yere çöktü. Sırtını kanepeye yasladığında bir bacağını kendine doğru çekti. Bir elinde mektup, bir elinde içki şişesiyle boş duvara bakıyordu. Onlar öldüğünde bir daha böyle bir acı yaşayacağını düşünmemişti. Yanılmıştı. Büyük bir yudum daha aldı.

Ayrılık da en az ölüm kadar acıtıyordu. Mektubu okumak istese de cesareti yoktu. Biraz daha içti. İçki kanına karıştıkça uyuşturdu ama acısı sanki dokunulmazdı. Aynı ateşte yanmaya ve yakmaya devam ediyordu. Yarısından fazlasını içtiği şişeyi yanına bıraktı. Evin

her köşesine varlığı sinmişti. Onu bu anılarla nasıl bırakırdı? Bu kadar çok sevdiğini söylerken birdenbire bunu nasıl yapardı?

"Beni bırakma, Zeynep."

"Asla. Seni asla bırakmam."

Midesindeki acı boğazına kadar tırmandı. Vural, ona inanmıştı. Başını geriye doğru atıp tavana baktı. Ama haklıydı. En çok acıtan buydu. Zeynep onu terk etmekte yerden göğe kadar haklıydı. O kadar çok üzmüş, o kadar çok hayal kırıklığına uğratmıştı ki onu... Kimse bu kadarını kaldıramazdı.

İlk günden söylemişti ona, seni tüketirim demişti. Ve Vural, dediğini yapmıştı. Zeynep'i tüketmişti.

Gidişi çok önceden yapması gereken bir şeydi. Vural, bunu hak etmişti. Daha evlendikleri hafta bile bu evliliğin sahte olduğunu söyleyerek onu yaralamıştı. Dişlerini birbirine bastırdığında gözleri sulandı. Hepsi yalandı. Hepsi sikik vicdanını susturmak için atılan yalanlardı. Onunla evlendiğine inanamıyorken bunları söylemişti. Vural, bunu sonu en baştan hak etmişti. Zeynep'i hak etmiyordu. Daha kıza bir gelecek bile veremiyordu.

Ama seviyordu. Öyle çok seviyordu ki, Zeynep onun dünyası hâline gelmişti. Şimdi ise o dünya başına yıkılmış gibiydi.

Ama sevgisi yetmemişti. *Sevgi her şeye yetmiyordu.*

Bunu gözlerine bakıp açık açık söyleyememişken nasıl yetmesini beklerdi ki?

Cebinden sigarasını çıkardığında kendini nasıl affettireceğini bilmiyordu. Hangi hatasını telafi edeceğini bilmiyordu. En çok acıtan, ona hak ettiği sevgiyi bile verememiş, istediği geleceği çok görmüştü.

Sigarasını yakıp derin bir nefes aldı. Zeynep yanında olsa aç karnına içtiği için sağlığına zararlı olduğunu söyleyip kızardı. *Yokluğu da sağlığına zararlıydı, bunu bilse yanında kalır mıydı?*

Sigarasını dudaklarının arasına alıp uyuşan elleriyle mektubu kaldırdı. İçtiği için kafası biraz güzeldi. Umursamadan güzel yazısıyla yazdığı satırları okumaya başladı.

Kalbini öyle derinliklere saklamışsın ki, ben onu bulamadım, Vural. Çok aradım, onu bulmak için çok uğraştım ama izin vermedin. Kalbine her yaklaştığımda ona dokunmamam için daha

ufuksuz kovdun ve artık boyumun yetmeyeceği bir yerde. Kalbin de aşkın gibi boyumu aşıyor.

Önümdeki engeller o kadar çok ki artık aşamıyorum. Ve bu engelleri sen koydun, sana geldiğim tüm yolları yine sen kapattın. Artık kendimde, sürekli yenilediğin mesafeleri aşacak gücü bulamıyorum. Ve her şeye rağmen en çok bu canımı yakıyor. Çünkü sen, uğruna savaşılmayı hak eden bir adamsın. Bu yüzden seni sevdiğim için bir an bile pişman değilim. Senin yok dediğin o buz kalbin, benim her şeyim.

Yine de her şeyin farklı olmasını o kadar çok isterdim ki... Seni bu kadar çok seviyorken beni vicdanından korkmadan, geçmişinden çekinmeden sevmeni o kadar çok isterdim ki... Benim için onları geride bırakmanı her şeyden çok isterdim. Bunun beni bencil biri yapmasından korkuyorum ama elimde değil. Çok şey istediğimi de biliyorum ama konu sen olunca hep açgözlü oldum. Bu yüzden biraz utanıyorum çünkü içimde bir yerde sana haksızlık yaptığımı da biliyorum. Ama bu defa elimde değil. Hayat bazen bizi farklı suların akışına kaptırıyor. Bu yüzden düşüncelerimi durduramıyorum, değiştiremiyorum. Ailemden sonra her şeyim olmuşken senin önceliğin olmaya ihtiyacım vardı. Neden bunu görmezden geldin? Neden ben seni her şeyin önüne koyarken sen bunu görmedin? Sebeplerin neden bu kadar haklı? Neden hâlâ sana kızmak yerine seni anlamaya çalışıyorum?

Ama artık durmam gerekiyor.

Durmam için de senden gitmem gerekiyor. Seni sevmeyi bırakmıyorum, aksine seni her geçen gün daha çok seviyorum. Sadece... Sadece önceliklerimi değiştiriyorum çünkü artık birinin beni de görmesi gerekiyor. Bu yüzden gidiyorum. Yüzüne bakarak bunu yapamayacağım için bu mektubu yazarak kolay yolu seçtim. Vural... Ben sanırım biraz korkağım. Seninle bir kez daha yüzleşmeyi göze alamıyorum çünkü. Gözlerine bakıp ayrılamam senden. Sadece... Bir gün ruhundaki karanlığın bitmesini istersen, bana gelir misin? Seni her zaman bekleyeceğim.

Onu, sevebileceğinin en yücesiyle sevdin.

Titreme daha fazla kalbim.

Bağışla kendini artık, onu da
Bırak gitsin.
Bırak gitsin.
O senin ezel gününden kaderin.
Sen onu nasılsa bin kere daha
Seveceksin...
*(*Birhan Keskin)*

Hoşça kal...

Kelimelerin öldürücü etkide olduğunu o gün öğrendi, Vural. Yazılan her kelime kızgın bir şiş gibi yüreğini dağlamıştı. Elindeki mektup sallanırken gözlerinden akan yaşlar yavaşça süzüldü. Ruhundaki karanlığın bittiğini düşünüyordu... Sevdiği kadın bunları söylediğine göre bitmemişti anlaşılan. Oysa o nefes alıyor diye nefes alıyordu. Şimdi ise bomboştu. Mektup yere düştüğünde elinde yanan sigara da üstüne düştü. Gözleri sigaranın mektubu yakan turuncu ateşinde kilitli kaldığında satır satır ezberlediği mektubunun cümleleri kafasında döndü durdu.

Seni bu kadar çok seviyorken beni vicdanından korkmadan, geçmişinden çekinmeden sevmeni o kadar çok isterdim ki...

"Ben de çok isterdim, Zeynep." Elini kalbine yerleştirdi. "Buradaki küllerin savrulup gitmesini çok isterdim." Kısa bir sessizlikten sonra elinin tersiyle gözündeki yaşı sildi. "Yapamadım. Ne geçmişi unutabildim ne de senin elinden tutabildim."

Geçmişinin geleceğini mahvetmesine izin verdi. Zeynep'i o uçurumdan kendisi itti. Ona bu acıyı yaşatmaya hakkı yoktu. Keşke onun elinde olsaydı. Mektup yanmaya başladığında gözleri ateşe kilitlendi. Bulanık zihni ise üç yıl öncesine savruldu.

01/06/2019 / ÜÇ YIL ÖNCE

Akşam çöktüğü için etraf karanlıktı. Elleri cebinde yürürken aklı o kadar doluydu ki etrafında olan biteni görmüyordu. Sıkıntılı bir nefes aldığında başını geriye atıp gökyüzüne baktı. Ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Annesi hayatta olsa onu arar, akıl alırdı ama o da yoktu. Sema teyzeyi aramayı düşündü ama ânında bu fikri

aklından çıkardı. Ondan fikir alsa her şey daha beter olurdu. Önündeki taşa tekme attı.

Sıla ile çıkmaza girmişlerdi. İkisi bir türlü anlaşamıyordu. Sürekli kavga edecek bir konu buluyorlardı. Oğlu daha bir yaşına girmeden bu kadar çok tartışmanın çıkması Vural'ı huzursuz ediyordu. Sıla'yı da anlamaya çalışıyordu. Plansız bir çocuk ve evlilik olmuştu ama Vural ona zamanında başka yollar da göstermişti. Eğer istemiyorsa bebeği doğurduktan sonra ayrılmayı teklif etmişti. Çünkü bir bebeğin katili olamazlardı. Ama Sıla hamileliği ilerledikçe bebeğe bağlanmıştı. Bu yüzden Vural'a birkaç kural koyduktan sonra evlenmeyi kabul etmişti. Vural sırf o mutlu olsun diye Sıla'nın ailesinin onlara hediye ettiği iki katlı, lüks evde yaşamayı kabul etmişti. Sıla, çok zengin ve saygın bir ailenin kızıydı. Bu lüksünü sürdürmek istediğini söylemiş, Vural da saygı göstermek zorunda kalmıştı. Ama olmuyordu. Birbirlerini anlamayı beceremedikleri için sürekli tartışıyorlardı. Emre haricinde ortak noktaları bile yoktu. Bu kavgaların asıl nedeni kendisiydi. Çünkü Sıla'nın son zamanlarda ona karşı farklı hisler beslediğini anlamıştı. Fakat Vural ona karşı aynı hisleri duymuyordu. Sıla da bunu kendine yediremediği için gittikçe hırçınlaşıyordu. Ayrıca Vural işi gereği sürekli yurt dışındaydı, karısı da nedenini tam bilmediği için başka birinin olduğunu söyleyip duruyordu.

Az önce çıkan kavganın nedeni de buydu. Vural en son boşanmak istediğini söyleyip evden çıkıp gitmişti. Aslında Emre'nin aile ortamında büyümesini istiyordu. Bu yüzden evliliğinin sürmesini istemişti ama olmuyordu. Oğlunun böyle bir ortamda büyümesini istemiyordu. Aile ortamında olan kavga, onu ayrılıktan daha kötü etkilerdi. Sıkıntıyla iç geçirdi. Sıla'ya da kıyamıyordu, çocuğunun da annesiydi hem. Kalbi neden ona atmıyordu sanki?

Evin bulunduğu sokağa girdi. Lüks evine bakarken suratı asıldı. Böyle ortamları hiçbir zaman sevmemişti. Daha küçük, samimi ortamların adamıydı. Başını iki yana doğru sallarken eve doğru yürümeye başladı. Emre aklına gelince dudakları kıvrıldı. Kendisinin bir kopyası olan oğlu, bir yaşına girmek üzereydi. İlk söylediği kelime de baba olmuştu. Vural işi yüzünden ona istediği kadar vakit

ayıramıyordu. Bu canını sıksa da mecburdu. Onu kavuşmak isteyen adımları aceleciydi.

Cebindeki telefon çaldığında gizli arama olduğunu gördü. Telefonu cevapladığında karşı taraf, "Ferhat Efendi," diye konuştu. "Ha pardon, Vural olacaktı." Ses tanıdıktı. Geçen çökerttikleri teröristlerin başıydı. Onu nasıl bulduklarını bilmiyordu. "Benim fişimi çektin ama benimle beraber kendi fişini de çektin. Gider ayak sana son hediyemin tadını çıkar."

Sözlerinin ardından gözünün önündeki evi, büyük bir patlamayla âdeta havaya uçtu. Evin içindeki karısı ve oğlu gözlerinin önünde çıkan yangının içinde kaldı. Bahçelerindeki çiçekler alev aldı, gökyüzünde uçan kuşlar kaçıştı. Geriye doğru sendelediğinde göz bebeklerine yansıyan yangın, ailesinin katliamıydı.

"Senin yüzünden olduğunu unutma."

Telefon kapandığında bütün bedeni felç geçirmiş gibiydi. İkisi de evdeydi. Vural evden çıktığında Emre yeni uyumuştu. Sıla, onun yanındaydı. "Hayır hayır," diye sayıkladığında eve doğru yürüdü. "Emre!" diye haykırdığında sesi bütün sokakta yankılandı. Öyle iç parçalayıcı bir sesti ki... "Sıla."

Eve girmek istedi ama komşuları onu tutarak engel oldu. "Oğlum içeride... Karım," dedi, dizlerinin üzerine çöktü. Oğlu daha bir yaşında bile değildi ki... Küçücüktü o, ölüm ona uğrayamazdı ki. Cümlenin devamı Vural'ın boynuna dolanıp onu boğdu. "Oğlum... oğlum," diye ağladığında başı önüne düştü. "Küçücük, çok küçük."

Oğlu küçücük, karısı çok gençti.

Bu patlamadan sağ çıkılmayacağını bile bile ayağa kalkıp komşularının tutuşlarından kurtuldu ve yangının içine girdi. Fakat çok geçti. Oğlundan geriye kalan bir avuç küldü. Karısından geriye kalan bir avuç yangındı. Vural, o yangınları kalbine hapsedip orada dondurdu. Daha yeni yeni yürümeye başlayan küçücük oğlu ondan koparıldı.

Haberlerde patlamada ölenlerin sayısı iki olarak geçti. Kimse üçüncü kişiden bahsetmedi. O yangında üç can kaybı yaşandı ama biri, yanık kalbinin donmuş külleriyle yaşamaya devam etti.

GÜNÜMÜZ

Bu anı, Vural'ın ipini çekmişti. Zihni o andan kurtulmuyordu. Odanın içinde büyüyen yangını bile gözleri görmüyordu. Şu an geçmişteydi. Evin önünde durmuş, onun yüzünden çıkan yangını izliyordu. Bir yangın ondan kalan her şeyi götürmüştü. Zeynep o kalanları bulup ona geri getirmişti. Ama gitmişti...

Mektup alev almaya başladı. Durdurulmazsa başlayacak büyük bir yangının ateşiydi bu. Vural durdurmadı. Mektup ateşini etrafa saçtırarak yanmaya devam etti.

Şimdi bir yangın daha çıkmıştı. Bu defa geriye hiçbir şey bırakmayacaktı.

"Of, amma da ağırmışsın, bir de zayıf görünüyorsun."

Zeynep, adamı duysa da tepki veremiyordu. O iğne yüzünden bütün bedeni uyuşmuştu. Sadece içine akın eden bir korku vardı. Fakat tepki bile veremez hâldeydi. Buradan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Adam onun uyuşuk hâline bakarken pis pis güldü.

"Acaba sana ne yapsam?"

Aklından geçen görüntüler üzerine çenesini ovuşturdu. Bu kadının kocası yüzünden her şey mahvolmuştu. En azından Engin öyle söylemişti. Ondan hariç herkes içeride olduğu için intikam alma görevi Hasan'a kalmıştı. Kadını arabadan indirip artık kullanılmayan balıkçıya soktu. Ağır bedenini sandalyeye atıp baygın hâline baktı. Onu bir kerede öldürmek kolay yol olurdu. Acı çekmesini istiyordu. Kocası onu bulduğunda ne kadar kötü bir hâlde olduğunu görmeliydi. Düşünmeye devam ederken telefonu çaldı. Nişanlısı Nur arıyordu.

Hemen açıp, "Sultanım," diye cevap verdi.

Zeynep'in biraz daha beklemesi gerekiyordu. Hem iğnenin etkisi geçerse ölümü daha iyi hissederdi. Karşısındaki sandalyede oturup sevdiği kadınla uzun uzun konuştu. Geçen zaman, iğnenin etkisini azaltıyordu. Zeynep kıpırdanmaya başladı. Yeni yeni kendine geliyordu. Aklı bebeğindeydi, ona zarar gelmeden buradan kurtulması gerekiyordu. Boğazındaki yumru büyürken gözleri doldu. Vural'ın

haberi olsaydı onu kurtarırdı. Ama şimdi işler o kadar karışmıştı ki.. Çaresizlik bir ağ gibi onu sarmıştı. Hasan, saatine baktı. Neredeyse bir saattir telefondaydı.

"Ben seni sonra ararım, gülüm," deyip telefonu kapattı. "Bu kadar beklemek yeter," deyip doğruldu.

Zeynep, "Yapma," dediğinde sesi, güçsüz bir fısıltı gibiydi. Ayağa kalkan Hasan, cebindeki bantı çıkardı. Zeynep, gözlerini açtığında odaksız bakıyordu. Hasan, bantı ağzına yapıştırdı.

"Harbiden de güzel karısın, yazık olacak. O şerefsizin yaptığını da sen ödeyeceksin." Kadını omzuna attı. "Ama n'aparsın işte, hayat acımasız. Adil desen hiç değil. Birileri kötülük eder, masumlar da cefasını çeker."

Mutfak kısmına girip büyük dondurucunun kapağını açtı. Zeynep çırpınmak istiyordu ama bedeni uyuşuktu. Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Hasan onu un çuvalı gibi buzluğun içine attı.

"Bakalım ölüm mü daha hızlı yoksa kocan mı?" Kadının çaresiz bakan gözlerine aldırmadan buzluğun kapağını kapatıp, "Hadi eyvallah," dedi.

Ardından onu ölüme terk edip gitti. Aynı dakikalarda, yangın evi sardığında, ateş Vural'ın, buzluğun içinde olan soğuk Zeynep'in iliklerine kadar işledi.

Sonun başlangıcı için geri sayım başlatılmıştı.

-DEVAM EDECEK-